

Giới thiệu Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ

Không phải là con trưởng không phải là con của dòng chính thất cũng không phải là đứa con út được cưng chiều, phía trên có đích mẫu mặt hiền từ nhưng lòng dạ ác độc khắp nơi làm khó, phía dưới có ấu đê gào khóc đòi ăn thời khắc nào cũng cần phải che chở, còn có bao nhiêu tỷ muội tốt mình tranh ám đấu.

Một thiếu nữ thế kỷ hai mươi mốt đầy hứa hẹn bởi vì cứu người cầu huyết xuyên qua, đến một triều đại không biết tên, trở thành thứ nữ nhỏ bé trong cánh cửa đại viện thâm sâu, che chở ấu đê cùng nhọc mầu trôi qua cuộc sống khó khăn, cuộc sống cứ theo lẽ thường trôi qua thôi.

Không phải chuyện nhà, trạch môn tranh đấu.

Nội dung: Điền văn xuyên qua thời không.

Nhân vật chính: Tào Ngọc Di, Nhân vật phụ: Mọi người ở Tào phủ, khác: trạch đấu, thứ nữ, điền văn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tỉnh Lại

“Tiểu thư ngoan, mau tỉnh lại đi, di nương cho con ăn bánh nè.”

Có từng giọt nước ấm nóng rơi lên trên mặt, trên trán con đau truyền đến từng đợt, trong đầu hai đoạn trí nhớ hoàn toàn bất đồng hỗn loạn đan xen vào nhau, rốt cuộc là Tào Ngọc Di Tử tiểu thư Tào gia hay là thanh niên trí thức Vương Ngân Linh, mí mắt nặng ngàn cân, làm thế nào cũng không mở ra được.

“Thay ta chiếu cô di nương nhé.” Cuối cùng ý thức Vương Ngân Linh ở thế giới hiện đại chiếm thượng phong, trong đầu Tào Ngọc Di yếu ớt giao phó lại một câu, sau đó cũng chỉ lưu lại một đoạn trí nhớ trẻ thơ mơ hồ. Đúng rồi, mình sống hai mươi tám năm, không dễ dàng làm chuyện tốt một lần, giúp một đứa bé nhặt quả bóng nhỏ ở ven đường, kết quả bị một tên khôn kiếp có thể là say rượu hoặc không có bằng lái đụng phải, không biết sau khi ba mẹ biết, có mắng mình xen vào việc của người khác hay không, ha ha, khẳng định bọn họ rất thương tâm, may mắn công ty có mua bảo hiểm, còn có anh trai, anh trai sẽ chăm sóc tốt cho ba mẹ, anh trai luôn luôn hiểu chuyện hơn mình.

“Ồ ô, tiểu thư ngoan, di nương làm quần áo mới cho con mặc nè, con mở mắt ra xem một chút.”

Lại có một chuỗi giọt nước ấm áp rơi lên trên mặt, Vương Ngân Linh, không, bây giờ là Tào Ngọc Di, cổ hết sức mờ mắt, vẫn không thấy rõ tình huống trước mắt, trong miệng không tự chủ được gọi một tiếng: “Di nương.”

“Nhị di nương, mau nhìn, Tử tiểu thư tỉnh!” Một cô bé ở bên cạnh là người chú ý thấy Tào Ngọc Di mở mắt ra đầu tiên, vui mừng kêu lên.

Tào Ngọc Di nhú mày, con đau trên trán lại truyền đến từng trận, không nhận được muốn giờ tay lên sờ thử, tay còn chưa có vươn ra, liền bị một đôi tay ấm áp bóng loáng bắt được.

“Tiểu thư ngoan, đừng động, con muốn cái gì, nói cho di nương!” Một giọng nói ôn nhuận dễ nghe mang theo vui mừng vang lên.

“Đau.” Sau khi chờ trước mắt rõ ràng, đập vào mắt đầu tiên chính là một gương mặt tròn trịa như trứng ngỗng, làn da trắng nõn, con ngươi đen như mực, vành mắt còn đỏ, thấy mình tỉnh lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười, trên gương mặt trứng ngỗng nổi lên một cái đồng tiền nho nhỏ, quả là thanh tú xinh đẹp. Nhìn khuôn mặt này, trong lòng dâng lên một luồng cảm giác thân thiết quen thuộc, đúng rồi, vị mỹ nhân trước mắt này chính là mẫu thân cố thân thể này.

“Đau nơi nào? Trên đầu sao?” Chu di nương vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc khẩn trương, ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tào Ngọc Di, kinh hoàng hỏi tới, lại quay đầu sang tiểu nha đầu đang canh giữ ở một bên phản phó nói: “Tiểu Đào, nhanh đi bẩm phụ nhân, Tử tiểu thư tỉnh nói đầu còn đau, xin phụ nhân gọi đại phu tới xem cho tiểu thư một chút!”

Nha đầu được gọi là tiểu Đào đáp một tiếng, thi lễ, bước nhanh lui xuống.

Tào Ngọc Di thấy bộ dạng khẩn trương của Chu di nương, dễ nhận thấy là thật lòng lo lắng cho thân thể nhỏ bé này, trong bụng không khỏi cảm động, chỉ là thông qua lời nói vừa rồi của Chu di nương, cộng thêm trí nhớ lúc trước của chủ nhân thân thể nhỏ bé này lưu lại, chân mày không tự chủ nhíu lại.

Tào gia là từ Tào Lão thái gia bắt đầu phát đạt lên, năm đó lúc tiên hoàng khởi binh, Tào Lão thái gia là một trong nhóm người đi đầu quân đầu tiên, đi theo tiên hoàng một đường chém giết, làm được Tứ Phẩm Trung Vũ tướng quân, sau đó Thái tổ đăng cơ, thành lập triều Đại Vu, luận công ban thưởng, Tào Lão thái gia được thăng từ Tam Phẩm khai quốc lên tước vị Hầu tước, thực ấp Thiên hộ, mặc dù kém hơn tám vị khai quốc công tước vị Nhất Phẩm, nhưng cũng là công lao thiết khoán (đầu thương), cha truyền con nối, Tào gia cũng coi như là nhà công hầu rồi, sau khi tân hoàng lên ngôi, Tào

Lão thái gia khôn ngoan lấy cớ đi đứng bất tiện nộ binh quyền, an nhàn ở nhà. Tào Lão thái gia có ba con trai, con lớn nhất cùng con út đều là con vợ cả, con lớn nhất là Nhị giáp Tiến sĩ, làm tới chức quan Lại bộ lang trung Ngũ phẩm, hiện tại Tào phủ chính là đại phòng đương gia; con trai thứ hai thứ xuất đã sớm dần thân vào trong quân, hiện nay cũng đã là Chiêu Vũ Giáo úy Lục phẩm, mang theo thê thiếp nhậm chức ở biên quan; tam phòng được lão phu nhân sủng ái nhất, cũng là hoàn khổ tử vẫn không được võ không xong, chỉ là quan nhỏ Bát phẩm, cũng không đi làm đúng chức, chỉ ở nhà xử lý sản nghiệp trong nhà, những thứ này đều là Tiểu Ngọc Di nghe hạ nhân trong nhà nói qua.

Triều Đại Vu? Chân mày Vương Ngân Linh nhíu chặt hơn, coi như mình là sinh viên khoa tự nhiên, các triều đại thời cổ đại cũng biết chút chút, triều Đại Vu thật sự là chưa từng nghe nói

Hiện tại thân thể nhỏ bé này là Tử tiểu thư thứ xuất của đại phòng, xuất thân của di nương mình là đại nha hoàn nhất đẳng bên cạnh lão phu nhân, sau khi thai đầu của đại phu nhân sinh ra là nữ nhi, lão phu nhân làm chủ, nâng lên làm di nương, những năm này, mới có một nữ nhi là Tào Ngọc Di, lúc ấy cùng được nâng lên còn có Trần thị - đại nha hoàn hồi môn của đại phu nhân, bởi vì trước đó Đại lão gia đã có một nha đầu thông phòng Lý thị được nâng lên làm di nương, cho nên trong phủ trên dưới đều gọi Chu thị là Nhị di nương, Trần thị là Tam di nương.

Năm nay Tào Ngọc Di mới bốn tuổi, lúc trước cùng mấy vị tỷ muội Tào gia dạo chơi ở trong vườn hoa, bị Nhị tiểu thư con vợ cả lỡ tay đẩy đập đầu vào núi giả, sốt cao chừng mấy ngày, hiện tại mới tỉnh lại, chẳng qua là không ai biết hờn phách bên trong khối thân thể nhỏ bé này đã đổi người rồi, còn Tào Ngọc Di chân chính cũng ở trong cơn sốt cao siêu thoát khỏi nơi này.

Nơi này cũng không có người khác, vừa rồi Chu di nương nhắc tới đại phu nhân, ngữ điệu còn cung kính, hơn nữa Tử tiểu thư sốt cao không lui, rất hung hiểm, đại phu vốn hẳn nên canh giữ ở một bên mới phải, nhưng bây giờ còn cần bám phu nhân, mới có thể mời đại phu, có thể thấy được chắc hẳn vị đại phu nhân này rất có thủ đoạn, vững vàng nắm nội viện trong tay. Chu di nương được nâng vị, năm năm mới được một tiểu thư, rõ ràng không phải là được sủng ái, hơn nữa là từ chỗ lão thái thái đi ra, quan hệ bà tức này, từ xưa tới nay chính là vấn đề mơ hồ, chắc chắn Chu di nương là cái đinh trong mắt của đại phu nhân rồi.

Tào Tử tiểu thư đang cau mày suy nghĩ, ở trong mắt của Chu di nương, chính là tiểu nữ nhi bốn tuổi có nén đau đớn, lại nghĩ đến mình ngay cả giúp nữ nhi tìm một đại phu cũng không thể, không khỏi bi thương, che miệng “Ồ ồ” khóc lên.

Trong chánh phòng, mấy đại nha đầu mặc trang phục màu hồng đeo trang sức xanh biếc quy củ canh giữ ở bên ngoài hành lang, chính là người hầu hạ đại phu nhân sai đi ra ngoài, chỉ chừa lại một mình nhũ mẫu của mình cùng một người ngồi ở trên cái ghế đơn nhỏ.

“Con đó, là đứa không tinh tâm! Cái thứ trong bụng tỷ nữ chui ra kia cũng chỉ kích bác mấy câu, con liền động thủ, nếu thật sự cho cái thứ miệng lưỡi bén nhọn kia một bài học, phu nhân ta ở trước mặt lão gia cũng có thể nói, hết lần này tới lần khác con lại đẩy ngã nó, bảo ta làm sao nói tốt cho con. . . .” Tào đại phu nhân nửa nằm ở trên tháp gỗ lim mạ vàng, chỉ cái trán của đại nữ nhi mười tuổi đang nằm sấp ở trên đùi nói, tuy trong miệng trách cứ, nhưng trên mặt là bộ dạng từ ái.

“Nương, nữ nhi chính là không ưa bộ dạng trưởng tử của nàng ta, coi thử nàng ta là trưởng nữ Tào gia gì, bất quá chỉ là người bỏ ra từ trong bụng hạ nhân, cũng dám ở trước mặt nữ nhi lên mặt!” Một cô gái mặc váy màu vàng hoa văn song điệp thiên thủy, bên ngoài mặc sa y thêu lấm tấm cánh hoa nở rộ màu tím biu môi kéo dài giọng nói: “Nữ nhi rõ ràng là đi đến cái thứ nói lung tung đó, ai ngờ lão Tử ở đâu xông lại, đáng đời nàng!”

Ý trọng lời nói chính là tất cả đều là người khác sai, mình đã thương người không phải cố ý!

“Nói vậy, hiện tại Tử muội muội con mấy ngày cũng chưa tỉnh lại, xem con làm sao ăn nói cùng lão phu nhân và phụ thân con.” Đại phu nhân cau mày nói.

“Không phải là còn có nương sao!” Giọng nói của Tào Nhị tiểu thư phát ra lời hờn dỗi, nhắc đầu chui vào trong ngực đại phu nhân dụi dụi.

“Phu nhân, theo lão nô thấy, chuyện như vậy cũng không trách được tiểu thư, lão phu nhân cùng lão gia nơi đó, chỉ cần trấn an tốt Tử tiểu thư cùng Chu di nương, người ngoài còn có cái gì nói không được.” Phương ma ma – nhũ mẫu của đại phu nhân cười nói.

Đang nói, các móc rèm chuông đồng trên màn cửa phòng ngoài vang lên.

“Ai ở bên ngoài?” Phương ma ma dừng câu chuyện, nâng giọng lên hỏi.

“Nô tỳ Như Sương thỉnh an Đại phu nhân, Nhị tiểu thư, Phương ma ma khỏe, là tiểu Đào trong phòng Tử tiểu thư nói là Tử tiểu thư tỉnh, muốn xin phu nhân gọi đại phu.”

“Bảo nàng đi vào đáp lời.” Đại phu nhân trầm giọng nói.

“Nô tỳ thỉnh an Đại phu nhân, Nhị tiểu thư, Tử tiểu thư mới vừa tỉnh, nói đau đầu, Nhị di nương bảo nô tỳ tới đây bám phu nhân, xin phu nhân cho gọi đại phu đến xem cho Tử tiểu thư một chút.” Tiểu Đào vừa vào phòng liền quay về phía Đại phu nhân trên tháp ôm phúc thân, cũng không ngần ngại nhìn loạn, mạch lạc rõ ràng nói lại chuyện một lần.

“A đi đã Phật, thế là Tử tiểu thư đã tỉnh.” Đại phu nhân khoa tay múa chân ở trước ngực một chút, trong miệng còn niệm Phật, rồi lên giọng hô: “Như Sương, cầm thiếp mời của ta đi mời Ngô thái y tới xem cho Tử tiểu thư một chút.”

Như Sương canh giữ ở phòng ngoài thanh thúy đáp một tiếng, tự mình đi phân phó công trong.

“Phương ma ma, mang mấy cân yến trong cửa hàng biếu hôm qua theo, chúng ta đi thăm Tử tiểu thư một chút.” Đại phu nhân vừa dưới sự hầu hạ của

Phương ma ma đứng dậy, vừa phân phó , lại thuận miệng hỏi: “Ngươi tên là tiểu Đào? Thật là lanh lợi, trước kia làm sao chưa từng thấy qua?”

”Nô tỳ vốn phụ trách vẩy nước quét nhà trong viện của Tứ tiểu thư, bởi vì bên người Tứ tiểu thư thiếu nhân thủ, Nhị di nương sai nô tỳ tạm thời hầu hạ Tứ tiểu thư.” Tiểu Đào lưu loát trả lời câu hỏi của Đại phu nhân.

”Xem ra là người thật tốt, chờ một chút, bầm với Tứ tiểu thư các ngươi, sau này ngươi đi theo hầu hạ bên người Tứ tiểu thư, lĩnh theo lệ nha hoàn Nhị đẳng, Phương ma ma, lấy bạc thưởng cho nàng.”

Lần này Tứ tiểu thư gặp chuyện không may, lúc ấy đại phu nhân sắp xếp một nhị đẳng nha hoàn cùng mấy tiểu nha đầu tam đẳng đi theo Tứ tiểu thư, vốn định chọn một người ở bên cạnh mình vào viện Tứ tiểu thư nữa, nghĩ lại, bên cạnh mình còn dư lại đều là nha hoàn đặc lực, huống chi Tứ tiểu thư chỉ là một đứa bé bốn tuổi, không thể lãng phí nhân thủ mình điều giáo một cách vô ích được.

”Đa tạ phu nhân cất nhắc!” Tiểu Đào lật đặt quỳ xuống hành đại lễ, từ nha đầu vẩy nước quét nhà đến nhị đẳng thẳng liền mấy cấp, bao nhiêu nha đầu cả đời cũng không được làm nhị đẳng.

Chu thị nghe tiếng thỉnh an của tiểu nha đầu ở bên ngoài, cuống quýt men theo đầu giường đứng lên, ra ngoài cửa nghênh đón, thỉnh an đại phu nhân.

Tiểu Đào dẫn theo mấy tiểu nha đầu bưng trà lên.

”Mấy ngày nay ngươi chiếu cố Tứ tiểu thư cực khổ, ta đây còn có vài thớt vải tốt, trở về đưa qua cho ngươi, cất may mấy bộ quần áo.” Đại phu nhân bưng chén trà, cầm nắp trà gạt mấy lá trà, nhưng lại không uống, dừng một chút, không đợi Chu thị tạ ơn được thưởng, lại nói: “Ta thấy nha đầu tiểu Đào này coi như cơ trí, nếu Tứ tiểu thư dùng hài lòng, thì sau này đi theo hầu hạ bên cạnh Tứ tiểu thư. . . “

”Tỳ thiếp tạ phu nhân ban thưởng, người phu nhân để mắt, dĩ nhiên là rất tốt.” Chu thị thuận theo đứng ở một bên, dịu dàng trả lời.

Đại phu nhân hài lòng gật đầu một cái, lại hỏi Tào Ngọc Di mấy câu, trên người còn có chỗ nào không thoải mái, muốn ăn cái gì. . . . vân vân, đợi Ngô thái y tới, mới dừng lại câu chuyện.

”Con sốt đã lui xuống, tình lại thì không có gì đáng ngại, lão phu lại mở một phương thuốc hạ hỏa, mỗi ngày sắc dùng hai lần.” Ngô thái y vân vân chòm râu hoa râm nói với đại phu nhân.

Đại phu nhân lại niệm a di đà phật, căn dặn tiểu Đào cần dùng thuốc gì thì cứ đến khổ phòng lấy, quả thật giống như một từ mẫu.

”Ngô thái y, chỉ không biết, trên trán Tứ tiểu thư có thể lưu sẹo hay không?” Chu thị đứng ở sau lưng đại phu nhân, thấy mọi người đều đối đáp Tứ tiểu thư đã tốt đẹp, cũng không biết sau này phu nhân còn có thể mời đại phu cho Tứ tiểu thư hay không, nên vội vàng hỏi.

Đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, cũng chỉ có sinh mẫu chân chính mới có thể vì con gái mà suy nghĩ chu đáo như vậy, phải biết ở chỗ này, nếu trên mặt một người con gái để lại sẹo, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến làm mai sau này, đây chính là đại sự cả đời!

”Phu nhân, tỳ thiếp đi quá giới hạn rồi, xin phu nhân thứ tội, thật sự là.” Chu thị hỏi xong, lại cuống quýt bồi tội với đại phu nhân, cầm khăn che khóe mắt.

”Cũng là ngươi nghĩ chu đáo, mau đừng khóc nữa!” Đại phu nhân đặt chén trà xuống, ôn nhu nói.

”Tứ tiểu thư còn nhỏ, dùng chút thuốc trị thương thượng hạng thoa vài ngày thì không hề gì.” Ngô thái y vừa dọn dẹp tất cả dụng cụ, vừa đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trấn An

Tiền bước Ngô thái y xong, đại phu nhân lại phân phó mấy câu, đơn giản là bảo hạ nhân cẩn thận chiếu cố, thiếu cái gì thì cứ đi lãnh vân vân, liền dẫn Phương Ma ma cùng mấy đại nha hoàn rời đi, từ đầu đến cuối cũng không có đề cập đến đầu sỏ gây nên tội —— Tào Nhị tiểu thư! Thật ra Nhị tiểu thư cũng đi theo tới đây, chỉ là không vào phòng trong, chỉ ngồi ở phòng ngoài uống một chén trà, rồi cùng đại phu nhân đi về.

Mấy ngày sau, Tào Ngọc Di đều mơ màng dưỡng thương ở trên giường, từ lúc vừa mới tỉnh dậy đại phu nhân chỉ đến có một lần, rồi cũng không còn xuất hiện nữa, còn có người cha hờ kia, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng thấy qua.

”Thỉnh an Tứ tiểu thư, thỉnh an di nương.” Phương ma ma đích thân ôm một cái hộp tới đây, sau khi quay về phía giường hành lễ xong, liền hỏi: “Hôm nay Tứ tiểu thư khỏe lên chút nào không ạ?”

Trên mặt là bộ dạng ân cần, trong lòng thật sự nghĩ như thế nào, cũng không biết được.

”Đa tạ Phuong ma ma quan tâm, vốn cũng không còn vấn đề gì lớn, thái y cũng đã nói chú ý bồi dưỡng là được.” Chu thị vội vàng đỡ Phuong ma ma đây, khách khí nói.

Tào Ngọc Di xoay con người một vòng, len lén đánh giá Phuong ma ma, trên đầu chỉ cài một cây trâm bạc đơn giản, trên mặt vô cùng trắng trong thuần khiết, cũng không có thoa phấn vẽ lông mày, trên người mặc một cái áo khoác dài nghiêm cẩn, toàn thân trên dưới cũng bọc lại thật chắc chắn, tuy chỉ là một hạ nhân, nhưng trên người có một dòng khí thể uy nghiêm, cho thấy là một nô tài rất có thể diện

”Tứ tiểu thư chịu tội, đại phu nhân đã nghiêm khắc dạy dỗ Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư cũng biết lỗi rồi, đồ trang sức nữ trang này là đại phu nhân cố ý phân phó của hàng bên ngoài dựa theo kiểu dáng đang lưu hành nhất làm ra, cho Tứ tiểu thư đeo đi chơi, giải buồn.” Phuong ma ma vừa nói, vừa mở cái hộp trong tay ra.

Tào Ngọc Di chỉ cảm thấy trước mắt toả ra một trận kim quang, trong hộp là các loại trâm ngọc, khuyên tai, vòng tay khảm vàng vân vân.

Chu thị đứng ở một bên, đối với tính toán của đại phu nhân rất rõ ràng, nhưng cũng chỉ có thể gượng cười nói: “Làm phiền phu nhân phí tâm, Tứ tiểu thư còn nhỏ, làm sao có thể dùng được đồ này.”

Phuong ma ma chỉ cười không nói, đẩy cái hộp về phía trước.

Cuối cùng Chu thị vẫn nhận lấy, lại nói cảm tạ lần nữa.

Thấy thế, trên mặt Phuong ma ma vẫn nở một nụ cười, lại lấy ra một cái hà bao nhỏ đưa cho Chu thị, giải thích: “Đây là phu nhân chúng nô tỳ lấy ra từ vốn riêng của mình, phu nhân sợ trong phủ bận rộn khó tránh khỏi có lúc sơ sót, để cho đi nương cầm chiếu cố bồi bổ thân thể Tứ tiểu thư tốt hơn.”

Chu thị lại kính cẩn nói tạ ơn, nhận lấy cái hà bao nhỏ đó.

Phuong ma ma nói thêm mấy câu hình thức, rồi hài lòng rời đi.

Chu thị mở hà bao ra, bên trong là mấy thỏi bạc, kéo tay nhỏ bé của Tào Ngọc Di, cũng không quản nằng nghe có hiểu hay không, nghẹn ngào hạ thấp giọng nói: “Ta đau xót cho tiểu thư, chỉ có mười mấy lượng bạc cùng vài món đồ trang sức vô dụng, liền muốn đẩy hai mẫu nữ chúng ta đi, tiểu thư chỉ mới ba bốn tuổi, cần mấy cây trâm, vòng tay này làm gì, chờ tiểu thư trưởng thành, những loại trang sức này đã sớm lỗi thời, làm sao còn có thể đeo đi ra ngoài.”

Ánh mắt Tào Ngọc Di chợt lóe lên, kiếp trước làm thư ký ở tầng thấp nhất ở trong một công ty lớn đi lên, dốc sức thật nhiều năm, mới làm được một quản lý tầng giữa, trấn an cùng uy hiếp rõ ràng như vậy làm sao mà nhìn không ra, chẳng qua là muốn Chu thị không nên truy cứu lỗi của Tào Nhị tiểu thư thôi.

”Di nương.” Tào Ngọc Di suy yếu gọi một tiếng.

Chu thị cuống quýt hỏi: “Tiểu thư ngoan, thế nào? Có phải trên đầu lại đau hay không?”

Tào Ngọc Di lắc đầu một cái.

Chu thị thở phào nhẹ nhõm, trong lòng quyết định chủ ý, coi như không thể tìm Nhị tiểu thư tính sổ, cũng không thể để con của mình ăn đau khổ sưng như vậy.

Chu thị không đắc sủng, hơn nữa gần đây Đại lão gia mới vừa nạp một phòng di nương mới, đang cao hứng, liền tiếp mấy ngày đều ngủ ở nơi di nương mới - Vương thị, những ngày qua cũng không nhìn thấy Đại lão gia.

Đại phu nhân hận đến cắn răng nghiêng lợi, xuất thân của Vương thị đó không phải là nha đầu giống như ba phòng di nương trước kia, Vương thị là cô nương đứng đắn nhà trong sạch, chỉ vì trong nhà phụ mẫu đều mất, ca ca lại đang ở trong quân, không có ai thu xếp mới làm trẻ nãi, cô nương kia cũng là người giỏi tính toán, vì muốn ca ca mình có một ngày nổi danh, chủ động đề xuất vào Tào phủ, giúp ca ca nhà mình bắc một con đường sống, lúc vào phủ cũng mang theo một phần đồ cưới, coi như là quý thiếp, nếu sinh con trai cũng là tính quý, không phải con trai trưởng cũng có thể danh chánh ngôn thuận thừa kế gia nghiệp. Những thứ này đều là đại phu nhân cẩn thận nghe qua, lại nhìn mấy ngày, dự tính thương thế của Tứ tiểu thư tốt lên chút ít, đại phu nhân liền tìm cơ hội, kể sơ lược chuyện đã xảy ra, chỉ nói là lúc mấy cô nương chơi đùa, không cẩn thận đập đầu một chút, ám hiệu Đại lão gia nên đi xem một chút.

Đại lão gia đang để cho mấy đại nha hoàn hầu hạ, coi quan phục thay thường phục, vốn tính toán ngồi ở viện đại phu nhân một chút, liền đến viện của Vương thị ôn tồn, lúc này nghe được lời của đại phu nhân, suy nghĩ một chút trong đoạn thời gian này lâu rồi ông ta cũng không có đến đó, liền gạt đầu một cái, bỏ đi ý định đi đến viện của Vương thị, chạy thẳng tới viện Lý thị cùng Chu thị ở.

Thấy Tào Ngọc Di, Đại lão gia cũng chỉ nói nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều hơn cho có hình thức, chẳng qua Chu thị bắt được cơ hội, ở trước mặt lão gia khóc lóc kể lể một hồi, cũng không nói Nhị tiểu thư làm sai cái gì, chỉ nói đại phu nhân thường ngày bận chuyện, mọi việc trong phủ cũng đều có quy tắc, tự mình nói lấy thuốc tốt hơn cho Tứ tiểu thư cũng không được.

Chu thị biết Đại lão gia coi trọng nhất là tiền đồ trong phủ, còn nói Tứ tiểu thư bị thương trên mặt, sợ lưu sẹo ảnh hưởng dung mạo, sợ tương lai không tìm được người trong sạch vân vân.

Thường ngày Đại lão gia cũng không quan tâm cuộc sống hàng ngày của mấy nữ nhi, bằng không chuyện Tứ nữ nhi bị thương đã mấy ngày nghe cũng không nghe nói qua, vào lúc này thấy Chu thị khóc hoa lệ dài vù, hai mắt ảm đạm, nhất thời trong lòng thấy nhột, lại nghe lời nói của Chu thị, ngược lại lên nửa phần tâm, đến lúc đó nữ tề của mình, đều là trợ lực cho nhà mình, cũng không thể để hư chuyện. Lúc này, liền tháo ngọc bội mới đeo trên người mấy ngày cho Chu thị, lại lấy vốn liếng dùng mấy lời tốt đẹp dụ dỗ Chu thị một phen, buổi tối liền ngủ ở phòng của Chu thị.

Đại phu nhân nghe hạ nhân hồi báo, giận đến vặn rách một cái khăn, trong lòng hiểu rõ, lão gia ngủ ở chỗ Chu thị không có trướng kia, tốt hơn đi tìm Vương thị nhiều, huống hồ, lần này Nhị tiểu thư đã thương nữ nhi của Chu thị, tạm thời cho Chu thị chút ngon ngọt, chặn miệng của nàng ta lại.

Ngày hôm sau, Đại lão gia lại cố ý ở bên ngoài tìm thuốc trị thương thượng hạng trở lại, tự mình tặng cho Chu thị.

Chu thị sử dụng vốn liếng bản thân, lôi kéo Đại lão gia ở lại chỗ mình bốn năm ngày, dụ dỗ Đại lão gia không ít đồ tốt, cũng biết Đại lão gia không thể ở lâu, nếu không đại phu nhân sẽ tìm cách làm khó dễ, vì thế để cho Lý thị trực tiếp đón lão gia vào gian phòng của nàng ta.

Lý thị vốn là tỷ nữ thiếp thân của Đại lão gia, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm vốn cũng không giống nhau, lại vì Đại lão gia sinh thứ trưởng nữ cùng thứ trưởng tử, mặc dù thứ trưởng tử chết non, nữ nhi cũng là đứa con đầu tiên của Đại lão gia, cùng đích trưởng nữ đại phu nhân sinh ra hơn kém nhau ba tuổi, khi còn bé là đại lão gia tự mình nuôi dạy, lại thông minh lanh lợi được lão phu nhân cùng Đại lão gia yêu thích, mặc dù Lý thị đã không còn trẻ, nhưng Đại lão gia thỉnh thoảng vẫn còn đến phòng của Lý thị ngủ một đêm.

Lý thị cùng Chu thị chen chúc ở trong một tiểu viện nhỏ, lúc trước còn có chút chán ghét nhau, sau đó, Chu thị để cho Lý thị đón nhận Đại lão gia từ trong phòng mình mấy lần, Lý thị liền xoay chuyển lui tới, cùng Chu thị đạt thành ăn ý, cùng nhau làm cho lão gia ở lại trong viện của mình, mặc dù không nhất định ở trong phòng mình, suy cho cùng cũng tốt hơn để cho lão gia đi viện của phu nhân, trong viện của phu nhân còn có một Trần thị đấy.

Lý thị dẫn lão gia vào phòng của mình, trước tiên gọi nữ nhi tới, cùng nhau dụ dỗ lão gia một hồi, chờ lúc mặt mày Đại lão gia hớn hở, nhân cơ hội nói: “Lão gia, vốn chuyện này không có phần của tỷ thiếp nói chuyện, chỉ là phu nhân bận rộn, khó tránh khỏi có lúc sơ sót, Ngọc Nga của chúng ta năm nay cũng đã mười ba rồi, chừng hai năm nữa cũng đã đến lúc nói chuyện hôn sự, bây giờ còn đi theo đi nương thiếp đây chen chúc trong một phòng.”

Thân thể Tào Ngọc Nga hơi uốn éo một cái, trên mặt nổi lên hai án mây hồng, dậm chân hờn dỗi nói: “Di nương nói cái gì đó.”

Đại lão gia vâng vâng mấy cọng râu thưa thớt, nhìn đại nữ nhi duyên dáng yêu kiều, cảm khái nói: “Cha còn nhớ rõ trước kia đại tỷ nhi ngay cả bút cũng cầm không xong.”

Lý thị rèn sắt khi còn nóng nói với Đại lão gia chuyện lý thú khi Tào Ngọc Nga còn bé một hồi lâu, mới hầu hạ Đại lão gia đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không Ngừng Nghỉ

Đại lão gia ở chỗ Lý thị ngủ một đêm, ngày hôm sau, đặc biệt dặn dò đại phu nhân sắp xếp viện riêng cho Tào Ngọc Nga.

“Vốn là thiếp thân sơ sót, năm trước định bầm với mẫu thân, sắp xếp viện cho các tiểu thư, chỉ là lúc ấy năm mới đến chuyện nhiều, không thành liền kéo dài tới bây giờ.” Đại phu nhân mỉm cười giải thích.

“Ừ, chuyện như vậy nên sớm làm, đại tỷ nhi cũng mười ba tuổi rồi, về sau yến hội gì, dẫn đại tỷ nhi đi theo nhiều hơn một chút, công tử nhà nào phu nhân cũng lưu ý nhiều thêm.” Đại lão gia vượt chòm râu dặn dò một hồi, cũng không quản đại phu nhân miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười, áo bào vung lên liền đi tới viện của Vương thị.

“Xoẹt” một tiếng, cái khăn trong tay đại phu nhân bị xé rách.

Phương ma ma vội vàng tiến lên giúp đại phu nhân vuốt ngực thuận khí, lại rót một chén trà nóng đưa tới trong tay đại phu nhân.

Qua một hồi lâu đại phu nhân mới tan bớt con tức, từ từ ngồi vào trên giường, ghen ngào nói: “Ma ma, ngươi xem đây là chuyện gì, nào có một Đại lão gia nào quơ tay múa chân về phía chuyện của hậu viện.”

Phương ma ma cũng không dám nói tiếp lời này, cầm một cái khăn mới đưa qua cho đại phu nhân, hòa hoãn nói: “Phu nhân chớ vội, thời gian qua lão gia luôn không hỏi qua điều này, lần này cũng chỉ là nói trắng ra mấy câu thôi, muốn làm sao còn không phải là phu nhân người quyết định, phu nhân cứ thoải mái, như thế những thứ không có tầm mắt kia làm ảm ỉ, Đại lão gia còn có thể tự mình đi giúp một tay tìm mối hôn sự.”

Đại phu nhân nghe xong, lúc này mới thu sắc mặt buồn bã, hung ác nói: “Hàng ngày nàng ta là cái nhiều chuyện.”

Lại không bàn về đại phu nhân căn rằng nghiêng lợi nắng mấy phòng thiếp thất của Đại lão gia một trận thế nào, rốt cuộc vẫn không dám nghịch ý Đại lão gia, dự định sáng sớm ngày hôm sau lúc thỉnh an lão phu nhân sẽ bẩm chuyện này, bắt tay vào sắp xếp cho tốt.

Chu thị vốn là đại nha hoàn nhất đẳng bên cạnh lão phu nhân, bởi vì hầu hạ tốt, đường con cháu của Đại lão gia lại thiếu thốn, lão phu nhân làm chủ chỉ cho Đại lão gia, mặc dù Chu thị không có sinh cho lão phu nhân một tôn tử mập mạp, nhưng Chu thị thường đi thỉnh an lão phu nhân, người bên cạnh lão phu nhân Chu thị cũng quen biết nhiều, cho nên lão phu nhân đối xử với Chu thị vẫn còn có chút tình cũ.

Bên này, thương thế trên đầu Tào Ngọc Di tốt lên không ít, Chu thị đã giúp Tào Ngọc Di ăn mặc một hồi, tiếp theo cố ý chải tóc che đi vết thương ở trên trán, sáng sớm dẫn theo Tào Ngọc Di đi thỉnh an lão phu nhân.

Mấy ngày nay Tào Ngọc Di vẫn mê man, mỗi ngày thời gian ngủ nhiều hơn tỉnh, thứ nhất có thể là bởi vì tự bản thân cổ thân thể này cũng không khỏe mạnh, đầu lại bị thương, thứ hai, trong lòng người chiếm thân thể của Tào Ngọc Di còn đang nghĩ tỉnh dậy hết thấy có thể biến trở về bộ dáng lúc trước.

Chu thị thấy Tào Ngọc Di không có nói nhiều cùng nhanh nhẹn như trước kia, chỉ nghĩ nàng bị thương còn chưa có tịnh dưỡng tốt, âm thầm đau lòng, cũng không có phát hiện nữ nhi nhà mình đã bị đổi linh hồn bên trong.

Lão phu nhân lớn tuổi, buổi tối ngủ ít, mỗi ngày sáng sớm không tới giờ Mẹo đã thức dậy, đại phu nhân cũng là giờ Mẹo hai khắc mới tới đây thỉnh an, Chu thị đã từng hầu hạ lão phu nhân ba bốn năm, rành rẽ thời gian nghỉ ngơi cùng tính tình của lão phu nhân nhất, trong miệng lão phu nhân nói không cần, nhưng trong lòng lại để ý nhất những thứ thể diện, quy củ này, giờ Mẹo liền dẫn theo Ngọc Di đợi ở phía ngoài phòng của lão phu nhân, chờ lão phu nhân súc miệng xong liền vào phòng thỉnh an.

”Khoản thời gian trước Tứ tiểu thư bởi vì thân thể không khỏe, không có tới thỉnh an lão phu nhân, hôm nay thân thể tốt hơn, nên vội tới thỉnh an lão phu nhân.” Chu thị lời kéo Tào Ngọc Di quỳ gối lên hai cái đệm quỳ cung kính nói.

”Ngọc Di thỉnh an nội tổ mẫu.” Ở trong ra hiệu lần nữa của Chu thị, Tào Ngọc Di bắt đầu đi nhỏ giọng nói.

Lão phu nhân híp mắt bảo hai người đứng dậy, trong miệng trách cứ: “Tứ tỷ nhi chỉ là một đứa bé biết cái gì, đừng gọi nó dậy sớm nhiều, ngủ không đủ giấc.”

Chu thị cuống quýt lên tiếng: “Lão phu nhân nói phải, chỉ là đứa nhỏ không thể nuông chiều, thỉnh an lão phu nhân, vốn là chuyện nàng nên làm.”

Quả nhiên, trên mặt lão phu nhân liền lộ ra tươi cười, gọi Tào Ngọc Di tiến lên, lời kéo Tào Ngọc Di hỏi mấy câu, lại bảo đại nha hoàn bên cạnh lấy cây sâm núi cho Chu thị, nói là cho Tứ tỷ nhi bồi bổ thân thể, rồi lấy vải thốt vải tốt thưởng cho Chu thị.

Chờ Chu thị đi rồi, chừng nửa khắc sau, đại phu nhân mới dẫn theo mấy hạ nhân tới đây thỉnh an lão phu nhân.

Lão phu nhân vừa nhìn thấy, Ngọc Linh do đại phu nhân sinh ra không đến, trong lòng càng cảm thấy vẫn là Chu thị từ nơi mình đi ra, cùng mình thân thiết nhất, đối với mình nhất nhất cung kính, hiếu thuận, vì vậy, trên mặt liền nhàn nhạt, ứng phó đại phu nhân mấy câu, liền đuổi nàng ta đi ra ngoài.

Sau này Tào Ngọc Linh chạm mặt Tào Ngọc Di ở hành lang một lần, khi đó Chu thị đi vào phòng đại phu nhân hầu hạ, Tào Ngọc Di cảm thấy trong phòng buồn bức, đi vòng qua hành lang ngồi xuống một lát, không ngờ đụng phải Tào Ngọc Linh.

Tào Ngọc Linh thấy trên trán Ngọc Di chải một luống tóc, mặc dù quen được đại phu nhân nuông chiều nên kiêu căng một chút, nhưng vẫn chỉ là cô bé mười mấy tuổi, trong bụng vẫn còn có chút ngượng ngùng, bảo đại nha hoàn bên cạnh cầm cái vòng ngọc trước kia Ngọc Di nói thích đưa cho nàng.

Trong lòng Ngọc Di cũng cảm thấy buồn cười, nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là đứa con nít, dĩ nhiên, nàng cũng không dám vì vậy liền xem nhẹ đứa trẻ con ở sâu trong trạch viện này.

Hơn nửa tháng trôi qua, trong lúc tất cả mọi người cho rằng chuyện Nhị tiểu thư làm Tứ tiểu thư bị thương đã trôi qua, Tam lão gia cùng tam phu nhân trở lại.

Cha và ca ca của Tam phu nhân hai năm trước cùng nhau ra ngoài, đều làm quan ở Giang Nam, cả nhà cũng cùng đi theo, lần này Tam lão gia muốn đi Giang Nam kiểm tra mấy thôn trang cùng cửa hàng của Tào gia, lão phu nhân liền cho phép tam phu nhân cùng đi, thứ nhất có thể thuận tiện về thăm nhà một chút, thứ hai cũng là vì hai người có thể sớm sinh ra tôn tử mập mạp.

Tam phu nhân biết trượng phu mình là một người không có tiền đồ, nên ra sức dụ dỗ lão phu nhân, muốn thừa dịp lão phu nhân cùng Lão thái gia vẫn còn, thay tam phòng đòi nhiều thêm vài thứ.

Tam phu nhân nghe thị tỳ tức phụ nhà Hưng Tài ở lại Tào phủ kể lại chuyện xảy ra trong phủ một lần, vung khăn, cười lạnh một tiếng nói: “Lý ma ma, lấy cây kim trăm kia đưa cho nhà Hưng Tài, chúng ta đi thỉnh an lão phu nhân!”

Nhà Hưng Tài thiên ân vạn tạ nhận cây trăm lui xuống.

”Không phải bảo các người ở trong phòng mình nghỉ một chút sao.” Mặc dù trong miệng lão phu nhân trách con dâu thứ ba, nhưng trong mắt đều hàm chứa ý cười.

”Ồ, xem mẫu thân nói này, chẳng lẽ là sắp đến giờ cơm rồi, sợ con dâu đến đòi phần cơm á.” Tam phu nhân phẩy khăn cố ý cao giọng nói.

”Ha ha, nhìn bộ dạng con khi này, mau bảo phòng bếp lấy chút thức ăn thừa buổi sáng còn dư lại tới đây thưởng cho vợ lão Tam đi!” Lão phu nhân chỉ vào tam phu nhân vui tươi hơn hờ nói.

Nha hoàn ma ma cả phòng cũng cười theo, trong phòng nhất thời đều là tiếng cười đùa vui vẻ.

Tam phu nhân kể lại chút chuyện lý thú trên đường, chọc cho lão phu nhân cười toe toét.

Chờ đại phu nhân đi vào hồi lão phu nhân bày cơm ở nơi nào thì tam phu nhân cố ý dừng một chút nói: “Mẫu thân, con dâu nơi này còn có một chuyện muốn xin chủ ý của mẫu thân, lễ đầy năm Bát tỷ nhi của chúng con sắp tới rồi, con dâu mới vừa trở về phủ, cũng chưa kịp nghĩ ra tiết mục gì, mẫu thân xem làm sao bây giờ?”

“Con là đích mẫu của nó, tự mình ra chủ ý là được!” Lão phu nhân phất tay một cái, không để ý nói.

“Suy cho cùng cũng là đứa con đầu tiên của lão gia chúng con, vẫn nên thận trọng một chút thì tốt hơn, người nhà chúng ta như vậy, nhất định phải chú trọng thể diện quy củ, cho dù là thứ nữ, đó cũng là chủ tử tính quý, cũng không thể qua loa, để người ta coi thường được.” Tam phu nhân vừa giúp lão phu nhân xoa bả vai, vừa giả dối nói.

“Vợ Lão Tam nói cái này cũng có lý.” Lão phu nhân nghe lời này, trong lòng càng dễ chịu, gật đầu liên tục.

Đại phu nhân ở một bên chờ đợi, trong lòng không biết bao nhiêu tư vị, chỉ cảm thấy những câu này của lão phu nhân cùng tam phu nhân đều nhắm thẳng vào chính mình.

“Đại tâu, nghe nói Tứ tỷ nhi bị thương trên đầu, đệ muội mới vừa trở về phủ, cũng chưa kịp tới thăm một chút, không biết vết thương kia có đáng ngại hay không?” Tam phu nhân xoay người quay về phía đại phu nhân cười nói.

Còn không đợi đại phu nhân trả lời, lão phu nhân lại hỏi: “Hôm kia Xuân Thúy còn dẫn theo Tứ nha đầu tới đây thỉnh an lão bà tử ta, chỉ nói Tứ nha đầu thân thể không khỏe, tại sao lại là bị thương ở đầu?”

Đại phu nhân vận khăn trong tay, cung kính trả lời: “Hồi mẫu thân, nguyên là tỷ muội chúng nó ở trong vườn cùng nhau chơi đùa, hạ nhân phía dưới hầu hạ không lưu tâm, để Tứ tỷ nhi không cẩn thận đụng phải núi giả, con dâu đã đuổi các nàng đi.”

“Thôi, nhà này là ngươì quản, ngươì là đích mẫu chân chính của Tứ tỷ nhi, về sau phải lưu tâm, suy cho cùng người bên cạnh các tỷ muội bọn nó đều là chuyện không thể xem thường.” Lão phu nhân gõ mấy câu, lại dặn dò nói: “Bảo phòng bếp cẩn thận chút, đưa chút thức ăn dưỡng nhan cho tỷ nhi, tránh để lại sẹo.”

Đại phu nhân cuống quýt đáp ứng, lại hỏi lão phu nhân nơi bày cơm một lần nữa.

Lúc này Lão phu nhân mới đáp, chỉ nói đưa tới đây.

Đại phu nhân hành lễ một cái, lui ra ngoài sắp xếp, trong lòng thầm buồn bực, mình thật vất vả che giấu chuyện đi rồi, tam phòng trở lại liền thọc đi ra, tuy nói lão phu nhân không có truy cứu, sợ cuối cùng cũng để lại trong lòng lão thái thái ấn tượng không lưu tâm đối với thứ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Biến Chuyển (Thượng)

Mấy ngày nay Tào Ngọc Di mượn danh nghĩa dưỡng thương, đa phần tránh ở trong phòng, cộng thêm bản thân cũng thừa kế trí nhớ lúc trước, cũng không lộ ra bao nhiêu sơ hở, chỉ có Chu thị mơ hồ cảm thấy nữ nhi thay đổi một chút, chỉ có điều thay đổi trầm ổn là chuyện tốt, Chu thị cũng không còn để ý nữa.

Lúc Tào Ngọc Di vừa đến nơi đây lần đầu tiên mở mắt, nhìn thấy chính là đỉnh màn gấm vàng nhạt cổ xưa, vì thế, mỗi khi thừa dịp không ai chú ý, Tào Ngọc Di nhắm mắt lại, ở trong lòng lặng yên nghĩ tới gia đình của mình trước kia, sau đó mở mắt, hi vọng hết thảy có thể quay về, nhìn chằm chằm đỉnh màn vàng nhạt, Tào Ngọc Di dùng sức mở trừng hai mắt, đẩy lùi chua xót trong mắt.

Tứ tiểu thư bị thương, đại phu nhân miễn Chu thị nửa tháng thỉnh an, để cho Chu thị một lòng chiếu cố Tứ tiểu thư, hai ngày trước, Chu thị đã bắt đầu đi chánh phòng theo quy củ, nha hoàn ma ma chỉ vào lúc Tào Ngọc Di cho gọi mới vào phòng, thời gian còn lại cũng không quá trông nom Ngọc Di, cho nên, Tào Ngọc Di có cơ hội cẩn thận ở trong phòng không lớn không nhỏ này mất đảo lòng vòng.

“Tứ tỷ nhi, đang suy nghĩ gì đấy?” Chu thị vén rèm cửa lên, nghe giọng hỏi, nhìn thấy Ngọc Di chỉ mặc một cái áo đơn nhạt, phía dưới là một váy ngắn nhỏ, cau mày nói: “Người đâu? Làm sao lại để một mình tiểu thư ở trong phòng?”

Tiểu Đào và mấy tiểu nha đầu, nghe tiếng gọi, hốt ha hốt hoảng chạy vào.

Chu thị lạnh giọng quát lên: “Các ngươì hầu hạ thế nào? Tuy nói hiện tại vào hạ, nhưng thân thể Tứ tiểu thư vừa khỏe lên một chút, trong phòng này lại

lạnh, tốt xấu gì cũng phải khoác thêm cho tiểu thư mấy cái áo ngoài chứ!”

Tiểu Đào cúi đầu, muốn nói lại thôi, nhỏ giọng nói: “Di nương dạy phải, là chúng nô tỳ sơ sót.”

”Di nương, chuyện không liên quan đến các nàng, là con bảo các nàng đi ra ngoài, vốn sáng sớm, có mặc áo ngoài, chỉ là vừa rồi cảm thấy có chút nóng, nên cởi ra.” Ngọc Di nhẹ giọng giải thích.

Sáng sớm khi Tào Ngọc Di tỉnh lại, Chu thị đã không có ở trong viện rồi.

”Thôi, các người đi xuống đi!” Chu thị phất tay nói.

Chờ cả đám lui ra ngoài, Chu thị đi tới, ôm Tào Ngọc Di nói: “Về sau tỷ nhi không thích các nha đầu đó đi theo, thì chỉ chứa một hai người hầu hạ bên cạnh là được, không được một mình ngáy ngủ ở trong phòng nữa.”

Tào Ngọc Di được Chu thị ôm vào trong ngực, lúc đầu còn có chút không được tự nhiên, nhưng chốc lát một loại cảm giác quen thuộc liền dâng lên trong lòng, dễ nhận thấy, trước kia Tào Ngọc Di rất thích để cho Chu thị ôm, liền thả lỏng thân thể, nhẹ giọng “Dạ” một tiếng.

Chu thị lại hỏi tiếp: “Sáng hôm nay tỷ nhi làm cái gì? Có nhớ di nương hay không?”

Lúc đầu Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, bày tỏ không có làm cái gì, lại cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, tiếp đó gật đầu một cái.

Chu thị “Xì” một tiếng bật cười: “Miệng đâu rồi? Sao gật đầu rồi lại lắc đầu, di nương cũng không biết là có ý gì?”

Đầu Tào Ngọc Di không khỏi chảy đầy hắc tuyến, vừa rồi là theo bản năng làm, hiện tại mới ý thức động tác kia gây thơ cớ nào, chẳng lẽ bởi vì thân thể nhỏ đi, tư tưởng cũng không tự chủ biến đổi t^t.

Chu thị lại nói với Ngọc Di mấy câu, thì có ma ma tới đây truyền lời, bảo Chu thị đi chánh phòng phục vụ cơm trưa.

Chu thị suy nghĩ một chút, nhét một nén bạc nhỏ cho ma ma kia, để cho bà ấy chờ một chút, tự mình động thủ, nhanh tay nhanh chân đổi một bộ quần áo cho Tào Ngọc Di, dắt Tào Ngọc Di và ma ma kia cùng đi chánh phòng.

”Thân thể Tứ tiểu thư đã không có gì đáng ngại, vốn trước đó vài ngày nên vội tới thỉnh an phu nhân, chỉ là thân thể Tứ tiểu thư vừa khỏe, mấy ngày nay ngủ hơi sâu, tỷ thiếp sợ đánh thức Tứ tiểu thư, kinh động Tứ tiểu thư, trái lại không tốt.”

”Được rồi, người có phần tâm kia là được rồi, Tứ tỷ nhi tới đây cho mẫu thân nhìn xem một chút, đúng là thật tốt rồi!” Đại phu nhân cắt ngang Chu thị, nói với Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di đành phải chậm rãi dập đầu một cái, ở chỗ này chút khi tiết hiện đại gia vẫn nên sớm vút đi, nếu không ngay cả có mười cái mạng, cũng không đủ giày vò, bên cạnh sớm có đại nha hoàn lạnh tay lẹ mắt lột đệm quý ở dưới đầu gối của Tào Ngọc Di, nhỏ giọng nói: “Thỉnh an phu nhân, Ngọc Di đã thật tốt rồi!”

Dứt lời mới đứng dậy đi tới trước mặt đại phu nhân.

Đại phu nhân vẻ mặt hiền lành, giơ tay lên gạt luồng tóc che trên trán của Tào Ngọc Di ra, thấy trên trán chỉ còn lại vết sẹo rất nhạt, hài lòng gật đầu một cái, dặn dò Phuong ma ma đang hầu ở một bên nói: “Ma ma, lấy hai bình cao dược thượng hạng dùng lần trước cho di nương mang về.” Lại quay đầu nói với Chu thị đang ở phía dưới: “Cao dược này mỗi ngày sớm tối sau khi rửa mặt sạch thoa một lần, không đủ thì tìm Phuong ma ma lấy thêm, không được ngại phiền toái, thuốc này đối với vết sẹo hữu hiệu nhất.”

Chu thị vui mừng nhận lấy, lại nói tạ ơn một hồi.

Lúc này nha hoàn canh giữ ở phòng ngoài vén rèm cửa lên, cười hô: “Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Ngũ tiểu thư tới.”

Trên mặt đại phu nhân liền lộ ra nụ cười chân thật, luôn miệng gọi các nha hoàn ma ma bùng thức ăn lên, nói với Tào Ngọc Di: “Ở nơi này dùng cơm rồi trở về.”

Tào Ngọc Di thấp giọng đáp ứng.

Chờ đến lúc ăn cơm, Tào Ngọc Di liền hồi hận. Ngũ tiểu thư Tào Ngọc Hà năm nay mới hai tuổi, được bà vú ôm ở một bên ăn một mình. Tam tiểu thư Tào Ngọc Dao năm nay tám tuổi, là nha hoàn hồi môn của đại phu nhân - Trần thị, sau khi nâng lên làm di nương sinh ra, mặc dù Trần thị được nâng lên làm di nương, nhưng vẫn còn sống trong viện của đại phu nhân, cho nên Tào Ngọc Dao lúc nào cũng đều ở trước mặt đại phu nhân nịnh nọt, nàng ta và Tào Nhị tiểu thư cùng đi đến, thấy Ngọc Di ở chỗ này, lộ ra vẻ mặt gật mình, lúc ăn cơm, nếu không phải có đại phu nhân ở đây, đoán chừng nàng ta sẽ trực tiếp tìm cơ khiêu khích Tào Ngọc Di rồi, liền tục thừa dịp đại phu nhân không chú ý dùng ánh mắt trừng Tào Ngọc Di; còn có chính là, Lý thị, Chu thị cùng Trần thị đều đứng ở phía sau hầu hạ, không biết tại sao Vương thị chưa có tới, mặc dù biết cỗ đại có quy củ này, nhưng để cho mẹ ruột mình đứng ở phía sau hầu hạ mình cùng người khác ăn cơm, trong thâm tâm Tào Ngọc Di vạn vạn lần không thể an tâm dùng cơm, chỉ có điều nhìn bộ dạng Tam tiểu thư thì ngược lại xem như đó là chuyện đương nhiên.

Bữa trưa ở chỗ Đại phu nhân hết sức phong phú, trên bàn rất nhiều món ăn, hơn nửa tháng nay, các món ăn lúc Tào Ngọc Di ăn cơm trong phòng mình cũng đã thấy qua, chỉ có điều cách xa không có tinh tế như nơi này của đại phu nhân, cũng có vài món chưa từng thấy qua, mặc dù thức ăn đều vô cùng

tiếng xào, nhưng cả người Tào Ngọc Di không được tự nhiên chỉ ăn qua loa hai miếng rồi thả chậm tốc độ, một cục xương gặm chừng nửa khúc đồng hồ.

Đại phu nhân quét mắt nhìn Tào Ngọc Di một cái, không lên tiếng, ngược lại Chu thị hết sức lo lắng nhìn về phía Tào Ngọc Di.

Thật vất vả dùng xong bữa cơm trưa này, đại phu nhân lại quan tâm mấy câu, liền đuổi Tào Ngọc Di đi về.

Mới ra khỏi viện đại phu nhân, Chu thị vội vã đuổi theo tới, lôi kéo Tào Ngọc Di ân cần hỏi han: “Sao buổi trưa tỷ nhi dùng ít vậy? Không thoải mái. . .”

Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, ý bảo mình không có không thoải mái.

“Mà thôi, tiểu Đào, sau khi trở về đến phòng bếp bung một chén canh trứng cho Tứ tiểu thư.” Chu thị căn dặn nha hoàn đi theo sau lưng Tào Ngọc Di.

Tiểu Đào giong giả đáp ứng.

Chu thị xoa xoa từng giọt mồ hôi trên trán, lại nhấn nhủ mấy câu liền chuẩn bị chạy về phòng của đại phu nhân.

Tào Ngọc Di chợt nhớ tới lúc mình ăn cơm vừa rồi, Chu thị luôn ở phía sau phục vụ.

“Di nương, người ăn cơm trưa chưa?” Tào Ngọc Di kéo tay áo Chu thị hỏi, giọng bé nhỏ, êm ái, chính là giọng nói của tiểu cô nương bốn tuổi.

Trên mặt Chu thị nở nụ cười: “Hiện tại di nương không đói bụng, chờ một chút đại phu nhân ngủ trưa mới ăn.”

Dứt lời, Chu thị lại ôm Tào Ngọc Di một cái, vội vã chạy trở về.

Tào Ngọc Di vô thức nhủ mảy một cái.

Ba đứa con trai của Tào Lão thái gia cũng không có ở riêng, diện tích Tào phủ rất rộng lớn, cho dù toàn bộ đại phòng ở cùng một chỗ, viện của đại phu nhân cách viện của Tào Ngọc Di đang ở, dùng chân ngắn của Tào Ngọc Di cũng phải đi mất mười mấy phút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Biến Chuyển (Trung)

Tào Ngọc Di vòng qua một khúc quanh liền nhìn thấy Tào Ngọc Dao dẫn theo hai tiểu nha hoàn sắc mặt bất thiện ngăn ở trên đường nhỏ.

“Tam tỷ tỷ tốt lành!” Trong lòng Tào Ngọc Di thờ dài một cái, đi lên trước hơi phúc thân chào Tào Ngọc Dao.

“Hừ, ta mặc kệ ngươi dùng cách gì lấy lòng mẫu thân, đừng tưởng rằng mẫu thân giữ ngươi lại ăn bữa cơm thì thích ngươi!” Tào Ngọc Dao cố ý quơ quơ vòng ngọc trong suốt trên cổ tay, âm dương quái khí nói.

Cái vòng Dương Chi Bạch Ngọc này, lúc trước Tào Ngọc Di đã từng nhìn thấy trên cổ tay đại phu nhân, hiện tại xem ra, hẳn là đại phu nhân thưởng cho Tào Tam tiểu thư, bây giờ nâng ta cố ý đeo ra ngoài khoe khoang thôi, thể hiện mình được lòng đại phu nhân, chỉ có điều da Tào Ngọc Dao không phải loại trắng nõn, mà là da vàng da vàng chánh tông, đeo cái vòng tay thuần trắng này, màu da càng có vẻ không dễ nhìn cho lắm. Dĩ nhiên, những lời này Tào Ngọc Di cũng chỉ suy nghĩ ở trong lòng.

“Tam muội muội, Tứ muội muội. Các ngươi ở trên đường này làm cái gì đấy?” Tào Đại tiểu thư Tào Ngọc Nga từ khúc ngoặt bên kia đi ra, cười khanh khách nói.

“Đại tỷ tỷ tốt lành.” Tào Ngọc Di thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng không cần cùng Tào Ngọc Dao dây dưa nữa.

“Đại tỷ tỷ tốt lành!” Tào Ngọc Dao mơ hồ không muốn hành lễ, nghiêng người tránh đường.

“Hai vị muội muội chớ đa lễ, mấy ngày nay tỷ tỷ thu dọn lại viện, chờ mấy ngày nữa, mời các muội muội đến viện của tỷ tỷ ngồi một chút.” Tào Ngọc Nga thân thiết hoan nghênh nói.

Trong lòng Tào Ngọc Di cười thầm, trong miệng nói thật dễ nghe, đợi người ta hành lễ xong mới nói lời khách sáo, cho thấy không phải thật tâm, vị Đại tỷ tỷ này thật đúng là thích phô trương ta đây là lão đại, khó trách Tào Nhị tiểu thư không phục.

Sau khi đại lão gia mở miệng, ngày hôm sau đại phu nhân liền sắp xếp một cái viện cho Tào Đại tiểu thư, chỉ có điều vị trí cái viện kia có chút tài tình, cách phòng bếp và hợp viện Lý thị, Chu thị đang ở đều rất xa, mỗi lần tiểu nha hoàn đến phòng bếp lấy thức ăn, chờ trở về viện cũng không còn trông thấy một chút hơi nóng, còn nữa, bây giờ Lý thị muốn gặp Tào Đại tiểu thư cũng rất khó tránh tai mắt của đại phu nhân. Lý thị ý vào thương tiếc

của Đại lão gia, vung về tổ khổ một phen, Đại lão gia cũng đã sớm nghe thuyết pháp (kiến giải) ở chỗ đại phu nhân, không chỉ không giúp Lý thị làm chủ, còn vung tay áo đi phòng của Chu thị.

Thì ra hiện tại Tào Ngọc Nga ở cái viện gần đây, có một hàng bốn năm cái tiểu viện, tuy nói viện không lớn, nhưng diện tích hợp lại cũng rất rộng lớn, Tào Ngọc Nga ở trong cái viện xa nhất, khoảng cách đương nhiên là xa, theo lời kiến giải của đại phu nhân, các tỷ nhi đều sắp lớn lên, các viện còn dư lại là để dành cho các tỷ muội phía dưới, đại tỷ nhi lớn nhất, cũng không thể để các muội muội ở trước mặt đại tỷ nhi.

Xuất thân của đại lão gia là văn nhân, nên rất chú trọng lễ giáo, ông ta cũng không biết mọi chuyện ở hậu viện, nghe đại phu nhân nói có lý, liền hài lòng thả tâm, Lý thị lại thấy không giống như lời đại phu nhân nói ra như vậy.

Chu thị và Lý thị ở chung một tiểu viện, Tào Ngọc Di và Chu thị ở cùng một chỗ, một chuyện phát sinh trong viện, rất ít có thể giấu diếm được người cùng viện, những chuyện này đều là những ma ma lúc tán gẫu nói ra, mặc dù các chủ tử trong Tào phủ quản rất nghiêm, quy củ sâm nghiêm vững vàng mấy đời thế gia rốt cuộc cũng không bằng những thứ đồn đãi này, các bà vú già cũng không đến mức làm trẻ nãi chuyện, những câu ba đáp tứ có cấm cũng không ngừng.

Đào mất hơn hai tháng trôi qua, Tào Ngọc Di đã hoàn toàn buông tha hy vọng xa vời quay trở về, tiêu cực đón nhận thân phận hiện tại này, qua một ngày tính một ngày.

Chu thị là thật tâm yêu thương nữ nhi mình, thấy nữ nhi sau khi bị thương, rất ít ra ngoài chơi đùa, cho rằng nữ nhi bị dọa sợ, hết sức đau lòng, thỉnh thoảng đến trong phòng bếp chỉ chút tiền lấy chút đồ tốt hơn trở lại cho Tào Ngọc Di ăn, lại dành thời gian dạy nữ công cho Tào Ngọc Di, để cho Tào Ngọc Di tiêu pha cho hết thời gian.

Đối với nữ công, Tào Ngọc Di hớn hờ đón nhận, cố gắng học chăm pháp với Chu thị, phân biệt màu sắc, phối hợp màu sắc... , bởi vì trong lòng Tào Ngọc Di hiểu rõ đây là thứ tốt nhất có thể giúp cho nữ tử sống an ổn ở thời đại này.

Hôm nay, Tào Ngọc Di đang luyện tập mẫu thêu cơ bản nhất, bên ngoài viện truyền đến một trận tiếng động lớn, Tào Ngọc Di nghe được có tiếng kêu ‘Nhị di nương’, liền để châm tuyến xuống nói: “Tiểu Đào, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Ổn quá?”

Tiểu Đào kinh hoàng vén rèm cửa lên, nhanh chóng nói: “Tứ tiểu thư, không xong, di nương té xỉu ở trong phòng phu nhân rồi, hiện tại phu nhân sai ma ma nâng di nương trở lại.”

Tào Ngọc Di bật dậy, đứng ngả giá thêu trước mặt, mặc dù trong lòng còn chưa xem Chu thị là mẫu thân chân chính, nhưng mấy ngày nay, Chu thị cũng đã xem mình như nữ nhi mà thương yêu.

“Đi! Chúng ta đi xem di nương một chút!” Tào Ngọc Di vội vã đi qua phòng của Chu thị.

Tiểu Đào đáp một tiếng, bước nhanh đi theo.

Trong phòng ồn ào, mấy ma ma vẫn còn chen chúc trong phòng nói âm ỉ cái gì đó.

Tào Ngọc Di hít sâu một hơi, phân phó tiểu Đào lấy một xâu tiền ra ngoài, chia ra thưởng cho mấy ma ma.

“Chư vị ma ma cực khổ, hiện tại di nương không khỏe, tất cả mọi người loạn thành một đoàn, cũng không thể dâng trà chiêu đãi các ma ma được, mong các ma ma lượng thứ!” Tào Ngọc Di bình ổn giọng nói nói.

Mấy ma ma thấy bộ dạng chững chạc của Tào Ngọc Di, cũng không dám xem thường một đứa bé như nàng, đều nói “Không dám”, “Việc nên làm”

“Làm phiền các vị ma ma nán lại một chút, xin cho hỏi rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Tào Ngọc Di quay sang hỏi ma ma sắp rời đi gần nhất.

Ma ma kia lưu loát kể lại chuyện một lần, tuy nói không nên xem tất cả đều là sự thật, nhưng có thể để cho Tào Ngọc Di biết chuyện gì đã xảy ra.

Chính là lúc Chu thị theo quy cũ hầu hạ ở trong phòng đại phu nhân, không biết thế nào đột nhiên ngắt đi, đại phu nhân đã phái người đi mời đại phu. . . .

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, ý bảo tiểu Đào thưởng tiền cho ma ma đáp lời kia lần nữa.

Ma ma đó vui vẻ ra mặt nhận lấy.

“Chư vị ma ma cũng tán đi làm việc đỡ dưng của mình đi, di nương nơi này có các nha hoàn là đủ rồi.”

Mấy ma ma lại nói mấy câu: “Cần giúp gì thì cứ gọi” ... mới giải tán đi ra ngoài.

Tào Ngọc Di biết, bình thường sau khi hầu hạ đại phu nhân ăn cơm xong, Chu thị mới có thể tìm cơ hội ăn qua loa lấp bụng, nguyên nhân té xỉu lớn nhất có thể là tụt huyết áp

“Tiểu Mạn, lấy chút mật ong ra đây, dùng nước ấm hòa tan ra, đút cho di nương uống vào.” Tào Ngọc Di nói với đại nha hoàn của Chu thị.

Tiểu Mạn cũng là người không có chủ ý, Tào Ngọc Di phân phó một câu mới hành động.

Thời gian chờ đại phu tới, Chu thị đã tỉnh dậy.

Lão đại phu râu tóc hoa râm cách màn, giúp Chu thị chần mạch, vuốt chòm râu nói: “Phu nhân xin đổi cái tay khác.”

Chu thị ở trong màn lật thân, đưa một cái tay khác ra.

Đại phu lại xem mạch, vẩy tay áo, vuốt chòm râu nói: “Chúc mừng phu nhân, ngài đây là có hỉ, đã hơn ba tháng rồi!”

Tào Ngọc Di ngăn người, hơn ba tháng, không phải là lúc mình vừa tới à!

“Á! Đại phu, hôm nay ta té xỉu có ảnh hưởng gì hay không?” Chu thị vui mừng hỏi.

“Phu nhân yên tâm, thai ổn, lão phu sẽ kê một phương thuốc bổ thân thể, uống cũng được không uống cũng được, về sau chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn là được.” Lão Đại phu gật gù nói.

“Cám ơn đại phu! Tiểu Mạn, giúp ta tiễn đại phu!” Chu thị cao hứng nói.

Tiểu Mạn đáp lại, đi theo đại phu ra khỏi phòng, tự có hai gã sai vặt trong cổng trong đưa tiền xem bệnh cho đại phu.

Chu thị vén màn lên, phân phó mấy tiểu nha đầu chia ra đi báo tin cho lão phu nhân, đại phu nhân, đại lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Biến Chuyển (Hạ)

Chỉ chốc lát sau, lão phu nhân liền phái đại nha hoàn bên người tặng chút thuốc bổ, đồ dùng tới, lại dặn dò Chu thị không cần đi thượng phòng theo quy củ nữa, chỉ cần dưỡng thai thôi, sau đó, đại phu nhân phái ma ma tới đây, cũng truyền lời giống như vậy, chẳng qua có phải là thật tâm hay không thì không biết.

Tuy nói Tào Ngọc Di còn nhỏ, Chu thị cũng là người biết thiệt hơn, sau khi Tào Ngọc Di bị thương, rất nhiều chuyện cũng không tránh được nàng, chỉ nhiều lần dặn dò Tào Ngọc Di không thể nói với người ngoài, sau này quan sát, thấy Tào Ngọc Di thật sự trầm ổn, không giống như trước kia, chỉ là đứa trẻ con, cái gì cũng không hiểu, lại càng mở lòng dạy Tào Ngọc Di chút tư mật bên trong. Nếu, Tào Ngọc Di còn là tiểu cô nương bốn tuổi trước đây, những chuyện này coi như biết chút ít lợi hại, cũng nhiều nhất nghe một chút thì thôi, dĩ nhiên, linh hồn hơn hai mươi tuổi bên trong Tào Ngọc Di thì lại bất đồng, Vương Ngân Linh là trạch nữ chánh tông, không giống đại đa số những cô gái hiện đại khác, thích đi dạo phố, mua sắm. . . , nàng thích nhất chính là điện thoại di động, nói chính xác là sách điện tử trên điện thoại di động, kế tiếp là mấy trăm bộ tiểu thuyết lớn nhỏ các loại trên điện thoại di động, Vương Ngân Linh tận dụng triệt để thời gian rảnh rỗi xem tiểu thuyết, đương nhiên ngôn tình cổ đại cũng xem không ít, chỉ có điều, Vương Ngân Linh cũng không dám vì thế mà làm càn, tiểu thuyết cuối cùng cũng là tiểu thuyết, nếu muốn chân chính sinh tồn được ở trong trạch viện sâu thẳm thẳm này, thì dựa vào kinh nghiệm của Chu thị là vô cùng trọng yếu.

Đại phu nhân vừa qua khỏi cửa chưa được nửa năm, Lý thị có thai đầu tiên, khi đó căn cơ của đại phu nhân chưa ổn định, Lý thị thuận lợi trôi chảy sanh ra thứ trưởng nữ, may mắn chỉ là nữ nhi, đại phu nhân cũng liền buông lỏng tay; thời điểm đại phu nhân mang thai lần đầu, Lý thị lại có thai, đại phu nhân vội vàng dưỡng thai, một lòng mong đợi một lần sinh con trai, cũng cố địa vị của mình, không có tinh lực động tay chân đến Lý thị, chưa từng nghĩ sanh ra một thiên kim, Lý thị lại sinh một tiểu tử trắng mập mập, thứ trưởng tử kia là đủ tháng sanh ra, sống khỏe mạnh, nuôi đến hai tuổi, lại bị bộc phát bệnh nặng chết đi, trong chuyện này rất có thể có thật nhiều việc ngấm ngầm xấu xa mờ ám rồi, dĩ nhiên cũng không loại bỏ đứa bé kia đúng thật là mắc bệnh chết đi, dù sao y thuật ở cổ đại này còn rất nhiều thứ đáng được tìm tòi nghiên cứu; khi đó, đại phu nhân vừa vận lại chần ra hỉ mạch, lão phu nhân sẽ không nhúng tay vào chuyện này, dù sao thứ tử tuy tốt, nhưng không quan trọng bằng đích tử, chờ đại phu nhân thuận lợi sanh hạ đích tử, nha hoàn hồi môn bên cạnh của đại phu nhân được nâng lên làm di nương - Trần thị được chần ra hỉ mạch, bởi vì Trần thị trước sau như một luôn phục tùng ở trước mặt đại phu nhân, đại phu nhân lại mới vừa sinh được đích tử, không ai có thể uy hiếp địa vị của nàng ta nữa, thai này của Trần thị cũng thuận lợi sanh ra, chỉ có điều, hai năm sau, thứ tử thứ hai của Trần thị cũng không gặp được vận tốt như vậy, không quá nửa tuổi liền “Không cẩn thận” chết non.

Cho tới bây giờ, Đại lão gia đã gần ba mươi tuổi, hậu viện ba phòng di nương được nâng lên cũng đã mười mấy năm, trong quá trình này, trừ Lý thị, Trần thị sinh thuận lợi, đã từng mang thai nhiều lần, không vì nguyên nhân này hoặc vì nguyên nhân kia mà sảy thai, cuối cùng cũng chỉ có đại phu nhân là được một đứa con trai, còn lại đều là nữ nhi.

Nếu nói đại phu nhân không có động tay chân gì ở trong đó, đánh chết Tào Ngọc Di cũng không tin, mặc dù y thuật ở cổ đại lạc hậu, nhưng có rất nhiều biện pháp có thể chẩn đoán là thai nam hay là thai nữ.

Lão nương Chu thị là theo chân lão phu nhân từ quê nhà tới, từ nhỏ Chu thị lớn lên ở trong phủ này, thủ đoạn của lão phu nhân cũng đã từng thấy qua, trong lòng cũng rất rõ ràng, mỗi lần hầu hạ đại lão gia, cũng cẩn thận dọn dẹp, làm di nương hơn tám năm mới có Tào Ngọc Di, khi đó, Đại lão gia có bốn năm năm không có con cháu được sinh ra, lão phu nhân lên tiếng, thai này Chu thị dưỡng không tốt, sẽ tiếp tục chỉ cho đại lão gia hai nha đầu, lúc này đại phu nhân mới ngừng những động tác nhỏ, lúc Tào Ngọc Di hơn một tuổi, đại phu nhân thật vất vả lại có thai, lão phu nhân rất vui mừng, nhưng

cuối cùng cũng là thiên kim, từ đó, lão phu nhân liền thường xuyên gở đại phu nhân, chỉ nói con cháu của đại lão gia quá đơn bạc, nói gần nói xa thu xếp tân thiếp cho đại lão gia, vì vậy năm trước mới có Vương thị vào cửa, Chu thị chọn vào lúc này mang thai, thứ nhất suy cho cùng đại phu nhân có chút đắn đo, không dám quá mức lớn mật, dĩ nhiên sẽ có một chút thủ đoạn vẫn có thể không tránh được; thứ hai, lão phu nhân, đại lão gia cũng đang mong đợi con cháu, đương nhiên sẽ quan tâm Chu thị nhiều hơn một chút.

Tào Ngọc Di gần liền tình huống trong phủ, tự mình suy nghĩ ra những thứ này, trong lòng vô cùng bội phục Chu thị, lúc trước khi Chu thị được nâng lên làm di nương, tuổi mới chỉ mới mười lăm, cũng chính là mười bốn tuổi, đại lão gia mười bảy tuổi, lúc sinh Tào Ngọc Di, Chu thị mới hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, chính là độ tuổi sinh đẻ tốt nhất, cũng không có làm bị thương đến thân thể, mà nay cũng bắt quá chỉ mới hai mươi bảy tuổi, theo cách nhìn ở hiện đại, tuổi này cũng cực tốt, dĩ nhiên cũng có thể Chu thị chỉ vì tự vệ mà đánh bậy đánh bạ thôi, nhưng lại đánh bừa mà trúng

“Tứ tỷ nhi lại đây!” Chu thị nằm ở trên giường, vừa ngẩng đầu thấy Tào Ngọc Di ngơ ngác đứng ở cửa, ngoắc ngoắc tay, ôn nhu kêu lên.

Tào Ngọc Di hồi thần lại, chậm chậm đi đến trước giường.

Chu thị bảo tiểu Đào giúp Tào Ngọc Di cởi giày, ôm Tào Ngọc Di lên trên giường, phát tay bảo nha hoàn ma ma trong phòng đều lui xuống, mới ôm Tào Ngọc Di khẽ nói: “Di nương nghe tiểu Mạn nói. Hôm nay Tứ tỷ nhi thật giỏi!”

Tào Ngọc Di vui vẻ nhìn Chu thị hé miệng cười một tiếng, không nói gì.

“Vào lúc này sao lại buồn bực miệng hồ lô rồi!” Chu thị cười điểm một cái lên ót Tào Ngọc Di, cúi đầu nhìn cái bụng vẫn còn vô cùng bằng phẳng của mình, khẽ nói tiếp: “Tứ tỷ nhi đương nhiên tốt, chỉ là về sau Tứ tỷ nhi muốn sống yên phận, còn phải trông cậy vào đệ đệ này”

Nhìn bộ dạng chắc chắn của Chu thị, Tào Ngọc Di thở dài trong lòng một hơi, thời này coi như nữ tử gả đi ra ngoài, muốn ở phu gia sống tốt, cũng còn phải xem tình hình nhà mẹ đẻ, đương nhiên mình cũng hi vọng có một đệ đệ đồng mẫu, tương lai sau này, một người, có thể cho Chu thị cuộc sống tốt hơn một chút, hai người, xương sống của mình cũng cứng rắn thêm một chút. Chỉ có điều, ai có thể khẳng định, đứa bé trong bụng Chu thị đúng là đệ đệ á.

Từ sau chuyện Chu thị té xỉu, Tào Ngọc Di ý thức được mình coi trọng Chu Thị hơn trong tưởng tượng, lại thêm sau này mình cũng chỉ có thể lấy thân phận Tào Tứ tiểu thư mà sống tiếp, ở nơi đại viện thâm sâu này, nếu mình vẫn giống như ba tháng trước, vô tri vô giác, không muốn đối mặt thực tế, cho dù Chu thị lợi hại thế nào, khi chết đi cũng không thể an bài xong tất cả mọi chuyện. Tào Ngọc Di thu hồi tâm tính tiêu cực trước kia, hiện tại cố thân thể này vẫn chỉ là một tiểu cô nương bốn tuổi, Tào Ngọc Di chưa từng có ý định lợi dụng kiến thức đời sau của mình, ví dụ như thi từ gì đó. . . , để cho mình phát ra hào quang, phải biết lúc này nữ tử chú trọng không tài chính là đức, cũng chỉ có đại hộ người ta mới có thể mời tiên sinh dạy chút kiến thức cho nữ quyến nhà mình, nữ hài ở Tào phủ đều là sáu tuổi bắt đầu cùng tiên sinh học tập, đến chín tuổi cũng không được vào học, từng người phải học chút quy củ . . . , lúc này nữ tử ra mặt phát ra hào quang, cũng không phải là chuyện tốt, huống chi là thứ nữ không được cưng chiều bị đích mẫu chèn ép.

Tào Ngọc Di lần đầu nhìn thẳng vào tình trạng của bản thân, bắt đầu thận trọng suy tính con đường sau này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp May Mắn

Tào Ngọc Di nhớ rõ trong một quyển tiểu thuyết đã từng đọc qua, hai thứ son tra, của người mang thai không thể ăn nhiều, tự mình ghi nhớ lại trong đầu, phân lệ com canh của tiểu thư Tào phủ và di nương phải tách ra, lúc ăn com phải người của mình đi phòng bếp lấy thức ăn, chỉ là Tào Ngọc Di còn nhỏ, vẫn ở chung một chỗ với Chu thị, nếu hai người cùng nhau ăn com, đều là sau khi lãnh thức ăn tới, rồi ăn cùng nhau. Mấy ngày nay, quả nhiên Tào Ngọc Di thấy trong thức ăn của mình có các loại thức ăn làm từ son tra như canh son tra, bánh son tra, lại qua mấy ngày, đại phu nhân cố ý phái người tặng cho Tào Ngọc Di mười mấy con cua lớn, nói là người thôn trang dâng lên, cho Tứ tiểu thư ném thử một chút, Tào Ngọc Di chỉ là đưa trẻ con bốn tuổi, làm sao ăn hết mười mấy con cua lớn được.

Tào phủ là từ Lão thái gia mới trở nên giàu sang, tiền hoàng ban cho thực ấp một ngàn, thật ra thì chỉ tương đương với một danh hiệu, ở nơi xa xôi hẻo lánh cách xa kinh thành, khi đó chiến loạn mới vừa kết thúc, nơi đó nhà cửa, đất đai. . . đều hoang vu, trong phủ cũng trôi qua túng thiếu, mấy năm trước đây mới dần dần tốt lên, tu sửa mấy thôn trang nơi đó, cũng có mấy trăm gia đình ký khế ước, ở thôn trang trông rọt, Tào Tam lão gia là người khôn khéo, những mảnh đất xấu, đều sai người đào ao hồ, trồng chút củ sen, củ ấu, nuôi cá, tôm. . . , mấy năm trước trong thôn trang bắt đầu có thu hoạch, trong phủ cũng vì vậy có không ít đồ hiếm, lão phu nhân vui mừng càng cung chiêu tiểu nhi tử hơn.

May mắn Chu thị tự mình hiểu được lợi hại trong đó, cũng không tham ăn, cái gì cũng ăn không nhiều, hơn nữa tự bản thân Chu thị cũng biết những thứ đó ăn không được, mỗi lần cùng ăn cũng cẩn thận, tuy nói bình an qua hơn một tháng, Tào Ngọc Di nhìn lại vẫn có chút lo lắng, hiện tại Chu thị cả ngày đều đề phòng, tinh thần khẩn trương như vậy, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với thai nhi. Đến mức này, Tào Ngọc Di cũng không có biện pháp gì, thường ngày chỉ có thể cố ý làm nũng đùa giỡn, trêu chọc cho Chu thị thả lỏng bớt lo âu.

Một ngày kia Chu thị mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong có một chén thịt hươu hầm cách thủy rất thơm, đương nhiên Tào Ngọc Di cũng có một phần trong hộp đựng thức ăn này, nhị đẳng nha hoàn tiểu Mạn bên cạnh Chu thị thưa lại nói là Lão thái gia cùng mấy người bạn thăm giao đi ra ngoài săn

được, phân phó phòng bếp hầm cách thủy, tặng cho các chủ từ một phần.

Thịt hươu kia là dùng các loại gia vị bát giác, hồi hương, cây thì là, tần bì, tiêu, quế ... hầm cách thủy một buổi chiều, hầm đến khi mùi tanh trong thịt hươu không còn, trong thịt mang chút vị cay, Chu thị có thai, hiện tại thích ăn nhất những thứ có vị nặng, vì thế còn đặc biệt lấy tiền cho phòng bếp làm, trong thịt hươu này đều là vị nặng, hơn nữa thịt hươu vốn thơm ngon, Chu thị ăn sạch chén của mình không nói, còn ăn hết nửa chén Tào Ngọc Di ăn không nổi, đêm đến, lúc Chu thị đi nhà xí, liền phát hiện hạ thân ra lạc hồng, cuống quít gọi tiểu Mạn đi bẩm đại phu nhân, mời đại phu.

Động tĩnh phen này, đương nhiên Tào Ngọc Di cũng không ngủ được, dẫn theo tiểu Đào đi phòng Chu thị chiếu ứng.

Chu thị không nhịn được cầm khăn khóc “Ô ô”.

Tào Ngọc Di nghe, nhất thời cũng xót xa trong lòng, cô nén trấn an Chu thị nói: “Di nương, không khóc, tiểu đệ đệ vẫn còn ở trong này!”

Dứt lời, Tào Ngọc Di cố ý sờ sờ bụng Chu thị.

Chu thị nắm cái tay đang đập lên trên bụng của mình, từ từ tỉnh táo lại, an ủi ngược lại Tào Ngọc Di mấy câu, gọi một ma ma đi vào, hào phóng thưởng một miếng vàng nhỏ, phân phó ma ma này len lén đi tìm Đại lão gia.

Ma Ma kia vỗ ngực bảo đảm một phen, bước nhanh đi ra ngoài.

Đại phu nhân vốn đang muốn ngủ, nghe tiểu Mạn ở bên ngoài bẩm báo, khoe miệng khê nhếch lên, cũng không nói phải người đi mời đại phu, không chút hoang mang hỏi mấy câu, lại khiến trách tiểu Mạn một phen, nói là nhất định người bên cạnh hầu hạ không cẩn thận, qua ước chừng một khắc đồng hồ, mới để cho ma ma đi nhị môn (công trong) sai người đi mời đại phu.

Mất Tiểu Mạn đồ một vòng thời lui ra khỏi viện của đại phu nhân.

Vốn đại lão gia ở trong viện của Vương thị, cũng còn chưa có nghi ngơi, ma ma Chu thị phải đi cũng có mấy phần thủ đoạn, không biết thế nào thọt được chuyện của Chu thị đến tai của Đại lão gia.

Hiện tại đại lão gia khoảng chừng ba mươi tuổi, chỉ có một đích tử, tuy nói không tính là vô hậu, nhưng trong lòng chung quy vẫn muốn càng nhiều nhi tử thì càng tốt, ngay lập tức trấn an Vương thị mấy câu, lại bảo đảm nói đi xem một cái, chờ chút nữa sẽ trở về qua đêm, lúc này mới theo ma ma đi đến viện của Chu thị.

Đại phu nhân tới, thấy Đại lão gia ở trong phòng, nên cũng không dám hồ lộng, cẩn thận chần mạch, nói một đồng lớn lời nho nhã.

Tào Ngọc Di cau mày nghe cả buổi, đoán sơ sơ ý trong đó chính là, những ngày qua Chu thị ăn nhiều đồ nóng, dẫn đến táo bón, lúc Chu thị đi nhà xí, khụ khụ, đại khái là quá dùng sức, từ cung co rúc lại, cho nên thấy lạc hồng, uống một than thuốc thanh nhiệt hạ hỏa liền không có gì đáng ngại, chỉ là về sau trên phương diện ăn uống phải chú ý nhiều hơn vẫn vậy.

Tào Ngọc Di thăm kinh hải, ngay cả Chu thị đề phòng bằng mọi cách như vậy, mà trong thức ăn cũng xảy ra vấn đề.

Đại lão gia thấy không có việc gì, vung tay lên, gọi mấy ma ma đi khổ phòng lấy nhiều thuốc bổ thượng hạng tới đây cho Chu thị, lại an ủi Chu thị mấy câu, ra khỏi viện vẫn đi về phía viện của Vương thị.

Đại phu nhân nghe hạ nhân hồi báo, biết Chu thị không chỉ không có xảy ra chuyện gì, còn được Đại lão gia cho nàng một đồng đồ tốt, giận đến ngả ngửa, nửa đêm không ngủ.

Chờ đại phu và Đại lão gia đều đi hết, Chu thị nâng lên tinh thần nhẹ lời an ủi Tào Ngọc Di mấy câu, bảo Tào Ngọc Di đi ngủ.

Tào Ngọc Di nằm ở trên giường, tỉ mỉ nhớ lại những thứ đã ăn mấy ngày nay.

Đại trù (đầu bếp) trong phòng bếp đều là những người lão luyện tay nghề mấy chục năm, khẳng định hoặc ít hoặc nhiều biết đặc tính những thứ gia vị này, lại vẫn bỏ vào trong thức ăn mỗi bữa ăn của Chu thị, trong phòng bếp không thể nào không có những đồ gia vị khác, trong này nhất định có chuyện mờ ám.

Tào Ngọc Di tiếp tục suy nghĩ thức ăn mấy ngày nay của Chu thị, đúng rồi, chỉ có bên trong món ăn mặn mới bỏ nhiều bát giác, tần bì ..., đại trù trong phòng bếp chắc là phân nhiều các gia vị đó, điều này khẳng định đại trù làm món ăn mặn đó có thể có vấn đề. Dĩ nhiên, cũng có thể chỉ là trùng hợp thôi, dù sao bản thân Chu thị còn từng đặc biệt bảo phòng bếp làm mùi vị món ăn nặng mùi thêm một chút.

Tào Ngọc Di thờ dãi trong lòng một cái, xem ra cong cong queo queo trong trạch môn hậu viện này không thể ít hơn trong công ty lớn trước kia của mình!

Bên này Chu thị cũng đang cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc sơ xuất ở chỗ nào, Chu thị tự biết sau khi mình có thai, cũng không sử dụng huân hương, hương phấn ... Những thứ này bình thường Chu thị cũng rất ít dùng, huống chi loại thời điểm này, thức ăn đều là cẩn thận chọn lựa, chắc hẳn đại phu nhân cũng không dám trắng trợn tẩy máy tay chân trong thức ăn, Lý thị, Trần thị thì càng không có bản lĩnh làm không lưu lại dấu vết như vậy, người bên cạnh cũng không có bao nhiêu khả năng, quy cũ ở Tào phủ là di nương chỉ có một đại nha hoàn nhị đẳng hầu hạ bên người, hai tam đẳng nha hoàn, hai tiểu nha đầu và hai ma ma, lúc trước Chu thị chọn đại nha hoàn thiếp thân giữ lại bên mình, chuyên chọn người ngây ngốc, chủ từ nói cái gì chính là cái đó, bản thân không được rề ngoặt, tiểu Mạn là nha hoàn như vậy, nếu có động tay chân gì, thì đã sớm không giấu được rồi, chỉ có mấy tiểu nha đầu phía dưới, trong

đó có một hai người là tai mắt của đại phu nhân hoặc những người khác, nhưng mà, các nàng bình thường hoàn toàn không thể dựa vào bản thân mình.

Giữa trưa ngày hôm sau, Tào Ngọc Di và Chu thị cùng nhau ăn cơm thì để ý vài món thức ăn của Chu thị, quả nhiên một đĩa nhỏ gỏi chân vịt, một đĩa nhỏ trần bì thịt thỏ, bên trong cũng thả rất nhiều hạt tiêu, hồi hương vân vân, còn lại hai đĩa cải xanh và một chén canh, thanh đạm rất nhiều, hết lần này tới lần khác Chu thị chỉ ăn mấy món ăn vị nặng kia, Tào Ngọc Di nhìn âm thầm sốt ruột, cứ thế như thế, thân thể của Chu thị sẽ xảy ra vấn đề.

Tào Ngọc Di ngâm đôi đũa, trầm tư suy nghĩ làm cách nào để cho Chu thị phát hiện trước tiên, đề phòng cho Chu thị.

Chu thị vừa ngẩng đầu, nhìn thấy chân mày nhỏ của Tào Ngọc Di gần như kết lại thành nút thắt, trong lòng cảm thấy buồn cười, gấp một miếng vịt cho Tào Ngọc Di, nhẹ giọng nói: “Tỷ nhi đáng yêu của ta, đang suy nghĩ gì đấy? Cơm cũng không ăn!”

Tào Ngọc Di nhìn miếng thịt vịt trong chén, phía trên còn dính nửa hạt tiêu, chân mày buông lỏng, cố ý nũng nịu nói: “Di nương, không muốn ăn cái này, ăn bụng bụng đau, thí thí (cái mông) cũng đau.”

Chu thị sùng sốt, thấy Tào Ngọc Di cẩn thận lựa nửa hạt tiêu trên thịt vịt ra, để vào một bên của cái đĩa nhỏ, trong đĩa nhỏ này đã có khá nhiều hạt tiêu, bát giác ... , Chu thị là người khôn khéo cỡ nào, lập tức nghĩ tới liên hệ trong đó, hạt tiêu, bát giác, hồi hương... đều là gia vị bình thường, ai không ăn những thứ này, hết lần này tới lần khác trong bữa ăn hơn một tháng nay của mình không phải là chọn ăn gần một nửa thức ăn này rồi sao, nếu nói vật cực tất phản, vốn là vật tầm thường, thỉnh thoảng dùng để xào rang thức ăn, đương nhiên không có gì, nếu mỗi bữa cơm đều có, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thân nhân (người nhà)

Mặc dù Chu thị cảm thấy gia vị trong thức ăn có vấn đề, nhưng khổ nỗi không có biện pháp giải quyết, người ta nghiêm chỉnh làm thức ăn, tất cả mọi người đều ăn không xảy ra vấn đề gì, làm sao đi tìm trù tử (đầu bếp) kia được!

Tào Ngọc Di thấy Chu thị cau mày chọn cải xanh thanh đạm kia ăn, lượng cơm ăn ít đi hơn phân nửa không nói, hơn nữa chỉ ăn rau dưa, dinh dưỡng như thế nào theo kịp!

“Di nương, cổ con đau, thí thí cũng đau!” Tào Ngọc Di chịu đựng không được tự nhiên, giả vờ trẻ con làm nũng nói.

Chu thị cuống quýt để bát đũa xuống, ôm Tào Ngọc Di qua khe hở, nhìn kỹ trong thức ăn của Tào Ngọc Di, quả nhiên cũng đều là hạt tiêu, ớt cay.

“Tỷ nhi ngoan, di nương để cho người đi bẩm phu nhân, đại phu sẽ lập tức tới.” Chu thị để Tào Ngọc Di nằm lên trên giường, tự mình canh giữ ở bên cạnh an ủi.

Tào Ngọc Di vừa nghe, lông mày lập tức nhíu lại, má ơi, đây chính là khiêng đá đập chân của mình, ý định ban đầu chẳng qua là để cho Chu thị có cơ nói với đại trù ở phòng bếp, kết quả Chu thị quá khẩn trương lo lắng cho mình, vội vàng cho người đi mời đại phu, mùi thuốc bắc đắng ngắt đen thùi lùi kia, cũng không phải là chuyện chơi á á.

Đại phu tới, cũng không phải thái y lần trước, chỉ là đại phu bình thường bên ngoài, nói vậy lần trước đại phu nhân vì trấn an mình và Chu thị, cố ý mời thái y tới đây thôi.

Đại phu chẩn mạch, một vòng một vòng lớn, mở ra một phương thuốc thanh nhiệt giải nhiệt, lại căn dặn thường ngày phải ăn uống thanh đạm một chút.

Chu thị vội vàng sai người đi phòng bếp truyền đạt với đại trù lời đại phu dặn dò, còn nói sợ Tứ tiểu thư thấy thức ăn của mình, nháo muốn ăn, thức ăn của mình cũng đều đổi thành thanh đạm, còn đặc biệt nhấn mạnh, nếu để cho Tứ tiểu thư ăn đồ xấu gì, sanh ra bệnh không tốt, nhất định truy cứu trách nhiệm lên đại trù.

Tào Ngọc Di thở phào nhẹ nhõm, mặc dù mình phải chịu tội một chút, hoàn hảo cũng đạt được mục đích cuối cùng.

Đợi buổi tối, nhìn lại thức ăn của Chu thị và mình, quả nhiên không thấy những loại như ớt vân vân.

Như thế lại an tĩnh vượt qua mấy ngày, hôm nay đại phu nhân sai một ma ma tới đây nói là, lão nương của Chu thị dẫn theo đại tôn tử đến phủ thăm Chu thị, hiện tại đang ở chỗ lão phu nhân vẫn an.

Chu thị rất vui mừng, những điểm tâm ngon trong phòng đều bùng ra, lại lấy ra mấy thỏi bạc lớn và vài thớt vải tốt bọc lại.

Ở Tào phủ sau khi thiếp thất có con, nếu người nhà đều sống ở đây, vì tương lai con cái không xấu hổ, sẽ gia ơn thả cả nhà thiếp thất kia ra ngoài, sau khi Chu thị sinh Tào Ngọc Di, lão phu nhân đã phân phó nói, trả khế thân cho cha nương và hai đệ đệ Chu thị, thường chút bạc, để cho bọn họ xuất phủ.

Cha nương Chu thị gom bạc những năm qua tích cóp được và phần thưởng lúc xuất phủ lão phu nhân, đại phu nhân cho, mua chút ruộng đất ở nông thôn, xây một cái nhà nhỏ, cuộc sống cũng không khó khăn lắm.

Ở trong trí nhớ của Tào Ngọc Di, chỉ gặp qua lão nương của Chu thị hai ba lần, hơn nữa còn không nói được mấy câu, liền bị Chu thị để cho bọn nha hoàn dẫn đi rồi, vì thế hiện tại Tào Ngọc Di đối với ông ngoại, bà ngoại mình hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Hai ma ma dẫn một người phụ nữ trung niên mặc quần áo vải thô và một tiểu nam hài sáu bảy tuổi vào viện, người phụ nữ trung niên kia nhìn rất gọn gàng sạch sẽ, đoán chắc lúc còn trẻ nhất định là một cô nương xinh đẹp, Chu thị kích động nghênh đón, người phụ nữ kia cuống quýt nháy mắt với Chu thị, lôi kéo tiểu nam hài kia quy củ dập đầu với Tào Ngọc Di trước, nói là thỉnh an Tứ tiểu thư.

Tào Ngọc Di vội vàng để cho tiểu Đào đỡ nó lên, má ơi, để bà ngoại dập đầu với mình, muốn bị thiên lôi đánh à!

Chu thị sai tiểu Mạn thưởng cho hai ma ma một xâu tiền, đuổi hai ma ma kia trở về, lại cho hạ nhân lui ra ngoài hết.

Lúc này người phụ nữ kia mới ngẩng đầu nhìn Chu thị và Tào Ngọc Di.

“Tỷ nhi, tới đây, đây là ngoại tổ mẫu của con, trước kia đã từng đến thăm con, còn nhớ không?” Chu thị kích động ngoắc ngoắc tay với Tào Ngọc Di, nói.

Tào Ngọc Di không đành lòng nhìn Chu thị thương tâm, thuận theo gật gật đầu.

Người phụ nữ kia liền vui mừng, lấy một cái vòng vàng từ trong lòng ngực ra cho Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong, ngẩng đầu nhìn Chu thị.

“Nương, người mang cái này tới làm chi? Còn không bằng tiết kiệm bạc, mua thêm chút đất đai.” Chu thị mắt húng nói.

“Tình huống trong nhà con cũng không phải không biết, huống hồ đây là ta cho cháu ngoại của ta, ta làm bà ngoại thế nào cũng nên cho tỷ nhi một cái vòng, một miếng ngọc chứ.” Người phụ nữ kia kéo tay Tào Ngọc Di, đeo cái vòng vào.

Chờ sau khi Chu thị và người phụ nữ kia yên tĩnh lại, người phụ nữ kia mới phát hiện Chu thị vẫn đang đứng, cuống quýt kêu lên: “Con của ta, mau ngồi xuống đi, cũng được năm sáu tháng rồi, thế nào còn không chú ý như vậy.”

“Không sao đâu, người như chúng ta làm sao dễ hỏng như vậy, lúc trước mang thai tỷ nhi, còn phải tuân theo quy củ mà.” Tuy Chu thị nói như thế nhưng cũng thuận theo người phụ nữ kia đỡ ngồi xuống.

Viễn mắt người phụ nữ kia liền đỏ lên: “Khi đó lúc còn hầu hạ ở trong phòng lão phu nhân, nương đã nói với con như thế nào, hiện tại làm thiếp người ta, nên sẽ phải ăn những đau khổ này.”

Vành mắt của Chu thị cũng đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Vốn là lão phu nhân nói ra, con thì có biện pháp gì.”

Hai người nhất thời ôm nhau khóc lên.

Tào Ngọc Di không có biện pháp, đi lên vỗ lưng Chu thị nói: “Di nương, di nương, người làm sao vậy?”

Lúc này Chu thị mới ngẩng đầu lên, lau mặt, an ủi Tào Ngọc Di nói: “Tỷ nhi ngoan, di nương rất tốt!”

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, kéo tay Chu thị ngồi ở bên cạnh nàng.

“Đây là đại chất tử à, đến bên di này!” Chu thị quay sang tiểu nam hài vẫn nhìn bàn điểm tâm bên kia chảy nước miếng nói.

Mẫu thân của Chu thị vội vàng dẫn tiểu nam hài tới.

“Đến, ăn điểm tâm!” Chu thị lấy mấy miếng điểm tâm đặt vào trong tay nó, thân thiết nói, lại lấy một thỏi bạc cho nó.

Không nói bên trong kinh thành, ngay cả ngoại thành rất nhiều đất đai đều bị nhà giàu có chiếm đi, lúc trước sau khi cha nương Chu thị xuất phủ, ở trong một tiểu sơn thôn phụ cận bên ngoài kinh thành mới mua được đất đai, tới kinh thành một chuyến cũng không dễ dàng, kể tiếp hai người nói chút việc nhà, mẫu thân của Chu thị luôn lặp đi lặp lại dặn dò chuyện Chu thị mang thai phải chú ý, lại nói tình hình trong nhà một lần nữa.

“Đệ đệ con vẫn như trước, đánh cũng đánh, nói cũng đã nói, chính là không chịu vron lên, cả ngày chỉ biết nhàn tản.”

“Nương cũng đừng quá nóng lòng, may mà đệ đệ còn chưa có thành thân, trong phòng lão phu nhân có một nhóm nha đầu nhị đẳng sắp gả đi ra ngoài, trong đó có một người tên là Xuân Hồng, khi còn bé nương cũng đã gặp qua nàng, đáng đáp không tệ, quan trọng nhất là rất có tính toán, nhưng không có tâm nhân gì, trong phủ cũng chỉ có một ca ca không nên thân, con đã thăm hỏi nha đầu kia, là muốn xuất phủ làm nương từ nhà người đứng đắn, không bằng nương đi cầu lão phu nhân, có một thể tử như vậy, coi như đệ đệ không có mưu tính, cũng không đến nỗi chết đói.” Chu thị thấp giọng nói.

Mẫu thân của Chu thị nghe xong gật đầu liên tục.

Chỉ chốc lát sau, thì có ma ma tới đây thúc giục mẫu thân của Chu thị, để bà mau mau xuất phủ.

Vành mắt Chu thị lại đỏ lên, lấy cái bọc đã chuẩn bị trước đó ra cho nương nàng, dặn dò: “Nơi này có chút vải vóc, còn có chút bạc, nương mang về, để cho mấy cháu đều đi học, tương lai có tiền đồ, con ở trong phủ này cũng tốt hơn một chút.”

Nhất thời, mẫu thân của Chu thị cũng không nhịn được khóc lên, cuối cùng trong khuyên can của mấy ma ma mới dừng lại.

Lúc mẫu thân của Chu thị đi dập đầu cho lão phu nhân, quả nhiên liền nói ra chuyện của Xuân Hồng, lão phu nhân hỏi ý của Xuân Hồng, đương nhiên Xuân Hồng gật đầu đồng ý, lão phu nhân bèn nói, bảo cha nương Chu thị chọn ngày tốt tới đẻ thân, đến lúc đó sẽ trả lại thể thân cho Xuân Hồng.

Mẫu thân của Chu thị vui mừng hơn hồ về nhà chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bái phỏng

Từ đó, Chu thị lại yên tĩnh vượt qua mấy ngày, ngày nọ, đại phu nhân phái người mời Đại lão gia từ viện Vương thị qua, nói là có chuyện muốn thương lượng, Đại lão gia không tiện bác bỏ thể diện của chánh thể, đành phải miễn cưỡng đi đến chính viện.

Vương thị thấy thế cười xuy một tiếng, phân phó đại nha hoàn bên cạnh lấy một viên trân châu ra, rồi thu thập mấy thứ dược liệu bổ thân thể, phát tay áo đến hợp viện Chu thị và Lý thị đang ở.

Bên này đại phu nhân mời được Đại lão gia đến viện của mình, thuận miệng tìm chút chuyện quan trọng đuổi Trần thị đi xuống.

Gần như nửa tháng Đại lão gia chưa đến viện của đại phu nhân, Trần thị ở nhà kẻ chính viện, đương nhiên cũng là nửa tháng không gặp Đại lão gia, hiện tại khó có dịp Đại lão gia tới đây, đương nhiên Trần thị cũng muốn Đại lão gia có thể đi đến chỗ của mình, chưa từng nghĩ đại phu nhân phỏng chính là điểm này.

Trần thị cắn răng nghiêng lợi trở về phòng của mình, vẫy lui hạ nhân, “Phở” một cái, một thân một mình mắng: “Thường ngày làm bộ làm tịch, bản thân mình không tiếp cận được lão gia, còn không cho người khác sống, khó trách lão gia không thích vào viện này.”

Đại phu nhân bụng dạ hẹp hòi, trước gọi người hầu hạ Đại lão gia rửa mặt thay quần áo, chắc chắn Đại lão gia chỉ có thể ở lại viện của mình, mới tự mình bưng một cốc trà xanh cho Đại lão gia, cung kính nói: “Lão gia, hôm kia Lý phu nhân khai quốc quận công gửi thiệp mời, nói là mời thiệp thân qua phủ thưởng hoa sen, quận công phu nhân này những năm qua luôn khiêm tốn, chỉ cùng phu nhân mấy nhà giao hảo lui tới, thiệp thân cũng là lần đầu tiên nhận được thiệp mời của Lý phu nhân, chỉ là có đi hay không, thiệp thân suy nghĩ chuyện như vậy vẫn là nên tìm lão gia xin chủ ý.”

Đại lão gia nghe xong, cũng có chút coi trọng, đặt chén trà xuống, trầm tư chốc lát, dặn dò nói: “Vừa gửi thiệp, đi là nhất định phải đi, phu nhân thận trọng một chút là được, lại nhìn xem có mấy nhà được mời, mọi việc đừng vội tùy tiện ra mặt đáp ứng, cũng không thể đắc tội quận công phu nhân.”

Đại phu nhân vội vàng đáp ứng nói: “Lão gia yên tâm, thiệp thân biết nên làm như thế nào.”

Khai quốc quận công chính là tước vị nhị phẩm, Lý gia này cũng không giống như Tào gia, trở nên giàu sang nhờ trường bối, Lý gia là đại tộc tiền triều, trong gia tộc có rất nhiều người làm quan trọng ở tiền triều, đại nho học sĩ, điểm ngược từ tiền triều trải qua ba đời hoàng đế thì Lý gia liền nhạy cảm cảm thấy được tiền triều hướng gió không thuận, Lý gia nỗ lực mấy chục năm, cũng thấy khó khăn vọt dậy tiền triều đang có xu hướng suy tàn, vì vậy, Lý gia bắt đầu từ từ lui ẩn, tồn mười năm thoát khỏi tiền triều, sau khi tiên hoàng lên ngôi, từng tự mình bái phỏng Lý lão thái gia, mời Lão thái gia rời núi làm tướng, Lão thái gia lấy lý do con trai độc nhất bệnh nặng, cự tuyệt lời mời của tiên hoàng, nhưng quyền tằng hơn phân nửa gia tài cho quốc khố, tiên hoàng không giận trái lại lại vui mừng, chiêu cáo thiên hạ, thưởng cho Lý gia tước vị nhị phẩm, cha truyền con nối, Lý gia chỉ có một chi con cháu đơn bạc, Lý lão thái gia là đích tử, chỉ có hai huynh đệ thứ xuất, đã ra ở riêng, Lý lão thái gia chỉ có một chánh thất sinh được duy nhất một người con trai, nhưng từ nhỏ thân thể ốm yếu, gắng gượng chống đỡ được, ba năm trước cũng qua đời rồi, cuối cùng còn lại một đích tử, hai thứ tử.

Đại phu nhân vừa giúp Đại lão gia cởi áo ngoài, vừa nói: “Thiệp thân còn có một chuyện muốn cùng lão gia thương lượng.”

Đại lão gia gật đầu một cái, ý bảo Đại phu nhân nói.

Đại phu nhân đỡ Đại lão gia nằm xuống, bản thân mình cũng lên giường nằm xong, mới lên tiếng: “Chu thị đã có thai hơn năm tháng, thiệp thân chỉ sợ Chu thị tinh lực không đủ, làm cho Tứ tỷ nhi chịu ủy khuất, thiệp thân có ý là, không bằng chuyển Tứ tỷ nhi đến trong viện của thiệp thân, để thiệp thân chiếu cố, về sau, Chu thị sinh xong, nương cũng có đủ tinh lực chiếu cố đứa nhỏ.”

Đại lão gia thuận miệng nói: “Phu nhân tự mình làm chủ là được.”

Đại phu nhân đáp vâng, ở nơi Đại lão gia không nhìn thấy khóe miệng lộ ra nụ cười đắc ý.

Chuyển Tào Ngọc Di đến chính viện, cũng là đại phu nhân lấy lui làm tiến, Tào Ngọc Di chỉ là một thứ nữ, nuôi dưỡng ở trong phòng mình, về sau chỉ cần xuất ra một phần đồ cưới, nếu thai này của Chu thị sinh ra con trai, lão phu nhân mượn lý do mình chỉ có một đích tử, hơn nữa còn tam phòng e sợ thiên hạ không loạn kia nữa, lúc đó buộc lấy thứ từ ghi tạc dưới danh nghĩa của mình, đó mới là chuyện phát sinh mình không muốn nghĩ tới nhất.

Tào Ngọc Di còn chưa biết mình đã bị đại phu nhân tính toán, đang phụng bồi Chu thị ứng phó Vương thị.

Vương thị chưa vào phủ, dựa vào một thân nữ lưu, một mình chống một nhà, đương nhiên không phải là kẻ ngu dốt, mới vừa vào phủ thì ở trong phủ này còn chưa có căn cơ, Vương thị không dám đi nhiều hơn nửa bước, không thể nói nhiều hơn một lời, mà nay vào phủ nửa năm có thừa, Vương thị vốn là người có thủ đoạn, cộng thêm được Đại lão gia sủng ái, hạ nhân ở trong phủ này cũng có tai mắt của người này, hiện tại chính là kế hoạch dò xét các chủ tử rồi.

Lần trước, Tào Ngọc Di bị thương, các vị chủ tử di nương đều biết sự thật, ngay cả lão phu nhân sợ rằng cũng hiểu rõ nhất thanh nhị sở, bất quá chẳng muốn đi nhúng tay vào so đo thôi, mấy vị di nương sợ đụng tới đại phu nhân gặp xui xẻo, chờ sau khi đại phu nhân tự mình sang thăm Tào Ngọc Di, mới rồi rít tở ý, phải đại nha hoàn cùng ma ma bên cạnh tặng ít thứ tới đây, lần này Chu thị có thai, càng thêm thành cái gai trong tim của đại phu nhân, ngay cả Lý thị cùng chung viện với Chu thị thấy đêm đó Chu thị ra lác hồng, cũng đóng cửa phòng, làm bộ như không biết chuyện phát sinh bên này, sau đó mấy vị di nương cũng chỉ tượng trưng phái tiểu nha đầu tới đây thăm hỏi một chút, lúc này Vương thị lại tự mình tới cửa.

Vương thị lấy viên trân châu kia cho Tào Ngọc Di làm lễ ra mắt, chỉ nói để Tào Ngọc Di tùy tiện cầm chơi đùa, mấy thứ thuốc kia cho Chu thị bồi bổ.

Trước không nói Chu thị có biết ý định của Vương thị hay không, dù sao vào lúc này vẫn thật cao hứng nói chuyện cùng Vương thị.

Vương thị này một câu “Tỷ tỷ tốt” không rời, nói chúng ta đều là người mệnh khổ, phía trên kia, phía trên kia này, dĩ nhiên là chỉ đại phu nhân rồi, mới là người dụng tâm hiểm ác vân vân. Nói đơn giản là, chúng ta là người một trận tuyến, cùng đứng chung một chỗ, cùng nhau ứng đối đại phu nhân, không nên làm khó lẫn nhau.

Chu thị cũng lập lòe nước đôi đá qua.

Bên ngoài Vương thị mang danh quý thiếp vào cửa, bản thân dẫn theo hai nha hoàn hai ma ma đi vào, còn có một phần đồ cưới không lớn không nhỏ, đương nhiên khẩu khí có thể cứng rắn một chút, mình và Vương thị không giống nhau, Chu thị vẫn nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiền Vương thị đi rồi, Chu thị thở phào nhẹ nhõm, cau mày suy nghĩ một hồi lâu, hồi thần lại, mới phát hiện Tào Ngọc Di còn ngồi ở bên cạnh.

Sau khi Tào Ngọc Di đến nơi này, mỗi ngày khi đến trời tối là đi ngủ sớm, đồng hồ sinh học đã sớm điều chỉnh, hôm nay phụng bồi ở một bên nhìn Chu thị và Vương thị đánh thái cực nửa ngày, đã sớm buồn ngủ, vào lúc này mí mắt gần như không chống đỡ nổi.

Chu thị nhìn thấy bộ dạng buồn ngủ của Tào Ngọc Di, nhất thời đau lòng vô cùng, âm thầm tự trách, vội vàng gọi nha hoàn ma ma đi vào thu xếp Tào Ngọc Di ngủ ở trong phòng mình.

Dĩ nhiên Chu thị không nghĩ tới, ngày hôm sau Tào Ngọc Di bị chuyển đi ra ngoài, về sau hai mẫu nữ cũng không còn cơ hội ngủ chung nữa rồi, đây là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lập uy (thượng)

Chu thị có thai, đại phu nhân miễn quy cũ cho nàng, nhưng thỉnh an mừng một, mười lăm mỗi tháng là không thể tránh khỏi, ngày hôm sau vừa vặn là mười lăm tháng này, Chu thị dẫn theo Tào Ngọc Di đi thỉnh an đại phu nhân.

Lúc Chu thị đến, thật bất ngờ Trần thị còn chưa có đứng ở phía dưới hầu hạ đại phu nhân, sắc mặt đại phu nhân không thể nào đẹp mắt, vốn là, tối ngày hôm qua Đại lão gia ngủ ở chánh phòng, đại phu nhân còn rất vui mừng, đáng tiếc sáng sớm hôm nay, bị Trần thị đi vào hầu hạ làm cho đen mặt.

Trời chưa sáng, Trần thị tùy ý chải sơ tóc, cũng không thoa phấn vẽ lông mày, chờ Đại lão gia sắp đi vào triều, lúc đại phu nhân gọi người đi vào hầu hạ, theo gót chân đại nha hoàn Như Lộ gát đém ở bên ngoài tranh cướp đồ xô vào phòng, làm Như Lộ tức giận tới mức giờ chân, không thể thiếu ở trong lòng mắng Trần thị một phen.

Thượng triều ở triều Đại Vu phân ra làm đại triều và tiểu triều, tiểu triều là cách một ngày mở một lần, chỉ có quan viên chính tứ phẩm trở lên tham gia, đại triều mỗi năm sẽ chọn ra một tháng mở một lần, cũng chính là ngày đầu năm, mười lăm, hai mươi lăm, trong triều quan viên chính thất phẩm trở lên đều phải tham gia, Đại lão gia là chính ngũ phẩm Lại bộ lang trung, chỉ cần tham gia đại triều. Trừ hai lần thượng triều này ra, những quan viên khác có chuyện trọng đại cũng có thể trình sớ con, thông qua bộ ngành chuyên môn trình lên cho hoàng thượng.

Đại phu nhân thấy Trần thị tiến vào, ngay trước mặt Đại lão gia lại không tiện tìm biện pháp đuổi Trần thị đi ra ngoài, thừa dịp Đại lão gia không chú ý, hung hăng trợn mắt trừng Trần thị một cái.

Trần thị làm bộ như không thấy, tiến lên cướp đoạt hầu hạ Đại lão gia ngồi dậy thay quần áo, không ngừng tìm cơ hội cọ xát ở trên người Đại lão gia, nói chuyện hân không thể hôn lên lỗ tai đại lão gia, ánh mắt như thu ba đưa đẩy.

Đại lão gia được đôi tay khéo léo của Trần thị hầu hạ thư thái, thấy Trần thị không thoả phần son, hơn nữa Trần thị cố ý quyến rũ, nhìn vừa tự nhiên vừa mang theo phong tình, không nhịn được nắm lấy Trần thị trêu đùa mấy câu.

Như Lộ hầu hạ đại phu nhân mặc quần áo trang điểm, đại phu nhân nhìn động tác của Đại lão gia và Trần thị, trong lòng gần như muốn ói ra máu, len lén ở cánh tay Như Lộ ngoan độc ngắt mấy cái.

Như Lộ hầu hạ đại phu nhân đã nhiều năm, từ tiểu nha đầu vẩy nước quét nhà tam đẳng lên tới nhất đẳng nha hoàn, rành rẽ tính khí của đại phu nhân nhất, bị đại phu nhân ngắt, cũng không dám phát ra tiếng, cố nén nước mắt, vành mắt đỏ bừng hầu hạ đại phu nhân.

Trước khi Đại lão gia đi, thương tiếc nhìn Trần thị nói với đại phu nhân: “Về sau không cần để Thúy Cầm vừa sáng sớm đã tới đây hầu hạ, cũng không phải không có nha hoàn ma ma.”

Đại phu nhân bị tức đến nghiến răng.

Trần thị thấy thế vội vàng tiến lên dịu dàng phúc thân, ôn nhu nói: “Hầu hạ lão gia là phúc phận của tỳ thiếp, thường ngày đại phu nhân rất tốt với tỳ thiếp.”

Tay Đại lão gia vuốt chòm râu, lại nói đùa mấy câu, mới ra cửa.

Chờ Đại lão gia vừa ra khỏi cửa, đại phu nhân liền lạnh giọng quát lên: “Hừ, rất thích vừa sáng sớm hầu hạ người có phải không? Như Lộ, ngươi lui xuống!”

Như Lộ vội vã phúc thân, bước nhanh ra khỏi phòng, trốn ở trong phòng mình, gục ở trên giường khóc một trận.

Cả buổi sáng tỉnh mơ Đại phu nhân ra sức gây sức ép với Trần thị, sai Trần thị bưng nước rửa mặt hầu hạ mình rửa mặt, lại đổi mấy lần nước trà, một lát lại sai Trần thị đốt chân cho mình, mãi cho đến khi Chu thị bọn họ tới, mới để cho Trần thị đi xuống.

Lúc này Trần thị mới trở về phòng, vội vàng rửa mặt trang điểm, hôm nay là mười lăm, sau khi thỉnh an đại phu nhân, còn phải cùng đi thỉnh an lão phu nhân, lão phu nhân không nhìn nổi nhất chính là trang dung người nào đó không nghiêm chỉnh, cho rằng đó là bất kính đối với bà ấy.

Chu thị dẫn theo Tào Ngọc Di thỉnh an đại phu nhân, chỉ chốc lát sau, Lý thị và Tào Ngọc Nga tới, xem ra là Lý thị cố ý ở trên đường đợi Tào Ngọc Nga.

Sau khi Trần thị, Vương thị, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Hà đều đến đông đủ, đại phu nhân sai người lấy ghế đôn nhỏ cho mấy vị tiểu thư ngồi xuống, tuổi Tào Ngọc Hà còn nhỏ bảo bà vú ôm đi cách vách.

“Vốn là ta quá phóng túng các ngươi, trong ngày thường các ngươi phạm là có chút xú chuyện, liền miễn quy củ cho các ngươi, từng người một liền khinh cuồng đáng về không ra gì, cả ngày ngoan nghèo, không có điểm dừng, Lý thị, đại tỳ nhi không có người hầu hạ, muốn ngươi một đi nương mỗi ngày chạy đến viện của đại tỳ nhi sao!” Đại phu nhân thả mạnh chén trà xuống, phát tác tức giận với mấy người ở trước mặt.

Tào Ngọc Nga thấy đại phu nhân tìm cớ bắt bẻ Lý thị, đã sớm ngồi không yên, đứng lên, khề phúc thân với đại phu nhân nói: “Mẫu thân bớt giận, vốn là đi nương sợ nữ nhi mới vừa chuyển ra, ở một mình không quen, mới đi thăm nữ nhi nhiều lần.”

Đại phu nhân vỗ một cái lên bàn thấp, cao giọng quát lên: “Đây là lễ nghi quy củ ngươi học mấy năm nay à, bảo ngươi tranh luận cùng đích mẫu mình ư, ta chỉ nói đi nương một câu, là không quy củ rồi!”

Trước mặt mọi người đại phu nhân không cho Tào Ngọc Nga mặt mũi, Tào Ngọc Nga thường ngày rất thích lên mặt ta đây là trưởng tử, vào lúc này trên mặt một hồi xanh một hồi trắng.

Quy củ của nơi này là lúc trưởng bối dạy dỗ, tiểu bối bị dạy dỗ chỉ có thể nghe, không thể nói một câu, chỉ sợ giải thích một câu cũng là bất kính, chỉ có điều, những người khác lại có thể giải thích giúp. Nhưng mà, ở chỗ này, có tư cách giúp Tào Ngọc Nga giải thích cũng chỉ có người lớn tuổi hơn một chút đó chính là Tào Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao đã sớm nhìn Tào Ngọc Nga không vừa mắt, đương nhiên sẽ không giúp nàng ta.

Bản thân Tào Ngọc Di còn nhỏ, mọi người hoàn toàn sẽ không nghĩ đến nàng, Tào Ngọc Di cũng được thanh nhàn, mát lạnh xem trò vui.

Lý thị thấy những câu trách mắng của đại phu nhân, đều nhắm thẳng vào Tào Ngọc Nga không có giáo dưỡng, trong lòng hoảng sợ, quỳ xuống liên tục nhận sai: “Phu nhân thứ tội, Đại tiểu thư còn nhỏ, không hiểu chuyện, đều là lỗi của tỳ thiếp, tỳ thiếp không bỏ được Đại tiểu thư, mới đi thăm Đại tiểu thư nhiều lần, phu nhân thứ tội, chuyện không liên quan đến Đại tiểu thư.”

Đại phu nhân để mặc Lý thị quỳ trên mặt đất, lại gọi đại nha hoàn Tào Ngọc Nga dẫn đến mắng một trận, chỉ nói hằn là các nàng hầu hạ không tận tâm, để cho đi nương không an tâm, nếu không lo liệu hầu hạ cho tốt lần nữa, liền đuổi các nàng đi làm việc nặng.

Đại nha hoàn vội vàng thề thốt, nói nhất định sẽ hầu hạ Đại tiểu thư thật tốt.

Tào Ngọc Di ở bên cạnh nhìn, cảm thấy đại phu nhân thật là thủ đoạn, cứ như vậy, đại nha hoàn bên cạnh Tào Ngọc Nga sẽ bắt hòa với Lý thị.

Các tiểu thư Tào phủ, còn chưa tới tuổi đi học, bên cạnh cũng chỉ có một đại nha hoàn nhị đẳng, hai tiểu nha hoàn tam đẳng, mấy tiểu nha đầu tạp dịch cùng hai ma ma, sau sáu tuổi bắt đầu đi học, sẽ bổ sung thêm một nha hoàn nhị đẳng, hai tam đẳng, mười hai tuổi có thể phân cho một tiểu viện ở một mình, khi đó, sẽ được phân chia hạ nhân, hai nhất đẳng, hai nhị đẳng, bốn tam đẳng, sáu tiểu nha đầu, bốn ma ma, lúc xuất giá liền căn cứ tình hình những người ở trong này chọn ra một người bồi giá (đi theo), đương nhiên, mười hai tuổi phân viện, lần trước đã phân viện cho Tào Ngọc Nga, lão phu nhân đã nói, về sau liền dựa theo quy củ này làm.

Đại phu nhân uống một ngụm trà, lại tiếp tục nói: “Có thời gian rảnh thì ở trong phòng tu thân dưỡng tính, từng người có thêm có nhi có nữ (con trai con gái), ít tùy tiện đi động, Trần thị, có phải người không hài lòng ở viện của ta đây hay không, nếu không người chuyển ra ở cùng viện với Vương thị đi?”

Trần thị còn trông cậy vào nữ nhi lấy lòng đại phu nhân, làm đại phu nhân nhận Tào Ngọc Dao ghi dưới danh nghĩa chánh phòng, mình ở chánh viện thứ nhất dễ dàng nắm giữ nhiều tin tức trong phủ hơn, thứ hai cũng là một loại thân phận trọng trung, ngay cả thời gian gần đây số lần Đại lão gia đi viện Vương thị nhiều hơn, Vương thị làm sao cũng không thể lướt qua đại phu nhân. Đương nhiên Trần thị không chịu dọn ra, cũng quỳ xuống ở bên cạnh Lý thị, rưng rưng nói: “Phu nhân oan uổng, còn có viện nào hơn được chánh viện, tỳ thiếp nhất thời hồ đồ, phạm sai lầm, xin phu nhân đại nhân đại lượng, tha thứ tỳ thiếp, nếu tỳ thiếp có ý niệm muốn chuyển ra, cho tỳ thiếp không được chết từ tế.”

Tào Ngọc Dao thấy di nương mình bị liên lụy, không chỉ có không có bất kỳ thái độ gì, còn hung hăng trợn mắt nhìn Trần thị một cái, trong lòng trách cứ Trần thị làm mất mặt nàng.

Tào Ngọc Di nhìn biểu hiện của Tào Ngọc Dao, thật là trơ trẽn, cô gái này không bằng một góc của Tào Ngọc Nga.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lập uy (hạ)

Đương nhiên Đại phu nhân sẽ không thật sự đuổi Trần thị ra khỏi viện, chỉ là mượn cơ hội phát tác cơn tức chuyện lúc sáng sớm mà thôi.

Lý thị và Trần thị quỳ trên mặt đất, Chu thị đứng ở một bên cũng có chút bất an, bộ dạng Vương thị thì vẫn thản nhiên.

Kế tiếp ánh mắt của đại phu nhân liền dừng lại ở trên người Chu thị, bụng lý trà, dùng nắp ly gạt gạt trên mặt nước trà mấy cái, không nhanh không chậm nói: “Đừng nên ý vào mình mang thai con nối dòng của lão gia, liền khinh cuồng, Chu thị, người là người từ viện của lão phu nhân ra ngoài, vớt cũng không phải là mặt (thể diện) của một mình người!”

Trong lòng Tào Ngọc Di động một cái, đây là đang uy hiếp Chu thị.

Chu thị không nói hai lời, nâng cái bụng lớn năm sáu tháng, liền quỳ xuống.

Đại phu nhân nhấp một miếng trà, đối với thái độ thành thật an tĩnh của Chu thị rất hài lòng, bảo một đứa nha hoàn đỡ Chu thị dậy, tiếp tục nói: “Thân người nặng, về sau cũng dùng hết tinh lực trên người mình và đứa nhỏ, Tứ tỷ nhi tạm thời cũng không cần người quan tâm, hôm qua ta đã cùng lão gia thương lượng rồi, về sau, Tứ tỷ nhi liền dời đến chánh viện nuôi dưỡng.”

Chu thị còn chưa có nghe xong, sắc mặt liền trắng bệch, muốn nói lại thôi nhìn Tào Ngọc Di một cái, khom người tạ ơn đại phu nhân.

Đại phu nhân thờ ơ “Ừ” một tiếng: “Sau khi thỉnh an lão phu nhân, ta sẽ phái mấy ma ma đi viện của người giúp Tứ tỷ nhi thu dọn đồ đạc, người cũng không cần quan tâm, cứ trông nom nghỉ ngơi thật tốt, thuận lợi trôi chảy vì lão gia sinh hạ con nối dòng.”

Cơ thể Chu thị khẽ run lên, thấp giọng trả lời.

Tào Ngọc Dao quay đầu lại hung hăng trợn mắt nhìn Tào Ngọc Di ngồi ở bên cạnh một cái.

Nhưng Tào Ngọc Di không chú ý tiểu cô nương này, trong lòng đang nổi sóng lớn, dời đến viện đại phu nhân, chuyện này không nằm trong kế hoạch của mình, tại sao đại phu nhân lại đột nhiên rộng lượng như vậy, vậy mà chịu cho một thứ nữ như mình một thanh danh tốt, cần phải biết dời đến chánh viện nuôi dưỡng, coi như không có ghi dưới danh nghĩa của đại phu nhân, ở trước mặt người ngoài cũng có thể nói mình là từ viện phu nhân ra ngoài, đương nhiên có thể diện hơn từ viện của di nương, đại phu nhân vì thể diện của mình, cũng không thể quá hà khắc với thứ nữ dời đến chánh viện, nếu không đi ra ngoài bỏ tay bỏ chân, chuyện cười giữa đám phu nhân trong kinh thành, có thể không chỉ là một thứ nữ đơn giản như vậy.

Cho dù trong lòng Tào Ngọc Di nổi sóng to gió lớn như thế nào, thì vẫn cung kính ngoan ngoãn tiến lên cái đệm quỳ mà đại nha hoàn đã sớm chuẩn bị đặt đầu với đại phu nhân.

Đại phu nhân chờ sau khi Tào Ngọc Di đi trở về ngồi xuống, cũng không nhìn tới sắc mặt những người khác biến ảo không ngừng như thế nào, lại bắt đầu soi mói Vương thị.

Không phải là châm biếm Vương thị, đừng ý vào Đại lão gia nhiều lần đến đó liền khinh cuồng, nếu Đại lão gia muốn đi chỗ của Vương thị, Vương thị nên làm hết bốn phận hầu hạ cho tốt, đừng bày trò ong bướm, quấy Đại lão gia, hoặc xúi giục Đại lão gia cho này cho kia vân vân, cuối cùng, còn cố ý nói ra một chuyện, chính là nhằm vào chuyện Vương thị thăm hỏi Chu thị.

Vừa dò xét vừa đánh phủ đầu Chu thị một hồi lâu.

Mặc kệ đại phu nhân nói gì, nụ cười trên mặt Vương thị đều không thay đổi, cung kính lễ độ đáp lời, để cho tay phật của đại phu nhân một quyền đánh vào trên bông, sắc mặt càng ngày càng âm u.

Như vậy cứ lần lượt gõ qua một lần, thời gian cũng không kém lắm, đại phu nhân gọi người mau đi vào sửa sang lại cho mình, chuẩn bị đi thỉnh an lão phu nhân.

Lúc này, bên ngoài có ma ma hô lên Đại thiếu gia tới.

Trên mặt đại phu nhân lập tức liền nở nụ cười.

Mấy thiếp thất đều vội vàng cáo lui đi từ cửa hông tránh sang căn phòng cách vách, tuy nhiên các tiểu thư đều ở lại.

Tào Ngọc Di thấy Chu thị trước khi đi, vẫn chưa yên tâm nhìn mình nháy mắt.

Đây là lần đầu tiên Tào Ngọc Di tận mắt nhìn thấy đứa con trai duy nhất của đại phòng Tào gia, năm nay mới tám tuổi - Tào Đại thiếu gia, nghe nói đi học ở một thư viện rất nổi danh bên ngoài, mỗi ngày đi sớm về trễ, lão phu nhân thương xót cháu mình còn nhỏ tuổi mà phải chịu khổ như vậy, miễn cho hắn thỉnh an thường ngày, chỉ mười lăm mỗi tháng thì đi một lần. Lúc trước, lúc Tào Ngọc Di ngã bệnh, Đại thiếu gia còn phất gậy sai vật bên cạnh, tặng chút đồ chơi nhỏ mua về cho hắn giải buồn từ bên ngoài phủ, trong ngày thường đối với mấy người tỷ muội cũng còn mến yêu, coi như là một ca ca đạt tiêu chuẩn.

Trước đó Đại thiếu gia thỉnh an lão phu nhân xong rồi mới tới đây, vào lúc này thỉnh an đại phu nhân xong liền phải đi học.

Đại phu nhân ôm con trai vuốt ve một lúc lâu, mới buông hắn ra.

Đại thiếu gia lại tao nhã lễ độ chào mấy tỷ tỷ muội muội, mới ra cửa.

Lúc này thời gian đã không còn sớm, đại phu nhân vội và dẫn theo mấy tiểu thư và thiếp thất, cộng thêm nha hoàn ma ma đi theo trùng trùng điệp điệp một đoàn đi tới viện của lão phu nhân.

Chờ đến viện của lão phu nhân, tam phu nhân và hai thiếp thất tam phòng cũng đã đến, tam phu nhân đang tự mình bóp vai cho lão phu nhân, nói mấy câu liên chọc cho lão phu nhân “Ha ha” cười lớn.

Cả phòng nha hoàn ma ma đều đang ở một bên nịnh nọt, nói lão phu nhân có phúc khí, có con cháu có năng lực lại hiếu thuận như tam phu nhân.

Đại phu nhân thấy thế, nghiêm mặt như khúc gỗ thỉnh an lão phu nhân.

Lão phu nhân vốn đang bối vì đại phu nhân tới chậm hơn tam phu nhân mà mất hứng, lúc này đại phu nhân còn xụ mặt, không tri kỷ bằng con cháu nhỏ, chỉ là, ở trước mặt nha hoàn ma ma cả phòng, lão phu nhân cũng không tiện không cho phu nhân đang đương gia mặt mũi, cũng chỉ lạnh nhạt với đại phu nhân.

Một lát sau, có ma ma tìm đến đại phu nhân thưa chuyện, lão phu nhân liền để cho đại phu nhân dẫn theo mấy thiếp thất đại phòng đi xuống trước, chỉ giữ lại các vị tiểu thư trong phòng phụng bồi lão phu nhân.

Hai tiểu cô nương Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao chỉ chốc lát sau liền lộ ra vẻ mặt phiền chán, nụ cười trên mặt Tào Ngọc Nga không thay đổi, chỉ có điều, người sáng suốt đều có thể nhìn ra nụ cười kia cũng không có đến đáy mắt, Ngũ tiểu thư hai tuổi Tào Ngọc Hà sáng sớm hôm nay dậy sớm thỉnh an đại phu nhân, mới vừa ở trong ngực bà vú ngủ gật, lão phu nhân bảo bà vú ôm nàng đi xuống ngủ.

Mấy tỷ tỷ đều không nói chuyện, đương nhiên Tào Ngọc Di cũng không thể làm chim đầu đàn, nhưng quyết không thể giống như ba tỷ tỷ, bèn chọn phương pháp xử lý điều hòa, nhận thức nghiêm túc thật sự nghe lão phu nhân và tam phu nhân nói chuyện, nhưng cũng không nói chen vào, bọn họ nói đến chuyện vui gì cười lên, cũng hé miệng cười theo một tiếng, bọn họ cùng lên án chuyện gì, thì mình cũng khẽ nhún mày.

“Ồi chào, lão phu nhân người xem, Tứ tiểu thư bé nhỏ biết chúng ta đang nói gì này!” Một ma ma bên cạnh bỗng nhiên nói lên, làm tầm mắt của người một phòng đều dời hết sang trên người Tào Ngọc Di.

Ma ma này họ Triệu, là bồi giá của lão phu nhân theo từ nhà mẹ đẻ tới, hiện tại lớn tuổi, cũng không làm chuyện gì, mỗi ngày chỉ ở trước mặt lão phu nhân pha trà. Lão phu nhân là sau khi Đại lão gia định cư ở kinh thành mới gả tới, nhà mẹ cũng là đại hộ tiền triều, tiên hoàng căn cơ chưa ổn thì phụ thân của lão phu nhân sáng suốt quá giang lên thân cây Lão thái gia này, cuối cùng, trong giao thiệp của Lão thái gia, góp hơn phân nửa gia tài cho quốc khố, lại tự mình hiếu kính những thứ gia chủ nhà mình cất giấu bao năm qua cho tiên hoàng, tránh được tiên hoàng tẩy trừ tàn dư tiền triều, điều thấp qua mười

mấy năm, chờ sau khi tiên hoàng đi về cõi tiên, mới cho thanh niên tài tuấn trong gia tộc tham gia khoa thi, vào triều làm quan, hiện tại đương kim Thánh thượng lên ngôi hơn ba năm, lúc mới vừa lên ngôi mở ra ân khoa lần đầu tiên, nhà mẹ lão phu nhân một mạch cho ra hai vị Tiến sĩ, năm vị Cử nhân, mười mấy tiểu tú tài, năm trước mới vừa mở khoa cử một lần nữa, nhà mẹ lão phu nhân lại cho ra hai vị Tiến sĩ, một người trong đó chính là con trai của đại ca ruột lão phu nhân, cho nên bây giờ lão phu nhân ở Tào gia nói một không hai, trừ bối phận cao ra, nhà mẹ cường mạnh cũng là điểm quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nói đùa!

Lão phu nhân bối phận cao, chẳng qua là bởi vì có Tôn Tử, Lão thái gia vừa nhân rồi ở nhà, Lão thái gia đã từng nói qua, hiện tại Đại lão gia đương gia, bảo hạ nhân sửa lại tất cả xưng hô, thật ra thì, lão phu nhân năm nay cũng chỉ chừng năm mươi tuổi, hơn nữa những năm gần đây được bảo dưỡng kỹ, chưa chắc không bằng những người trẻ tuổi kia, phải biết ở chỗ này người già sống đến sáu mươi tuổi trở lên coi như là trường thọ rồi, cho nên lão phu nhân cũng chỉ mới năm mươi tuổi cũng đã rất ít quần chuyện nhà rồi, mỗi ngày chỉ cùng vài nha hoàn ma ma tìm cách pha trò chọc cười.

Triệu ma ma còn lớn hơn lão phu nhân mấy tuổi, bà ấy có thể chú ý tới biểu hiện của Tào Ngọc Di, đương nhiên lão phu nhân và những nha hoàn ma ma khác cũng đã chú ý tới, chẳng qua là lão phu nhân đang cùng tam phu nhân trò chuyện vui vẻ, nhất thời không có để ý thôi, đương nhiên những nha hoàn ma ma khác không dám đang lúc tam phu nhân cao hứng đề cập đến thứ nữ đại phòng, làm phật ý trước mặt tam phu nhân. Hiện tại Triệu ma ma không lo bị xui xẻo, con trai, con gái cũng đều có chuyện tốt, ngay cả cháu trai, cháu gái trước đó vài ngày cũng được chọn đi học rồi, hơn nữa được lão phu nhân cho thể diện, ở trong phủ coi như là rất có mấy phần nền tảng, quan trọng nhất là, Triệu ma ma làm nô tỳ cả đời, đi theo bên cạnh lão phu nhân hơn nửa đời người, đương nhiên cũng có mấy phần kiến thức, đối với chuyện ở Tào phủ cũng nhìn sâu hơn những nô tài khác mấy phần, đừng xem hiện tại Tam lão gia được lão phu nhân thương yêu, tam phu nhân ở trong phủ phong sinh thủy khởi (nom na giống như hô mưa gọi gió), nhưng dù sao lão phu nhân cũng đã lớn tuổi, chờ lão phu nhân đi, Lão thái gia cũng không trông nom chuyện hậu viện, đến lúc đó trong phủ này dĩ nhiên đại phu nhân là thiên hạ rồi, cho dù hiện tại lấy lòng tam phu nhân, đến lúc đó, sau khi tam phòng phân ra, nếu có thể đi theo tam phu nhân còn dễ nói, nếu theo đại phu nhân thì ngay cả so với bùn còn so không được, đến lúc đó, đại phu nhân chỉ cần dùng chút thủ đoạn, tam phu nhân chẳng lẽ sẽ vì mấy hạ nhân mà chống đối đại phu nhân sao!

Triệu ma ma tiếp tục hớn hờ nói: “Vẫn là người của lão phu nhân tốt, ngay cả Tứ tiểu thư tuổi còn nhỏ như vậy, cũng là người thấu tình đạt lý rồi!”

Mẫu thân của Tào Ngọc Di là người trong phòng lão phu nhân đi ra ngoài, người sáng suốt vừa nhìn mấy tiểu thư Tào gia, đối với thái độ của lão phu nhân liền lập tức phân cao thấp.

Lão phu nhân nghe lời này của Triệu ma ma, trong lòng quả nhiên là vô cùng khoan khoái, hí mắt nhìn về phía Tào Ngọc Di, ngoắc gọi Tào Ngọc Di đi qua.

Tào Ngọc Di thu lại tâm trạng, lịch sự ngang nhiên đi qua.

Lão phu nhân ôm Tào Ngọc Di vào trong ngực trêu chọc nói: “Tứ tỷ nhi, con kể với nội tổ mẫu nghe thử xem, nghe được cái gì?”

Tào Ngọc Di cúi đầu cố ý nài thanh nãi khí nhỏ giọng nói: “Bánh xộp ăn ngon, còn có, còn có.”

Không đợi Tào Ngọc Di nói xong, lão phu nhân liền “Ha ha” cười lớn, mới vừa rồi, tam phu nhân và lão phu nhân nói chính là một loại điểm tâm Giang Nam, gọi là bánh xộp hương hoa mai, nói là dùng nước thu vào mùa đông và cánh hoa mai ở nở rộ nhào chung với bột mì, ăn ở trong miệng một mùi hoa mai vô cùng thơm tỏa ra, dùng hoa mai làm bánh nhưng không có vị chất vân vân.

“Tỷ nhi ngoan sợ là đói bụng rồi đây, làm khó cho một đứa nhóc như con, ở nơi này phụng bồi lão bà tử gần nửa ngày, tiểu hài tử vốn cũng chưa từng trải qua đói bao giờ, Hương Xảo, ta nhớ hôm kia trong phòng bếp làm một loại bánh xộp bột ngô mới, người đi phòng bếp bưng chút tới đây, để cho mấy tiểu thư đi xuống dùng một chút thôi.” Lão phu nhân ôm Tào Ngọc Di nói với đại nha hoàn đang canh giữ ở sau lưng.

Hương Xảo là đại nha hoàn nhất đẳng đắc lực nhất bên cạnh lão phu nhân, là một người câu toàn về mọi mặt, mới vừa rồi tiếng nói cười đầy phòng, cũng không nghe thấy Hương Xảo nói được mấy câu, vào lúc này, lão phu nhân có chuyện gì, người đầu tiên nghĩ đến chính là nàng, dù thấy được có năng lực, Tào Ngọc Di yên lặng tính toán ở trong lòng, âm thầm ghi nhớ những tin tức hữu dụng này.

Mấy tiểu cô nương nghe lời nói của lão phu nhân, biểu tình trên mặt đều ung dung, lễ phép nói cảm ơn lão phu nhân, đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng lão phu nhân, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao đều có chút khoa trương thờ phào nhẹ nhõm, hai người còn nhìn nhau chớp mắt vài cái.

Tào Ngọc Nga thấy thế, nhíu mày, nhẹ giọng khiển trách: “Nhị muội muội, Tam muội muội, nhìn xem hiện tại các muội giống bộ dạng gì.”

Không đợi Tào Ngọc Nga nói xong, Tào Ngọc Linh liền liếc nàng một cái, bước nhanh vào phòng bên cạnh, Tào Ngọc Dao vội vàng đi theo, hoàn toàn không có dự định đứng đó nghe Tào Ngọc Nga nói cái gì, chọc cho Tào Ngọc Nga tức giận sắc mặt trắng bệch, bởi vì nơi này là viện của lão phu nhân, tốt xấu gì cũng phải nịnh xuống.

Tào Ngọc Di khẽ lắc đầu một cái, đồng thời trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn đáng đáp, mấy tiểu cô nương tạm thời vẫn chưa gây ra họa lớn, mới vừa ở chỗ lão phu nhân phí tâm che giấu sợ là uống phỉ, xem ra sau này, con đường lão phu nhân này có thể tăng nhanh bước chân rồi.

Lão phu nhân sợ mấy tiểu cô nương các nàng tham mới mẻ, ăn nhiều điểm tâm, như thế sẽ ăn không vô bữa ăn chính, đặc biệt phái ma ma sang đây xem.

Trong ngày thường, phần lớn các chủ tử tự dùng cơm ở viện của mình, nhưng là, trưa mười lăm mỗi tháng, phàm là có thể trở tất cả đều tụ tập ở chung một chỗ dùng cơm, ngay ở trong viện của lão phu nhân, một gian phòng lớn, dùng bình phong tách ra ở giữa, hai bên đều để lại cửa ra vào, các nam nhân ngồi ở bên ngoài, các phu nhân tiểu thư ở bên trong, mặc dù không nhìn thấy người, nhưng bên trong bên ngoài nói chuyện đều nghe thấy được.

Chủ tử Nhị phòng đều không ở kinh thành, tháng trước Tam lão gia cùng tam phu nhân lại đi Giang Nam, cho nên, mười lăm tháng trước, Lão thái gia liền lên tiếng hủy bỏ ăn chung.

Lúc ăn cơm, Tào Ngọc Di vốn là cùng các tỷ tỷ muội muội dựa theo thứ tự ngồi vào chỗ của mình, có lẽ bởi vì hôm nay lọt vào mắt lão phu nhân, lão phu nhân có ý để cho Tào Ngọc Di ngồi ở bên cạnh mình.

Tào Ngọc Di có ý chú ý tới sắc mặt của đại phu nhân một cái, thấy đại phu nhân cũng không có tỏ ra không vui, mới yên lòng, xem ra đại phu nhân cũng không cảm thấy lão phu nhân là một uy hiếp lớn, khó trách trong ngày thường cũng chỉ làm đủ lễ số, không chịu dùng nhiều tâm tư nịnh nọt lão phu nhân.
.....

Đại phu nhân và tam phu nhân lại dẫn theo thiếp thất đứng ở phía sau lão phu nhân hầu hạ, vài nha hoàn, ma ma, đứng phía sau cô nương của mình, người chen lấn đầy một phòng, lại nghe không nghe tí xú tạp âm nào.

Tào Ngọc Di âm thầm chắc lưỡi, ở phương diện này cô nhận lợi hại hơn người hiện đại nhiều.

Đại thiếu gia đi vào kính lão phu nhân một ly rượu, liền bị Lão thái gia kêu đi ra ngoài.

Mặc dù Lão phu nhân không bỏ được Tôn Tử, nhưng cũng không có cách nào.

Chờ sau khi đại phu nhân và tam phu nhân giúp lão phu nhân bày mấy món ăn xong, lão phu nhân mới lên tiếng gọi nha hoàn ma ma đi lên phục vụ.

Tào Ngọc Di nhìn trộm nhìn Chu thị nâng cao bụng bự một cái, ở trong lòng âm thầm lo lắng, cho dù không cần hầu hạ lão phu nhân, Chu thị cũng không thể ăn được cơm, vẫn phải hầu hạ đại phu nhân xong rồi mới có thể rồi rãnh.

Chờ lão phu nhân bên này kết thúc, Tào Ngọc Di theo thói quen đi về phía viện của Chu thị, chưa từng nghĩ, Lý ma ma bên cạnh đại phu nhân đi tới, cười híp mắt nói: “Tứ tiểu thư, đại phu nhân phái lão bà tử tới đón người!”

Tào Ngọc Di ngăn ra, lúc này mới nhớ tới, buổi sáng đại phu nhân để cho mình dọn đến chánh viện, vào lúc này đồ đạc của mình cũng đã bị dọn đi đến viện của đại phu nhân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Dự tiệc (thượng)

Viện của Đại phu nhân không phải là viện lớn nhất trong phủ này, nhưng chủ tử ở đây lại nhiều nhất, mấy gian chính phòng kia đương nhiên là phòng của đại phu nhân, bình thường đại phu nhân ăn cơm, tiếp khách đều ở trong mấy gian phòng này, dĩ nhiên khách quý và khách không thân thiết, cũng sẽ không dẫn tới viện này; Tào Ngọc Linh ở mấy gian phòng bên trái, bên cạnh bên phải là chỗ ở của Trần thị và nữ nhi Tào Ngọc Dao của nàng ta, gần kề giữa gian phòng của Trần thị Tào Ngọc Dao và đại phu nhân còn có ba gian phòng trống, Tào Ngọc Di sẽ ở một gian trong đó, phòng này phân trong ngoài hai gian, bên trong là chỗ ngủ, bên ngoài là nơi sinh hoạt tiếp khách hàng ngày, bên cạnh còn có một tầng gác nhỏ, đi lên là một gác lửng không lớn, nếu ngày không có gió, lên gác hóng mát một chút, thì không có gì tốt hơn được nữa, mặc kệ là gian trong hay là gian ngoài, cũng đều hết sức rộng rãi, so với phòng ở của Chu thị tốt không chỉ một lần, hơn nữa Tào Ngọc Di vừa dọn qua, đại phu nhân liền phái nha hoàn ma ma chuyển đến mấy cái rương đồ cô bày biện ra, cũng sai đám người tiểu Đào giúp một tay bố trí phòng một phen, quan sát từ đầu đến cuối gian phòng xếp đặt ngay ngắn hợp lý, tao nhã hào phóng, mỗi gian phòng cũng có kèm theo nhĩ phòng nhỏ, là cho đại nha hoàn ở, những thô sử làm việc nặng khác thì ở nơi khác, trừ gian phòng kia ra, đại phu nhân còn cho Tào Ngọc Di gian giữa bên cạnh kia, về sau Tào Ngọc Di học tập, sẽ dùng gian này viết chữ, làm chút nữ công gì đó.

Tào Ngọc Di thờ dài ở trong lòng một cái, cho dù phòng có tốt hơn nữa, cũng không thua bằng chỗ của Chu thị. Tào Ngọc Linh còn để nói, tuổi mười năm nay của nàng ta vừa đúng mười tuổi, đại phu nhân đã giúp nàng ta chọn viện xong, đang sắp xếp nha hoàn bà tử quét dọn bố trí, chỉ chờ qua Trung thu liền dời đi qua, tính tình Tào Ngọc Dao cường ngạnh, vốn là trong mấy thứ nữ, một mình nàng ta ở chính viện, tiểu cô nương xưa nay liền bởi vì việc này, cảm thấy bản thân mình hơn mấy tỷ muội thứ xuất một chút, vào lúc này lại có một người đi vào, hai ba ngày, Tào Ngọc Dao cứ tới đây châm chọc nhiều lần, nói gần nói xa không phải là nói đại phu nhân đối xử với nàng ta khác biệt, bản thân mình nửa đường tới chen ngang làm thế nào cũng không sánh bằng.

Bởi vì ở dưới mí mắt đại phu nhân, bản thân Tào Ngọc Di cũng không muốn nháo ra chuyện gì, liền tùy tính tình Tào Ngọc Dao, chỉ không để ý tới nàng ta, chịu thiệt thòi nàng ta phát tiết mấy lần, lúc này mới yên ổn một chút.

Đại phu nhân nghe bà tử phía dưới hồi báo, “Cốp” để chén trà trong tay xuống, cười lạnh nói: “Đúng là kiến thức hạn hẹp, những năm qua nuôi dưỡng ở trong viện của ta, lại chỉ biết làm ra những chuyện này, quả nhiên bần nhảo không trét nổi tường”

Bà tử phía dưới cũng không dám nói tiếp, một mực cười làm lạnh, bà tử này chính là một trong hai bà tử thô sử được phân đi theo bên cạnh Tào Ngọc Di.

Đại phu nhân nói mấy câu, lại khen bà tử kia một hồi, thường một thôi bạc nhỏ cho bà ta lui xuống, bởi vì chuyện giữa hai người Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di cũng không lớn, nên không can thiệp vào, chuyên tâm chuẩn bị ứng phó chuyện yến tiệc của Khai Quốc Quận Công phu nhân.

Thoáng một cái bốn năm ngày trôi qua, từ khi Tào Ngọc Di dời đến chính viện, càng cẩn thận ngôn hành cử chỉ, lại bởi vì tuổi còn nhỏ, nha hoàn bà tử cũng không quá mức để ý đến ngôn hành (lời nói và việc làm) của nàng, cũng không lộ ra sơ hở gì, còn giữ lại cho đại phu nhân một ấn tượng đàng hoàng an phận.

Bởi vì những nha hoàn bà tử kia chẳng hề phòng bị Tứ tiểu thư mới bốn tuổi, Tào Ngọc Di chỉ thoáng lưu tâm, rất nhanh liền phát hiện bên cạnh mình trừ tai mắt của đại phu nhân, Chu thị cũng giữ lại tai mắt, cũng may những người khác không có đuôi tay qua đây, chỉ có điều bây giờ coi như biết, Tào Ngọc Di cũng không thể làm cái gì, chỉ có thể âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Ngày hôm đó chính là ngày trong thiệp mời của Lý phu nhân, đại phu nhân suy nghĩ một chút, nữ nhi Tào Ngọc Linh của mình nhất định phải dẫn đi, lần này đi đều là các phu nhân có chút thân thể bối cảnh rất tốt, để cho nữ nhi mình lộ mặt, nói không chừng lọt vào mắt mấy vị phu nhân kia, Tào Ngọc Dao trong ngày thường đều dẫn theo, lần này cũng vẫn dẫn đi, dù sao nó cũng chỉ xoay chuyển quanh nữ nhi mình, Tào Ngọc Di mới vừa dời đến chánh viện, không thể không dẫn theo, bất quá nó chỉ mới bốn tuổi, muốn cũng sẽ không có phu nhân nào chú ý, coi như xảy ra kẻ hở gì, một đứa con nít nhỏ xíu như vậy, cũng không quan trọng. Như vậy sau một phen cân nhắc suy tính, đại phu nhân liền phái nha hoàn bà tử chia ra đi thông báo ba vị tiểu thư, để các nàng trang điểm ăn mặc.

Nghe có thể ra cửa, Tào Ngọc Di thật sự rất vui mừng, đi tới nơi này đã hai ba tháng, mỗi ngày trôi qua ở trong viện nhỏ nhỏ này, cho dù là trạch nữ cũng có chút không chịu nổi.

Ước chừng giờ Mẹo ba khắc (từ 5 giờ 15 đến 7 giờ 15 sáng), ba cô nương cùng nhau đến gian phòng của đại phu nhân.

Bởi vì đi dự tiệc, hơn nữa phẩm cấp của khai quốc quận công phu nhân cao hơn đại phu nhân, để tỏ lòng tôn trọng, trang phục tham gia phải long lẫy trang trọng, Tào Ngọc Di giương mắt nhìn Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao, gần như bị các loại ánh sáng của đồ trang sức lấp lư làm hoa cả mắt.

Đại phu nhân nhìn, còn chưa hài lòng, bảo Tào Ngọc Dao lấy mấy cây trâm xuống, đối với trang phục trắng trong thuần khiết của Tào Ngọc Di cũng không nói gì, chủ yếu Tào Ngọc Di còn nhỏ, búi tóc cũng không được, chỉ tết hai tiểu song bình kế, hai bên đều cắm một cây trâm trân châu nho nhỏ, trên mặt cũng không có thoa phấn gì.

Tào Ngọc Di nhìn đại phu nhân và Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao đầu cắm đầy trâm cài, kẹp tóc, ở trong lòng âm thầm chắc lưỡi, những thứ này đều là vàng thật, không nói đến lúc nào cũng phải chú ý mất đi cái gì, ánh sáng sức nặng của nó chính là một khảo nghiệm lớn.

Bên ngoài có bà tử đi vào báo, nhị môn đã chuẩn bị xe xong, đại phu nhân gật đầu một cái, kêu ba tiểu cô nương đi ra ngoài.

Bên ngoài chuẩn bị hai chiếc xe, chiếc đằng trước rộng rãi hơn chiếc sau, đại phu nhân dẫn theo hai đại nha hoàn lên xe đằng trước, lại ngoác tay cho Tào Ngọc Linh và hai nha hoàn của nàng ta lên xe, đương nhiên Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di chỉ có thể ngồi chiếc xe nhỏ ở phía sau.

Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di còn dẫn theo hai nha hoàn một lớn một nhỏ, tổng cộng sáu người chen vào một chiếc xe, cũng có chút chật chội. Tào Ngọc Dao mất hứng rứt chân một cái, trợn mắt nhìn Tào Ngọc Di một cái, mấy nha hoàn cũng đều run rẩy, không dám ngồi thật.

Những bà tử đi theo khác cũng chỉ có thể đi theo xe ngựa đi ra ngoài, cũng may ở ngoài cửa lớn còn chuẩn bị một chiếc xe nhỏ chuyên chở hạ nhân, chen chúc cũng có thể đi sang ngoài.

Sắc mặt Tào Ngọc Dao không tốt, đương nhiên Tào Ngọc Di sẽ không buồn chán mà đi qua mặt nóng dần mông lạnh, gia chủ không nói lời nào, đương nhiên hạ nhân không thể lên tiếng, nhất thời bên trong xe hoàn toàn yên tĩnh, chờ đến cửa lớn, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận huyền ảo.

Tào Ngọc Dao có chút phiền não vén rèm cửa sổ xe lên nhìn ra ngoài, thấy là trước xe của đại phu nhân trước mặt các nàng truyền tới, liền phân phó nói: “Hựu Nhi, đi xem một chút chuyện gì xảy ra?”

Hựu Nhi là nhị đẳng nha hoàn của Tào Ngọc Dao, mặc dù cảm thấy vào lúc này đi xuống có chút không ổn, nhưng không dám chạm vào tánh khí nóng này Tam tiểu thư, thấp giọng đáp lại, lễ từng bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Dự tiệc (hạ)

Editor: Cà Rốt Hồng

Bên này Tào Ngọc Nga ngăn xe ngựa của đại phu nhân cũng dẫn theo hai đại nha hoàn.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại nha hoàn nhất đứng bên cạnh đại phu nhân - Như Sương dưới sự chỉ thị của đại phu nhân, xuống xe hỏi, chờ đi tới thấy Tào Ngọc Nga trang phục lộng lẫy lúc thấy rõ ràng lấy làm kinh hãi, bước nhanh về phía trước phúc một cái, cung kính hỏi: “Đại tiểu thư, người đây là?”

“Tránh ra, ta muốn gặp mẫu thân!” Tào Ngọc Nga lớn tiếng quát.

“Đều là một người không tình tâm, cố tình lại vào lúc này!” Hiển nhiên đại phu nhân nghe được tiếng của Tào Ngọc Nga, dưới sự điều khiển của Như Lộ vén rèm xe lên xuống xe, thấp giọng khiển trách một câu.

“Mẫu thân!” Sau khi Tào Ngọc Nga thấy đại phu nhân xuống xe, quy củ phúc thân.

“Có chuyện lớn gì, phải nói lúc này! Người một tiểu thư đại gia khuê các, cứ như vậy xông tới cửa lớn, thành cái dạng gì!” Mặt đại phu nhân không chút thay đổi khiển trách.

Tào Ngọc Nga nắm cái khăn trong tay, không chút hoang mang nói: “Mẫu thân dạy dỗ phải, là nữ nhi lỗ mãng, vốn là lúc trước phụ thân để cho nữ nhi đi theo mẫu thân cùng đi dự tiệc, nữ nhi không dám làm trái ý phụ thân, nên lúc này mới đuổi tới đại môn, lần sau nữ nhi không dám!”

Đại phu nhân hung hăng nhìn chằm chằm Tào Ngọc Nga, bà ta mười sáu tuổi gả cho Đại lão gia, đến bây giờ đã mười ba năm, thế nào không biết tính tình của Đại lão gia, lẽ ra ít chuyện nhỏ này, Đại lão gia hoàn toàn sẽ không để ở trong lòng, lại ở đâu ra đặc biệt để cho Tào Ngọc Nga cùng đi, hẳn là hai mẹ con Lý thị và Tào Ngọc Nga ở sau lưng xúi giục Đại lão gia, hoặc là bây giờ Tào Ngọc Nga hoàn toàn đang nói láo, đánh cuộc chắc chắn đại phu nhân hoàn toàn sẽ không lấy chuyện như vậy đi tìm Đại lão gia chứng thực, theo Đại lão gia, Tào Ngọc Nga lộ mặt trước tất cả phu nhân các nhà khác, chỉ có tốt không có xấu, nhất định sẽ không vì chuyện như vậy tức giận, nói không chừng còn có thể vì hai mẹ con Lý thị che giấu một phần.

“Đúng là ý của lão gia, sao người không sai người tới đây nói trước một tiếng, lại làm ra chuyện ngăn cản đích mẫu ở cửa lớn!” Trong mắt Đại phu nhân lóe hàn quang, cất cao giọng nói.

“Mẫu thân thứ tội, là nữ nhi sơ sót!” Tào Ngọc Nga rút rè phúc thấp xuống khẽ nói, ở trong lòng thâm hận, buổi sáng hôm nay mình phái người đi phòng bếp lấy điểm tâm mới nhận được tin tức, sau khi vội vã trang điểm ăn mặc, thật vất vả mới chạy tới, coi như phái người nói trước, bà sẽ dẫn ta đi sao.

Trong lòng Tào Ngọc Nga biết đại phu nhân luôn luôn không thích mình, mỗi lần muốn đều sẽ chèn ép mình, từ nhỏ đến lớn, hàng năm vô số yến hội, đại phu nhân chỉ nhặt những cái không ra gì, mang mình đi hai ba cái trở về, mắt thấy mình lớn dần rồi, qua hai năm sẽ đến tuổi định thân, có cơ hội lộ diện tốt như vậy, vậy mà đại phu nhân tình nguyện dẫn Tào Ngọc Di mới bốn tuổi theo cũng không dẫn mình, nghĩ tới đây, trong mắt Tào Ngọc Nga cũng không khỏi lộ ra oán hận, chỉ là nàng ta vẫn cúi đầu, đại phu nhân không có chú ý thôi.

Thấy Tào Ngọc Nga vẫn đứng ở trước mặt xe ngựa, thời gian cũng không sớm, khai quốc quận công phủ lần đầu tiên phát thiệp mời Tào phủ, nếu đi trễ, không chừng các vị phu nhân nghĩ như thế nào!

“Được rồi, chờ trở lại sẽ cùng người tính toán, người đi ra xe phía sau, để cho Tứ tỷ nhi lên phía trước!” Sau khi Đại phu nhân nói xong, xoay người lên xe.

Không nói Tào Ngọc Dao biết đại phu nhân để cho Tào Ngọc Di đi lên xe trước mặt mình phải đi xe sau, trong mắt kia gần như muốn phun ra dao găm, trong lòng còn không biết máng Tào Ngọc Di như thế nào, chỉ cho là Tào Ngọc Di lấy được lòng của đại phu nhân!

Thật ra thì, đây cũng là Tào Ngọc Dao tính sai, đại phu nhân hoàn toàn không phải thích Tào Ngọc Di mới vừa dòi qua hơn, bắt quá là bởi vì, mặc dù xe ngựa phía trước rộng rãi một chút, nhưng nếu là ba chủ từ ngồi lên còn có nha hoàn của mình, vẫn là quá nhiều, chẳng qua đại phu nhân thấy Tào Ngọc Di và nha hoàn của nàng đều nhỏ, muốn cho trong xe hơi thoải mái một chút thôi.

Tào Ngọc Di lên xe phía trước, đại phu nhân và Tào Ngọc Linh đều ngồi như lúc trước, hoàn toàn không có ý nhường chỗ ngồi, vẫn là mấy nha hoàn chen lấn, để cho Tào Ngọc Di ngồi xuống.

“Tới đây ngồi, tránh bị đập đầu!” Đại phu nhân chờ sau khi Tào Ngọc Di ngồi xuống, mới trừng mí mắt lên, ngoắc để cho Tào Ngọc Di ngồi ở bên cạnh mình.

Tào Ngọc Di thấp giọng đáp ứng, buộc lòng phải dịch qua, mới vừa ngồi vững, đại phu nhân liền nhàn nhạt nói một tiếng: “Đi thôi!”

Như Lộ vội vàng cao giọng hô ra bên ngoài: “Phu nhân phân phó có thể đi!”

Bên ngoài đáp một tiếng, xe ngựa từ từ di chuyển.

Đại phu nhân cùng Tào Ngọc Linh thỉnh thoảng cười cười nói nói, đại phu nhân lại chỉ điểm Tào Ngọc Linh những chuyện phải chú ý trong yến hội lần này, Tào Ngọc Di chỉ là một tiểu hải tử dĩ nhiên khả năng không làm ra chuyện lớn gì nhiều, hơn nữa bản thân Tào Ngọc Di cũng không muốn làm chuyện như vậy.

Thật ra thì, bản thân Tào Ngọc Di càng muốn ngồi chiếc xe phía sau hơn, bất kể là thấy Tào Ngọc Dao mặt lạnh, hay là Tào Ngọc Nga cười đối trá, cũng tốt hơn ở chỗ này làm cọc gỗ!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Buổi tiệc (thượng)

Xe ngựa đi cũng không nhanh, qua ước chừng nửa canh giờ mới nghe được tiếng hạ nhân ở bên ngoài hô “Đến” truyền đến, trong lòng Tào Ngọc Di thở phào nhẹ nhõm, cũng may xe ngựa này vẫn còn khá ổn định, nếu không ngồi ở trong xe lại không chuyện gì có thể làm, cũng không thể vén rèm cửa sổ xe lên nhìn ra phía ngoài.

Mấy bà tử ở phủ Khai quốc quận công ăn mặc gọn gàng đã đi lên nghênh đón, cách màn xe hành lễ, vốn là điều khiển xe phu xe cùng mấy gia đình được dẫn đi những nơi khác nghỉ ngơi, bà tử thay Tào phủ đi điều khiển xe, đi theo hạ nhân khai quốc quận công phủ đánh xe từ từ đi vào bên trong, đến cổng trong, mới dừng hẳn xe, trên xe mấy nha hoàn xuống xe trước, rồi cung kính xoay người chờ đại phu nhân, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Di xuống xe.

Xe phía sau Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao cũng chạy tới, đằng hoàng đi theo sau lưng đại phu nhân.

Mấy bà tử khai quốc quận công phủ ra ngoài đón khách rất quy củ, một đường trừ đại phu nhân hỏi, nửa câu cũng không nhiều lời, như thế lại đi nửa chun trà mới tới đại sảnh tiếp đãi khách nhân, tự có đại nha hoàn đón vào, mấy bà tử lúc trước làm xong việc hành lễ liền lui xuống.

Còn chưa có tiến vào phòng khách, thì đã nghe thấy một trận tiếng cười nói.

Đại phu nhân dùng dư quang khóe mắt kiểm tra quần áo trên người mình một chút, trên mặt nở nụ cười đi vào.

Mấy tiểu cô nương vẫn tinh đoan trang cùng nhau đi theo sau lưng đại phu nhân.

Tào Ngọc Di vừa vào cửa, chỉ nâng mí mắt lên một chút, đã cảm thấy gần như bị những thứ đồ trang sức trên đầu trên người của mấy vị phu nhân, tiểu thư này làm hoa cả mắt, trong lòng âm thầm hối hận, lúc ra cửa còn chưa cảm thấy, hiện tại trang phục của chính mình “mộc mạc” như vậy, đứng ở trong một đám nữ nhân sáng chói lóa, muốn không thấy được cũng không được, cũng may hiện tại chiều cao của bản thân còn có hạn, Tào Ngọc Di len lén dịch về sau lưng đại phu nhân nửa bước, mượn thân hình của đại phu nhân ngăn che lại một chút.

Lý lão phu nhân Khai quốc quận công là Thái phu nhân nhị phẩm, Lý phu nhân là phu nhân nhị phẩm, phẩm cấp đều cao hơn đại phu nhân, Đại lão gia còn chưa có tập tước, đại phu nhân ẩn theo chức quan của Đại lão gia, vẫn chỉ là mệnh quan ngũ phẩm, hành lễ trước, đại phu nhân hành lễ với hai vị phu nhân trước, sau đó mới là khách nhân hàn huyên với chủ nhà.

“Đây là mấy cô nương nhà chúng thiếp, hôm nay mượn hào quang của lão phu nhân và phu nhân khai quốc quận công, dẫn mấy nàng tới ra mắt!” Đại phu nhân nghiêng thân một cái, cười khanh khách chỉ vào bốn tiểu cô nương đứng ở phía sau nói.

Tào Ngọc Di vội vàng đi theo Tào Ngọc Nga các nàng cùng nhau quỳ xuống, dập đầu hành đại lễ.

Lý lão phu nhân hí mắt quan sát mấy vị cô nương phía dưới, trong miệng hô: “Tốt, tốt, mau đứng dậy đi, đều là cô nương tốt như thủy linh, Tào phu nhân thật là có phúc!”

Đại phu nhân che miệng cười, chỉ vào mấy người Tào Ngọc Nga nói: “Hài, đều là mấy món nợ, nơi nào hưởng được cái phúc khí gì, đây là trưởng nữ lão gia chúng thiếp, bên này đây là hỗn thế ma vương đầu thai của thiếp, trong ngày thường tốn bao nhiêu công phu cũng không nói nổi nàng, hôm nay cũng đứng ở trước mặt lão phu nhân và phu nhân làm mất mặt, hai người này là từ nhỏ nuôi ở trong viện của thiếp, vào lúc này nếu có chỗ nào thất lễ, lão phu nhân và phu nhân ngàn vạn chớ cùng các nàng so đo!”

Trong lòng Tào Ngọc Di vô cùng bội phục đại phu nhân, xem lời nói này xem, cảm tình dành cho Tào Ngọc Nga đều thể hiện ra, tuy nói ở trước mặt Lý lão phu nhân và Lý phu nhân chen ép Tào Ngọc Nga, báo thù được con tức lúc mới vừa ra cửa, nhưng đã để lộ chút nhỏ mọn của mình ở trước mặt các vị phu nhân tiểu thư, thật sự là mất nhiều hơn được.

Lý lão phu nhân nghe, cười ngoác gọi mấy vị cô nương tiến lên, chia ra cho lễ ra mắt, đều là vòng ngọc, ngọc này nhìn qua trong suốt như nước sáng bóng, xem chừng hẳn là đồ tốt.

Tào Ngọc Nga thoải mái nhận lễ vật, nói cảm ơn còn nịnh nọt nói: “. Thuở nhỏ được phụ thân tự mình dạy dỗ, vốn không nên nhân đồ vật quý giá của lão phu nhân như vậy, chẳng qua là trưởng bối ban thưởng không dám từ chối, hôm nay được vòng tay này, về sau cũng dính được chút phúc khí của lão phu nhân.”

“Ồi chao, xem cái miệng nhỏ nhắn này, ta chỉ là một lão bà tử mà có phúc khí gì chứ!” Lý lão phu nhân cười nói.

“Lão phu nhân trường thọ an khang, vậy không phải chính là phúc khí mà thế nhân muốn cũng không có được à!” Tào Ngọc Nga cười khanh khách nói, chọc cho lão phu nhân cười một trận.

Tào Ngọc Di rủ mí mắt xuống, đại phu nhân trở về sẽ tìm Lý thị và Tào Ngọc Nga học hặc cho mà xem, đại phu nhân không đề cập tới giáo đường Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Nga người ta liền nói rõ mình là do Tào lão gia tự mình dạy dỗ, nói vậy trong lòng rất nhiều vị phu nhân phía dưới đều đang chê cười đại phu nhân đây

Kế tiếp Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao cũng không có phát sinh chuyện gì, nhận lễ vật hành lễ qua một lần.

Tào Ngọc Di tiến lên nhận vòng tay, tiêu chuẩn vén áo thi lễ, chỉ đơn giản nói cảm ơn, liền chuẩn bị tiếp tục trốn phía sau đại phu nhân.

“Tiểu cô nương, con tên gì? Năm nay mấy tuổi?” Lão phu nhân đột nhiên gọi Tào Ngọc Di lại, cười hỏi.

Tào Ngọc Di thầm nói không tốt, xem ra mình mặc đồ này vẫn còn trên chọc mắt người ta.

“Tự bối là Ngọc danh là Di (chữ lót là Ngọc tên là Di), năm nay năm tuổi .” Tào Ngọc Di nhỏ giọng đáp.

“Tào Ngọc Di, danh tự (tên) cô nương nhà Tào phu nhân cũng không tệ nhì!” Lão phu nhân mỉm cười nói với đại phu nhân.

“Thường ngày lão gia chúng thiếp rất yêu thích chơi chữ, tên mấy vị cô nương đều là lão gia tự mình lấy, thiếp thân là không có bản lĩnh này!” Đại phu nhân cười nói tiếp.

Lão phu nhân quan sát Tào Ngọc Di mấy cái, lại hỏi mấy câu đơn giản rồi nói ra: “. Tuy nói tuổi còn nhỏ, nhìn đã ra dáng cô nương rồi, về sau cũng đừng mặc mặc như vậy, Từ Yên, đi lấy cái hộp trong ngăn kéo của ta ra đây.”

Một đại nha hoàn sau lưng Lý lão phu nhân đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau liền cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ tới đây.

Lý lão phu nhân mở hộp ra, lấy chút trang sức trần châu ra ngoài, tự mình đeo lên cho Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di né tránh một chút, dùng khước mắt nhìn đại phu nhân.

“Ồ, lão phu nhân, chuyện này làm như thế không đảm đương nổi!” Đại phu nhân tiến lên từ chối nói.

“Món đồ thế này, lão bà ta lại đeo không được, cho tiểu cô nương đeo vừa đúng.” Lý lão phu nhân nhanh tay giúp Tào Ngọc Di cài mấy cây trâm trần châu nhỏ lên, trên lỗ tai vốn đang đeo một đôi trang sức nhỏ cũng dưới sự giúp đỡ của nha hoàn đổi lại khuyên tai trần châu rủ xuống, lại kéo bàn tay nhỏ bé của Tào Ngọc Di qua đeo vào một chiếc nhẫn ngọc phía trên khảm một viên trần châu nhỏ.

Phân nửa bộ đồ trang sức kia đều là dùng ngọc khảm trần châu hồng chế thành, hiện giờ trần châu hồng ở chỗ này cũng không thường gặp, chế tác cũng tinh tế, trần châu hồng mượt mà sáng bóng, vừa nhìn cũng biết giá trị không rẻ.

Đại phu nhân thấy không cách nào từ chối, lôi kéo Tào Ngọc Di nói cảm ơn.

Khước mắt Tào Ngọc Di chú ý tới vẻ mặt hâm mộ ghen tỵ của mấy vị cô nương những nhà khác, bắt đầu dĩ len lén thở dài một cái, kế tiếp nhất định sẽ có chuyện phiền toái rồi!

Lý phủ bây giờ vẫn là Lý lão thái gia đương gia, ba năm trước đây lúc con trai trưởng duy nhất Lý Thái gia bệnh qua đời còn chưa có tập tước, đương kim thánh thượng khai ân, vẫn cho Lý phu nhân chức nhị phẩm, sau khi con trai trưởng kia qua đời, Lão thái gia để cho hai thứ tử còn lại ở riêng đi ra ngoài, nói rõ ý định để lại tước vị cho một chi dòng chính, Lý phủ mở tiệc mời các vị phu nhân, cũng không thấy hai vị Lý phu nhân khác tới đây lộ diện.

Tiếp theo Lý phu nhân cũng cho lễ ra mắt, cũng là một món đồ trang sức, một cây trâm vàng ròng trung đẳng nhỏ.

Sau khi cùng Lý lão phu nhân và Lý phu nhân ra mắt xong, đại phu nhân lại dẫn bốn vị cô nương hành lễ với các vị phu nhân khác, bởi vì đại đa số là lần đầu tiên thấy Tào Ngọc Nga, mà Tào Ngọc Di là lần đầu tiên ra cửa, cho nên cũng đều có lễ gặp mặt, bởi vì Lý lão phu nhân và Lý phu nhân cho lễ gặp mặt tương đối nặng, các vị phu nhân cũng không tiện lấy kim ngân thời bạc cho có lệ, đều từ đồ trang sức mang theo trên người chọn một món xuống cho Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di thầm nói, thì ra mang theo nhiều đồ trang sức còn có tác dụng như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Buổi tiệc (hạ)

Cứ tiếp tục chào hỏi với nhau như thế, trong lúc đó có mấy phu nhân tiểu thư mấy nhà tới gần đoạn, ước chừng sau một khắc đồng hồ, tất cả khách mới đến đông đủ, tất cả phu nhân các nhà đều dẫn theo cô nương nhà mình lấy Lý lão phu nhân và Lý phu nhân làm trung tâm, cười nói vô cùng náo nhiệt.

Lần này Lý phủ mời đều là phu nhân tiểu thư tước vị từ tam phẩm đến ngũ phẩm, bởi vì Lý gia tước vị cao, cho nên yến hội cử hành tương đối thuận lợi.

“Tốt lắm, tốt lắm, các vị cô nương cũng không cần câu thúc ở chỗ này, Uyển Nhi, người dẫn các tiểu thư vào trong vườn đi dạo một chút đi!” Lý lão phu nhân vui tươi hơn hẳn nói với tiểu cô nương vẫn an tĩnh ngồi ở bên cạnh Lý phu nhân.

Vừa rồi Tào Ngọc Di đã nghe Lý phu nhân giới thiệu qua, vị Uyển Nhi cô nương này là nữ nhi của ca ca nhà mẹ Lý phu nhân, bên ngoài nói là Lý phu nhân đón đến bầu bạn với mình, bất quá ý đồ chân thật trong lòng mọi người đều biết rõ.

Xuất thân Lý phu nhân cũng là Vương gia thế gia, Vương gia cũng đã trải qua những mưa gió tiền triều đứng vững vàng đến nay, chỉ có điều mấy năm trước Vương gia bởi vì có chút nguyên nhân, bị đương kim thánh thượng không hài lòng, Vương lão thái gia đã nhân phủ ở nhà, quan trọng nhất là đồng lứa Vương gia, cũng chính là mấy huynh đệ của Lý phu nhân, đều bị dưỡng thành hoàn khổ tử (quần là áo lượt) vô công rồi nghề, Vương gia có xu hướng lụn bại đã không thể tránh được, coi như đời sau có nhân tài kiệt xuất, trong mấy thập niên cũng rất khó thay đổi Vương gia đang có xu hướng suy tàn.

Vị cô nương Vương Uyển Nhi này lễ nghi đúng chuẩn đứng lên, trước hành lễ với Lý lão phu nhân và Lý phu nhân xong, mới tự nhiên hào phóng tiếp đón chiêu đãi một đoàn cô nương đi ra ngoài.

Tào Ngọc Di có chút cố hết sức đi theo phía sau nhóm tiểu cô nương đang liu riu này, bởi vì tuổi nhỏ nhất trong đám cô nương, cũng không có đề tài chung với các nàng, Tào Ngọc Di dứt khoát không tự đi tìm chuyện không vui, dù sao coi như kết giao bằng hữu cũng không vội nhất thời ngay ở nơi này.

Cho dù như vậy, chẳng được bao lâu Tào Ngọc Di cũng rõ ràng cảm thấy mọi người bài xích mình, chỉ mới được Lý lão phu nhân cho một nửa bộ đồ trang sức, mấy tiểu cô nương này liền.

Tào Ngọc Di khẽ cúi đầu, cứ thế một mình mãi lo suy nghĩ, chờ hồi phục tinh thần lại, vừa ngẩng đầu lên phát hiện trước mặt đã không còn một bóng người.

“Quên đi, một mình đi dạo ngược lại tự tại.” Tào Ngọc Di nhỏ giọng lầm bầm một câu, ngay sau đó hăng hái dõng dạc tùy ý đi tham quan vườn Lý phủ.

Bây giờ là mùa thu, trong vườn một mùi hoa quế thơm ngát như có như không bay ra, đường nhỏ bên cạnh cũng bố trí không ít bồn hoa cúc, Tào Ngọc Di men theo mùi thơm hoa quế một đường đi tìm.

“Bối thư (học thuộc lòng) có gì đặc biệt hơn người, người có thể leo lên cây ngô đồng lấy trứng chim sao, ta thấy người ngay cả núi giả cũng không bỏ lên nổi.”

Tào Ngọc Di dọc theo đường nhỏ, vòng qua một chỗ ngoặt, không có nhìn thấy cây hoa quế, ngược lại bị một mảnh thụ liên (cây bông súng) lớn ở trước mặt hấp dẫn, một cái ao không nhỏ trong đó có từng khóm từng khóm thụ liên màu vàng nở rộ, một đàn cá chép màu đỏ vòng quanh thụ liên lúc ẩn lúc hiện, Tào Ngọc Di nhớ trong trường đại học học bốn năm ở kiếp trước cũng có một hồ nước trồng loại thụ liên màu vàng như vậy, mặc dù nước trong hồ cũng không vô cùng trong suốt như thế, nhưng là nơi lúc trước mình thích ngồi ngó nhất, thường thường mang một quyển sách, cũng không nhất định đọc, cứ quay về phía những đóa hoa kia ngắm nhìn ngây ngô hơn nửa ngày.

“Có gì đặc biệt hơn người, cả ngày ra về bệnh, trừ bối thư, người còn biết cái gì.”

Tào Ngọc Di đứng ở bên cạnh cái ao, lúc đầu còn tưởng rằng là hai tiểu hài tử đang gây gỗ, không muốn chọc phiền toái, cho nên dứt khoát đứng ở trong bụi hoa, không nghĩ tới nghe một hồi lâu, cũng chỉ có giọng nói của một tiểu nam hài.

“Bối thư! Bối thư! Chẳng lẽ không đọc bối thư thì không phải là đứa bé ngoan sao.”

“Phụt.”

Tiểu nam hài cứ đối qua đáp lại như vậy mấy câu, thua thiệt hẳn vẫn còn tức giận hồi lâu, chờ đứa bé kia lần thứ năm lặp lại lời nói trước đó thì Tào Ngọc Di rốt cục không nhịn được cười lên, tính khí tiểu hài tử này thật đúng là rất lớn!

“Ai đó? Ra ngoài!”

Tào Ngọc Di từ từ đứng lên, một tiểu nam hài bản thủ ngồi ở trên cây liễu bên cạnh cái ao, có chút kích động vừa gào thét, vừa nhìn chung quanh.

“Người tên là gì?” Tào Ngọc Di chậm chậm đi qua, thả chậm ngữ điệu hỏi.

“Người là ai?” Tiểu nam hài thấy Tào Ngọc Di chỉ là một tiểu cô nương, lại thanh tĩnh lại, quệt mồ hôi ngược lại.

“Ta đi cùng mẫu thân tới làm khách, ôi chao, người khóc!” Tào Ngọc Di cười trong lòng một tiếng, nảy sinh mấy phần ý định trêu chọc tiểu nam hài này, có ý cả kinh kêu lên.

“Mới không có!” Tiểu nam hài lấy mu bàn tay dùng sức lau mặt.

“Phía trên chơi rất vui sao?” Tào Ngọc Di vừa hỏi, vừa xách váy, cẩn thận dẫm lên một cành cây thấp nhất.

Trong hoa viên này có một gốc cây liễu già nằm lệch, nghiêng dài ở phía trên ao nước, bò lên cũng không khó khăn, điều kiện tiên quyết là không mặc váy, tay áo không phồng ra, không có vòng tay hay các loại đồ vật cản trở.

Tiểu nam hài cúi đầu nhìn Tào Ngọc Di một cái, chìa một cái tay ra, dùng sức nhì lồi Tào Ngọc Di lên.

Tào Ngọc Di bám vào thân cây cẩn thận ngồi xuống, cả ao nước thu hết vào mắt, từ bên trên nhìn vài thủy liên trong nước và cái bóng lơ lửng ở trên mặt nước hợp chung một chỗ, lại có một phong vị khác.

“Ngươi không đọc được bồi thư à?” Tào Ngọc Di nhìn thủy liên phía xa, làm bộ như tùy ý hỏi.

“Không có gì!” Tiểu nam hài buồn buồn không vui đáp.

“Không đọc được bồi thư coi như xong thôi, cũng không phải chỉ có đi học mới đọc được, không phải ngươi rất biết leo cây sao? Tại sao không đi học võ công cao cường?” Tào Ngọc Di dùng giọng điệu tiểu hài tử hỏi.

“Nhưng mà, phu nhân.” Tiểu nam hài hạ giọng xuống nói.

Tào Ngọc Di suy nghĩ một chút liền hiểu, có lẽ tiểu nam hài này chính là một trong hai vị thiếu gia thứ xuất của Lý gia rồi, Lý gia là thư hương môn đệ, từ thế hệ này sang thế hệ khác đều có danh đại nho, hiện tại học viện Thăng Sơn nổi tiếng thiên hạ chính là do gia học (gia đình có truyền thống học giỏi) Lý gia phát triển mà nên, Lý phu nhân chỉ có một nhi tử sức khỏe không tốt, đối với hai thứ tử khỏe mạnh dĩ nhiên coi như cái đinh trong mắt rồi, trong ngày thường nhất định là dùng mọi cách chèn ép, tiểu nam hài này gọi Lý phu nhân là “Phu nhân” mà không phải là “Mẫu thân”, điểm này cũng đủ để nhìn ra đầu mối, ở Tào gia coi như đại phu nhân chán ghét thứ tử thứ nữ như thế nào, cũng còn không phải là làm theo quy cũ nhẵn nhụi.

“A, hiện tại Lý phủ cũng không phải một mình Lý phu nhân định đoạt á, không phải là còn có Lão thái gia sao! Ngươi.” Tào Ngọc Di tiến tới bên tai tiểu nam hài thấp giọng nói mấy câu.

Ánh mắt tiểu nam hài từ từ sáng lên, dùng sức gật đầu một cái.

“Ta tên là Lý Húc Diệp, năm nay sáu tuổi, ngươi tên gì?” Tiểu nam hài cao hứng hỏi.

Tào Ngọc Di cười lắc đầu một cái.

Ở chỗ này tên và số tuổi của nữ hài tử đều không thể tùy tiện nói cho người khác biết, nhưng nếu như là một hài tử hơn bốn tuổi nói với một hài tử hơn năm tuổi, mặc dù vi phạm những thứ giáo điều này, cũng có thể dùng tuổi còn nhỏ làm bia đỡ đạn, chỉ có điều Tào Ngọc Di không có ý định mạo hiểm như vậy.

“Tam thiếu gia, người ở đâu? Tam thiếu gia.” Một nữ nhân hơi mập dẫn theo mấy tiểu nha đầu, một đường gọi, một đường tìm tới đây.

“Tào Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư, người ở đâu.” Một đường khác nha hoàn bà tử cũng tìm tới đây.

“Là bà vú của ta!” Tam thiếu gia Lý gia hí hóp nói.

“Ừm, ngươi mau đi đi! Ta cũng phải đi, bên kia là tới tìm ta !” Tào Ngọc Di cười hí hóp nói.

Tiểu nam hài bò xuống cây như một làn khói, đưa tay ý bảo Tào Ngọc Di vịn hấn xuống.

Tào Ngọc Di nhìn tiểu nam hài còn tràn đầy ngây thơ chất phác trước mắt, trong lòng khẽ rung động một chút, không biết vừa rồi mình nói cho tên tiểu tử này nghe là giúp hấn hay là hại hấn nữa.

“Là tự con muốn đi tìm mùi thơm hoa quế, mới không có đi cùng mọi người!” Tào Ngọc Di ngồi ở bên cạnh Lý lão phu nhân, giong giả nói.

“Ha ha, vậy tiểu Ngọc Di có tìm được hay không?” Về mặt Lý lão phu nhân hiền từ hỏi.

“Không có, nhưng mà con tìm được thủy liên xinh đẹp, nhà lão phu nhân thật tốt, có rất nhiều hoa xinh đẹp á!” Tào Ngọc Di tiếp lời cười, nheo mắt lại, thoáng tránh né cái nhìn có chút bức người của Lý lão phu nhân.

Lý lão phu nhân lại cùng Tào Ngọc Di nói đùa mấy câu, mới phái ma ma bên cạnh tiễn đoàn người đại phu nhân ra cửa.

“Lão phu nhân, Uyển Nhi nàng.” Sau khi chờ tất cả người trong đại sảnh lui xuống, Lý phu nhân có chút khấn trương đứng ở bên cạnh lão phu nhân nói.

“Hừ, ta biết ngươi đang suy nghĩ cái gì, Tào gia bắt quá chỉ là tước vị tam phẩm, còn trên người Tào đại phu nhân chỉ có mệnh phụ ngũ phẩm, có phải hay không?” Lý lão phu nhân khẽ đập quai trượng đàn mộc khảm ngọc trong tay một cái gắt giọng hỏi.

Lý phu nhân bất an nhích mỗi, cũng không có phủ nhận lời của lão phu nhân.

“Quả nhiên là kiến thức hạn hẹp, Tào Lão thái gia xuất thân công thần, hiện tại mặc dù nhàn phú ở nhà, nhưng chỉ cần đương kim Thánh thượng muốn phát động chiến sự, Tào Lão thái gia cũng rất có khả năng được trọng dụng. Tào Đại lão gia mặc dù chỉ là quan viên ngũ phẩm, nhưng hẳn cũng đang nhậm chức ở Lại bộ, đối với lên xuống chức của quan viên như lòng bàn tay, thậm chí có thể quyết định quan viên đi đến nơi nào, hiện tại Lý gia chúng ta, chỉ nhận tước vị của một nhị phẩm, ngay cả lời nói lúc thượng triều dùng người thích hợp cũng không có, tại sao chúng ta đi đắc tội với người tân quý như vậy!” Lão phu nhân cao giọng nói.

“Lão phu nhân dạy phải, con dâu cũng nên chuẩn bị một phần lễ đưa đến Tào phủ!” Lý phu nhân rũ mắt xuống, thấp giọng nói.

“Hừ, ta mệt mỏi, gọi tất cả người vào đi, người cũng trở về nghỉ đi, cô nương Vương gia kia trước hết đưa trở về đi!” Lão phu nhân khẽ nhắm mắt lại phân phó nói.

“Vâng, con dâu cáo lui.” Lý phu nhân nắm thật chắc khăn trong tay nói.

Bên này, Tào đại phu nhân một đường đều nghe Tào Ngọc Linh nói chuyện phát sinh ở Lý phủ, đối với chuyện Tào Ngọc Di bị thất lạc ở trong vườn hoa Lý gia cũng không hỏi nhiều, Tào Ngọc Di khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra cửa ải này tạm thời coi như là đã qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chạm mặt

Tào Ngọc Di ngồi ở trên giường thấp, mấy tiểu nha đầu ngồi trên đệm ngồi nhỏ vây quanh ở bên cạnh, cùng nhau cười cười nói nói về chuỗi hạt châu, những hạt châu này là trân châu bình thường nhất, là một bộ hạ (cấp dưới) của Tào Lão thái gia nhậm chức ở vùng biển trở lại hiếu kính lão gia tử, lớn nhất tốt nhất đương nhiên là để lại cho lão phu nhân, sau đó là đại phu nhân và tam phu nhân, lúc phân đến tay Tào Ngọc Di cũng chỉ còn lại những hạt châu thật nhỏ này, trong lúc rảnh rỗi, Tào Ngọc Di kêu mấy tiểu nha đầu dùng sợi dây bền chắc kết thành nhiều kiểu đa dạng.

Mấy tiểu nha đầu đều là sáu đến tám tuổi, chính là thời điểm hoạt bát hiếu động, trong ngày thường tiểu Đào thích trưng dáng vẻ đại nha đầu, thỉnh thoảng liền niu lấy cái lỗ nhỏ xíu khiến trách các tiểu nha đầu một phen, cho nên, so với tiểu chủ tử Tào Ngọc Di này, mấy tiểu nha đầu sợ tiểu Đào mười một tuổi hơn, bất quá gần đây tiểu Đào dường như không có thời gian nhìn chăm chăm mấy tiểu nha đầu này, dư quang khóe mắt Tào Ngọc Di chú ý tới bóng dáng tiểu Đào vội vã biến mất ở khúc quanh, con đường kia là đi về phía phòng của Tào Ngọc Linh.

Tào Ngọc Di khẽ thở dài một cái, hiện tại bên cạnh mình người duy nhất còn có thể dùng chính là tiểu Đào, chỉ có điều xem ra, tiểu Đào cũng không phải là người an phận

“Được rồi, nhìn xem!” Tào Ngọc Di giờ lên đóa hoa nho nhỏ mới vừa kết xong, ý bảo mấy tiểu nha đầu nhìn xem.

“Oa, thật là xinh đẹp.”

“Tứ tiểu thư thật là lợi hại.”

.

Mấy tiểu nha đầu tranh cướp khen ngợi.

Tào Ngọc Di hé miệng cười một cái, để cái vòng kết xong ở một bên, tiếp tục chọn hạt châu thích hợp kết tiếp.

“Thỉnh an Tứ tiểu thư, đại phu nhân bên kia chuẩn bị cơm trưa xong rồi!”

“Làm phiền Lý ma ma rồi, cũng nên đi thôi!” Tào Ngọc Di đứng lên, nghiêng thân một cái, chỉ nhận nửa lễ của bà tử này.

Mấy tiểu nha đầu ngay từ lúc Lý ma ma đi vào, cũng đã cuống quýt đứng thẳng dậy.

Tào Ngọc Di thấy tầm mắt của Lý ma ma dừng ở trên hộp hạt châu quay một vòng, dùng ánh mắt ra hiệu cho mấy nha đầu bên cạnh.

“Lý ma ma, mấy viên hạt châu này bà mang trở về cho tiểu Niếp Niếp nhà bà chơi đi.” Tào Ngọc Di mỉm cười nói, Lý ma ma đã từng dẫn cháu gái nhỏ của bà ta vào trong viện thỉnh an đại phu nhân, đại phu nhân còn giữ tiểu cô nương ba tuổi kia ở lại chơi gần nửa ngày, cái này mọi người đều biết.

Bên cạnh một tiểu nha đầu cầm hai đóa hoa màu hồng trên đầu trong lúc Tào Ngọc Di ra hiệu liền cơ trí tiến lên một bước, Tào Ngọc Di vừa dứt lời, tiểu nha đầu kia đã nắm lấy một ít hạt châu nhét vào trong tay Lý ma ma.

Trong lòng Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, âm thầm ghi nhớ tiểu nha đầu kia.

Lý ma ma cười híp mắt nói tạ ơn, lui xuống.

Tào Ngọc Di chọn hai cái tinh xảo từ trong đồng trâm hoa kết xong ra, chuẩn bị mang đi cho đại phu nhân.

“Hong Nhi, mang hai cái này cho di nương đi!”

“Vâng!” Tiểu nha cầm hai đóa hoa màu hồng trên đầu kia lấy khăn bọc trâm hoa lại, dùng hai tay cẩn thận bọc lên.

Tào Ngọc Di thấy thế, đánh giá trong lòng đối với tiểu nha đầu Hong Nhi này lại cao thêm nửa phần.

Lúc Tào Ngọc Di đến chỗ đại phu nhân, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao đều chưa có tới.

“Mẫu thân, đây là nữ nhi tự mình kết!” Tào Ngọc Di tiến lên một bước, hai tay nâng hai đóa trâm hoa đưa tới trước mặt đại phu nhân.

Đại phu nhân đưa ra hai ngón tay vuốt trên đầu trâm một cái, đặt ở trước mặt xoay một vòng, tiện tay đưa cho một đại nha đầu bên cạnh, khước miệng kéo ra một nụ cười nói: “Ừm, không tệ, Như Surong, thu lại, lấy đồ trang sức hôm kia trong cửa hàng đưa tới tới đây.”

Đại nha đầu nhận trâm hoa đó đáp một tiếng, bước nhanh lui xuống, chỉ chốc lát sau liền cầm một cái hộp nước son nhỏ ra ngoài.

Đại phu nhân nhận lấy, mở hộp ra.

Tào Ngọc Di nâng mí mắt lên một cái, bên trong là các loại trâm trăn châu nạm vàng, khuyên tai ..., hiển nhiên là đại phu nhân lấy một ít hạt châu phân cho bà ta đi đánh đồ nữ trang.

Đại phu nhân chọn hai ba dạng tương đối nhỏ vừa đúng cho Tào Ngọc Di đeo, thân nhiên nói: “Tứ tỷ nhi, mặc dù người còn nhỏ, nhưng cũng phải học trang điểm ăn mặc, cô nương gia cũng không thể mộc mạc như vậy.”

“Vâng, cảm tạ mẫu thân chỉ bảo!” Tào Ngọc Di khẽ cúi đầu, kính cẩn thuận theo nói.

Chu thị đã sắp lâm bồn rồi, đại phu nhân đã sớm miễn Chu thị tất cả quy củ, để cho Chu thị ở trong viện của mình nghỉ ngơi.

“Tứ tiểu thư có khỏe không?” Chu thị nhận đồ, cố dè xuống lòng chưa xốt hỏi.

“Di nương yên tâm, tất cả ăn mặc đồ dùng của Tứ tiểu thư đều là thượng hạng.” Hong Nhi cẩn thận đáp, dư quang khước mắt chú ý tới Chu thị đang cẩn thận vuốt ve hai đóa trâm hoa kia, trong lòng vừa động, nói tiếp: “Hôm qua Tứ tiểu thư còn nhắc đến di nương.”

Chu thị khẽ cắn môi một cái: “Bên kia là điểm tâm mới phòng bếp mới vừa đưa tới, người lấy đi ném thử một chút! Tận tâm hầu hạ Tứ tiểu thư một chút, về sau tự có chỗ tốt của người!”

Hong Nhi đáp một tiếng, nhanh nhẹn gói hai miếng điểm tâm lui xuống.

Chu thị một mình trong phòng trầm ngâm chốc lát, Tào Ngọc Di mới vừa dùng xong cơm trưa, vẫn còn ở trong phòng đại phu nhân uống trà, Tiểu Mạn – đại nha đầu bên cạnh Chu thị liền tới đây.

“Nhi đi nương dùng xong cơm trưa liền không thoải mái, hiện tại Đại lão gia đã qua, Đại lão gia sai nô tỳ tới đây mời Tứ tiểu thư qua một chuyến!” Sau khi Tiểu Mạn thỉnh an đại phu nhân xong, thành thật thưa lại nói.

Đại phu nhân khẽ nhũ mày một cái, quay đầu lại phản phó nói: “Phương ma ma, lấy mấy cân tổ yến để cho Liễu Nhi đi cùng Tứ tiểu thư qua thăm Chu thị một chút.”

Phương ma ma hơi chần chờ một chút, vẫn xoay người đi xuống.

Lúc Tào Ngọc Di đi ra, tiểu Đào đã chờ ở bên ngoài, tự động tự phát đi theo sau lưng Tào Ngọc Di.

“Vốn là phu nhân có ý tốt, chẳng qua đây là lần đầu tỳ thiếp xa cách Tứ tiểu thư.” Chu thị đỏ mắt buồn bã nói với Đại lão gia.

Đại lão gia lại nhìn cái bụng nổi lên cao cao của Chu thị, lập tức liền mềm lòng, ngồi ở bên mép giường, ôn nhu an ủi Chu thị nói: “Tứ tỷ nhi nuôi ở trong viện phu nhân, đối với tương lai của Tứ tỷ nhi chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, nàng đây cũng biết, nếu bây giờ nàng nhớ Tứ tỷ nhi, phái người đi mời Tứ tỷ nhi tới đây là được, nhưng ngàn vạn chớ tổn thương thân thể của mình!”

Chu thị lắc đầu một cái, cắn môi không nói lời nào.

Bên này, Tào Ngọc Di dẫn theo tiểu Đào và nhị đẳng nha hoàn Liễu Nhi bên cạnh đại phu nhân, không nhanh không chậm đi tới viện của Chu thị.

“Phu nhân.” Phương ma ma do dự gọi một tiếng.

“Đều đi xuống đi, ta và Phương ma ma trò chuyện một chút!” Đại phu nhân khẽ chén trà trong tay xuống trầm giọng nói.

Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao lúc Tào Ngọc Di vừa đi liền cáo lui, trong lòng đại phu nhân đang phiền, cũng không có giữ hai người bọn họ lại.

“Phu nhân, Chu di nương nơi đó để cho Liễu Nhi đi qua sợ là không thỏa đáng lắm.”

“Một tiểu thiếp không thoải mái, chẳng lẽ còn muốn ta đương gia phu nhân này tự mình đi xem nàg!” Không đợi Phương ma ma nói xong, đại phu nhân liền mất hứng cắt đứt lời nói của Phương ma ma.

“Phu nhân, đã nhiều năm như vậy, người vẫn như cũ, Chu thị đúng là không đáng giá để cho người tự mình đi qua xem, nhưng là lão phu nhân, lão gia đều trông coi bụng của Chu thị, hơn nữa lão gia đã qua, người coi như làm đáng một chút cho lão gia, lão phu nhân xem, cũng không nên.”
Phương ma ma tiến lên một bước, khẽ khom người khuyên nhủ.

Đại phu nhân hít thở sâu mấy cái, thả ra chén trà gần như không động tới trong tay xuống, không nói gì.

“Phu nhân, người ta nói mấy chục năm con dâu thành bà bà, ma ma biết trong lòng người khổ, nhưng cuộc sống này còn phải tiếp tục đi qua.”
Phương ma ma ôn nhu nói.

“Ta biết, ta biết, chúng ta như vậy coi như tốt rồi.” Đại phu nhân nức nở, che miệng nói.

“Phu nhân, phu nhân, người sao thế, đừng dọa ma ma!” Phương ma ma không nghĩ tới đại phu nhân cứ như vậy khóc lên, luống cuống bước lên mấy bước đỡ bả vai đại phu nhân hô lên.

“Không có chuyện gì, ma ma không cần lo lắng, xem ra có chút lớn tuổi rồi, gần đây ngược lại không còn tinh thần như lúc tuổi còn trẻ nữa.” Đại phu nhân rất nhanh chỉnh đốn lại tâm tình, bình tĩnh nói.

“Phu nhân nói cái gì thế, người lớn tuổi, ma ma coi như là cái gì.” Phương ma ma dứt khoát ôm đại phu nhân chậm rãi nói: “Ma ma biết người lo lắng cái thứ trong bụng Chu thị kia, sợ cái gì, Đại thiếu gia mất thấy đã là nửa người lớn rồi, cái thứ trong bụng Chu thị kia là cái dạng gì còn không biết, nếu nữ nhân này thật sự sinh ra một đại quan (ngụ ý là con trai), người yên tâm, ma ma cũng an bài thỏa đáng, bà đỡ trong phủ cũng đã thu bạc, bảo đảm không sơ hở tý nào.”

“Ma ma làm việc luôn luôn ôn hòa.” Đại phu nhân khôi phục nguyên dạng, nghe Phương ma ma nói, ánh mắt lóe lên một cái.

Tào Ngọc Di thoáng điều chỉnh biểu cảm trên mặt một cái, cố ý bước nhanh chạy vào phòng Chu thị, vội vã hành lễ với Đại lão gia một cái hô lên: “Thỉnh an phụ thân, di nương thế nào rồi ạ? Tiểu đệ đệ tiểu muội muội muốn đi ra rồi ạ?”

Đại lão gia vẫn về chòm râu còn chưa mọc dài “Ha ha” cười lên, chẳng ngang ôm lấy Tào Ngọc Di thấp giọng nói: “Xuyt, chớ làm ồn, tiểu đệ đệ còn đang ngủ đó!”

Tào Ngọc Di nhin xuống khó chịu trong lòng, ôm cổ Đại lão gia, cất giọng nũng nịu làm bộ tức giận nói: “Phụ thân, con muốn trò chuyện cùng di nương mà.”

“Lão gia, đặt Tứ tỷ nhi xuống đây đi!” Chu thị cười nói.

“Được rồi, hai mẫu nữ các nàng sum họp với nhau đi, lần sau ta lại tới thăm nàg!” Đại lão gia cười híp mắt nói, từ trong tay áo móc ra một miếng ngọc bội xinh xắn đặt vào trong tay Tào Ngọc Di: “Tứ tỷ nhi ngoan cầm lấy chơi này!”

“Cám ơn phụ thân!” Lần này Tào Ngọc Di hành lễ rất đúng chuẩn với Đại lão gia.

Tay Đại lão gia vuốt chòm râu vui tươi hơn hờ đi ra ngoài.

Chờ Đại lão gia đi ra ngoài, Chu thị ngồi dậy, dăm ba câu đuổi Liễu Nhi đi, bảo nha đầu ma ma trong phòng đều đi ra ngoài, một phen ôm chầm Tào Ngọc Di, vành mắt đỏ lên.

“Tứ tỷ nhi của ta.” Chu thị kích động một lúc lâu mới buông Tào Ngọc Di ra, bắt đầu nói đông dài hỏi thăm chi tiết các phương diện ăn mặc ở đi lại của Tào Ngọc Di.

“. Mỗi ngày cùng với mẫu thân còn có Nhị tỷ, Tam tỷ cùng nhau dùng cơm, có quần áo mới. Tiểu Đào thích đi phòng của Nhị tỷ tỷ.”
Tào Ngọc Di tỉ mỉ đáp lời của Chu thị.

Chu thị nghe được chuyện tiểu Đào thì ánh mắt thoáng híp lại, trên mặt lại không có thay đổi gì, tiếp tục nói chuyện với Tào Ngọc Di.

“Di nương, con nói với người một chuyện nhé.” Tào Ngọc Di thần thần bí bí kể đến gần bên tai Chu thị nhẹ giọng nói: “Khuya ngày hôm trước, con không ngủ được, liền len lén chạy ra sân đếm sao, con nhìn thấy Phương ma ma đi về phía viện của di nương, con nhớ di nương, liền len lén đi theo Phương ma ma.”

Con mắt Chu thị chợt mở to lên, che miệng Tào Ngọc Di lại thấp giọng hỏi nhanh: “Tứ tỷ nhi ngoan, lời này con có còn nói với người khác hay không?”

“Ừm ừm!” Tào Ngọc Di lắc đầu một cái.

“Tứ tỷ nhi, con nghe đây, quên chuyện này đi biết không, ai cũng không thể nói!” Chu thị hạ thấp giọng dặn dò nói.

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, ý bảo mình biết rồi, thật ra thì làm gì có cái chuyện gì mà buổi tối ngủ không được đi theo dõi, chẳng qua Tào Ngọc Di chỉ muốn cho Chu thị đề phòng mấy bà đồ đại phu nhân mời về thôi.

“Tỷ nhi ngoan, về sau cũng không nên làm chuyện đó nữa, buổi tối ngủ không được thì ở trong phòng chơi cùng mấy tiểu nha đầu một lát, ngàn vạn lần không được đi ra ngoài nữa, biết không?” Chu thị không yên lòng dặn dò nói, vừa nghĩ tới nữ nhi nhỏ bé của mình một mình ở trong viện phu nhân, bên cạnh chỉ có một nhị đẳng nha đầu mười tuổi không dụng tâm hầu hạ, trong lòng liền đau xót.

“Vâng, con nhớ rồi!” Tào Ngọc Di thành thật bảo đảm nói.

“Tốt lắm, nhớ ở trước mặt phu nhân ngàn vạn lần không nên nhắc đến di nương, tránh cho phu nhân mất hứng, về sau nhớ di nương phải đi đến viện của lão phu nhân.” Chu thị ôm Tào Ngọc Di thấp giọng dặn dò.

Tào Ngọc Di nhất nhất đáp ứng.

“Tỷ nhi ngoan, đi ra sân chơi đi, di nương tìm tiểu Đào trò chuyện!” Chu thị cười sờ tóc Tào Ngọc Di một cái, ôn nhu nói.

Tào Ngọc Di ngồi ở bên mép giường, tự mình mang giày vải thêu hoa xinh xắn xong, ở trong lòng không chỉ một lần thầm hô may mắn nữ tử ở nơi này không cần bó chân.

Chu thị gọi tiểu Đào đi vào, trước tiên tùy ý hỏi về mấy vấn đề sinh hoạt hàng ngày của Tào Ngọc Di, đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói: “Người ở nơi này của ta đi theo Tứ tiểu thư đi qua kia, vốn thấy người là một người cơ trí, mới chọn người đi lên. Hiện tại, lòng của người cũng lớn, cũng không suy nghĩ một chút bản thân mình có mấy phần bản lĩnh, coi như người đầu nhập Nhị tiểu thư đi, người có thể lọt vào mắt của phu nhân! Người có bản lĩnh thẳng được một phòng người tài giỏi ở trong phòng Nhị tiểu thư ư.”

Tiểu Đào càng nghe trên mặt càng trắng bệch, “Bịch” một cái quỳ xuống mặt đất: “Di nương.”

“Hiện tại Tứ tỷ nhi còn nhỏ, người hầu hạ Tứ tỷ nhi cho tốt, tương lai còn thiếu được chỗ tốt của người sao.” Chu thị thấy thế thả chậm ngữ điệu lại vẽ cho tiểu Đào một cái bánh to.

Lúc Tiểu Đào đi ra, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, cuối cùng ôn thuận đi đến sau lưng Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di thấy thế, thoáng thờ phào nhẹ nhõm, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Sinh nở

Đương nhiên Chu thị sẽ không hoài nghi nữ nhi bé nhỏ của mình sẽ nói dối, nghe được tin tức kia, mấy ngày nay vẫn đang nghĩ biện pháp.

“Tiểu Mạn, lấy những thoi bạc này đi đại trừ phòng (phòng bếp), bảo phòng bếp chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, ta muốn mời hai vị bà đồ và bà vú kia uống rượu.” Chu thị sờ sờ bụng, căn răng phản phó đại nha đầu đang canh giữ ở một bên.

Tiểu Mạn đáp lại, nhanh chóng lui xuống.

Tào Ngọc Di mặc dù cảnh tỉnh cho Chu thị, nhưng trong lòng vẫn bất an, xem chừng mấy ngày nay đã sắp đến lúc Chu thị sinh, mang theo tượng Phật nhỏ mình tốn mấy ngày vất vả dùng trâu châu lớn nhỏ kết lại, gọi tiểu Đào đi tới viện của lão phu nhân.

Thật ra lão phu nhân không tin Phật, trong ngày thường cũng rất ít thắp hương niệm kinh, chỉ có điều lão nhân gia ít nhiều cũng tin một vài chuyện nhân quả tuần hoàn vân vân, lão phu nhân vẫn đi đến chùa thỉnh một pho tượng Phật nhỏ bằng gỗ đàn hương về thờ ở trong phòng, trong ngày thường có người chuyên phụ trách dâng hương cúng thay đổi đồ cúng.

“Đôi tay của Tứ tiểu thư thật là khéo léo.”

“Lão phu nhân thật là có phúc.”

“Lão phu nhân.”

Ở trong một vòng nha hoàn bà tử tăng bốc, lão phu nhân càng ngày càng cao hứng cười toe toét.

“Lão phu nhân, Chu di nương tới thỉnh an người!” Đại nha đầu canh giữ ở bên ngoài vén rèm cửa lên thông báo.

“Ồ kia, mau đi di nương các người đi vào!” Lão phu nhân kinh ngạc hô lên: “Không phải là để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt à.”

“Thỉnh an lão phu nhân, nô tỳ nghĩ tới cũng sắp đến ngày sinh, thứ nhất tới đây dính chút phúc khí của lão phu nhân, thứ hai sau hai tháng đó sợ là không thể thỉnh an lão phu nhân.” Chu thị cười khanh khách nói.

Tào Ngọc Di lo lắng liếc mắt nhìn cái bụng lớn khác thường của Chu thị, nơi này nữ nhân sinh con chỉ có thể hoàn toàn dựa vào sức lực của bản thân, giống như cái thai của Chu thị quá lớn như vậy cũng không phải là chuyện tốt gì, rất có thể khó sanh, một chút không cẩn thận thì.

“Người có phần tâm này là đủ rồi.” Lão phu nhân vui vẻ vỗ vỗ tay Chu thị.

Chu thị thuận thế lưu lại, cùng người một phòng phụng bồi lão phu nhân nói đùa.

Tào Ngọc Di thừa dịp mọi người không chú ý đi chuyển qua bên cạnh Chu thị ngồi xuống.

Chu thị nhìn Tào Ngọc Di nháy nháy mắt, tiếp tục cùng mọi người nói đùa.

Buổi trưa, trong lòng lão phu nhân cao hứng, phái bà tử đi đến viện của đại phu nhân nói một tiếng, giữ Tào Ngọc Di và Chu thị ở lại ăn cơm trưa.

Sau khi ăn xong, lão phu nhân có chút buồn ngủ, Chu thị và Tào Ngọc Di nhân cơ hội cáo lui.

“Tứ tỷ nhi, tới đây!” Chu thị đứng ở trên hành lang, cười ngoác tay với Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di chạy tới, đi theo Chu thị vào phòng bên cạnh.

“Các người đi xuống đi, ta và Tứ tiểu thư nơi này không cần người ở lại hầu hạ.” Chu thị phân phát mấy hà bao, đuổi nha đầu trong phòng kia đi ra ngoài.

“Di nương.” Tào Ngọc Di lo lắng đi lên sờ sờ cái bụng to của Chu thị.

“Tứ tỷ nhi, có phải bị ủy khuất hay không?” Chu thị ôm Tào Ngọc Di ân cần hỏi han.

“Không có, con nhớ di nương và tiểu đệ!” Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, thấp giọng nói.

Đôi mắt Chu thị lập tức liền cong lên, nói chuyện to nhỏ với Tào Ngọc Di một hồi lâu, đến khi lão phu nhân tỉnh lại, mới theo nha đầu bà tử cùng đi đến chỗ lão phu nhân.

.

“Được rồi, được rồi, không cần theo ta lão bà tử này nữa, người cũng trở về nghỉ ngơi đi!” Sau khi lão phu nhân nói đùa với Chu thị mấy câu, rốt cuộc sợ thân thể Chu thị không chịu nổi, mở miệng nói.

Chu thị cung kính đáp lời, từ từ lui ra ngoài.

Tào Ngọc Di còn chưa có tìm được cơ hội nói cáo từ lão phu nhân, thì có bà tử hốt ha hốt hoảng chạy vào, vào cửa liền hô: “Không xong, không xong, lão phu nhân.”

Nha hoàn bà tử cả phòng đều ngưng nói đùa, quay đầu nhìn bà tử kia, kết quả bà tử kia cũng không biết là chạy quá nhanh hay là thế nào, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Cái gì không xong, có chuyện gì từ từ nói, thành bộ dạng gì nữa, đừng phải lão phu nhân cùng Tứ tiểu thư thì làm thế nào!” Một lão ma ma bên cạnh lão phu nhân thấy thế quát lớn.

“Vâng, vâng. Chu di nương ngã ở trong sân, hình như muốn sinh.”

“Cái gì.” Lão phu nhân lập tức đứng lên, la lớn: “Chuyện gì xảy ra? Hiện tại thế nào?”

“Lúc Chu di nương ngã xuống đã che bụng. Lúc nô tỳ chạy tới, hạ thân di nương đã ướt rồi.”

“Lão phu nhân không nên gấp gáp, chúng ta nên để cho bà tử mang Chu di nương trở về.” Một ma ma sau lưng lão phu nhân tiến lên thấp giọng nói.

“Còn mang về đó làm gì, nhanh dọn dẹp phòng khách, để cho di nương các người nằm xuống trước, Hương Xảo, người dẫn mấy tiểu nha đầu đi qua giúp một tay, Xuân Hồng, người đi gọi bà đỡ trong phủ đến đây.” Lão phu nhân dùng sức nện quai trượng lên mặt đất một cái, chỉ huy đầu vào đây.

Hiện tại trong lòng Tào Ngọc Di thì ngược lại lại thờ phào nhẹ nhõm, Chu thị mang thai đã hơn chín tháng rồi, hiện tại sinh nở cũng không phải là thời kỳ

nguy hiểm gì, có lẽ ở lại trong viện lão phu nhân sinh chính là trù tính tốt của Chu thị.

“Bà đỡ đâu rồi, bà đỡ đâu? Thế nào còn chưa có tới đây.” Lão phu nhân vỗ một cái lên tay ghế vịn, la lớn.

“Lão phu nhân, nếu không lão nô dẫn mấy vị ma ma có kinh nghiệm đi xem di nương trước một chút?” Triệu ma ma tiến lên một bước nghe giọng hỏi.

“Đứng, đứng, ngại mau đi xem một chút!” Lão phu nhân lập tức liền cho phép.

Lại qua một lúc lâu, Xuân Hồng mới dẫn theo hai bà đỡ hai chân không vững, sắc mặt vàng vọt, đôi môi tái nhợt tới đây.

“Thỉnh an lão phu nhân.” Hai bà đỡ hữu khí vô lực (uể oải) nói.

“Chuyện gì xảy ra?” Lão phu nhân thấy thế, tiến lên vung quạt trưng qua hai bà đỡ quý cũng lung la lung lay nghiêm nghị quát lên.

“Lão phu nhân, bà tử trong viện Chu di nương nói, hai vị bà đỡ đã bị bệnh vài ngày rồi!” Xuân Hồng thấy thế, tiến lên một bước bẩm báo nói.

“Đồ vô dụng, nhanh phái người đi mời bà đỡ khác trở về.” Lúc này lão phu nhân tỉnh táo lại, ngồi trở lại trên ghế, cao giọng phân phó nói.

“Dạ!” Xuân Hồng bước nhanh lui ra ngoài.

Triệu ma ma vào phòng vén áo ngoài của Chu thị lên nhìn một cái, nước ối đã vỡ, nếu không đỡ đẻ sẽ không kịp, quay về bên ngoài hô lên: “Mau chuẩn bị nước nóng, vải trắng sạch sẽ.”

.

Tào Ngọc Di và lão phu nhân cùng ngồi ở trong phòng bên cạnh, nghe được tiếng huyền não của nha hoàn bà tử ở bên ngoài, nắm thật chặt cái khăn nhỏ ở trong tay.

“Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng lão phu nhân, là tiểu thiếu gia, hai vị tiểu thiếu gia, thai của Chu di nương là song bào thai (thai đôi).” Một ma ma cùng đi theo Triệu ma ma đi vào phòng sinh, bước nhanh chạy qua, vội vàng hô lên.

Ngay lập tức trên mặt lão phu nhân nở nụ cười như hoa nở, đại nhi tử của mình đã là người ba mươi tuổi đầu, chỉ có một nhi tử, nhưng hiện tại thì tốt rồi.

“Tiểu Tôn tử của ta đâu? Di nương các người như thế nào?” Lão phu nhân hỏi liên thanh.

“Lão phu nhân yên tâm, hai vị tiểu thiếu gia đều khỏe, Triệu ma ma đang lau người cho các tiểu thiếu gia, di nương bởi vì mang song bào thai, đáng vốc tiểu thiếu gia không lớn, lúc sinh cũng không ăn đau khổ gì, hiện tại đã ngủ thiếp đi.”

“Tốt, tốt, Hương Xảo.”

Hương Xảo cười tươi tiến lên, thưởng cho ma ma kia một hà bao.

Ma ma kia len lén lấy tay bóp một cái, bên trong có một cục cứng cứng, kém nhất cũng là một thỏi bạc rồi, ngay lập tức cười toe toét, lời chúc mừng càng thêm thông thuận tuông ra ngoài.

“Phái người đi nhị môn trông chừng. Đại lão gia các người trở lại liền mau chóng nói cho hần biết.” Lão phu nhân vừa đi về phía phòng sinh của Chu thị, vừa phân phó nói.

Phía sau tự có hạ nhân phụ trách chuyện này trả lời, rút người ra đi phân phó bà tử nhị môn.

Sau khi Triệu ma ma bọc kỹ hai đứa trẻ sơ sinh xong, cùng một ma ma khác cẩn thận ôm tới cho lão phu nhân xem liền ôm đi vào lại.

“Bà vú đâu rồi, tìm xong rồi chưa?” Lão phu nhân vui rạo rức thuận miệng hỏi.

Tiểu Mạn bên cạnh Chu thị tiến lên cẩn thận đáp lời: “Phu nhân có giúp tìm một người, nhưng hai ngày trước cũng bị bệnh giống như hai vị bà đỡ.”

Lão phu nhân hừ một tiếng: “Không trông cậy vào phu nhân các người được, trở về nói cho phu nhân các người biết, bà vú cho hai vị tiểu thiếu gia lão bà ta sẽ tìm giúp.”

Không biết lão phu nhân mới được hai tôn tử nên cao hứng hay là thế nào, lại không có truy cứu chuyện Chu thị ngã.

Cuối cùng Chu thị cũng sinh nở bình an, trong lòng Tào Ngọc Di thở phào nhẹ nhõm, cửa ải khó khăn nhất đã qua, kế tiếp chỉ cần cẩn thận đẻ phòng chính là.

Hôm đó lão phu nhân đã nói, Chu thị mới vừa sinh xong, không thể di chuyển, liền ở lại trong viện của bà ở cữ.

Chờ sau khi đại phu nhân ra ngoài tham gia một yến hội trở lại nhận được tin tức, thì Chu thị đã sinh xong.

“Loảng xoảng” Đại phu nhân vung tay liền đập nát một bộ ấm trà trên bàn.

“Phu nhân, bà đỡ và bà vú chúng ta an bài đều không giải thích được tại sao bắt đầu đau bụng từ hôm trước, mãi cho đến hôm nay cũng không có chuyển biến tốt, là lão nô sơ sót.” Phương ma ma nắm chặt tay trong tay áo bẩm báo nói.

“Không trách ma ma, cũng chỉ là hai đứa sơ sinh gầy teo, muốn nuôi sống cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Đại phu nhân tự mình lấy khăn lau cái tay bị dính nước trà, âm trầm nói.

“Phu nhân.” Phương ma ma tiến lên, nhỏ giọng thăm thì với đại phu nhân.

Ba huynh đệ Tào gia bây giờ còn chưa có ở riêng, các chủ tử thống nhất xưng hô, Đại lão gia đã có một đứa con trai rồi, Nhị lão gia có ba con trai, Tam lão gia còn chưa có con trai, cho nên song bào thai mới sinh, các hạ nhân liền gọi là Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia.

Sau khi Đại lão gia trở lại, nhận được tin, dĩ nhiên là rất mừng rỡ, thường không ít đồ tốt cho Chu thị.

Tào Lão thái gia mấy năm trước đã dời đến ngoại viện ở ngoài ở một mình, chỉ phái một tùy tùng ở bên cạnh tới đây hỏi một tiếng, ngược lại nói sẽ đích thân đặt tên cho song bào thai, chẳng qua mấy đứa bé trai đồng lứa với Tào Ngọc Di đều là Lão thái gia tự mình đặt tên, ngay cả con trai của Nhị lão gia nhậm chức ở biên quan xa xăm kia, cũng ngàn dặm xa xôi viết thư gửi về xin Lão thái gia đặt tên cho.

Chu thị sinh đôi, Tào Ngọc Di cũng biết đại phu nhân không thể nào cho mình sắc mặt tốt gì, dứt khoát bỏ qua chuyện lấy lòng đại phu nhân, mỗi ngày nương nhờ trong viện lão phu nhân, phụng bồi Chu thị hoặc là trêu chọc hai tiểu đệ đệ.

Chuyện tìm bà vú thích hợp không phải là chuyện nhất thời nói tìm là có thể tìm được, Chu thị suy nghĩ một chút, tự mình sẽ cho hai đứa trẻ bú trước.

Mặc dù mọi người đều cảm thấy chuyện như vậy không ổn, bắt quả Tào Ngọc Di thấy đây là chuyện không thể tốt hơn rồi, sữa mẹ đối với trẻ sơ sinh mà nói chính là thứ tốt nhất.

Đại phu nhân không có tự mình tới đây, chỉ phái Phương ma ma nhiều lần tặng thuốc bổ tới, lại hung ác trừng phạt hai vị bà đỡ trong phủ và bà vú đã tìm trước kia.

Lão phu nhân nghe nói, cười lạnh mấy tiếng, cuối cùng cũng không vứt bỏ thể diện của đại phu nhân, không có tiếp tục truy cứu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bà vú (thượng)

Hai đứa trẻ và Chu thị tạm thời tịnh dưỡng ở trong viện của lão phu nhân, thường ngày lão phu nhân rảnh rỗi liền đến chơi đùa với hai đứa bé, nhìn cặp song sinh mặt mày từng chút từng chút nảy nở, nhiều nếp nhăn màu đỏ trên da trở nên nhắn nhụy trắng nõn, hai mắt nhắm chặt từ từ mở to. Mọi người thường nói ai nuôi dưỡng thì thân với người đó hơn, thì ngược lại cũng giống như vậy, Đại thiếu gia là tâm can của đại phu nhân, lão phu nhân sai người ôm tới nhìn một chút, đại phu nhân cũng không bỏ được, chắc chắn phái ma ma tâm phúc của mình đi theo qua, chớ nói chỉ là nuôi dưỡng ở nơi đó của lão phu nhân, Đại thiếu gia trưởng thành một chút, Đại lão gia liền đưa hắn đi học ở học viện Thăng Sơn, lão phu nhân lại càng thêm khó có cơ hội nhìn thêm một cái, mặc dù trong lòng vẫn nhớ tới, nhưng cuối cùng cũng không thân, vào lúc này, cặp song sinh mới nuôi dưỡng ở trong viện lão phu nhân nửa tháng, lão phu nhân liền thương yêu rất nhiều, tự mình ở trong thị tì của mình chọn lựa ra hai tước phụ mới vừa sinh con đưa cho Chu thị.

Chu thị tỉnh té hỏi hai tước phụ trong nhà còn có những ai, đều làm cái gì vân vân.

.

“Người lão phu nhân chọn lựa, dĩ nhiên là ta yên tâm, sau này các người tận tâm chăm sóc Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia, tương lai Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia vinh quang, đương nhiên sẽ có những ngày an nhàn của các người.” Chu thị nghe hai người đáp lời, biết lão phu nhân có toan tính tránh tay của đại phu nhân, trong lòng thoáng thả lỏng một chút, không nhanh không chậm dặn dò hai tước phụ kia mấy câu, sai người ôm cặp song sinh tới đây.

Nam nhân trong nhà hai tước phụ một họ Chu, một họ Triệu, đều hai mươi mấy tuổi, bởi vì đều là thị tì của lão phu nhân ở Lục gia năm đó, tước phụ nhà họ Chu và tước phụ nhà họ Triệu đều theo lão phu nhân gả tới đây sau đó mới sinh con xây dựng cuộc sống, cho nên tính ra hai người cũng coi như biểu tỷ muội, đều điển hình là người của lão phu nhân.

Tước phụ nhà họ Chu và tước phụ nhà họ Triệu đều có hai người con, tương đối quen thuộc với trẻ con, thuần thực chia ra ôm lấy cặp song sinh, quay lưng lại cởi áo ra dứt sữa cho hai đứa bé.

“Oa.”

“Oa.”

Trong phòng lập tức liền vang lên hai tiếng khóc.

“Làm sao vậy? Mau ôm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia tới đây!” Chu thị ngồi ở trên giường, lo lắng kêu lên.

Hai tức phụ có chút bất an ôm cặp song sinh đến trên giường.

Chu thị ôm lấy Lục thiếu gia khóc nhiều hơn, thuần thực cõ vạt áo ra, Lục thiếu gia lập tức vội vàng mút, nhiều lần suýt bị sặc, Chu thị vội vàng khẽ vuốt lưng Lục thiếu gia, giúp Lục thiếu gia nuốt xuống, chờ Lục thiếu gia ăn không kém lắm rồi, đổi bên kia ôm lấy Ngũ thiếu gia dứt sữa.

“Di nương.” Hai tức phụ khăn trương mở miệng kêu lên.

“Tại sao ta nghe tiếng tôn tử ngoan của ta khóc vậy? Sao thế? Sao thế?” Lão phu nhân dẫn theo một đoàn nha hoàn ma ma, đi nhanh tới, hỏi liên thanh.

“Lão phu nhân!” Hai tức phụ vội vàng đến bên cạnh hành lễ một cái.

Lục thiếu gia đã ăn no, còn giống như bị ủy khuất, mím mím môi.

Lão phu nhân để quai trượng xuống, ôm lấy Lục thiếu gia khẽ vỗ nhẹ, chỉ chốc lát sau đã đỡ hấn ngủ say.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tại sao lại là di nương các người cho các tiểu thiếu gia uống sữa?” Lão phu nhân ôm Lục thiếu gia đã ngủ thiếp đi vào trong ngực, hạ thấp giọng hỏi.

“Lão phu nhân, vừa rồi nô tỳ cho Lục thiếu gia uống sữa, Lục thiếu gia, Lục thiếu gia dường như không muốn.” Tức phụ họ Chu hốt hoảng đáp.

“Hừ.” Sắc mặt lão phu nhân liền trở nên khó coi, nhìn vào sắp phát tác với hai tức phụ.

“Nội tổ mẫu, con biết!” Tào Ngọc Di thấy thế, làm ra bộ dạng vừa bưng tỉnh hiểu ra khẽ gọi.

“Tứ tỷ nhi biết cái gì?” Lão phu nhân quay đầu lại hỏi.

Có lẽ là dính hào quang của cặp song sinh, trong khoảng thời gian này lão phu nhân đối xử với Tào Ngọc Di vui vẻ hòa nhã thật lòng, ngược lại có mấy phần đáng về người bà hiền từ.

“Nhất định hai tiểu đệ đệ thích di nương hơn, giống như các tiểu đệ đệ thích nội tổ mẫu ôm ngủ không thích các ma ma ôm, đúng không ạ? Cho nên hai tiểu đệ đệ cũng không thích Chu ma ma và Triệu ma ma cho bọn hấn uống sữa.” Tào Ngọc Di gật gù đắc ý nói.

“Ha ha, làm sao Tứ tỷ nhi biết?” Hiển nhiên lão phu nhân được Tào Ngọc Di không tiếng động vỗ mông ngựa như thế rất dễ chịu, vẻ mặt vừa rồi còn u ám lộ ra nụ cười.

“Đạ, bởi vì Ngọc Di cũng thích điểm tâm di nương cất để dành cho con, không thích điểm tâm trong phòng mẫu thân!” Tào Ngọc Di nhỏ giọng nói.

“Ha ha, Tứ tỷ nhi nói không sai! Xem ra hai tiểu tử này cũng đã bị di nương các người nuôi thành kén ăn rồi, được rồi, hai người các người sau này vẫn chiếu cố Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia, lãnh tiền tháng theo như phân lệ bà vú, nếu Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia muốn các người cho ăn, thì tốt nhất, không muốn cũng không cần miễn cưỡng, Chu thị phải khổ cực mấy ngày này rồi!” Lão phu nhân giải quyết dứt khoát, dàn xếp mọi chuyện nhanh gọn.

Tức phụ họ Chu và tức phụ họ Triệu thiên ân vạn tạ lui ra ngoài.

Lão phu nhân lại nói một vài chuyện lý thú về cặp song sinh với Chu thị mới rời đi.

“Chu ma ma, Triệu ma ma, các người ôm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đi xuống thu xếp trước đi!” Chu thị nhỏ giọng phân phó nói.

Ở Tào phủ này, xưng hô đối với hạ nhân sau khi sinh con, đều gọi là ma ma, lớn tuổi hơn một chút có tôn tử thì đúng là ma ma rồi, dĩ nhiên đây là chỉ bà tử đến lúc đó còn có thể vinh quang ở trong phủ này, thí dụ như Triệu ma ma bên cạnh lão phu nhân, những bà tử cấp thấp phụ trách chuyện vặt vãnh kia, dĩ nhiên là không ai đi trông nom những cách xưng hô này.

“Vâng!” Hai tức phụ thấp giọng đáp lại, rón rén ôm cặp song sinh lui ra ngoài.

“Tứ tỷ nhi, tới đây!” Chu thị ngồi ở trên ghế đầu đối diện ngoắt tay gọi Tào Ngọc Di đến.

Trong lòng Tào Ngọc Di khẽ động, bước nhanh tới.

“Tỷ nhi ngoan, con chịu khổ rồi!” Chu thị ôm Tào Ngọc Di thật chặt, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Tào Ngọc Di khẽ thở dài một cái, biết Chu thị đã suy nghĩ nhiều.

“Di nương, con muốn bà vú!” Tào Ngọc Di nhỏ giọng nói.

Chu thị sừng sốt một chút, bà vú của mấy cô nương Tào gia đều là đại phu nhân an bài, bà vú của Tào Ngọc Nga đã sớm bị Lý thị thiết kế ở trước mặt Đại lão gia phạm sai lầm, bị đuổi đi ra ngoài; bà vú của Tào Ngọc Linh bởi vì đại phu nhân, hoàn toàn trở thành vật trang trí; chỉ có bà vú của Tào Ngọc Dao vẫn còn tốt, chỉ có điều bản thân Tào Ngọc Dao hoàn toàn bị đại phu nhân nắm trong tay; bà vú của Tào Ngọc Di phu gia họ Vương, tất cả mọi người đều gọi nàng là Vương ma ma, thật ra là người khôn khéo, không có cậy vào đại phu nhân ngang ngược can rờ, Chu thị thấy nàng chiều cổ Tào Ngọc Di cũng coi như tận tâm, liền tạm thời vẫn không có đả động tới nàng, trước đó vài ngày, tiểu nhị tử lớn hơn Tào Ngọc Di nửa tháng của nàng ta bị bệnh, đã xin phép đại phu nhân, trở về chăm sóc rồi, vẫn chưa có trở lại, cho nên từ lúc Tào Ngọc Di bị thương tỉnh lại về sau, vẫn không có gặp qua bà vú của mình.

Trong lòng Tào Ngọc Di hiểu rõ, đây là đại phu nhân quyết định vứt bỏ con cờ không sử dụng được Vương ma ma kia, mà Chu thị bởi vì Vương ma ma là người đại phu nhân phải tới, trong lòng có ngăn cách, cũng không có ý định đi bảo vệ Vương ma ma.

“Vương ma ma tốt hơn tiểu Đào!” Tào Ngọc Di tiếp tục nói.

Chu thị trầm tư chốc lát, trước mắt cũng không có người nào có thể dùng, Vương ma ma kia vốn là người đại phu nhân an bài, hiện tại cho nàng hầu bên cạnh Tứ tỷ nhi cũng tương đối dễ dàng.

“Tứ tỷ nhi ngoan, mấy ngày nữa Vương ma ma sẽ trở lại! Con ở trong viện đại phu nhân bị ủy khuất gì, cứ tới đây nói cho di nương, ngàn vạn lần đừng chống đối với đại phu nhân.” Chu thị nhỏ giọng dặn dò.

Tào Ngọc Di nhất nhất đồng ý, đương nhiên trong lòng hiểu rõ, một thứ nữ nuôi dưỡng ở trong viện của di nương và một thứ nữ nuôi dưỡng ở trong viện của phu nhân hoàn toàn khác nhau, nếu muốn ở nơi này sinh tồn được, nhất định phải tuân theo quy tắc sinh tồn nơi này, muốn dựa vào năng lực cá nhân thay đổi một xã hội, căn bản chính là kiến càng lay cô thụ (ý chỉ không tự lượng sức mình), chỉ dẫn đến mất đi tính mạng của mình, thậm chí nguy hại đến toàn gia tộc.

“Tiểu Mạn, lấy cái hộp thiếp vàng tới đây!” Chu thị gọi ra phía bên ngoài.

Tiểu Mạn ở bên ngoài đáp một tiếng, bước nhanh rời đi.

“Trong này có chút bạc và hai bộ trang sức, ở trong viện đại phu nhân ngàn vạn lần đừng nên hẹp hòi, nên khen thưởng nửa phần cũng không thể thiếu. . . .” Chu thị thả cái hộp nhỏ vào trong tay Tào Ngọc Di, lại thấp giọng dặn dò.

Tào Ngọc Di mở ra nhìn một chút, bên trong là một bộ trang sức trân châu khảm ngọc và một bộ trang sức hồng bảo thạch (ru bi) nạm vàng, trong góc để một túi tiền, hẳn là bên trong có chút bạc vụn.

“Di nương biết Tứ tỷ nhi chúng ta không thích những thứ đồ trang sức chói mắt này, nhưng lúc gặp khách hoặc là đi ra ngoài làm khách, lại không thể không có một bộ trang sức như vậy, bộ trân châu này sẽ dùng đeo trong ngày thường, đừng nên quá mộc mạc, nếu không sẽ làm cho những nha hoàn bà tử không có ánh mắt kia coi thường.”

Trong lòng Tào Ngọc Di bỗng nhiên thấy cảm động, gần đây mình mới vào ở trong viện đại phu nhân sau đó mới bắt đầu được yêu cầu trang sức, không nghĩ tới Chu thị đã biết sở thích của mình: “Vâng, con biết, di nương!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Bà vú (hạ)

Qua hai ngày, Tào Ngọc Di không cần thận mắc một trận gió rét nho nhỏ, sau khi lão phu nhân phái hai bà tử đến thăm liền lên tiếng đề cho bà vú của Tào Ngọc Di trở lại.

“Tứ tỷ nhi còn nhỏ tuổi, mấy nha đầu bên cạnh cũng nhỏ, người phải chủ trì mọi việc trong phủ, còn phải chiều cổ Nhị tỷ nhi và Tam tỷ nhi, khó tránh khỏi có chỗ sơ sót.” Lão phu nhân chậm rãi nói với đại phu nhân tới thỉnh an ở đối diện.

“Vâng, con đâu hiểu rồi!” Nét mặt đại phu nhân không thay đổi, cung kính đáp.

Lão phu nhân nâng mí mắt lên một chút, bụng chén trà trên chiếc kỷ trà lên nhấp một miếng, không nhẹ không nặng nói: “Người đi làm việc của người đi, chỗ này của ta không cần hầu hạ!”

“Vâng, con đâu cáo lui!” Đại phu nhân hành lễ với lão phu nhân một cái, chậm rãi lui ra ngoài.

Như Surong và Lý ma ma canh giữ ở bên ngoài vội vàng tiến lên, một trái một phải đi theo sau lưng đại phu nhân.

“Bốp!” Đại phu nhân trở lại phòng của mình, cho tất cả nha hoàn bà tử lui ra, chỉ chừa lại Phurong ma ma ở bên người, cũng không nhìn được nữa, dùng

sức vỗ lên trên bàn thấp, trà nước để ở trên bàn bắn tung tóe ra hơn phân nửa cái bàn, theo mặt bàn bóng loáng từ từ chảy xuống quần áo tinh xảo của đại phu nhân.

“Phu nhân, nóng giận hại đến thân thể, người chớ khinh thường!” Phương ma ma tiến lên khuyên nhủ.

“Hiện tại lão phu nhân bảo vệ hai thứ hạ tiện thấp hèn kia thật nghiêm, còn muốn chìa tay vào trong viện của ta, bảo ta làm sao nuốt được con tức này!” Đại phu nhân giận dữ nói.

“Phu nhân, người suy nghĩ một chút, lão phu nhân có thể bảo vệ bọn họ cả đời sao? Lùi một bước mà nói, coi như bọn chúng trưởng thành, hai thứ từ còn có thể vượt qua Đại thiếu gia sao” Phương ma ma nhỏ giọng phân tích cho đại phu nhân.

“Hừ, ma ma nói đúng, chờ lão phu nhân xuôi chân.” Đại phu nhân ngoan độc nói.

Bên này Tào Ngọc Di đã bẩm báo với đại phu nhân, lấy cớ dưỡng bệnh để được miễn sớm muộn thành an.

“Thịnh an Tứ tiểu thư!”

“Vương ma ma, khụ khụ.” Tào Ngọc Di “Suy yếu” nằm ở trong chăn, còn chưa nói ra nửa câu liền ho sặc sụa.

“Tứ tiểu thư vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi, nô tỳ còn phải nhanh về thưa lại với đại phu nhân đây!” Một bà tử cùng đi theo Phương ma ma đến ngạo mạn nói.

Kể từ sau khi Chu thị ở trong viện của lão phu nhân sinh hạ cặp song sinh, đại phu nhân liền kéo xuống bộ mặt giả nhân giả nghĩa, thái độ lạnh nhạt đối với sinh hoạt của Tào Ngọc Di hoàn toàn chẳng quan tâm, ngay cả ăn cơm cũng bắt đầu để cho Tào Ngọc Di ăn ở trong phòng của mình, nhiều hạ nhân trong Tào phủ gió chiều nào theo chiều nấy, chỉ phí ăn mặc dùng trong phòng Tào Ngọc Di lập tức liền giảm xuống không chỉ một bậc.

Vương ma ma nhìn bà tử đó một cái, ánh mắt lóe lên.

“Làm phiền vị ma ma này!” Hồng Nhi đứng ở một bên, lập tức lấy một cái hà bao nhỏ nhét vào trong tay bà tử kia, vẻ mặt tươi cười nói.

Hiện Tại Hồng Nhi đã từ tiểu nha đầu vẩy nước quét nhà thăng lên làm nha đầu tam đẳng, việc thay đổi tiểu nha đầu trong Tào phủ là do mấy bà tử quản sự quản, đại phu nhân chỉ hỏi qua chút chuyện điều động thăng hay hạ của nha đầu nhị đẳng trở lên vân vân, cho nên, Tào Ngọc Di tốn mấy viên trân châu nhỏ, nói một tiếng với mấy bà tử quản sự kia, không có mấy ngày, thừa dịp thời điểm trong phủ lại có một nhóm tiểu nha đầu tiến vào, Hồng Nhi liền thăng phân lệ, hiện tại Tào Ngọc Di giả vờ thân thiết với Hồng Nhi cùng tuổi với mình hơn, không thể nào để cho tiểu Đào tiếp cận, rất nhanh liền làm cho tiểu Đào trở thành hư không, tự mình nắm giữ cái hộp tiền.

Sau khi bà tử kia trắng trợn bóp hà bao xong mới hành lễ qua loa với Tào Ngọc Di một cái lui xuống.

“Tứ tiểu thư, cảm thấy như thế nào? Mời đại phu chưa ạ?” Vương ma ma tiến lên ân cần hỏi han, dù sao cũng là đứa nhỏ uống sữa mình lớn lên, coi như không quan tâm được hết mười phần, cũng vẫn có mấy phần tình cảm.

“Hi hi.” Tào Ngọc Di nằm ở trong chăn cười một tiếng, quay sang Vương ma ma mở trừng hai mắt nói: “Ta nhớ ma ma!”

Vương ma ma sùng sốt một chút, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, một phen ôm lấy Tào Ngọc Di, cao hứng nói: “Tứ tiểu thư của chúng ta cũng đã trưởng thành, biết tính toán thiệt hơn rồi!”

“Ma ma, bà giúp ta bảo quản cái này đi!” Tào Ngọc Di ngồi dậy, lấy ra một xâu chìa khóa quơ quơ.

Tâm tư Vương ma ma nhanh chóng chuyển động, trước kia Tứ tiểu thư ở trong viện của Chu thị, Chu thị trước phòng sau phòng mình, đại phu nhân cũng không chào đón mình, quả thật hai mặt đều không dung nạp được, may nhờ Tứ tiểu thư là một người làm cho người ta bớt lo mới không có xảy ra chuyện rắc rối gì, trước đó vài ngày vốn cho rằng sẽ mất công việc này, không nghĩ tới Tứ tiểu thư đã thông suốt, còn nhỏ tuổi cũng biết.

“Tứ tiểu thư, nô tỳ.” Vương ma ma chần chờ nói.

“Ma ma, trừ di nương ra bà là người thân cận nhất với ta, sau này có đến đâu, ma ma cũng sẽ đi theo ta, có phải hay không?” Tào Ngọc Di nghe giọng hỏi.

“Vâng, Tứ tiểu thư yên tâm, sau này nô tỳ vẫn sẽ đi theo Tứ tiểu thư !” Vương ma ma nhanh chóng quyết định, cam đoan với Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di đặt xâu chìa khóa vào trong tay Vương ma ma, trên mặt lộ ra một nụ cười thật to.

“Không phải ma ma dẫn theo nãi huynh (ý chỉ người anh uống chung bầu sữa mẹ) tới đây sao! Đầu rồi ạ? “

Hồng Nhi vội vàng tiến lên lấy áo khoác tay chân lạnh lẽo mặc vào giúp Tào Ngọc Di, cười nói: “Vương ma ma trở lại, hiện tại nô tỳ đã có thể thờ phào nhẹ nhõm!”

“Khổ cực cho người, về sau chúng ta cùng nhau hầu hạ Tứ tiểu thư thật tốt.” Vương ma ma cũng không dám vì Hồng Nhi còn nhỏ tuổi mà coi thường nàng, khách khí nói với nàng.

Sau khi Hồng Nhi giúp Tào Ngọc Di mặc xong, lại đổ một chậu nước ấm tới đây cho Tào Ngọc Di rửa mặt lau tay.

“Được rồi, Hồng Nhi đi lấy cái hà bao ta chuẩn bị sẵn trước tới đây, còn nữa bụng điểm tâm ra!” Tào Ngọc Di nhảy xuống giường thấp, nhẹ giọng phân phó nói.

Vương ma ma đi ra phòng ngoài dẫn tiểu nhi tử của mình vào.

“Thỉnh an Tứ tiểu thư!” Tiểu nam hài kia vừa vào cửa liền quy củ dập đầu với Tào Ngọc Di một cái hiển nhiên là được Vương ma ma dạy vô cùng tốt.

Tào Ngọc Di khẽ gật đầu, lại nhìn thoáng qua Vương ma ma một cái.

“Mau đứng lên đi, huynh là nãi huynh của ta, không cần hành đại lễ như vậy!” Tào Ngọc Di nghiêng người nhận nửa lễ, thấy đầu gối tiểu nam hài kia vừa rơi xuống đất thì vội nói, lại lấy cái hà bao từ trong tay Hồng Nhi qua, tự mình thả vào trong tay hắn: “Cái này cho nãi huynh chơi này!”

Tiểu nam hài nhìn Vương ma ma một cái, thấy Vương ma ma không có phản đối mới nói tạ ơn sau đó nhận lấy.

“Bên này có chút điểm tâm, huynh có ăn hay không?” Tào Ngọc Di lấy một miếng điểm tâm, nhẹ nhàng nói.

Lúc đầu tiểu nam hài còn có chút câu nệ, chỉ chốc lát sau trong lúc Tào Ngọc Di cố ý thân cận liền buông lỏng, cùng Tào Ngọc Di vừa ăn điểm tâm, vừa nói chút chuyện lý thú lúc chơi cùng các đồng bạn nhỏ

“Về sau ma ma dẫn nãi huynh tới chơi cùng với ta nhiều hơn nhé!” Trước khi đi, sau khi Tào Ngọc Di nói lời từ biệt cùng với tiểu nam hài đang lưu luyến không rời, quay sang nói với Vương ma ma.

“Vâng, Tứ tiểu thư, có cơ hội nô tỳ nhất định sẽ dẫn hắn tới chơi nữa!” Vương ma ma kính cẩn đáp.

“Ma ma không cần câu thúc như vậy, về sau lúc không có người ngoài, người cũng không cần tự xưng là nô tỳ nữa.” Tào Ngọc Di lắc hai cái chân ngắn ngủn nói.

“Tứ tiểu thư, nô tỳ biết ngài đây là có lòng tốt, chỉ có điều lễ số này tạm thời không thể bỏ được, nô tỳ lại không có chỗ nào thua thiệt.” Về mặt Vương ma ma nghiêm chỉnh nói.

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, hiện tại mình cũng đúng là không có tư chất mạo hiểm . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Biểu ca!

Vương ma ma trở lại làm cho Tào Ngọc Di thờ phào nhẹ nhõm thật to, bất luận là đối nhân xử thế, hay là trông coi tiền tài đồ dùng hàng ngày, hoặc là quản lý tiểu nha đầu vân vân, đều không chỉ tốt hơn tiểu Đào một lần, Tào Ngọc Di để cho Hồng Nhi ở bên cạnh giúp đỡ, dựa vào hai người này, trong khoảng thời gian này bên cạnh Tào Ngọc Di gần như là một giọt nước cũng không lọt, mấy ngày liên tiếp ngủ nghỉ cũng thư thái rất nhiều, làm cho Tào Ngọc Di tiết kiệm không ít tâm tư.

“Thỉnh an mẫu thân!” Sau khi Tào Ngọc Di khỏi “Bệnh”, liền lập tức tới thỉnh an đại phu nhân, tiêu tiêu chuẩn chuẩn dập đầu với đại phu nhân một cái.

Thật ra thì bình thường thỉnh an hoặc ở trong sân đứng phải đại phu nhân hay trường bối vân vân, chỉ cần hành một cái lễ nho nhỏ là được, giống như loại đại lễ dập đầu này, chỉ có một vài tình huống đặc biệt mới sử dụng, chẳng hạn giống như tình huống của Tào Ngọc Di, nhiều ngày không có đứng hạn tới đây thỉnh an đại phu nhân.

“Đứng lên đi! Thân thể thật tốt rồi sao?” Mặt đại phu nhân không chút biểu cảm làm theo thông lệ hỏi, hoàn toàn không có hiền hòa và thân thiết như vài ngày trước đó.

“Đã hoàn toàn bình phục, đa tạ mẫu thân quan tâm” Tào Ngọc Di đứng ở một bên, nhẹ giọng đáp.

“Ừm.” Đại phu nhân đáp một tiếng, liền cúi đầu uống trà.

Tào Ngọc Di cũng không dám tự ý di chuyển, đành phải đứng ở bên cạnh đại phu nhân.

“Đứng rồi, ta nhớ bên kia của ngươi còn thiếu hai tam đẳng nha đầu có phải không?” Qua một hồi lâu, đại phu nhân mới ưu nhã đặt chén trà xuống hỏi.

“Hồi mẫu thân, trước đó vài ngày ma ma quản sự đã nâng một tiểu nha đầu lên làm tam đẳng nha đầu cho nữ nhi.” Trong lòng Tào Ngọc Di kéo căng ra

một chút, đại phu nhân tuyệt đối sẽ không rảnh rỗi quan tâm tới nha đầu bên cạnh một thứ nữ, lúc vừa tới, vì che giấu cho Tào Ngọc Linh lỡ tay đã thương người, đại phu nhân đã phân phát toàn bộ nha đầu nhị đẳng và tam đẳng bên cạnh Tào Ngọc Di ra ngoài, sau này ngoại trừ nàng Tiểu Đào đi lên, vẫn không có bổ sung tam đẳng nha đầu, thời gian dài như vậy cũng không có ai chú ý tới bên cạnh một thứ nữ nhỏ nhỏ bị thiếu nha đầu.

“Ừm, Tiểu Tú, vào đi! Dập đầu cho Tứ tiểu thư, về sau người hầu hạ Tứ tiểu thư cho thật tốt!” Đại phu nhân gọi ra phía bên ngoài.

Một nha đầu khoảng chừng mười mấy tuổi thành thật đi vào, mặc dù mặc quần áo thống nhất Tào phủ phát cho nha đầu, chỉ có điều đai lưng bên hông nàng ta siết rất chặt, phác họa hết đường cong thân thể ra ngoài, trên đầu cài tất cả ba bốn đóa hoa.

“Nô tỳ thỉnh an đại phu nhân, thỉnh an Tứ tiểu thư!” Tiểu Tú mềm nhũn quỳ xuống, ông ọ nói.

Nghe được cái giọng cô ý ớn ớn kia, Tào Ngọc Di cô nén đánh rơi ** (cái này là chửi bậy nhé), trên người nổi lên một tầng da gà.

“Nha đầu này bổ sung cho tam đẳng nha đầu còn thiếu bên cạnh người.” Đại phu nhân tùy ý gạt đầu với Tiểu Tú một cái, quay về phía Tào Ngọc Di nói.

“Vâng, đa tạ mẫu thân!” Tào Ngọc Di đề xuống khó chịu trong lòng, bình tĩnh đáp.

Đại phu nhân quay sang Tiểu Tú phân phó mấy câu hầu hạ cho tốt ..., liền đuổi nàng ta đi ra ngoài.

Lúc này, bà vú ôm Tào Ngọc Hà tới, lực chú ý của đại phu nhân lập tức liền dời đi, nhận lấy Tào Ngọc Hà trêu chọc.

Tào Ngọc Di rũ mắt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng thối lui đến bên cạnh Tào Ngọc Dao ngồi xuống.

Thỉnh an vào sáng sớm, đương nhiên mấy cô nương phải ở lại dùng điểm tâm.

“Cho người đi hỏi thăm một chút, biểu thiếu gia đã đi đến đâu rồi!” Mới vừa dùng xong điểm tâm, đại phu nhân liền phân phó nói.

“Vâng!” Hai bà tử quản sự đáp lời, nhanh chóng lui xuống.

Tôn gia nhà mẹ của đại phu nhân cũng là thế gia mang tước vị tam đẳng, Tôn lão thái gia đã qua đời rồi, bây giờ là Tôn đại lão gia đại ca của đại phu nhân kế thừa tước vị, những huynh đệ khác của đại phu nhân đều ra ngoài ở riêng sống cuộc sống của mình rồi, Tôn gia từ Tôn lão thái gia đến Tôn Đại lão gia bây giờ đều một mực đảm nhiệm chức quan ở bên ngoài, mặc dù trong kinh thành cũng có nhà ở, nhưng Tôn Đại lão gia đã mang theo Tôn lão phu nhân và gia quyến đến nơi nhậm chức, trong nhà chỉ chừa lại mấy hạ nhân trông coi, trưởng tử của Tôn Đại lão gia, năm nay đã mười tuổi rồi, lần này hồi kinh đến học viện Thăng Sơn đọc sách, Tôn đại phu nhân không yên lòng một mình Tôn đại thiếu gia ở nhà cũ, đã sớm viết thư cho đại phu nhân, đề cho Tôn đại thiếu gia ở tạm trong Tào phủ, đối với chuyện người nhà mẹ đến, đại phu nhân vô cùng cao hứng, trước đó vài ngày đã sai người thu dọn xong viện bên cạnh viện của đại thiếu gia, chuẩn bị cho Tôn đại thiếu gia ở, cho nên cả nhà trên dưới đều biết có một vị biểu thiếu gia sắp tới đây.

“Hôm nay ta có chút mệt mỏi, các người đều trở về đi thôi!” Đại phu nhân liếc mắt nhìn sang mấy thứ nữ Tào Ngọc Di bọn họ một cái, thân nhiên nói.

“Vâng, mẫu thân, nữ nhi cáo lui!” Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Nga gần như là đồng thời nói ra cùng một lúc, Tào Ngọc Dao mới bắt đầu còn mong đợi nhìn đại phu nhân và Tào Ngọc Linh, bộ dạng hi vọng mình được ở lại, cho nên chậm một bước mới mở miệng.

Chờ ra khỏi phòng đại phu nhân, Tào Ngọc Dao còn giận dữ trợn mắt nhìn Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Di một cái, a di đã phát chắc là cảm thấy mình bị hai nàng làm liên lụy.

Tào Ngọc Di thoáng xoẹt qua chút suy nghĩ ở trong lòng, đại phu nhân đối xử với Tào Ngọc Dao xem ra là tương đối thành công, không biết dùng cách gì dưỡng Tào Ngọc Dao thành một tiểu cô nương nông cạn không gì so sánh được như vậy.

Đại phu nhân cũng để cho bà vú ôm Tào Ngọc Hà đi ra ngoài, chỉ chừa lại Phương ma ma và Tào Ngọc Linh trong phòng.

“Mẫu thân!” Chờ mấy người Tào Ngọc Di các nàng thối lui ra khỏi phòng, Tào Ngọc Linh liền không ngồi yên được, nhào tới trước mặt đại phu nhân.

“Đã bao lớn rồi, mà còn như vậy, còn ra hình dáng gì!” Đại phu nhân nghiêm mặt nói.

“Mẫu thân!” Tào Ngọc Linh mân mê miệng lại gọi một tiếng.

“Phu nhân, Nhị tiểu thư ở trước mặt người ngoài cũng không có mất lễ số gì, đây là cùng người thân cận đây!” Phương ma ma cười giảng hòa.

“Ha ha, đúng vậy đó!” Tào Ngọc Linh cuộn trong ngực đại phu nhân nũng nịu nói.

“Được rồi, được rồi, con đó, ngồi thẳng dậy!” Đại phu nhân sờ sờ tóc Tào Ngọc Linh, từ ái nói.

“Mẫu thân, đại biểu ca thật sự sắp tới rồi ă?” Lúc Tào Ngọc Linh năm tuổi khi Tôn đại lão gia hồi kinh báo cáo công việc đã cùng đại phu nhân ra mắt người Tôn gia, hiện tại đã năm năm chưa từng gặp qua, chỉ có điều mỗi dịp đặc biệt Tôn gia đều gửi đồ chơi nhỏ cho nàng lại chưa từng gián đoạn, cho nên đối với người đại biểu ca đó vẫn tương đối tò mò.

“Ừm, xem ra xế chiều hôm nay liền đến, Nhị tỷ nhi, mẫu thân nói với con, đến lúc đó, con có thể sẽ phải giúp mẫu thân trông coi hai tiểu đệ từ Tào

Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao, không để cho chúng nó quần lên đại biểu ca của con!” Đại phu nhân nửa đùa nửa thật nói.

“Cái này nữ nhi biết.” Tào Ngọc Linh cười hì hì đồng ý.

So với đại biểu ca trên danh nghĩa kia, thì Tào Ngọc Di càng quan tâm tiểu nha đầu Tiểu Tú kiểng đầu ngón tay vịn cái khăn đi theo phía sau mình hơn.

“Hong Nhi, đây là tam đẳng nha đầu hôm nay mẫu thân mới chỉ cho ta, người dẫn nàng đi xuống làm quen với mọi người một chút, ah, đúng rồi, để cho nàng và tiểu Đào ở cùng một chỗ là được!” Tào Ngọc Di vừa vào phòng liền nháy mắt với Hồng Nhi, giống như dặn dò nói.

Hiện tại Tào Ngọc Di ở trong viện của đại phu nhân, chủ tớ cộng lại cũng chỉ có mấy gian phòng như thế, bên cạnh gian phòng của Tào Ngọc Di có bốn gian phòng nhỏ, Phương ma ma ở một gian, tiểu Đào ở một gian, Hồng Nhi và mấy tiểu nha đầu chen chút một gian, còn dư lại một gian phòng tận cùng ở bên trong là dành cho nha hoàn trực đêm ở, hai bà tử thô sử khác ở phòng các hạ nhân ở trong viện, mỗi ngày sáng sớm tới đây nghe sai bảo.

“Vâng!” Hồng Nhi tiếp thu trong lòng đáp một tiếng.

Tiểu Tú cắn môi, dường như có ý kiến gì đó, lại bị Hồng Nhi cứng rắn kéo đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiểu Tú

“Tứ tiểu thư, nô tỳ nghe ngóng, cha của Tiểu Tú đang làm người gác cổng trong, mẫu thân nàng là chất nữ bà con xa của Phương ma ma, nhờ Phương ma ma xin vào viện của đại phu nhân làm bà tử thô sử vẩy nước quét nhà, có một ca ca, bây giờ còn chưa có công việc gì, đang ở chung quanh ngoại viện làm chân chạy xin mấy đồng tiền thưởng, còn có một tiểu muội muội, chưa đến tuổi làm người hầu. . . .” Sau khi Hồng Nhi dẫn Tiểu Tú tới gian phòng của tiểu Đào, để cho tự mình nàng ta thu dọn đồ đạc trước, nhân cơ hội tới đây hỏi báo chút tin tức mọi được từ trong miệng Tiểu Tú cho Tào Ngọc Di nghe.

“Ừm, người làm rất tốt, nói về Tiểu Tú này tại sao lại học cái giọng nói ông ọ cừ chỉ nhả nhận kia vậy?” Tào Ngọc Di cười hỏi.

“Nô tỳ nghe ý tứ trong lời nói của nàng ta, hình như là ở trong đám bọn họ đáng đáp của nàng ta tốt nhất. . . .” Hồng Nhi cũng cười nói.

“Ha ha. . . .” Tào Ngọc Di nhò giọng cười mấy tiếng, ở trong lòng nghĩ cách để “Thu xếp” Tiểu Tú này, bộ dạng kia của Tiểu Tú, rõ ràng không phải là cơ sở ngầm như dự đoán, không biết đại phu nhân chọn một người như vậy bỏ qua đây là có ý gì, chẳng lẽ chính là đơn thuần không muốn để cho cuộc sống của mình trôi qua thư thái. . . .

“Được rồi, người đi xuống làm việc của người đi, mấy ngày nay cứ trông chừng Tiểu Tú trước!” Tào Ngọc Di trầm tư chốc lát, vẫn cảm thấy không thể sớm cho ra kết luận như vậy, dặn dò Hồng Nhi nói.

“Vâng, Tứ tiểu thư, nô tỳ cáo lui!” Sau khi Hồng Nhi hành lễ một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Tào Ngọc Di cong ngón tay gõ lên trán một cái, tiểu Đào là một người không nhờ vả được, sau khi Hồng Nhi đi làm việc, phải thương lượng với Vương ma ma một chút chuyện, ngay cả người trông cửa cũng không có, xem ra phải xem trong nhóm tiểu nha đầu tìm ra hai người có thể dùng. . . .

“Ma ma, ngồi đi, người thấy Tiểu Tú này thế nào?” Tào Ngọc Di chỉ chỉ một cái ghế đôn nhỏ ở bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

Wương ma ma ngồi trên nửa cái ghế đôn, hạ thấp giọng đáp: “Theo nô tỳ thấy, sợ là đại phu nhân chỉ muốn làm cho người ngọt ngát thôi, người ở trong viện này, động một cái đại phu nhân không cần hỏi cũng biết, không cần lãng phí cài một người nằm vùng ở bên cạnh người, qua chừng hai năm nữa, người lớn lên một chút, có thể khó mà nói. . . .”

“Ma ma nói cũng có đạo lý.” Tào Ngọc Di gật đầu một cái thấp giọng nói, suy cho cùng cô thân thể này cũng chỉ mới có năm tuổi.

“Còn chuyện dự tính Tiểu Tú kia ra sao thì phải nhờ Phương ma ma mới có thể làm chuyện này, nếu người không chịu được nàng ta, thì cứ làm cho nàng ta đừng đến gần người là được. . . .” Vương ma ma nhò giọng nói ra ý kiến bố trí Tiểu Tú với Tào Ngọc Di.

“Chuyện này không vội, ma ma, người để ý mấy tiểu nha đầu kia như thế nào?” Tào Ngọc Di nâng chung trà lên nhấp một miếng, nhẹ giọng hỏi.

“Có một người gọi là Đông Nhi, năm nay bảy tuổi, làm việc tỉ mỉ còn biết chút thâm thuà, phụ mẫu đều ở ngoại viện làm thô sử, mấy đệ đệ muội muội còn chưa có việc gì, còn có một người gọi là Thảng Nhi, biết ăn nói, tiểu nha đầu các viện đều qua lại thân thiết với nàng, chỉ có điều mẫu thân nàng làm người hầu ở trong phòng Trần di nương, còn rất có mấy phần thể diện, phụ thân nàng là người hầu gác cổng, bốn tiểu nha đầu khác đều bình thường, chỉ có điều phụ mẫu cũng không liên quan với các chủ tử khác.” Vương ma ma thấp giọng bẩm báo.

“Ừm, làm phiền ma ma rồi!” Tào Ngọc Di gật đầu một cái nói.

“Tứ tiểu thư chó nói thế, đây là chuyện thuộc bốn phận của nô tỳ.” Vương ma ma cung kính nói, trong lòng không chỉ một lần ngạc nhiên Tứ tiểu thư tuổi còn nhỏ mà có tâm kế như vậy, tưởng rằng trước kia là bởi vì mình không dụng tâm chiếu cố Tứ tiểu thư, cho nên không có phát hiện, cũng không có nghĩ tới phương diện khác.

“Hai ngày nữa gọi Đông Nhi và Thắng Nhi tới đây gấp mặt đi!” Tào Ngọc Di tùy ý nói.

“Vâng!” Vương ma ma đáp một tiếng, lại cùng Tào Ngọc Di nói mấy câu về đồ trang sức, quần áo, tiền bạc.

Tiểu thư Tào phủ sáu tuổi đã bắt đầu đi học, trước khi đi học, tiền tháng mỗi tháng là hai lượng bạc, sau khi đi học, mỗi tháng lại thêm tám văn tiền, tuy nhiên giấy và bút mực.. đều là Tào phủ chuẩn bị đầy đủ hết, mười hai tuổi phân viện, tiền tháng mỗi tháng liền tăng tới sáu lượng, di nương là hai lượng sáu văn tiền mỗi tháng, trong lúc mang thai mỗi tháng thêm một lượng, đại phu nhân bọn họ là tám lượng mỗi tháng, lão phu nhân là mười hai lượng mỗi tháng, sau khi Tào Ngọc Di nghe mấy tiểu nha đầu bàn luận người bán hàng rong ở cửa hông Tào phủ, đoán đại khái vật giá ở đây một chút, một nhà năm miệng ăn hoàn toàn không trống rỗng, một tháng xem chừng nửa lượng bạc là có thể sinh hoạt khá tốt, nếu như bỏ bớt lời nói có chút thêm bớt, dĩ nhiên giống như nông hộ bình thường chủ yếu là tự cấp tự túc, tiểu xai thì càng ít đi, cho nên hai lượng bạc đã là không ít, hai lượng bạc này, Tào Ngọc Di chỉ dùng để khen thưởng hạ nhân, hoặc là lúc thêm ăn để cho đại trù phòng làm một ít điểm tâm, qua một tháng xuống là dư dả rồi, trước kia ở trong viện Chu thị, tiền tháng đều là Chu thị bảo quản, Tào Ngọc Di dời đến viện của đại phu nhân, tiền tháng hơn bốn năm của Tào Ngọc Di, Chu thị một văn cũng không thiếu toàn bộ cho Tào Ngọc Di mang theo tới đây, sau đó lại len lén nhét không ít cho Tào Ngọc Di, trước sau tính được, trong rương tiền của Tào Ngọc Di cũng xấp xỉ hai trăm lượng bạc, nếu không xảy ra chuyện lớn gì, tạm thời không cần lo lắng chuyện tiền nong, quần áo trừ theo phân lệ bốn mùa của Tào phủ, Chu thị cũng tự mình bỏ tiền làm cho Tào Ngọc Di không ít, lúc mới vừa dời đến viện của đại phu nhân, đại phu nhân phân phó bà tử may thêm quần áo bốn mùa khác mỗi thứ bốn bộ cho Tào Ngọc Di, dĩ nhiên cũng nhân cơ hội làm cho Tào Ngọc Linh vài bộ, tuy đồ trang sức không nhiều lắm, cộng thêm hai bộ Chu thị đưa tới, cũng đủ dùng, Tào Ngọc Di để cho Vương ma ma thu lại những thứ kim sức công kênh cũ kỹ kia, chỉ chừa lại mấy bộ đồ trang sức thanh nhã trong hộp để ở trên bàn trang điểm.

“Tứ tiểu thư, Tiểu Tú tới đây thỉnh an người!” Hồng Nhi đứng ở bên ngoài kêu lớn.

Tào Ngọc Di nhìn Vương ma ma gật đầu một cái.

“Vào đi!” Vương ma ma đứng ở sau lưng Tào Ngọc Di, hô một tiếng.

“Thỉnh an Tứ tiểu thư!” Tiểu tú lắc lư hành lễ một cái, nhỏ giọng nói.

“Ừm, người là người mẫu thân cho, chắc hẳn quy củ học rất tốt, sau này người giúp ta quản lý mấy tiểu nha đầu trước.” Tào Ngọc Di thả chậm ngữ điệu nói: “Ta bên này cũng không có vật gì tốt, cái này người cầm lấy đeo chơi đi!”

Vương ma ma tiến lên nửa bước, lấy một đôi khuyên tai bạc đã sớm chuẩn bị ra.

“Vâng!” Tiểu Tú nhận lấy đôi khuyên tai kia, cao hứng đáp lời, hiển nhiên hết sức hài lòng đối với việc Tào Ngọc Di an bài cho nàng ta.

“Hôm nay người cùng mọi người làm quen một chút trước, ngày mai mới bắt đầu làm việc.” Tào Ngọc Di cười nói.

“Vâng, nô tỳ cáo lui!” Tiểu Tú khẽ kiễng mũi chân, lắc eo đi ra ngoài.

Tào Ngọc Di cũng nhin không được nữa run cả người, nói khẽ với Vương ma ma: “Ma ma, nếu Tiểu Tú nhân rồi, thì sắp xếp cho nàng ta làm mấy hà bao!”

“Vâng!” Vương ma ma nhin cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thiếu niên

Bên này Tào Ngọc Di ngăn gọn đẩy Tiểu Tú mà đại phu nhân mới cho cách xa mình ra.

Bên kia Tào Ngọc Nga quay một vòng ở trong viện, mới về đến phòng.

“Chi Đào, hôm nay đưa cơm trưa của ta đến chỗ của di nương đi.” Tào Ngọc Nga tháo trâm cài nặng nề trên đầu và đồ trang sức đeo tay xuống, phân phó đại nha hoàn đang đứng ở phía sau.

“Vâng!” Chi Đào vừa nhận lấy đồ trang sức Tào Ngọc Nga tháo xuống để vào trong hộp nữ trang, vừa thấp giọng đáp.

Sau khi Tào Ngọc Nga chọn một bộ trang sức tương đối trong hộp trang sức đổi lại xong, căn dặn hai đại nha đầu trông nhà, dẫn theo hai nha đầu nhị

đăng đi tới viện của Lý thị.

“Di nương, Đại tiểu thư đã tới!” Tiểu nha đầu canh giữ ở bên ngoài hô một tiếng.

“Ah, đại tỷ nhi, mau vào!” Lý thị vui mừng để đồ trong tay xuống, đứng lên gọi.

Kể từ khi bị đại phu nhân níu lấy chuyện chạy đến viện của Tào Ngọc Nga gõ một lần về sau, Lý thị cũng rất ít lại đi tìm Tào Ngọc Nga, cứ như vậy số lần hai mẫu nữ gặp mặt ít đến đáng thương.

“Di nương, tại sao người lại thù hà bao! Không phải là bảo người nghỉ ngơi ư, cẩn thận mắt!” Tào Ngọc Nga thấy đồ thù thừa để trên bàn thấp, mắt hứng trách cứ.

“Thù mấy cái cho con lúc ra cửa dùng, qua mấy năm chỗ đại tỷ nhi của chúng ta dùng đến hà bao còn nhiều lắm!” Lý thị cười híp mắt nói.

“Những chuyện lật vật này bảo bọn nha đầu đi làm là được!” Tào Ngọc Nga quệt mồm nói.

“Được rồi, được rồi, tiểu Ngọc, người đi ra bên ngoài canh chừng, ta và Đại tiểu thư trò chuyện một lát!” Lý thị quay sang nói với nha đầu vừa cùng mình làm hà bao một tiếng, lôi kéo Tào Ngọc Nga ngồi xuống.

“Vâng, di nương, nô tỳ cáo lui!”

Ngọc Nhi là đại nha đầu nhị đẳng của Lý thị, cũng là tâm phúc của Lý thị.

“Di nương, Biểu thiếu gia kia là ai vậy?” Tào Ngọc Nga thân thiết ngồi chung một chỗ với Lý thị, thấp giọng hỏi.

“Là Đại thiếu gia nhà mẹ của đại phu nhân, ừm, ta nghĩ.” Lý thị giúp Tào Ngọc Nga chỉnh lại một cây trâm trên đầu, chậm rãi nói: “Năm nay khoảng chừng mười tuổi thì phải, mấy năm trước hắn đã tới trong phủ chúng ta, đại phu nhân phòng hai mẫu nữ chúng ta giống như phòng cái thứ gì đó, sớm đã đẩy chúng ta ra xa, cho nên, con không biết cũng bình thường.”

“Ừm, tước vị nhà mẹ đại phu nhân cũng là tam đẳng.” Tào Ngọc Nga cau mày nói.

“Tỷ nhi ngoan, ngàn vạn lần đừng nghĩ đến biểu thiếu gia đó, con cũng không phải không biết đại phu nhân là hạng người gì, có thể để cho chúng ta có chuyện tốt như vậy, một chuyện không tốt, cuộc đời của con coi như xong.” Lý thị vội vàng kéo Tào Ngọc Nga dặn dò nói.

“Được rồi, di nương, con còn có thể không biết cái này, chỉ nói một chút thôi, hơn nữa biểu thiếu gia kia còn nhỏ hơn con vài tuổi đấy!” Tào Ngọc Nga khinh thường nói.

“Như vậy cũng tốt, tóm lại con cách xa biểu thiếu gia kia một chút, lão gia đã đồng ý với ta, lưu ý ở trong đợt sĩ tử lần này tìm vài người có tiền đồ cho con, đến lúc đó, dựa vào quan hệ của Tào phủ chúng ta, còn sợ cô gia không có tiền trình tốt hay sao, coi như trong nhà nghèo một chút, tích góp những năm qua của di nương, còn có đồ cưới của con, coi như ăn mặc cả đời của các con cũng đủ rồi.” Lý thị nói liên miên đến chuyện hiện tại Tào Ngọc Nga quan tâm nhất.

“Hừ, nếu không phải là đại phu nhân mọi cách chèn ép mẫu nữ chúng ta, cũng không chịu dẫn con đi lộ diện ở trước mặt các vị phu nhân, làm sao dẫn đến trình trạng này.” Tào Ngọc Nga giận dữ nói.

“Tỷ nhi ngoan, những thứ đại hộ nhà cao cửa rộng kia có cái gì tốt, con đó, cô gia thương con thì tốt, nếu không không biết phải chịu bao nhiêu con tức, tìm một sĩ tử xuất thân trong sạch, bằng thế lực của Tào gia, tiểu môn tiểu hộ ai dám cho con sắc mặt.” Lý thị dè Tào Ngọc Nga lại tận tình khuyên nhủ.

“Con biết, di nương hao tâm rồi.” Tào Ngọc Nga bình tĩnh lại, thấp giọng nói.

“Đại tỷ nhi nói cái gì vậy, cả đời này của di nương còn không phải trông cậy vào con sao, sao không tính toán cho con được chứ.” Lý thị thở phào nhẹ nhõm, cười nói.

.

Đại phu nhân ngàn trông vạn trông biểu ca trên danh nghĩa kia, ngày hôm sau lúc Tào Ngọc Di đi thỉnh an đại phu nhân thì gặp được rồi.

“Thỉnh an cô mẫu!”

Sau khi Tào Ngọc Di thỉnh an đại phu nhân như bình thường, liền buông mắt ngồi ở bên cạnh Tào Ngọc Dao đang sôi nổi có chút thái quá, liền nghe được một giọng nói trong trẻo, còn có một chuyện chính là Tào Ngọc Dao đột nhiên yên tĩnh lại.

“Con đùa nhỏ này, khách khí như vậy làm cái gì, gọi cô mẫu!” Đại phu nhân khuôn mặt tràn đầy nụ cười, thân thiết nói.

“Vâng, cô mẫu!”

“Tới bên này, để cho cô mẫu nhìn thật kỹ nào, đều lớn như vậy rồi!” Đại phu nhân kéo tiểu nam hài kia qua cao hứng nói.

“Cô mẫu, cô phụ và biểu đệ đâu ạ? Con muốn đi chào hỏi bọn họ!”

“Tối hôm qua con mới đến, hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe đi, không vội!” Đại phu nhân để cho tiểu nam hài ngồi ở bên cạnh mình, cười nói.

“Cô mẫu, về tình về lý con đều phải thỉnh an cô phụ trước, tối ngày hôm qua sợ quấy rầy cô phụ nghỉ ngơi.”

“Đứa bé ngoan, hôm nay không khéo, cô phụ con đã thượng triều rồi, chờ ông ấy trở lại, cô mẫu liền dẫn con đi gặp ông ấy.” Đại phu nhân kiên nhẫn giải thích.

“Biểu đệ đâu ạ? Về sau chúng con sẽ cùng học tập, con muốn nghe đệ ấy kể lại chuyện ở học đường nhiều thêm một chút ạ!”

“Được được, chờ buổi tối hân hoan học trở về, hai huynh đệ các con phải thân cận một chút.” Đại phu nhân đối với chuyện Tôn Đại thiếu gia và nhi tử mình thân thiết hiển nhiên là thấy vui khi việc thành, tiếng cười càng ngày càng vang dội.

“Được rồi, được rồi, tôi gặp biểu muội của con một chút, nói ra hai người các con năm nay cùng tuổi đấy! Đáng tiếc hai nhà chúng ta cách xa, từ nhỏ các con cũng không gặp nhau bao nhiêu lần, nhớ lại lần trước các con gặp mặt cũng là lúc các con năm tuổi.” Đại phu nhân ngoắc tay với Tào Ngọc Linh, nói liên miên kéo hai đứa bé đến cùng một chỗ.

“Biểu ca tốt lành!” Tào Ngọc Linh hành lễ một cái, thật ngoài dự tính nhả nhận nói.

“Ha ha, biểu muội, chào muội, hôm nay tới vội vàng, miếng ngọc này là ta mua ở Hồ Châu, cũng không phải là vật gì tốt, tặng cho biểu muội chơi đùa.”

“A, cái này, biểu ca.” Tào Ngọc Linh nhận khối ngọc kia, lấy một cái hà bao nhỏ tinh xảo ra, đồ mặt đưa tới.

“Cái hà bao này thật không tệ, cảm ơn biểu muội rồi, vừa đúng lúc ta đang thiếu một cái hà bao!”

Đứa nhỏ này thật đúng là biết nói chuyện, Tào Ngọc Di thầm suy nghĩ ở trong lòng.

Kế tiếp, đại phu nhân lại để cho bà vú ôm Tào Ngọc Hà ba tuổi lên, hai người chào hỏi nhau, lại nói chút lời hay, rồi tặng nhau vài món lễ vật nhỏ.

“Cô mẫu thật đúng là lợi hại, biểu tỷ đoan trang xinh đẹp, biểu muội hoạt bát đáng yêu, biểu đệ còn nhỏ hơn con hai tuổi đã vào học viện Thăng Sơn đọc sách.”

“Ha ha, xem cái miệng nhỏ của con này, mấy người bọn nó tự mình không chịu thua kém, đâu phải cô mẫu lợi hại.” Đại phu nhân cười lớn nói.

“Biểu tỷ biểu muội đáng đáp xinh đẹp như thế, dĩ nhiên là do cô mẫu xinh đẹp, biểu đệ thông minh hiểu học, thứ nhất là do cô mẫu dạy tốt, trọng yếu nhất đương nhiên là từ cô mẫu dẫn đến.”

“Úi chà, ha ha, không được, không được, đừng nói nữa, để người khác nghe được, còn không mắc cỡ chết người.” Đại phu nhân ôm bụng nói.

“Mẫu thân, chúng con còn chưa có ra mắt biểu ca cơ!” Tào Ngọc Dao đột nhiên đứng lên, dáng vẻ ngàn vạn chân thành hành lễ một cái, nét mặt tươi cười như hoa gòn gĩa nói.

Tào Ngọc Di có thể khẳng định, bình thường khẳng định Tào Ngọc Dao không có đoan trang ưu nhã lại hữu lễ như vậy.

Nụ cười trên mặt đại phu nhân đình trệ một chút, miễn cưỡng duy trì không có lộ ra thần sắc chán ghét, tiện tay chỉ sang mấy người Tào Ngọc Di bọn họ, thân nhiên nói: “Ừm, đúng rồi, bên này là mấy vị biểu tỷ muội thứ xuất của con.”

“Biểu ca tốt lành, muội tên là Ngọc Dao, nhỏ hơn biểu ca hai tuổi!” Tào Ngọc Dao quay về phía biểu thiếu gia kia hành lễ một cái, vui vẻ tự giới thiệu mình.

Tào Ngọc Di thờ dài ở trong lòng một cái, tiểu cô nương này đang đứng đầu vào chỗ chết.

“Chào Tam biểu muội!” Tiểu nam hài nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi, trả về nửa lễ, một đại nha hoàn phía sau hân hoan lập tức lấy một cái nghiên mực bằng đá ra đưa cho Tào Ngọc Dao, đài ngọc rõ ràng rất khác biệt với Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Hà bọn họ.

“Đa tạ biểu ca, cái này là cái khăn tự tay muội thêu!” Tào Ngọc Dao cười nói.

Đại nha hoàn kia lại tiến lên một bước nhận lấy.

Tào Ngọc Dao thấy thế, ánh mắt lóe lên nhìn đại nha hoàn đó một cái.

Tào Ngọc Nga vẫn còn tốt, chuyện dư thừa gì cũng không có làm, trả lễ cũng chỉ là một cây bút lông bình thường, đại nha hoàn bên cạnh tiểu nam hài kia lại lấy một cái nghiên mực bằng đá giống như đúc cho Tào Ngọc Nga.

“Biểu ca tốt lành!” Tào Ngọc Di đứng lên hành lễ với tiểu nam hài một cái, nói khẽ.

“Chào Tứ biểu muội!” Tiểu nam hài lễ độ xa cách nói.

Tào Ngọc Di còn chưa có đi học, đại nha hoàn lại lấy ra một miếng ngọc thạch, mặc dù không phải là đồ vô cùng tốt gì, nhưng cũng để cho người ta biết hẳn là có vì mỗi người tỉ mỉ chuẩn bị lễ vật.

Thật là một thiếu niên tuấn tú, lúc Tào Ngọc Di nhận lễ vật, giương mắt nhìn biểu thiếu gia kia một cái, mặc dù ở đời trước đã gặp không ít nam minh tinh đẹp trai tuấn tú, trong lòng cũng không khỏi không tán thưởng, lông mày đậm thoáng nhướng lên, lông mi dài cong, có một đôi mắt phượng chính tông trong suốt, sống mũi thẳng tắp anh tuấn, đôi môi phàn nộn, làn da màu mạch nhàn nhạt, hiển nhiên là có ý phơi ra ngoài nắng, trong ánh mắt lộ ra chút bất mãn, vẻ mặt nhàn nhạt hồ hững, bên khoe miệng một nụ cười tà khí như ẩn như hiện, giờ tay nhắc chân toàn thân tản ra khí phách của công tử quý tộc, ưu nhã cao quý không gì sánh kịp, so với Tào Đại thiếu gia chính là hai loại thiếu niên tuấn tú hoàn toàn bất đồng. Đứa bé này tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa khẳng định không dễ chọc, đây là ấn tượng đầu tiên của Tào Ngọc Di sau khi quan sát thiếu niên tuấn tú này rút ra được.

Tào Ngọc Di lấy ra một chiếc lắc tay hình chú chó trân châu lớn gần phân nửa bàn tay cỡ lớn đập lên, nếu không phải hiện tại trong tay không có đồ gì có thể cho nam hài từ, Tào Ngọc Di tuyệt đối sẽ không bỏ được đưa cái lắc tay mình tần tần khổ khổ kết ra này ra ngoài.

Biểu thiếu gia nhìn cái lắc tay trên tay Tào Ngọc Di, mặc dù cũng cho đại nha hoàn kia nhận lấy, nhưng lại nhìn nhiều lần, trong mắt lóe lên vài tia hăng hái. . . .

“Tốt lắm, tốt lắm, nói lâu như vậy, khẳng định Trạch Văn đói bụng lắm rồi! Người đâu, dọn cơm!” Đại phu nhân cất cao giọng phân phó nói.

“Vâng!” Mấy bà từ đáp lời, nhanh chóng qua lại như con thoi ở phòng ngoài, chỉ chốc lát sau liền bày đầy một bàn điểm tâm sáng.

Tào Ngọc Di mở trừng hai mắt, gọi là Tôn Trạch Văn à, tên cũng không sai lắm.

Mấy vị di nương sáng sớm đã đến thỉnh an liền bị đại phu nhân đuổi đi xuống, vào lúc này cũng chỉ có nha hoàn bà từ hầu hạ dùng điểm tâm.

Tôn Trạch Văn không ngừng gấp thức ăn cho đại phu nhân, sáng sớm làm cho đại phu nhân cười đến gần như không có khép miệng, ăn nhiều hơn bình thường nửa cái bánh màn thầu, hơn phân nửa chén cháo gạo tẻ và rất nhiều thức ăn.

“Được rồi, được rồi, con cũng mau ăn đi, đừng cứ lo gấp thức ăn cho cô mẫu!” Đại phu nhân để thìa xuống, vui vẻ nói.

“Những năm gần đây không có tận hiếu ở trước mặt cô mẫu, hôm nay phục vụ cô mẫu một lát cũng là phải!” Biểu thiếu gia ôn hòa đáp.

“Ha ha, con có lòng này là được, đến, thử cái này một chút, xem có ăn quen hay không, không được, sáng mai bảo phòng bếp chuẩn bị thức ăn Hồ Châu cho con.” Đại phu nhân đổi đĩa gấp thức ăn cho Tôn Trạch Văn.

“Cô mẫu yên tâm, sẽ không khách khí với cô mẫu!” Tôn Trạch Văn gấp một cái bánh bột mì cuộn hành đại phu nhân gấp cho hắn lên, cắn một cái thật lớn, nói mơ hồ không rõ nói.

“Đúng, đúng, ăn nhanh đi.” Nghe lời này, đại phu nhân cười gần như không thấy mắt đâu, thờ hờn hờn nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Xung đột

Sáng sớm, Tôn Trạch Văn đến chỗ của lão phu nhân thỉnh an trước rồi mới tới bên này của đại phu nhân, hiển nhiên hẳn cũng dụ dỗ lão phu nhân vui ngất trời, sau khi ăn điểm tâm xong rồi, đại phu nhân muốn đi xử lý nội vụ trong phủ, lão phu nhân lại phái người tới.

“Thỉnh an đại phu nhân, lão phu nhân sợ người phải chủ trì việc bếp núc, không ai chiêu đãi biểu thiếu gia, phái lão nô tới đón biểu thiếu gia sang bên kia.” Ngô ma ma – người rất có thể diện bên cạnh lão phu nhân sau khi hành lễ với đại phu nhân xong, cung kính nói.

“Ừm, Trạch Văn con đi đi, chờ cô phụ con trở lại, ta sẽ sai người đón con đi gặp cô phụ con!” Đại phu nhân mỉm cười nói.

“Vâng, cô mẫu đi mau lên, không cần để ý tới con!” Tôn Trạch Văn tao nhã lễ độ nói.

Đại phu nhân gật đầu, mang theo nụ cười trên mặt đi đến tiền sảnh (phòng trước) chuyên dùng để xử lý sự vụ.

Sau khi chờ Tôn Trạch Văn dẫn theo một đám nha hoàn bà từ đi xa, Tào Ngọc Di dẫn theo Vương ma ma và tiểu Đào ra khỏi phòng, quẹo vào một con đường khác đi tới viện của lão phu nhân.

“Di nương, Tứ tiểu thư tới!” Tiểu nha đầu canh giữ ở phòng ngoài đứng ở chỗ rèm cửa thông báo một tiếng.

“Mau vào đây!” Chu thị ở bên trong đáp một tiếng.

Tào Ngọc Di còn chưa có vào phòng liền nghe thấy tiếng trẻ con cười “Khanh khách”, trong lòng vui mừng, biết lần này cặp song sinh không có ngủ, sau khi vào phòng nhìn sang, quả nhiên cặp song sinh được đặt ở bên cạnh Chu thị, Chu ma ma và Triệu ma ma đang vây quanh ở bên cạnh Chu thị cùng nhau trêu chọc cặp song sinh.

“Tứ tỷ nhi, tới đây!” Chu thị quay sang Tào Ngọc Di vẫy vẫy tay, cười nói.

“Di nương, các tiểu đệ đệ tỉnh ngủ rồi ạ!” Tào Ngọc Di bước nhanh đi tới, ngồi ở trên giường thấp, xoay người lại cỡi giày, lập tức có tiểu nha đầu tiến lên giúp một tay cỡi ra, cũng bò vào bên trong giường thấp, tựa vào bên cạnh Chu thị, lấy một sợi dây kết màu đỏ đựng đưa trước mặt cặp song sinh.

Hiện tại cặp song sinh đã hơn hai tháng, ở trong viện của lão phu nhân, chung quanh đều là người của lão phu nhân, vẫn chưa có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

“Thỉnh an lão phu nhân chưa?” Chu thị từ ái vuốt tóc Tào Ngọc Di nói.

“Con đi qua rồi, Tam tỷ và biểu ca đang ở bên kia, lúc con tới đã nói với nội tổ mẫu rồi!” Tào Ngọc Di vừa không để cho cặp song sinh bắt được sợi dây kết màu đỏ, vừa đáp.

“Tiểu Mạn, bùng điểm tâm tới đây!” Chu thị cười một cái, rồi quay sang đại nha hoàn đang canh giữ ở bên cạnh giường thấp phân phó nói.

“Vâng!”

Nhìn cặp song sinh con mắt linh hoạt chuyển động theo dây kết đỏ, Tào Ngọc Di hài lòng gật đầu một cái, vẫn chơi cùng cặp song sinh thật lâu, cho đến khi mí mắt cặp song sinh từ từ khép lại, mới dừng tay.

“Ôm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đi xuống an trí đi!” Chu thị thấy thế nhẹ giọng phân phó nói.

“Vâng, nô tỳ cáo lui!” Trước tiên hai ma ma hành lễ một cái, sau đó Chu ma ma ôm lấy Ngũ thiếu gia, Triệu ma ma ôm lấy Lục thiếu gia, thấp giọng đáp lại cẩn thận lui ra ngoài.

“Tới ăn điểm tâm!” Chu thị cứng rắn nhét cái đĩa điểm tâm vào trong tay Tào Ngọc Di, ôn nhu nói.

Tào Ngọc Di dờ khóc dờ cười lấy một miếng điểm tâm qua ăn chậm chậm, từ lúc giải vây cho Chu ma ma và Triệu ma ma lần trước, chỉ thuận miệng lấy điểm tâm làm cái cớ, mặc dù thuận lợi lấy được cảm kích của Chu ma ma và Triệu ma ma, đáng tiếc để lại một cái hậu di chứng nho nhỏ, mỗi lần đến bên này của Chu thị, Chu thị đều sẽ bùng điểm tâm thượng hạng ra cứng rắn nhét cho Tào Ngọc Di ăn, mặc dù Tào Ngọc Di cũng không thích những thứ điểm tâm ngọt ngào kia, cũng không thể không nhét vào một ít.

Động tác mài bánh từ từ của Tào Ngọc Di, ở trong mắt Chu thị lại hiểu theo một ý khác, Chu thị còn tưởng rằng Tào Ngọc Di đang luyện tiết nên không nỡ ăn nhanh.

“Nơi này của di nương còn nhiều điểm tâm lắm, Tứ tỷ nhi cứ ăn hết mình!” Chu thị giúp Tào Ngọc Di bùng cái đĩa nói.

“Vâng, di nương, đủ rồi ạ, hiện tại con đang no lắm!” Tào Ngọc Di nuốt xuống miếng điểm tâm cuối cùng ở trong tay, vội vàng nói.

“Sáng sớm đã nhìn thấy biểu ca chưa?” Chu thị tùy ý hỏi

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, tí mí kể lại chuyện sáng sớm sau khi Chu thị đi với Chu thị một lần.

“Không cần lo đến người khác, Tứ tỷ nhi nhớ cách xa biểu ca kia một chút nhé, biết không?” Mặc dù Tào Ngọc Di còn nhỏ, Chu thị vẫn dặn dò một câu.

“Con biết, mẫu thân không thích chúng con thân cận biểu ca!” Tào Ngọc Di hiểu rõ nói.

“Ừm, Tứ tỷ nhi của chúng ta ngoan nhất!” Chu thị cười nói.

“Di nương, người và các tiểu đệ đệ lúc nào thì trở về ạ?” Tào Ngọc Di giả vờ tò mò hỏi.

“Sẽ nhanh thôi, chờ các tiểu đệ đệ đủ ba tháng sẽ dọn về.” Chu thị cũng không còn suy nghĩ nhiều, đáp rất chi tiết.

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, trong lòng bắt đầu rầu rĩ không biết sau khi rời khỏi đây phải làm sao mới có thể bảo vệ cặp sanh đôi tránh được các loại nguy hiểm.

“Thỉnh an đại phu nhân!” Trong phòng đại phu nhân, một bà tử thô sử ở trong viện của lão phu nhân mang bộ mặt nịnh hót nói.

“Ừm, trong viện lão phu nhân ra sao?

“Sau khi biểu thiếu gia sang, Tam tiểu thư lập tức tới, cách một hồi, Tứ tiểu thư cũng tới, Tứ tiểu thư thỉnh an lão phu nhân xong, liền đến chỗ Chu di nương, ngây ngốc mãi cho đến trưa mới đến chào lão phu nhân rồi khỏi, Tam tiểu thư phụng bồi lão phu nhân nói đùa cả buổi, bây giờ còn ở lại bên kia dùng cơm.” Bà tử kia tỉ mỉ hỏi báo tình hình trong viện của lão phu nhân lại một lần.

“Ừm, người làm rất tốt!” Đại phu nhân nâng mí mắt lên một chút, thản nhiên nói.

Như Sương tiến lên nửa bước, đưa một hà bao đến trong tay bà tử kia.

“Tạ đại phu nhân ban thưởng, đây là việc nô tỳ nên làm! Nô tỳ cáo lui!” Bà tử kia lật úp tay một cái, nhận lấy hà bao vào tay áo, cười không thấy mắt thấy rằng đâu hành lễ với đại phu nhân một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Đại phu nhân mở mắt, khinh thường hừ một tiếng, phát tay để cho mấy nha đầu đều lui ra ngoài.

“Gọi Trần thị tới đây!” Lại qua thật lâu, đại phu nhân mới mở miệng lạnh lùng phân phó nói.

.

“Tam tỷ nhi, mau vào đây!” Trần thị đứng ở cửa phòng, xa xa thấy bóng dáng của Tào Ngọc Dao, lo lắng nghênh đón, lôi kéo Tào Ngọc Dao vào phòng.

“Di nương! Làm sao vậy?” Tào Ngọc Dao không nhịn được hỏi.

“Con hồ đồ quá, gia thế biểu thiếu gia như vậy.” Trần thị hạ thấp giọng khuyên nhủ.

“Người còn nói, chuyện này ít nhiều cũng bởi vì người, nếu như, nếu như.” Tào Ngọc Dao giận dữ nói.

“Con còn nhỏ, chuyện này không cần phải gấp.” Trần thị khổ tâm tiếp tục khuyên nhủ.

“Còn nhỏ! Còn nhỏ, hiện tại ta không tính toán cho mình, tương lai sẽ giống như Tào Ngọc Nga.” Tào Ngọc Dao vút khản nói: “Chuyện của ta, người tạm thời đừng quản!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Căng thẳng (thượng)

Sau khi Chu thị có cặp song sinh, lại cùng Lý thị chen chúc trong một cái viện cũng không thích hợp lắm, vốn theo quy củ của Tào phủ di nương không có tư cách một mình ở một viện, Vương thị là ở bên ngoài đứng đắn mang theo danh quý thiếp vào phủ, đương nhiên có chỗ không giống, Trần thị thì chen chúc trong viện của đại phu nhân, lúc trước Chu thị và Lý thị cũng chen chúc trong một tiểu viện nhỏ, nhưng hiện tại cặp song sinh ở cùng một chỗ với Chu thị, hai tiểu thiếu gia ở cùng một viện cũng không thích hợp, cho nên không đợi Chu thị tìm Đại lão gia lược thuật trọng điểm cầu xin, Đại lão gia đã lên tiếng trước, bởi vì lão phu nhân không thể rồi bỏ cặp song sinh, cho nên thu dọn một tiểu viện không lớn không nhỏ ở bên cạnh viện của lão phu nhân cho Chu thị và cặp song sinh ở, cứ như vậy, Lý thị cũng được tiện nghi, một mình chiếm một cái viện, mấy thiếp thất Tam phòng cũng không có vận khí tốt như vậy, vẫn luôn chen chúc ở trong mấy gian phòng trong viện của Tam phu nhân.

Trừ Chu ma ma và Triệu ma ma, lão phu nhân lại thưởng bốn nhị đẳng nha đầu đi hầu hạ cặp song sinh, mấy tiểu nha đầu đi theo Chu ma ma và Triệu ma ma vào viện mới của Chu thị, tiểu nha đầu và bà tử còn dư lại đều để tức phụ của quân sự an bài.

“Di nương, di nương!” Tào Ngọc Di mới vừa bước vào cửa viện liền nghe thấy tiếng trẻ con khóc lớn truyền đến từng trận, không khỏi bước nhanh hơn.

“Tứ tỷ nhi tới đây, mau vào!” Chu thị vừa chỉ huy các nha hoàn bà tử sắp xếp đồ, vừa lên tiếng.

“Các tiểu đệ đệ làm sao vậy ạ?” Tào Ngọc Di vừa đi thẳng về phía gian phòng truyền ra tiếng khóc, vừa nói.

“Mới vừa tỉnh dậy thôi!” Chu thị cười đáp.

Tào Ngọc Di đi vào trêu chọc cặp song sinh một hồi, nhìn tình hình rối loạn trong viện, nhẹ giọng nói với Chu thị: “Di nương, con và các ma ma mang tiểu đệ đệ đi đến chỗ nội tổ mẫu chơi một lát nhé!”

Chu thị khẽ nhún mày, trước đó vài ngày chỉ là muốn lợi dụng thế lực lão phu nhân bảo vệ mình bình an sinh nở.

Tào Ngọc Di nhìn bộ dạng của Chu thị, thầm than ở trong lòng, đây chính là khác biệt giữa nhi tử và nữ nhi, vì tương lai nữ nhi có một thanh danh tốt mà có thể nhẫn tâm vứt nữ nhi đến viện của đại phu nhân, nhưng đối với nhi tử thì thế nào cũng muốn giữ trong tay của mình.

“Chờ di nương thu dọn phòng xong, rồi tới đón con và các tiểu đệ đệ á!” Tào Ngọc Di nâng lên nụ cười tiếp tục nói.

“Di nương, những cái rương này phải đặt vào phòng nào?” Hai bà tử mỗi người ôm một cái rương không nhỏ tới đây hỏi.

“Hai người các người cẩn thận một chút, trước đặt vào căn phòng thứ hai bên trái đi.” Chu thị quay đầu lại phân phó nói, cách đó không xa lại có hai bà tử không một cái rương lớn đi về phía bên này.

“Di nương, chúng ta đi thôi!” Tào Ngọc Di kéo ống tay áo Chu thị nhắc nhở.

“Ừm, Tứ tỷ nhi phải trông các tiểu đệ đệ thật tốt nhé!” Chu thị gật đầu bất đắc dĩ, hiện tại vào lúc này đúng là không thể trông nom được.

“Được rồi, Chu ma ma, Triệu ma ma!” Tào Ngọc Di ngoắc tay hô.

“Chiều có Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia cho thật tốt, đừng tâm nhiều thêm một chút!” Chu thị nghiêm mặt phân phó nói.

“Vâng, di nương, chúng nô tỳ cáo lui!” Chu ma ma và Triệu ma ma ôm cặp song sinh cẩn thận hành lễ nói.

Mặc dù viện mới của Chu thị nằm ở bên cạnh viện của Lão phu nhân, nhưng từ viện của Chu thị đi ra đến lúc nhìn thấy viện của lão phu nhân cũng phải tốn thời gian hơn phân nửa chun trà, vào viện của lão phu nhân, đầu tiên là đại sảnh dành để tiếp khách, phòng bên cạnh là nơi nha hoàn bà tử nghỉ ngơi và chờ lệnh, gian thứ hai là phòng giữa, là nơi tiếp khách tương đối thân mật, phía sau nữa mới là gian phòng sinh hoạt hàng ngày của lão phu nhân, một dãy phía sau cùng là chỗ ở của các nha hoàn bà tử trong viện lão phu nhân. . . . Viện của lão phu nhân là viện lớn nhất Tào phủ, đồ trang trí ở bên trong các viện khác cũng không thể so sánh được.

Tào Ngọc Di dẫn theo Chu ma ma và Triệu ma ma đi theo nha hoàn phụ trách thông truyền từ từ đi vào trong, bởi vì ở trong viện của lão phu nhân ngày người hơn ba tháng, đại đa số nha hoàn bà tử cũng đều “Hiểu chuyện” nói chuyện quen thuộc với Tào Ngọc Di, quan trọng nhất là rất nhiều lần lão phu nhân nổi giận trút lên hạ nhân, đều là Tào Ngọc Di giải vây, nha hoàn bà tử trong viện này của lão phu nhân thiếu nhân tình của Tào Ngọc Di cũng không ít.

“Thỉnh an nội tổ mẫu!” Tào Ngọc Di vô cùng oán niệm quý gồi lên một cái diệm quý mà một đại nha hoàn đưa tới dập đầu với lão phu nhân một cái, trong miệng còn phải giữ vững giọng điệu vui sướng nói.

Bối phận lão phu nhân cao, con cháu đời thứ ba Tào gia khi thỉnh an lão phu nhân đều phải dập đầu, hoàn hảo ở trong sân tình cờ đụng phải không cần phải như thế.

“Tốt, tốt, mau đứng lên, hôm nay thế nào lại rảnh rỗi đến xem lão bà tử ta đây vậy!” Lão phu nhân cười kéo Tào Ngọc Di qua nói.

“Bởi vì con và các tiểu đệ đệ đều nhớ nội tổ mẫu á!” Tào Ngọc Di khéo léo nói.

“Ha ha, các tôn tử ngoan của ta cũng tới à, tại sao còn chưa vào!” Lão phu nhân ôm Tào Ngọc Di vui vẻ nói.

“Lục đệ đệ muốn giúp nội tổ mẫu tưới hoa, hiện tại Triệu ma ma đang giúp Lục đệ đệ đổi tiểu khó!” Tào Ngọc Di dốc sức đóng vai một đứa bé nói.

“Ha ha, ha ha.” Lão phu nhân vừa nghe, lập tức cười ngã trước ngã sau.

“Thỉnh an lão phu nhân!”

“Thỉnh an lão phu nhân!”

Đang nói, Chu ma ma và Triệu ma ma liền ôm cặp song sinh đi vào, một trước một sau dập đầu cho lão phu nhân.

“Mau đưa ta ôm các tôn tử nào!” Cơ thể lão phu nhân hơi nghiêng lên phía trước, vội vàng nói.

Chu ma ma và Triệu ma ma theo lời tiến lên đặt cặp song sinh lớn ba tháng ở trên giường thấp lão phu nhân đang ngồi.

Trước đó vài ngày, lão phu nhân thường xuyên trêu chọc chơi đùa cùng cặp song sinh, cho nên cặp song sinh vẫn rất thân thiết với lão phu nhân, vào lúc này hai tiểu tử đang bị ôm rất bứt rứt, vừa để xuống bên cạnh lão phu nhân liền nể tình “Khanh khách” cười lên.

Tào Ngọc Di úp sấp bên giường thấp, lấy một cái vòng tay lắc vang lên tiếng “Leng keng” trêu chọc cặp song sinh.

“Đề cho Tứ tỷ nhi cũng lên đây đi!” Lão phu nhân phân phó nói.

Hai bà tử tranh nhau tiến lên giúp Tào Ngọc Di cời giày thêu, đỡ Tào Ngọc Di bò lên trên giường thấp.

Cái giường thấp này của lão phu nhân là giá trang (đồ cưới) của bà ấy, đặt ở trong phòng này gần như chiếm gần phân nửa phòng, cho nên cho dù Tào Ngọc Di cũng bò lên, chỗ cũng còn rất dư dả.

“Bảo phòng bếp nấu một chén sữa tươi tới đây!” Lão phu nhân nhìn cặp song sinh đang đuổi chân phát tay, ánh mắt cũng không xê dịch, cũng không ngừng đầu lên phân phó nói.

“Vâng!” Hai bà từ đáp một tiếng lui xuống.

Phòng bếp mà lão phu nhân nói cũng không phải là phòng bếp mà bình thường Tào Ngọc Di muốn ăn điểm tâm đều phải chi tiền ra, mà chính là phòng bếp nhỏ ở trong viện của bà ấy, trong ngày thường trong viện lão phu nhân đương nhiên có mấy hạ nhân đặc biệt phụ trách mua sắm, lại thêm có đại phu nhân bọn họ hiểu kính, nếu lão phu nhân muốn một ngày ba bữa hoàn toàn có thể nổi lửa ở trong viện của mình.

Trẻ con chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn, lão phu nhân tự mình dứt cho cặp song sinh một chén sữa sau khi đun sôi, chỉ chốc lát sau cặp song sinh liền ngáp khe khẽ.

Lão phu nhân lại tự mình dỗ cặp song sinh ngủ say mới để cho Chu ma ma và Triệu ma ma ôm bọn hắn đi xuống, tiếp theo sau đó cùng nha hoàn bà từ trong phòng nói đùa.

Tào Ngọc Di an tĩnh ngồi ở trên giường thấp, mấy ngày nay lão phu nhân nói nhiều nhất chính là biểu thiếu gia kia, mấy ngày nay sáng sớm mỗi ngày Tôn Trạch Văn đều tới đây thỉnh an lão phu nhân, phụng bồi lão phu nhân nói chuyện rồi lại đến chỗ đại phu nhân thỉnh an và cùng dùng điểm tâm, hơn nữa ra tay hào phóng, nói chuyện khôi hài khéo léo, đã giành được hảo cảm của chủ tử và hạ nhân trên dưới Tào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Căng thẳng (trung)

“Di nương.” Tào Ngọc Di nhìn rồi lại nhìn, định bụng dù hơi mạo hiểm nhưng vẫn phải tìm cơ hội nhắc nhở Chu thị một chút.

“Sao thế, Tứ tỷ nhi?” Chu thị thả món quần áo nhỏ trong tay xuống, kéo Tào Ngọc Di qua hỏi.

Từ sau khi dời đến trong viện mới về sau, quần áo của cặp song sinh, đặc biệt là áo lót, hầu như đều là Chu thị dẫn theo bọn nha hoàn tự mình làm lấy.

“Con có lời muốn nói với di nương!” Tào Ngọc Di nói khẽ.

Chu thị cười đáp ứng, theo thói quen để cho nha hoàn bà từ trong phòng đều lui xuống.

“Được rồi, Tứ tỷ nhi làm sao vậy?” Chu thị ân cần hỏi han.

“Di nương, con muốn nói với người chuyện các tiểu đệ đệ!” Tào Ngọc Di nói khẽ: “Ngọc Di biết di nương không nỡ để các tiểu đệ đệ rời xa mình, nhưng chờ đại phu nhân an trí cho biểu thiếu gia xong, nhất định sẽ tìm cách làm chuyện xấu đối với các tiểu đệ đệ.”

“Những lời này là ai dạy con nói?” Chu thị giận tái mặt hỏi.

“Ưm ưm, không có, tự con muốn nói!” Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, nói tiếp: “Di nương, đại phu nhân thật hung dữ, nhưng ở chỗ của nội tổ mẫu lại đang hoàng, nếu có nội tổ mẫu che chở cho các tiểu đệ đệ, chúng ta cũng không cần sợ đại phu nhân rồi!”

“Tốt lắm, đừng nói nữa!” Chu thị nghiêm nghị hô lên, rồi thà chậm ngữ điệu nói: “Tứ tỷ nhi ngoan, con còn nhỏ, những chuyện này di nương tự có suy tính. . .”

“Di nương!” Tào Ngọc Di hạ thấp giọng gọi một tiếng: “Cho dù các tiểu đệ đệ thân thiết với nội tổ mẫu, nhưng chắc chắn nội tổ mẫu sẽ không thương yêu các tiểu đệ đệ hơn người. Tựa như lúc trước đại phu nhân muốn làm cho Ngọc Di không thích di nương, nhưng Ngọc Di biết di nương mới thật sự thương yêu Ngọc Di, cho nên.”

“Tứ tỷ nhi!” Chu thị kinh ngạc nhìn Tào Ngọc Di một cái.

“Hơn nữa, di nương, coi như chúng ta muốn nhờ cậy vào nội tổ mẫu, Ngọc Di nghĩ sợ rằng cũng không dễ dàng như vậy, đại phu nhân nhất định sẽ ở giữa quấy rối, sẽ lấy có nội tổ mẫu lớn tuổi, chúng ta quấy rầy thanh tịnh của nội tổ mẫu. . . nói ở trước mặt nội tổ mẫu và phụ thân, thẳng trước đại phu nhân còn nói không muốn nữ nhi đi làm phiền nội tổ mẫu.” Tào Ngọc Di một hơi nhanh chóng nói hết tất cả những suy nghĩ trong lòng của mình ra.

Chu thị trầm mặc chốc lát, nhẹ giọng nói: “Tứ tỷ nhi, khổ cho con rồi, di nương bên này con không cần lo lắng, chỉ cần để ý ứng phó đại phu nhân cho tốt là được!”

“Di nương!” Tào Ngọc Di dịch chuyển lại gần, dựa vào trong ngực Chu thị gọi một tiếng.

Chu thị chậm rãi vuốt mái tóc mềm mại của Tào Ngọc Di, trong lòng quay cuồng không ngừng, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, suýt nữa cũng không nhận ra tiểu cô nương trước mắt này là Tứ tỷ nhi của mình rồi, thật không biết Tứ tỷ nhi ở trong viện của đại phu nhân đã trải qua những chuyện gì mà mình không biết.

“Di nương biết, Tứ tỷ nhi yên tâm đi, di nương biết nên làm như thế nào!” Chu thị nhẹ giọng nói.

“Vâng!” Tào Ngọc Di nhìn về phía Chu thị cười một cái, cẩn thận nhìn về mặt của Chu thị, thấy Chu thị không có lộ ra vẻ mặt kỳ quái gì, mới thoáng yên tâm một chút.

“Được rồi, con mau trở về đi thôi! Giảm bớt sai lầm bị đại phu nhân bắt được.” Chu thị giúp Tào Ngọc Di sửa sang lại mái tóc và quần áo, ôn nhu dặn dò nói.

“Di nương.” Tào Ngọc Di do dự một chút, nhìn dáng vẻ tâm sự nặng nề của Chu thị, cuối cùng vẫn đề xuống lời nói thốt ra khóe miệng, hành lễ với Chu thị một cái, nói lời từ biệt rồi rời đi.

Chu thị cúi đầu, trên mặt vẻ mặt biến đổi thất thường.

“Nhậm ma ma, bà thấy thế nào?” Chu thị đột ngột hỏi một câu.

Một bà tử từ từ trong tấm rèm vải màn phía sau giường thấp vòng ra ngoài, cung kính chậm rãi nói: “Di nương quá lo rồi, Tứ tiểu thư có thể nghĩ tới những thứ này là chuyện tốt, thông minh không giống như Tam tiểu thư không có đầu óc, như thế này Tứ tiểu thư ở trong viện của đại phu nhân, người cũng có thể yên tâm một chút.”

“Nhậm ma ma nói rất đúng, là ta nghĩ nhiều!” Chu thị ngẩng đầu lên nói.

“Di nương nghĩ thông là tốt rồi, thật ra thì Tứ tiểu thư nói cũng chưa hẳn là không có đạo lý.” Bà tử kia vẻ mặt không chút thay đổi tiếp tục nói.

Chu thị lại thương lượng với bà tử đó mấy câu, mới để cho bà tử đó đi xuống.

Tào Ngọc Di từ từ đi về phía viện của đại phu nhân, vào lúc này Tôn Trạch Văn đang ở trong viện đại phu nhân pha trà, nếu như trở về. Tào Ngọc Di thở dài một cái, không biết đại phu nhân là vì khoe khoang hay là có hứng thú độc ác gì đó, mỗi lần đều muốn gọi Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Dao và mình qua xem mấy người bọn họ thân mật.

“Tứ biểu muội!”

Tào Ngọc Di dừng bước, hành nửa lễ, nhân nhạ kêu lên: “Biểu ca tốt lành!”

“Tứ biểu muội thật có nhã hứng!” Tôn Trạch Văn nhìn lướt qua hoa viên có chút hoang vu, cười nói.

Hiện tại đã là mùa đông rồi, tuy nhiên cỏ khô lá rụng vẫn có tiểu nha đầu và bà tử phụ trách vẩy nước quét nhà thu dọn, không đến nỗi để cho viện nhìn qua dơ dáy bẩn thỉu, chỉ có điều so sánh với những mùa hoa lá phồn hoa khác, thì đúng là.

Tào Ngọc Di khép mắt lại một chút, cái tên Tôn Trạch Văn đáng chết này mỗi lần gọi “Tứ biểu muội”, ngay chữ “Tứ” cũng cố ý nhấn giọng xuống, nghe ra sẽ giống như chữ “Tử” (chết) vậy, cứ gọi thế này làm cho người ta thật khó chịu.

“Biểu ca, Ngọc Di không quấy rầy nhã hứng của huynh nữa!” Tào Ngọc Di len lén liếc mắt, nghiêng thân một cái, ý bảo Tôn Trạch Văn đi trước.

“Ta thấy được nhá!” Tôn Trạch Văn cười xấu xa nói.

Tào Ngọc Di bị ghen lại một cái, tên tiểu tử đáng chết này, biết ngay là không thành thật như vẻ bề ngoài mà.

“Tứ biểu muội là muốn trở về phòng sao? Vừa đúng lúc ta cũng muốn đi đến chỗ cô mẫu.” Tôn Trạch Văn bỗng nhiên dừng lại, đột nhiên kéo búi tóc của Tào Ngọc Di một cái, cười lớn nói: “Muốn đi với ta, ha ha.”

Tào Ngọc Di nhìn bóng lưng Tôn Trạch Văn bước nhanh đi xa, ở trong lòng mặc niệm mấy lần: không nên so đo với trẻ con, không nên so đo với trẻ con.

Tôn Trạch Văn mang theo nụ cười trên mặt vào viện của đại phu nhân, ở trong lòng thầm than, Tào phủ này cũng chỉ có tiểu cô nương Tào Ngọc Di kia còn có một chút thú vị, Tào Ngọc Nga cả ngày bung ra dáng vẻ trưởng tử, hơn nữa tuổi cũng hơi lớn một chút, nếu như trêu chọc một cái mà nói, sợ rằng bọn hạ nhân sẽ nói xấu, Tào Ngọc Linh rõ ràng chính là tiểu cô nương điều ngoa, còn bày ra dáng vẻ thực nữ đại gia gì đó, Tào Ngọc Dao thì càng đáng ghét. Nghĩ tới, Tôn Trạch Văn lấy quả gắp mặt Tào Ngọc Di cho từ trong tay áo ra, chơi đùa một chút, vật này cũng không phải một tiểu hài tử bình thường có thể làm được, nhưng tấm cỡ mấy tiểu nha đầu thì phù hợp.

“Ma ma, chuyện làm như thế nào rồi?” Đại phu nhân hí hóp mắt nhẹ giọng hỏi.

“Phu nhân, bốn nhị đẳng nha đầu kia đều là từ trong viện lão phu nhân ra ngoài, phụ mẫu đều đảm nhiệm chức vụ ở trong viện lão phu nhân, nếu tùy tiện xuất thủ, sợ là.” Phương ma ma chần chờ nói.

“Lão bất tử kia.” Đại phu nhân phun một cái, căm hận nói.

“Phu nhân, cẩn thận lời nói!” Phương ma ma vội vàng tiến lên một bước nói: “Chuyện như vậy phải vạch kế hoạch từ từ, coi như là trong viện lão phu

nhân ra ngoài, chẳng lẽ các nàng không có lúc phạm sai lầm sao, hơn nữa trong viện kia không phải là không có tai mắt của chúng ta, đến lúc đó, chỉ cần nắm lấy lỗi của các nàng”

Đại phu nhân đang chuẩn bị nói gì đó, chuông cửa phía ngoài vang lên.

“Đại phu nhân, biểu thiếu gia tới!” Nha hoàn canh giữ ở bên ngoài giờn thanh kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Căng thẳng (hạ)

Buổi tối hôm đó, Chu thị liền tự mình xuống bếp làm chút thức ăn khác biệt, sai người canh ở nhị môn ngăn đón Đại lão gia.

“Tỳ thiếp thỉnh an lão gia!” Chu thị tự mình nghênh đón ở cửa viện mềm mòng hành lễ một cái.

Chu thị vốn là một nữ nhân xinh đẹp, bằng không cũng không lọt vào mắt của Đại lão gia, nguyên nhân lúc trước được lão phu nhân chọn ra chính là ngực lớn mông to tròn sinh nở rất tốt, trong khoảng thời gian này, Chu thị muốn đích thân cho cặp song sinh bú sữa, cũng không có uống thuốc dứt sữa giống như người khác, vào lúc này bộ ngực càng thêm căng phồng gần như phả rách quần áo chui ra, hơn nữa đoạn thời gian này hoàn toàn không ra khỏi phòng, dường ra làn da càng thêm trắng nõn đỏ thắm, vào lúc này dụ dăng hoi cúi người, quả thật là phong tình vạn chủng.

“Mau đứng lên, không phải là để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt sao! Chờ ở trong phòng là được.” Đại lão gia quét mắt qua bộ ngực của Chu thị mấy cái, ánh mắt hơi co rút lại, vân vân chòm râu mới vừa nhú lên nói.

Chu thị đứng thẳng người, chân thành đi lên đỡ lấy Đại lão gia, vô tình cố ý cọ xát ở trên người Đại lão gia mấy cái, cười cùng Đại lão gia đi vào.

“Muốn cái gì bảo phòng bếp làm là được, nàng chỉ cần trông nom Vũ Đình và Vũ Huân cho tốt.” Đại lão gia nhìn chút thức ăn cố ý bày trên bàn, cau mày nói.

“Tỳ thiếp cả ngày buồn bực ở trong phòng cũng khó chịu, làm chút thức ăn này vẫn không làm tỳ thiếp mệt mỏi được!” Chu thị giúp Đại lão gia sắp bát đĩa, khẽ cười nói.

“Nàng cũng ngồi đi, những thứ này bảo bọn hạ nhân đến làm là được.” Đại lão gia thích ý uống một hớp canh dưỡng sinh, nói với Chu thị.

“Phục vụ lão gia là việc tỳ thiếp nên làm!” Chu thị gấp một đĩa thức ăn cho Đại lão gia, quay đầu lại phân phó hai đại nha đầu đang canh giữ ở phía sau nói: “Các người đều lui xuống đi!”

Hai đại nha đầu thức thời hành lễ lui xuống.

Chu thị lại hầu hạ Đại lão gia ăn một hồi, từ từ dẫn đề tài đến trên người cặp song sinh.

“Lão gia là người làm đại sự, đương nhiên không rảnh cả ngày hiếu kính ở trước mặt lão phu nhân, phu nhân chủ trì việc bếp núc trong phủ, trong ngày thường quản chuyện to nhỏ trước sau trong nhà, thời gian có thể hầu hạ ở dưới gối lão phu nhân cũng không nhiều, khó được Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia được lão phu nhân coi trọng, tỳ thiếp nghĩ tới chuyện như vậy vốn nên xin lão gia và phu nhân làm chủ, chẳng qua là gần đây phu nhân phải chiêu đãi biểu thiếu gia, cho nên.”

Đại lão gia để bát đĩa xuống, xoay chuyển mấy vòng ở trong lòng, thật ra thì cũng không phải không biết chút tâm nhãn này của Chu thị, chỉ có điều vẫn để cho Tam phòng lấy lòng ở trước mặt lão phu nhân, mặc dù cũng không phải là chuyện lớn gì, suy cho cùng cũng làm cho lòng người có chút ngăn cách.

“Nàng có lòng rồi, chờ dùng xong mùng Vũ Đình và Vũ Huân đi thỉnh an lão phu nhân đi!” Đại lão gia cười nói.

“Đa tạ lão gia!” Chu thị cao hứng tiến lên lại mức thêm cho Đại lão gia gần nửa chén canh.

Chờ Đại lão gia chậm rãi ăn xong bữa trưa xong, Chu thị chỉ vội vã ăn hai miếng, liền phân phó Chu ma ma và Triệu ma ma ôm cặp song sinh cùng Đại lão gia đi tới tới viện của lão phu nhân.

Bên này sau khi Tôn Trạch Văn phụng bồi đại phu nhân dùng cơm trưa xong, lấy cớ muốn ôn bài trở về viện của mình.

Lúc Tôn Trạch Văn đến kinh thành đã là mùa đông rồi, tuy nói là tới đi học, nhưng cũng chỉ có thể đợi tới đầu mùa xuân năm sau chờ thời điểm thư viện Thăng Sơn chiêu tuyển học trò mới đi.

Sau khi Đại phu nhân uống một chén trà, mới nhìn sang đại nha đầu bên cạnh hỏi: “Lão gia đâu?”

“Hồi đại phu nhân, Chu di nương phái người chờ ở nhị môn gọi Đại lão gia đi rồi ạ, mới vừa rồi Đại lão gia và Chu di nương mang theo Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia đi đến viện của lão phu nhân.” Đại nha đầu kia vội vàng kể lại tin tức mới vừa nhận được từ chỗ tiểu nha đầu ra.

“Đồ lẳng lơ, một hai người đều không dạy được tỉnh tâm!” Đại phu nhân căm hận mắng một câu, tiếp đó phân phó nói: “Phái người đi viện lão phu nhân trông chừng, nói ta có chuyện muốn thương lượng cùng lão gia!”

“Vâng!” Đại nha đầu kia hành lễ một cái, lui xuống đi phân phó tiểu nha đầu phía dưới.

Ra khỏi viện, Chu thị liền cẩn thận roi ở phía sau Đại lão gia một bước, Chu ma ma và Triệu ma ma ôm cặp song sinh theo ở phía sau, phía sau cùng là mấy nha hoàn bà tử, đoàn người từ từ đi về phía viện của lão phu nhân.

“Lão phu nhân nghỉ ngơi chưa?” Đại lão gia vừa giang hai tay để cho hai đại nha hoàn nghênh đón cởi áo khoác dày cộm nặng nề xuống, vừa nói.

“Hồi Đại lão gia, lão phu nhân mới vừa dùng xong cơm trưa, vào lúc này đang trò chuyện cùng Tam phu nhân!” Một đại nha hoàn cười đáp.

“Lão phu nhân, Đại lão gia, Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia và Chu di nương tới!” Tiểu nha đầu đi qua thông báo, đứng ở bên ngoài màn cửa hô.

“Mau vào đây!” Lão phu nhân ở bên trong cao hứng kêu lên.

“Thỉnh an mẫu thân/ lão phu nhân!”

Mấy người vừa vào cửa, liền phân trước sau tiến lên dập đầu cho lão phu nhân.

“Mau lấy ghế mang tới đây cho Đại lão gia các người, đều thất thân làm cái gì đó!” Lão phu nhân cao giọng phân phó nói.

Ngày thường Đại lão gia không chịu khó đến chỗ của lão phu nhân, hơn nữa bận rộn lên triều, trong ngày thường trừ lúc thỉnh an vào ngày mừng một mười lăm, thì ít có cơ hội gặp lão phu nhân.

Tuy nói lão phu nhân cưng tiểu nhi từ một chút, nhưng suy cho cùng cũng là con trai ruột của mình, tuy trong ngày thường ít gặp, cũng không cần phải lạnh nhạt.

“Thân thể mẫu thân có mạnh khỏe không? Nhi tử bất hiếu, không thể thường xuyên hầu hạ dưới gối mẫu thân.” Đại lão gia khom người ân cần thăm hỏi nói.

“Ngồi xuống nói đi, người là người có chuyện đứng đắn phải làm, đại gia đình của chúng ta đều trông cậy vào người, sao có thể cả ngày phụng bồi lão bà tử ta đây chứ!” Lão phu nhân vui vẻ nói.

Ánh mắt Tam phu nhân lóe lên một cái, hừ, người làm chuyện đứng đắn, chúng ta cả ngày phụng bồi bà đều là ăn cơm trắng đây này.

“Nhi tử thất lễ!” Đại lão gia lại hành lễ một cái mới ngồi xuống.

“Ôm tôn tử ngoan của ta tới đây!” Chờ Đại lão gia ngồi vào chỗ của mình rồi, lão phu nhân mới quay đầu sang Chu ma ma và Triệu ma ma nói.

Hai tức phụ cẩn thận tiến lên đặt cặp song sinh đã sớm bắt đầu không an phận xuống trên giường thấp, trong phòng lão phu nhân rất ấm áp, lúc tiến vào, Chu ma ma và Triệu ma ma dưới sự giúp đỡ của mấy nha đầu đã cởi quần áo bên ngoài dày cộm nặng nề của hai tiểu tử ra, vào lúc này chỉ mặc hai áo trong trong đôi đơn bạc, cặp song sinh vừa đến trên giường, liền cao hứng đuối chân, vỗ tay, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng cười “Khánh khách”.

“Hôm nay thế nào rảnh rồi đến chỗ ta thế?” Lão phu nhân cười híp mắt hỏi.

“Xem lão phu nhân nói này, trong lòng lão gia chúng nô tỳ vẫn luôn nghĩ đến lão phu nhân, hôm nay nghe nô tỳ nhắc đến Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia, lập tức liền vội và tới gặp lão phu nhân đây ạ!” Chu thị tiến lên, đứng ở bên cạnh lão phu nhân, nhận công việc của một tiểu nha đầu ở bên cạnh lão phu nhân, bóp vai cho lão phu nhân, thanh thúy nói.

“Nhi tử nghĩ tới hai tiểu phúc khí Vũ Đình và Vũ Huân này, vào mắt mẫu thân, về sau sẽ để cho hai tiểu tử thú này thường tới quấy rầy mẫu thân, có thể mang đến chút việc vui cho mẫu thân, cũng coi như nhi tử tạ tội chút hiếu tâm.” Đại lão gia đứng lên khom người nói.

“Xem người nói này, Vũ Đình và Vũ Huân đều tốt, chỉ cần bọn nó chịu, lão bà ta liền vui mừng!” Lão phu nhân nhẹ nhàng chạm khẽ cặp song sinh nói.

“Vâng!” Đại lão gia cung kính đáp lời.

Tam phu nhân nhân cơ hội đi lên trêu chọc cặp song sinh, chọc cho lão phu nhân cười lớn.

Kế tiếp, Đại lão gia lại phụng bồi lão phu nhân nói mấy câu, liền lấy cớ còn có việc muốn cùng phụ tá thương lượng cáo lui.

Sau đó Chu thị cũng lui ra ngoài, để cặp song sinh và người hầu hạ cặp song sinh ở lại.

Bởi vì đại phu nhân phải người tới nói đại phu nhân có chuyện, Đại lão gia cũng không có suy nghĩ nhiều liền theo tiểu nha đầu kia đi đến viện của đại phu nhân.

“Lão gia, người đã trở lại!” Đại phu nhân tự mình tiến lên giúp Đại lão gia cởi áo khoác, cung kính nói.

“Có chuyện gì nói mau đi!” Trong đầu đại lão gia vẫn còn nghĩ đến bộ ngực căng phồng của Chu thị, không nhẹ không nặng nói.

Nụ cười ôn hòa trên mặt đại phu nhân đình trệ một chút, nhẹ giọng nói: “Lão gia, uống chén trà trước đã!”

Đại lão gia phẩy tay áo, vào phòng ngồi xuống.

Hai tiểu nha đầu cẩn thận bưng trà đi vào, đặt ở trước mặt của Đại lão gia và đại phu nhân.

Đại lão gia nâng chung trà lên nhấp môi một cái liền để xuống, cũng không phải Đại lão gia đối với đại phu nhân có ý kiến gì, chỉ là nhiều năm trôi qua bị quy củ trói buộc, đã hình thành thói quen, cho tới bây giờ Đại lão gia ở trước mặt đại phu nhân cũng chỉ là dựa theo lễ số, mà lúc trước khi đại phu nhân mới vừa gả vào Tào phủ, cũng được các ma ma lễ giáo ân cần dạy bảo dặn dò phải có lễ nghi phong phạm chánh thất vân vân.

Đại phu nhân thấy trên mặt Đại lão gia đã có vẻ không kiên nhẫn, chỉ đành phải đặt chén trà xuống, chậm rãi nói: “Lão gia, thiếp thân thấy Chu thị cùng lúc nuôi dưỡng Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia, khó tránh khỏi có chỗ không chu toàn, thường xuyên còn phải làm phiền mẫu thân, mẫu thân là một mảnh hảo tâm, làm con dâu như thiếp đây thật hồ thẹn, trong ngày thường không có thể hiếu kính mẫu thân thật tốt đã không nói, thế nào còn có thể để cho chuyện nhỏ này quấy rầy thanh tịnh của mẫu thân, thiếp thân suy nghĩ, không bằng.”

“Chuyện này nàng không cần nói nhiều, ta đã thừa qua cùng mẫu thân rồi!” Đại lão gia cắt ngang lời nói của đại phu nhân, thần nhiên nói.

Đại phu nhân gắng gượng duy trì nụ cười trên mặt, bình tĩnh nói: “Phương pháp xử lý của lão gia dĩ nhiên là tốt, như vậy thiếp thân an tâm!”

Đại lão gia lại nghe đại phu nhân nói mấy câu nhàn thoải, dùng chút điểm tâm, liền đứng lên nói: “Không có chuyện gì ta đi đây, trong thư phòng còn có công vụ đang chờ.”

“Vâng, lão gia, buổi tối bố trí cơm tối ở nơi nào ạ?” Đại phu nhân cũng đứng lên, đi theo sau lưng Đại lão gia hỏi.

“Ừm, đưa đến viện Chu thị đi!” Đại lão gia không chút suy nghĩ nói.

Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, gắng gượng lên tiếng: “Vâng, thiếp thân biết rồi, lão gia đi thong thả!”

Chờ Đại lão gia đi rồi, đương nhiên là đại phu nhân phát ra con tức giận không nhỏ, bất quá rất nhanh liền được Phương ma ma trấn an xuống.

Tào Ngọc Di biết đại phu nhân vì chuyện cặp song sinh kia khẳng định đang mất hứng, mấy ngày nay trừ sớm muộn thỉnh an đại phu nhân, đều thành thật ngây ngô ở trong phòng, tiểu thư của Tào gia trước khi đi học gần như không có chuyện gì làm, cho nên buồn bức trong phòng vẫn tương đối khó chịu, may mắn hiện tại có Vương ma ma ở đây, còn có thể dạy Tào Ngọc Di thêu thùa đơn giản, hơn nữa, sang năm Tào Ngọc Di có thể đi học, công khóa của các tiểu thư Tào phủ vẫn tương đối phong phú, trừ biết chữ ra, thêu thùa ắt không thể thiếu, quy phạm lễ nghi cơ bản, nhạc khí vân vân cũng đều có, dĩ nhiên những thứ này cũng không phải là phu tử trong Tào phủ dạy, nghe nói là mấy lão ma ma trong vương phủ ra ngoài, hiện tại chuyên dạy công khóa cho các tiểu thư đại hộ, căn cứ vào thời gian các nàng đi học mà người ta sắp xếp, hôm nay ở Tào phủ, sáng mai ở Ngô phủ. . . .

“Từ tiểu thư, biểu thiếu gia tới!” Hồng Nhi đứng ở bên ngoài màn cửa hô lên một tiếng.

Tào Ngọc Di còn chưa kịp nói gì, Tôn Trạch Văn đã oanh oanh liệt liệt đi vào, Vương ma ma đứng ở sau lưng Tào Ngọc Di thấy thế khẽ nhíu mày.

Khỏe miệng Tôn Trạch Văn khẽ nhếch lên cười xấu xa, quan sát gian phòng của Tào Ngọc Di, cuối cùng ánh mắt rơi lên khung thêu nhỏ trên tay Tào Ngọc Di.

“Ha ha, ha ha.” Tôn Trạch Văn không chút khách khí cười lớn.

Tào Ngọc Di mới vừa cùng Vương ma ma học thêu thùa mấy ngày, hôm nay đang luyện tập đường nét hoa văn đơn giản, đương nhiên ngay cả bản thân Tào Ngọc Di cũng chỉ có thể cố lắm mới nhìn ra mình thêu cái gì, nơi góc cạnh còn rất thô.

“Biểu ca, huynh có chuyện gì sao?” Tào Ngọc Di rất bình tĩnh cắt cái khung thêu nhỏ trong tay đi, không để ý tới Tôn Trạch Văn cười to, nghiêm mặt hỏi.

“Đây là cái gì?” Tôn Trạch Văn tự mình kéo miếng vải lụa trên khung thêu ra, liếc Tào Ngọc Di một cái, cười xấu xa hỏi.

“Biểu ca, biểu ca.”

Tào Ngọc Dao như một trận gió chạy vào, Hồng Nhi canh giữ ở bên ngoài về mặt lo lắng vội vàng đi theo vào.

“Từ tiểu thư, nô tỳ không ngăn được Tam tiểu thư.” Về mặt Hồng Nhi bất an quỳ xuống.

“Đứng lên đi, nguoi lui xuống trước đi, ra bên ngoài trông chừng!” Tào Ngọc Di có chút nhức đầu phân phó nói.

“Biểu ca, tại sao huynh không đến tìm muội chơi?” Tào Ngọc Dao tựa lên cánh tay Tôn Trạch Văn mềm nhũn hỏi.

“Chỗ Tam biểu muội có đồ chơi tốt gì?” Tôn Trạch Văn mặt không đổi sắc hỏi.

Đuôi mắt Tào Ngọc Di chú ý tới Tôn Trạch Văn bất động thanh sắc lấy đồ mình thêu lần đầu chưa hoàn thành xong bỏ vào trong ngực, đang muốn nói, Tào Ngọc Dao đã bắt đầu lôi kéo Tôn Trạch Văn đi ra ngoài.

“Hôm nay muội vẽ bức họa, biểu ca đi xem một chút nhá.” Tào Ngọc Dao vừa đi vừa ôn ền nói, ra trước cửa còn không khách khí hung ác trợn mắt trừng Tào Ngọc Di một cái.

“Hong Nhi!” Tào Ngọc Di giận tái mặt hô lên.

“Tứ tiểu thư thứ tội!” Hồng Nhi vén rèm cửa lên bước nhanh đi tới, cũng không ngẩng đầu lên liền quỳ xuống.

“Chuyện gì xảy ra?” Tào Ngọc Di trầm giọng hỏi.

“Tam tiểu thư dẫn theo hai nha hoàn tới đây, nô tỳ, nô tỳ không ngăn được.” Hồng Nhi run giọng giải thích.

“Còn người bên ngoài đâu? Đều là người chết cả rồi sao? Cứ nhìn Tam tiểu thư xông tới như thế hả!” Tào Ngọc Di cất cao giọng kêu lên.

“Tứ tiểu thư thứ tội!” Hồng Nhi vội nói: “Mấy tiểu nha đầu đều bị Tiểu Tú gọi đi sai bảo rồi!”

“Gọi Tiểu Đào, Tiểu Tú và hạ nhân phòng này đến cả đây!” Vương ma ma được Tào Ngọc Di ra hiệu, tiến lên nửa bước cao giọng phân phó nói.

“Vâng!” Hồng Nhi đáp một tiếng, nhanh chóng lui ra ngoài.

Bên này Tào Ngọc Dao mới vừa kéo Tôn Trạch Văn ra khỏi phòng, bên kia đại phu nhân liền nhận được tin tức.

“Đồ lẳng lơ không biết xấu hổ, còn nhỏ tuổi đã muốn câu đáp.” Đại phu nhân hung tợn nói, trên mặt thoáng qua vẻ ngoan độc, ngoắc tay gọi Phuong ma ma tới bên cạnh thấp giọng phân phó mấy câu.

Phuong ma ma gật đầu một cái, bèn lui xuống sắp xếp.

Ngày hôm sau tiểu nha đầu trong phòng Tào Ngọc Dao đi đến phòng đại phu nhân phòng tố cáo Tào Ngọc Dao trộm đồ, đại phu nhân tự mình dẫn theo mấy đại nha hoàn và bà tử đi đến phòng Tào Ngọc Dao lật tung một trận, tìm ra bốn năm món đồ nữ trang quý giá của đại phu nhân và Tào Ngọc Linh.

“Phu nhân đại nhân đại lượng, Tam tiểu thư còn nhỏ không hiểu chuyện. . . .”

Lúc Tào Ngọc Di đến, Trần thị đang quỳ trên mặt đất, lôi kéo mép váy của đại phu nhân, khốn đốn cầu khẩn.

“Di nương, người làm cái gì! Con không có trộm đồ, mẫu thân, nhất định là tiểu đề tử lòng dạ hiểm độc kia hãm hại con.” Tào Ngọc Dao chỉ vào tiểu nha đầu mặt báo kia la to.

Tào Ngọc Di buông mí mắt xuống, vẫn còn không rõ tình hình thật ngu xuẩn. . . .

“Bịch ——”

Đại phu nhân ném chén trà, chán ghét đá văng Trần thị.

“Tam tỷ nhi năm nay đã chín tuổi rồi, đi học cũng đã nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả chút chuyện này cũng không hiểu!” Đại phu nhân mặt không chút thay đổi chậm rãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đuổi đi

Chỉ chốc lát sau, Chu thị, Lý thị và Tào Ngọc Nga cũng vội vã chạy tới, Tào Ngọc Nga vừa vào cửa liền hung hăng trợn mắt nhìn Tào Ngọc Dao một cái, gương gao giữ vững bình tĩnh hành lễ với đại phu nhân, sau khi chờ đại phu nhân ra hiệu, ngồi vào phía trên Tào Ngọc Di, Chu thị và Lý thị cùng với bọn nha hoàn quỳ cù đứng ở sau lưng đại phu nhân.

Tào Ngọc Linh là người đến cuối cùng, vừa đến liền bày ra cái mặt thối.

Chờ sau khi Tào Ngọc Linh hành lễ xong, đại phu nhân để cho Tào Ngọc Linh ngồi ở bên cạnh mình.

“Mẫu thân, một con cả ngày để cho nàng ta cùng theo ra vào.” Tào Ngọc Linh nương đến bên cạnh đại phu nhân, bĩu môi nói.

“Nhị tiểu thư thứ tội, nhìn trên tình cảm tỷ muội nhiều năm giữa người và Tam tiểu thư, cầu xin người tha thứ cho Tam tiểu thư.” Trần thị lại quỳ qua, ôm chân Tào Ngọc Linh cầu khẩn.

“Á, người làm cái gì vậy? Mẫu thân——” Tào Ngọc Linh bị Trần thị tóc tai bù xù dọa sợ hết hồn, giẫy hai chân kêu lên.

“Các người đều không có mắt sao, còn không mau kéo Trần thị ra!” Đại phu nhân lạnh giọng quát lên.

Hai bà tử lập tức đáp một tiếng, tiến lên dùng sức kéo Trần thị ra.

Trần thị vừa khóc vừa la, quay đầu kêu Tào Ngọc Dao: “Tam tiểu thư, người mau dập đầu nhận lỗi với phu nhân và Nhị tiểu thư, mau nói người biết sai rồi. . . .”

“Ta không có trộm đồ, mẫu thân, Nhị tỷ, hai người phải tin tưởng ta, ta không có trộm đồ!” Tào Ngọc Dao hung hăng trừng Trần thị một cái, nhảy lên quát, trên mặt vì thế trưởng đến đỏ bừng, gắng gượng tém sơ búi tóc đã rơi là tả không ít xuống.

“Cần rõ, ai cho người ở trước mặt phu nhân gào thét!” Phương ma ma sống lưng thẳng tắp, tiến lên một bước quát lên.

“Không tới phiên một hạ nhân như người tới làm mồm, mẫu thân.” Tào Ngọc Dao hung tợn hô.

“Vả miệng cho ta!” Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Tào Ngọc Dao nổi điên, phân phó Phương ma ma.

“Đừng mà, phu nhân, phu nhân.” Trần thị bị hai bà tử giữ chặt không thể động đậy, khóc hô lên.

Phương ma ma không chút do dự tiến lên cho Tào Ngọc Dao mấy cái tát tai, đánh cho gương mặt trắng nõn của Tào Ngọc Dao lập tức sưng đỏ lên.

“A ——” Về mặt Tào Ngọc Dao không tin sờ gò má mình, hú lên quái dị nhào tới Phương ma ma, hung hăng cào lên mặt Phương Ma ma một đường.

Phương ma ma bị đau, nảy sinh ác độc bắt được tay Tào Ngọc Dao dùng sức vặn một cái.

“Người tới, kéo Tam tiểu thư ra!” Đại phu nhân cao giọng phân phó nói.

Nha hoàn bà tử ở trong phòng này cũng không nhiều, hai đại nha hoàn đứng ở sau lưng đại phu nhân vội vàng tiến lên kéo Tào Ngọc Dao vẫn còn đang dùng chân đá lung tung.

“Mẫu thân, con bị oan!” Tào Ngọc Dao hai mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm đại phu nhân gào thét.

“Phu nhân, Tam tiểu thư vẫn do ngài dạy, tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện hạ tiện trộm đồ này, trong này nhất định là có vấn đề.” Trần thị sửa miệng nói.

Tào Ngọc Di mắt lạnh nhìn trò khôi hài này, ở trong lòng thờ dài, xem ra nha hoàn bà tử ở trong phòng Tào Ngọc Dao gặp phải tai ương.

“Có vấn đề gì! Những vật này là ta tự mình lục soát từ trong phòng Tam tỷ nhi tìm ra, người cũng không nên nói cái gì mà ta dạy, phạm là ta nói một câu Tam tỷ nhi nghe lọt được, sẽ thành như bây giờ sao! Gào thét ở trước mặt trưởng bối, đánh cả bà vú của đích mẫu.” Đại phu nhân chỉ chỉ mấy thứ đồ trang sức trên chiếc kỷ trà, bèn nhón nói.

“Mẫu thân, nhất định là hạ nhân lòng dạ hiểm độc nào đó hãm hại con!” Tào Ngọc Dao tràn đầy lòng tin hai mắt sáng lên nói: “Bà vú kia của con trước đó vài ngày mới vừa đề cập với con muốn nghỉ việc về nhà, nhất định là bà ta, bà ta trộm đồ dĩ nhiên là không cần làm hạ nhân nữa.”

“Phương ma ma, đi gọi Lý ma ma tới đây!” Đôi mắt đại phu nhân lóe lên một cái, quay sang Phương ma ma phân phó nói.

Phương ma ma đáp một tiếng, buông Tào Ngọc Dao ra bước nhanh đi ra ngoài.

Bà vú của Tào Ngọc Dao —— Lý ma ma rất nhanh tới, trước hành lễ với các chủ tử ở trong phòng, thành thật quỳ trên mặt đất chờ đại phu nhân hỏi.

“Nói, có phải người trộm đồ giấu ở trong phòng của ta hay không, có phải hay không?” Tào Ngọc Dao tránh thoát hai đại nha hoàn, một cước đạp lên trên người Lý ma ma, cúi kinh hỏi.

Lý ma ma cuống quýt bò dậy quỳ xong, vừa muốn nói cái gì đó, Trần thị lại lên tiếng: “Lý ma ma, người phải hiểu rõ!”

Lý ma ma khẽ nghiêng hàm răng, quay sang đại phu nhân gào thét nói: “Phu nhân, ngài phải làm chủ giúp nô tỳ! Nô tỳ tốt xấu gì cũng cho Tam tiểu thư vài hộp sữa, trong ngày thường Tam tiểu thư không để nô tỳ vào mắt coi như xong, ngay cả nha hoàn bà tử ở phía dưới cũng dám cho nô tỳ sắc mặt nhìn, vào lúc này, vào lúc này.”

“Lý ma ma, người tốt nhất nói chuyện, có cái gì, đương nhiên phu nhân sẽ chủ trì công đạo cho người!” Phương ma ma chậm chậm nói.

“Vâng, phu nhân, nô tỳ hoàn toàn không biết Tam tiểu thư đang nói cái gì!” Lý ma ma ngừng kêu khóc, nước nôi nói.

“Những thứ đồ này người có từng thấy qua chưa?” Đại phu nhân nâng mí mắt lên một chút hỏi.

Lý ma ma nhìn vài món đồ trang sức kia một cái, cung kính đáp: “Hồi phu nhân, thường ngày nô tỳ ở trong phòng Tam tiểu thư phụ trách đồ thêu thùa, đồ trang sức không thuộc về nô tỳ trông nom, những thứ đồ trang sức này nô tỳ đều chưa từng thấy qua!”

Tào Ngọc Dao và Trần thị muốn nói cái gì đó, đại phu nhân quét một ánh mắt tới, tiếp tục hỏi: “Nghe nói người muốn nghỉ việc?”

“Hồi phu nhân, trước đó vài ngày bà bà của nô tỳ sinh bệnh nặng, mấy đứa nhỏ cũng không có ai chiếu cố, nô tỳ đã nói với quản sự trong phủ từ trước, đang chờ phu nhân và Tam tiểu thư ân điển!” Lý ma ma ăn nói rõ ràng.

“Người nói láo, rõ ràng chính là người mang lòng bất mãn với ta, có ý hãm hại ta, có tật giật mình muốn tránh đi ra ngoài!” Tào Ngọc Dao vừa kêu, vừa nhào tới, tay đâm chân đá về phía Lý ma ma.

Tào Ngọc Di nhú mày một cái, có ý làm ra dáng vẻ sợ hãi run rẩy, nhích lại gần bên cạnh Tào Ngọc Nga.

“Mẫu thân, hình như Tứ muội muội có cái gì đó không thích hợp!” Tào Ngọc Nga đỡ Tào Ngọc Di đứng lên nói.

Chu thị lập tức lo lắng nhìn sang, nói khẽ với đại phu nhân: “Phu nhân, Tứ tiểu thư quá nhỏ, hôm nay tình cảnh này sợ là hù dọa Tứ tiểu thư rồi!”

“Mẫu thân.” Tào Ngọc Di phối hợp yếu ớt gọi một tiếng.

“Như Sương, người đưa Tứ tiểu thư về phòng trước đi!” Đại phu nhân cau mày phân phó nói.

“Vâng!” Như Sương tiến lên đỡ lấy Tào Ngọc Di hành lễ một cái, lui xuống.

Ra khỏi phòng ngoài, Tiểu Đào và Hồng Nhi canh giữ ở dưới hành lang vội vàng tiến lên đón, nhận lấy Tào Ngọc Di trong tay Như Sương.

“Làm phiền Như Sương tỷ tỷ!” Sau khi Hồng Nhi hầu hạ Tào Ngọc Di nằm xuống giường, lấy một cái hà bao đã sớm chuẩn bị xong nhét vào trong tay Như Sương, cười nói: “Tỷ tỷ mau trở về thưa lại với đại phu nhân đi, bộ dạng Tứ tiểu thư chúng muội như thế này, muội sẽ không tiến!”

Như Sương cười khách sáo với Hồng Nhi mấy câu, lắc mông rời khỏi.

Chờ trong phòng chỉ còn lại Vương ma ma và Hồng Nhi, Tào Ngọc Di mới từ trên giường lật người ngồi dậy, thấp giọng nói với Vương ma ma chuyện vừa rồi.

“Tứ tiểu thư, người yên tâm đi, chuyện như vậy chắc chắn sẽ không nháo lớn, không nói đâu xa Đại tiểu thư đã đến tuổi làm mai, còn có Nhị tiểu thư cũng ở đằng trước Tam tiểu thư, đại phu nhân còn phải chú ý đến thanh danh của Tào gia và thể diện của mình nữa.” Vương ma ma chậm rãi nói.

Tào Ngọc Di như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Sau đó quả nhiên như Vương ma ma đoán, đại phu nhân đúng là sắp to mưa nhỏ, gần như lập tam đường hội thẩm, cuối cùng lại chỉ đuổi Trần thị và Tào Ngọc Dao ra khỏi chánh viện cho xong việc, hiện tại Trần thị và Tào Ngọc Dao đã chen vào trong viện của Lý thị, đối ngoại cũng chỉ nói Tào Ngọc Dao trưởng thành, không thích hợp cùng với Trần thị ở trong chánh viện, dĩ nhiên trên dưới Tào phủ có bao nhiêu người biết sự thật cũng không biết được

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giữ người

Lúc Tào Ngọc Dao ra khỏi chánh viện, tất cả nha hoàn bà tử bên cạnh đều bị đại phu nhân lấy cớ đuổi đi ra ngoài, lại phái một nhóm khác đi qua lần nữa.

“Ma ma, hôm kia ở chỗ của ta không phải bắt được một bà tử lười biếng uống rượu ư, quản sự ma ma làm thế nào cho quay về vậy?” Tào Ngọc Di vừa lơ đãng thêu thùa, vừa nói.

“Quản sự Ngô ma ma để cho Tứ tiểu thư đuổi bà ta đi, chuyện này sợ rằng đã có tức phụ chức cao hơn một chút suy nghĩ biện pháp vào lại phòng này rồi!” Vương ma ma nhẹ giọng đáp.

“Đề cập với Thăng Nhi, để cho mẫu thân nàng ấy vào đây đi!” Tào Ngọc Di chậm rãi nói.

“Tứ tiểu thư, đại phu nhân bên kia sợ là.” Vương ma ma do dự nói.

“Đại phu nhân không có thời gian trông nom chút chuyện nhỏ này, bà tử quản sự cũng sẽ không lấy chuyện điều động một bà tử thô sử đi làm phiên đại phu nhân!” Tào Ngọc Di cũng không ngần đầu lên nói.

Ánh mắt Vương ma ma phức tạp nhìn Tào Ngọc Di mới hơn năm tuổi một cái, cung kính đáp một tiếng, đi xuống an bài.

Tào Ngọc Di thả châm tuyến trong tay xuống, xoa nhẹ cái cổ có chút đau nhức, cũng may qua hết năm đã có thể đi học, cuộc sống như thế này thật đúng là khó chịu.

Lúc trước Chu thị chuyển ra ngoài, Lý thị liền chiếm cả viện, vào lúc này Trần thị và Tào Ngọc Dao phải chuyển vào, đương nhiên Lý thị vạn phần không muốn, miễn cưỡng dọn ra ba gian phòng gần nhất.

Tào Ngọc Dao vừa vào gian phòng của mình liền bùng nổ, vừa ném vừa đập, chỉ cây đầu giường cây hộc lớn tiếng kêu la trong phòng.

“Ồ, Tam tiểu thư thật đúng là giáo dưỡng tốt, khó trách phu nhân tình tâm để cho người ra ngoài ở.” Lý thị đứng ở cửa phòng mình, vung khăn âm dương quái khí nói.

“Phi, chỉ bằng thân phận không thể lên mặt bàn của người, cũng dám ở trước mặt ta nói lời này, bốn tiểu thư thế nào còn chưa tới phiên người nói ba nói bốn.” Tào Ngọc Dao chỉ vào Lý thị không chút khách khí nói.

Lý thị giận đến suýt ném cái khăn, tuy nói thiếp thất địa vị không cao, nữ nhi, nhi tử trong bụng mình ra ngoài đều là chủ tử, nhưng cũng không có thứ tử thứ nữ nào dám không để thiếp thất ở trong mắt.

“Tỷ tỷ thứ tội, Tam tiểu thư không hiểu chuyện, muội muội ở chỗ này nhận lỗi với tỷ, chờ muội muội bên này thu dọn xong, lại đi bồi lễ cho tỷ tỷ.” Trần thị vội vã chạy tới, ngăn Tào Ngọc Dao lại, vừa hành lễ với Lý thị, vừa tươi cười nói.

“Muội muội, không phải là tỷ tỷ muốn thoái thác, tỷ nhi này nhá, cũng không có thể một mực cứng chịu quá.” Lý thị ra dáng nói mấy câu, đắc ý nhìn Tào Ngọc Dao một cái, quay người vào phòng.

“Thật không biết xấu hổ.” Tào Ngọc Dao nổi giận đùng đùng gào về phía phòng Lý thị.

Trần thị nhẫn tâm, trò tay tát Tào Ngọc Dao một bạt tay, chỉ vào phòng nói: “Đi vào cho ta!”

Tào Ngọc Dao bùm mặt, không tin nhìn Trần thị, trong miệng khiển trách: “Người đánh ta! Người dám đánh ta.”

Trần thị thấy thế, không chút do dự lại cho thêm một bạt tay qua, nghiêm nghị nói: “Xem một chút bộ dạng người bây giờ giống cái gì, hôm trước ngay cả nô tài cũng đánh người, hiện tại ta đánh người mấy cái coi là cái gì, người còn tưởng rằng người ở trong phủ còn vẻ vang lắm sao, vốn tưởng rằng để cho phu nhân dạy người lớn lên.”

Trong viện mấy nha hoàn bà tử đều len lén nhìn lại, thỉnh thoảng che miệng nói nhỏ với nhau hai câu.

“Đi vào, người còn ngại không đủ mặt thể diện có phải không?” Trần thị dùng sức đẩy Tào Ngọc Dao đang u mê vào, xoay người nâng cằm quát nha hoàn bà tử trong viện: “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì! Cho dù Tam tiểu thư và ta ra khỏi chánh viện, cũng vẫn là chủ tử và di nương, bọn nô tài các người có thể làm cản đứng đó xem náo nhiệt sao.”

Mấy nha hoàn bà tử thấy thế, đều cuống quýt hành lễ, lui xuống.

Trần thị mắng hạ nhân xem náo nhiệt trong viện xong, xoay người vào phòng, Tào Ngọc Dao đang nằm lý ở trên giường khóc “Hức hức”.

“Nha đầu ngu xuẩn, di nương đã nói với con thế nào.” Vành mắt Trần thị đỏ lên, vuốt lưng Tào Ngọc Dao thấp giọng trách mắng.

“Di nương!” Tào Ngọc Dao xoay thân thể qua, nhào tới trong ngực Trần thị, buồn bã khóc lên.

“Được rồi, được rồi, khóc đi, khóc đi, khóc xong rồi nghe di nương nói!” Trần thị ôm Tào Ngọc Dao nói.

Qua một hồi thật lâu, Tào Ngọc Dao mới bình tĩnh lại, Trần thị tự mình rót một chút nước cho Tào Ngọc Dao lau mặt, kê tới bên tai Tào Ngọc Dao, dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe nói: “Tam tỷ nhi, hiện tại người trong phòng này của chúng ta đều là đại phu nhân an bài tới, thường ngày con có thể sai khiến, nhưng khi có chuyện gì, ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra miệng.”

“Di nương, ta thật là sợ!” Tào Ngọc Dao rúc cổ tựa vào trên người Trần thị thấp giọng nói.

“Không phải lúc trước di nương đã nói với con rồi sao, con còn nhỏ, hiện tại gấp hơn cũng không phải là chúng ta, hiện tại chuyện này, rõ ràng là đại phu nhân muốn gây vò hai mẫu nữ chúng ta, con cũng không cần sợ, trước tiên chúng ta cứ xem phía trên làm theo, làm hỏng lần nữa cũng không tới đâu, dù sao cũng còn có lão gia và lão phu nhân mà.” Trần thị từ từ khuyên giải nói.

“Vâng!” Tào Ngọc Dao đáp một tiếng, trên mặt vẫn còn mờ mịt, trong mắt lại thoáng qua một tia hung tợn, chỉ có điều Trần thị đang nhỏ giọng dặn dò Tào Ngọc Dao, cũng không có chủ ý tới thời.

“Tỷ nhi ngoan, sau này con phải ủy khuất rồi, Nhị tiểu thư cũng không có bản lĩnh như đại phu nhân, con cứ mặt dày đi lấy lòng nàng, không quá hai tháng, chắc chắn con sẽ dụ dỗ được nàng ta trở lại, đến lúc đó.”

Tào Ngọc Dao gật đầu một cái không lên tiếng, oán hận trong mắt lại sâu hơn, từ nhỏ đến lớn, chỉ biết bảo ta đi lấy lòng đại phu nhân và Nhị tiểu thư, bây giờ không phải giống như giấy rách bị người ta ném đi ra ngoài sao.

Trần thị lại dặn dò Tào Ngọc Dao rất nhiều chuyện xong mới khẽ nói: “Con nghỉ ngơi một chút trước đi, di nương đi ra ngoài xem bọn hạ nhân thu dọn đồ đạc!”

Tào Ngọc Dao đáp một tiếng, để Trần thị phục vụ cời áo khoác và giày, nằm chết đi trên giường.

Bên này Trần thị mới vừa đánh Tào Ngọc Dao xong, thì bên chỗ đại phu nhân nhận được tin tức.

“Ta biết rồi, sau này nhất chuyện trọng yếu trong phòng kia tối mỗi ngày báo lại một lần là đủ rồi!” Đại phu nhân thản nhiên nói.

Nha hoàn đang quỳ đáp lời ở phía dưới sợ run cả người, liên tục đáp vâng, dập đầu một cái lui ra ngoài.

Tào Ngọc Di cũng không có đề ý chuyện Tào Ngọc Dao và Trần thị bên kia như thế nào, chỉ có điều lúc Vương ma ma trở lại cũng mang theo tin tức tới đây, một trận như vậy, truyền ra gần như khắp phủ đều biết cả rồi.

“Ma ma hơi lưu ý một chút là tốt rồi, Thằng Nhi trả lời thế nào?” Tào Ngọc Di cười hỏi.

“Nhà Thằng Nhi còn vài người đang há mồm chờ ăn đấy, Tứ tiểu thư yên tâm đi!” Vương ma ma cười híp mắt cam đoan.

“Ma ma phiền hà rồi, chờ mẫu thân Thằng Nhi tiến vào, bà tổn thêm chút tâm tư nhìn xem, dùng không được, ngay cả Thằng Nhi cũng đuổi ra ngoài đi!” Tào Ngọc Di nhẹ nhàng nói, một nha đầu khéo léo, qua lại thân thiết với các nơi mình không thể sử dụng, thì càng không giữ lại được.

“Vâng!” Vương ma ma nghiêm nghị đáp lại.

Tào Ngọc Di nhìn Vương ma ma cười một tiếng, xua tan không khí nặng trĩu trong phòng, lại lấy châm tuyền ra thỉnh giáo Vương ma ma giết thời gian. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngã bệnh (thượng)

Sắp tới cuối năm, ở Tào phủ bất luận là chủ tử hay là nô tài cũng đều bận rộn bề đầu sút trán, lúc này Nhị lão gia lại gửi thư về, nói là năm nay sẽ hồi kinh mừng năm mới, năm trước Nhị lão gia đều lấy công vụ bề bộn làm lý do, ở lại nơi nhậm chức qua năm mới, phái mấy hạ nhân có thể diện đưa mấy xe lễ vật về.

Đại phu nhân nhận được tin lại không thể không an bài nhân thủ dọn dẹp viện cho một đại gia đình Nhị lão gia, đương nhiên trong phủ Nhị lão gia và Nhị phu nhân có một chánh viện cố định, chẳng qua là mấy năm qua, Nhị lão gia ở nơi nhậm chức lại mới nâng một thiếp thất lên không nói, lại được một nhi tử thứ xuất, mấy nữ nhi thứ xuất, hai tiểu thiếu gia đích xuất cũng đều trưởng thành, không thể chen chúc trong chánh viện của nhị phu nhân như trước kia được.

Ngày hôm đó đại phu nhân dậy sớm chỉnh đốn xong, xoa bóp cái trán có chút phình to, kiên cường chống đỡ đi thỉnh an lão phu nhân, thuận tiện hỏi báo chuyện trong phủ với lão phu nhân một lần, lão phu nhân từ lúc đại phu nhân vào cửa liền bắt đầu nhắc đến muốn hưởng thanh phúc (an nhàn hưởng phúc), trong phủ đều giao cho đại phu nhân lo, chỉ có điều nếu quả thật xem lão phu nhân thành vật trang trí, vậy cũng không được, lão phu nhân đứng là không quản gia mấy năm nay, nhưng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ kia một chuyện sao có thể tránh được ánh mắt của lão phu nhân, chẳng qua là xem lão phu nhân có nguyện ý nhúng tay vào hay không thôi.

Lão phu nhân đang phiền não mấy ngày nay, không có chuyện gì cũng sẽ tìm gốc rễ phát tác ra, vào lúc này nghe được đại phu nhân nói đến chuyện an bài viện cho cả nhà Nhị lão gia, trong lòng càng thêm đồ dầu vào lửa, hỏa khí “tử tử” vọt thẳng lên, chỉ có điều e ngại mấy cô nương và hạ nhân đều ở đây, không có trực tiếp đánh rơi thể diện của đại phu nhân thôi.

Ba vị lão gia hiện giờ ở Tào phủ, Đại lão gia và Tam lão gia đều là con ruột của lão phu nhân, Nhị lão gia chỉ là thứ xuất, Đại lão gia đi con đường thi cử, coi như là quan văn chánh tông, Tam lão gia từ nhỏ đã được lão phu nhân thiên vị cưng chiều, chỉ có Nhị lão gia là được lòng Lão thái gia, từ nhỏ thích nghịch thương lộng côn, còn nhỏ tuổi đã đầu quân, ở nơi này không có chiến tranh có thể lập công, từng bước từng bước đi lên, mặc dù có Tào phủ làm hậu thuẫn, cũng coi như có mấy phần bản lĩnh.

Xuất thân Lão thái gia là bạch đình lỗ mắng dựa vào quân công, lão phu nhân cũng là tiểu thư trong đại gia tộc chính tông ra ngoài, giữa hai người đương nhiên không thể nào là tình đầu ý hợp rồi, lúc Lão thái gia còn trẻ cũng có một đồng lớn chuyện phong lưu, thiếp thất có danh phận chính thức có sáu vị, đương nhiên những thông phòng nha hoàn khác cũng không ít, đến bây giờ một Tào phủ lớn như thế cũng chỉ có ba vị lão gia, một vị cô nãi nãi thứ xuất lấy chồng ở xa, đủ cho biết thủ đoạn năm đó của lão phu nhân rồi, Nhị lão gia ở dưới tay của lão phu nhân có thể thuận lợi thành gia lập nghiệp, trừ Lão thái gia che chở, trọng yếu nhất chính là sinh mẫu (mẹ ruột) ông ta - Lư lão di nương có tâm kế tốt, những năm gần đây Lư lão di nương và Nhị lão gia vẫn luôn là một cây gai ở trong lòng lão phu nhân.

Về mặt lão phu nhân không phiền hà, ngay cả cơm trưa cũng không có giữ người lại để cho mọi người tự giải tán, buổi chiều tìm cái lý do gọi đại phu nhân đến khiến trách một trận mới xem như phân giải được cơn tức ở trong lòng, nhưng lại làm cho đại phu nhân tức giận tới mức tức nghẹn.

“Phu nhân, có muốn phái người đi mời thái y tới xem một chút hay không?” Sau khi từ viện của lão phu nhân trở lại, Phương ma ma chờ đại phu nhân nằm xuống, lo lắng hỏi.

“Quên đi, cũng không phải là người tinh quý như vậy, giảm bớt cho bên trên giữ lại cái cố, ta nằm một lát là tốt rồi.” Đại phu nhân ấn cái trán hữu khí vô lực (uể oải) nói.

Phương ma ma đáp một tiếng, giúp đại phu nhân buông màn xuống.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Tào Ngọc Di đi thỉnh an đại phu nhân liền phát hiện, sắc mặt đại phu nhân rất khó coi, cả người ỉu xìu ỉu rũ tựa lưng vào ghế ngồi, không có khí thế bén nhọn bức người thường ngày, đối với mấy cô nương thỉnh an cũng chỉ có lệ đôi câu, liền đuổi đi ra ngoài, Tào Ngọc Di mừng rỡ được thanh tĩnh, trở về phòng của mình dùng điểm tâm.

Chờ mấy cô nương thỉnh an xong, đại phu nhân ngay cả điểm tâm cũng chưa kịp ăn, thì có nha hoàn bà tử đến thưa chuyện, đành phải vội vã dùng hai miếng điểm tâm liền chống đỡ đi đại sảnh xử lý sự vụ, nghe một người lại một người hạ nhân tới nói hoặc là chỉ tiền hoặc là xin lãnh vật phẩm hoặc là xin chỉ thị của chủ tử vân vân, đại phu nhân chỉ cảm thấy trong đầu vang lên tiếng ong ong, cái gì cũng nghe không rõ ràng lắm, dồn dập liên tiếp, may nhờ có Phương ma ma và mấy bà tử tâm phúc ở bên cạnh giúp đỡ mới không có xảy ra sai sót lớn gì.

“Phu nhân, uống ngụm trà nóng nghỉ một lát đi!” Phương ma ma nhìn đại phu nhân ngay cả bôi lớp son phấn cũng không giấu được sắc mặt ố vàng mệt mỏi, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ừm.” Đại phu nhân đáp một tiếng, lại ấn cái trán.

Gần tới trưa, hạ nhân đến thưa chuyện mới coi như bớt được chút ít.

“Đờ ta trở về nằm nghỉ một lát, không có chuyện gì lớn các người liền trực tiếp phân phó.” Đại phu nhân vội vã dặn dò mấy câu, sau khi trở về liền nằm ở trên giường, ngay cả cơm trưa cũng không dùng.

Phương ma ma khuyên lại khuyên, đại phu nhân mới miễn cưỡng dùng vài hớp cháo.

“Phu nhân, vẫn nên mời thái y tới xem mạch một lần đi!” Phương ma ma vừa tự mình xoa trán cho đại phu nhân, vừa nói.

Đại phu nhân giật giật mí mắt, giãy dụa chốc lát nói: “Không được, vào lúc này mời thái y không phải là để cho Tam phòng thừa cơ sao! Tam phòng kia đang đồ mắt nhìn chằm chằm việc bếp núc trong phủ này.”

“Phu nhân!” Phương ma ma sốt ruột gọi một tiếng, thấp giọng nói: “Nhưng thân thể của người là quan trọng nhất.”

“Được rồi, ma ma, ta biết, cũng không cần mời ngự y rầm rộ như vậy, phái người đi ra ngoài gọi đại phu tới là được, để cho ta nghỉ ngơi trước một lát!” Đại phu nhân phát phát tay phân phó nói, sau đó nhắm hai mắt lại, tỏ rõ không muốn bàn chuyện này nữa.

“Vâng!” Phương ma ma bắt đắc dĩ đáp lại, bước nhanh lui ra ngoài phân phó phía dưới.

Đại phu nhân chỉ là nhức đầu, cả người không còn chút sức lực nào, đại phu xem cũng nói không ra nguyên do, chỉ nói là phải tĩnh dưỡng, để lại phương thuốc tâm bổ.

“Phu nhân, thuốc của người tới!” Phương ma ma bưng thuốc đi vào, trước tiên nhẹ nhàng để thuốc xuống ở một bên, chờ đại phu nhân ngồi dậy, đổ nước ấm cho đại phu nhân lau mặt.

Đại phu nhân tự mình nhận lấy chén thuốc, cau mày một hơi uống hết sạch.

Phương ma ma vội vàng đưa nước súc miệng và ống nhổ qua.

Đại phu nhân súc miệng, lấy một viên mơ ướp mật thả vào trong miệng, để xuống mùi thuốc, mới nhàn nhạt hỏi: “Bên ngoài giờ gì rồi?”

“Bẩm phu nhân, đã là giờ Dậu một khắc (từ 5 giờ 15 đến 7 giờ 15 chiều) rồi!” Tiểu nha đầu đang dọn dẹp chén thuốc giòn giã đáp.

“Phu nhân, cơm tối đặt ở nơi nào?” Phương ma ma thấp giọng hỏi.

“Đã lúc này rồi, không cần bày ra, bảo phòng bếp làm chút canh chua tới đây!” Đại phu nhân cau mày phân phó nói.

Phuong ma ma đáp một tiếng, đi ra ngoài gọi một tiểu nha đầu phân phó xuống.

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, sắc mặt đại phu nhân càng ngày càng khó coi, ngày hôm đó sau khi chủ trì chuyện trong phủ nửa ngày, dưới sự dìu đỡ của hạ nhân đi tới cửa liên tể xuống, nếu không phải các nha hoàn bà tử đi theo nhanh tay, sợ là sẽ té bể đầu rồi, chuyện như vậy rốt cục kinh động đến lão phu nhân, xế chiều hôm đó lão phu nhân liền tự mình dẫn tam phu nhân đến viện của đại phu nhân. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Ngã bệnh (hạ)

“Con dâu bất hiếu, làm phiền mẫu thân bận tâm!” Đại phu nhân nhận được tin, dưới sự dìu đỡ của Phuong ma ma đi ra nghênh đón, hành lễ với lão phu nhân một cái.

“Ngươi đứng lên làm cái gì! Mau đỡ phu nhân các ngươi trở về nằm!” Lão phu nhân quan sát trên dưới đại phu nhân mấy lần, trách cứ nói.

Sau khi Đại phu nhân tiễn thái y đi xong đã cố ý trang điểm ăn mặc, đề phòng lão phu nhân phái người tới thăm, trên mặt thoa son phấn thật dày, miễn cưỡng che được sắc mặt khó coi.

“Tạ mẫu thân quan tâm, con dâu nào có dễ hỏng như vậy!” Đại phu nhân rũ mĩ mắt cung kính nói, trước mắt từng trận biến thành màu đen.

“Đại tẩu, tẩu nha, vẫn nên chú ý nhiều một chút, thể cốt này cũng không thể nói đùa được !” Tam phu nhân đỡ lão phu nhân ân cần nói.

Đại phu nhân hận đến nghiêng răng, suýt nữa thở không nổi.

Sau khi Lão phu nhân vào phòng ngồi vào chỗ của mình, uống mấy ngụm trà mới quay sang sai người đứng bên cạnh hầu hạ đại phu nhân nói: “Lấy cho phu nhân các người cái ghế!”

Sau khi đại phu nhân nói cảm tạ xong, chịu đựng từng trận choáng váng ngồi xuống.

“Thái y nói thế nào?” Lão phu nhân vuốt vuốt noãn ngọc trên đầu cây quai trượng gỗ lim trong tay hỏi.

“Thưa mẫu thân, thái y nói không có gì đáng ngại, cũng không phải là bệnh da lông gì, chỉ để lại một phương thuốc bổ!” Đại phu nhân thấp giọng đáp.

“Như vậy cũng tốt, năm này sắp hết, trong trong ngoài ngoài một mình ngươi chống đỡ, cũng cực khổ, nhà lão Tam nói rất đúng, thể cốt vẫn trọng yếu nhất, mặc dù thái y nói không phải là vấn đề lớn gì, nhưng cũng không thể khinh thường, chuyện thôn trang vốn là hai phu thê lão Tam quan tâm, vậy chuyện đồ tể thôn trang đưa tới sẽ để cho nhà lão Tam giúp đỡ trước, chờ thân thể ngươi dưỡng tốt rồi, sẽ đưa sổ sách trở về!” Lão phu nhân nhìn đại phu nhân về mặt từ ái nói.

“Mẫu thân nói phải, về sau liền làm phiền Tam đệ muội rồi!” Đại phu nhân nắm chặt khăn lên tiếng.

“Xem đại tẩu nói kia, đệ muội không làm nên chuyện, sợ là đại tẩu phải khoan dung thêm một chút!” Tam phu nhân cười nói.

“Lão phu nhân, tỳ thiếp có câu không biết có nên nói hay không!” Lý thị vẫn đứng ở sau lưng đại phu nhân cười khanh khách chen vào.

“Cái gì có nên nói hay không nói, cứ nói ra trước thử xem!” Lão phu nhân mỉm cười trả lời một câu.

“Tỳ thiếp thấy Đại tiểu thư và Nhị tiểu thư cũng không nhỏ, hiện giờ phu nhân ngã bệnh, không bằng để cho hai vị tiểu thư giúp phu nhân chia sẻ một chút, cũng coi như hai vị tiểu thư hiếu tâm trọn vẹn.” Lý thị đi ra, đập đầu với lão phu nhân một cái, quỳ trên mặt đất nói.

“Nói đến mới để ý, đại tỷ nhi qua năm đã mười lăm rồi nhỉ, thấy cũng sắp ra cửa, là thời điểm học một ít quản lý sự vụ rồi, nhà lão Đại, ngươi nên sắp xếp đi!” Lão phu nhân đồng ý, quay sang đại phu nhân phân phó.

“Vâng, là con dâu sơ sót!” Đại phu nhân cúi đầu xuống nói.

Lão phu nhân hài lòng gật đầu một cái, lại nói mấy câu để cho đại phu nhân nghỉ ngơi thật tốt liền dẫn tam phu nhân rời đi.

“Loảng xoảng!”

Sau khi chờ đoàn người lão phu nhân đi xa, bình trà và chén trà trên chiếc kỷ trà bị đại phu nhân vung tay lên quét xuống dưới.

“Phu nhân!” Phương ma ma gọi một tiếng, phát tay để cho nha hoàn bà tử trong phòng đều lui xuống.

“Đúng là thiên vị, nói sao nghe thật bùi tai, hai ba câu liền nhanh chóng đưa thịt béo đến trong miệng Tam phòng, mỗi một người đều không tỉnh tâm. . . .” Đại phu nhân cắn răng nghiêng lợi nói.

“Phu nhân, người trước tiên nên tạm thả lỏng tinh thần, không phải thái y nói phải tĩnh dưỡng ư, chỉ là mấy xe hàng thôn trang thôi, đến lúc đó cứ tìm vấn đề trên sổ sách, về phần Đại tiểu thư.” Phương ma ma thấp giọng trấn an đại phu nhân đang tức giận.

Đại phu nhân được Phương ma ma khuyên lơn, sắc mặt từ từ bình tĩnh lại, nhỏ giọng bàn bạc với Phương ma ma.

Bất kể như thế nào, đại phu nhân ngã bệnh, Tào Ngọc Di bắt đầu đi theo Tào Ngọc Nga đến bên cạnh đại phu nhân phục vụ, phần lớn là làm dáng một chút. . . .

Đại lão gia cũng ở bên ngoài tìm nhân sâm mấy trăm năm gì đó trở lại cho đại phu nhân, chỉ có điều không có qua đêm ở trong viện đại phu nhân.

Đại phu nhân là một người hiếu thắng, cho dù thân thể không thoải mái cũng vững vàng tiếp tục không buông tha việc bếp núc trong phủ, ở trong mấy ngày đại gia đình Nhị lão gia trở về vừa tốt vừa rồi ren một trận, sau đó liền không xuống giường được, mời thái y cũng chỉ nói phải tĩnh dưỡng, cụ thể bệnh tật gì lại không nói ra nguyên do.

Tôn Trạch Văn mỗi ngày sớm muộn gì cũng tới thỉnh an đại phu nhân, đại phu nhân nói sợ lây bệnh cho hắn, mỗi lần cũng không để cho hắn ngây ngô lâu.

“Thật là thứ không còn dùng được, lúc trước để cho nàng tĩnh dưỡng cho tốt, hết lần này tới lần khác lại.” Lão phu nhân chống quai trượng ở trong phòng mình tức giận mắng một trận.

Đại phu nhân ngã bệnh, năm cũ sắp qua trong phủ này phải có người chủ trì, năm trước khá tốt, hết lần này tới lần khác năm nay một nhà Nhị lão gia trở lại, lão phu nhân lại không thể lướt qua Nhị phu nhân trực tiếp tiếp bảo Tam phu nhân quản gia, dĩ nhiên là tức giận thật lớn một phen.

“Mẫu thân hãy thả lỏng tinh thần một chút, theo con dâu thấy Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư làm cũng rất tốt, con dâu sợ là còn không có bản lĩnh kia đâu. . . .” Tam phu nhân tiến lên nhẹ giọng nói.

Trên mặt lão phu nhân lộ ra nụ cười, vỗ nhẹ mu bàn tay tam phu nhân nói: “Ngươi có mấy phần bản lĩnh, lão bà từ ta đều hiểu rõ!”

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Nhị phu nhân tới đây thỉnh an lão phu nhân, lão phu nhân liền nhân cơ hội nói ra.

“ Lão Tam không có tiền đồ, liên lụy đến nhà lão Tam đi ra ngoài cũng không có thể diện, nhà lão Đại lại bị bệnh, chuyện lui tới trong phủ này ngươi để tâm hơn một chút, về phần việc bếp núc trong lúc này, Đại tỷ nhi và Nhị tỷ nhi cũng trưởng thành rồi, nhà lão Tam sẽ ở bên cạnh giúp đỡ một chút, cố vượt qua trước.” Lão phu nhân mặt không chút thay đổi nói.

Nhị phu nhân ôn thuận đồng ý.

Tào Ngọc Di đứng ở một bên thầm than, sợ là trong lòng Nhị phu nhân đã vui mừng nở hoa rồi, một nhà Nhị lão gia qua hết năm sẽ đi, việc bếp núc trong phủ này cũng không phải của hiếm gì, nhân tình lui tới chính là cơ hội tốt cùng các nhà quyền quý trong kinh thành liên lạc tình cảm, sợ rằng lão phu nhân không giao thay mặt, nhị phu nhân cũng muốn tìm cách đi ra ngoài.

Kế tiếp mấy nhi tử nữ nhi của Nhị lão gia tiến lên đây cùng bọn Tào Ngọc Di hành lễ với nhau, không gặp mặt thì đưa lễ ra mắt, đã gặp mặt cũng có lễ vật nhỏ đưa ra ngoài.

Nhà mẹ Nhị phu nhân chỉ là một mạt đẳng mang tước vị ngũ phẩm, chỉ có điều Nhị phu nhân là Đại tiểu thư đích xuất nghiêm chính, hiện tại cũng đã có hai nhi tử một nữ nhi, chính là Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia và Ngũ tiểu thư Tào phủ, coi như nhà mẹ thật sự suy thoái một chút, sống lưng của Nhị phu nhân cũng cứng rắn. Nhị lão gia có hai phòng thiếp thất, Vương thị là người trước khi Nhị phu nhân vào cửa lão phu nhân ban cho, nhưng đến bây giờ vẫn chỉ có một nữ nhi ba tuổi, theo như quy củ Tào phủ chính là Lục tiểu thư, Triệu thị là Nhị lão gia nạp vào ở nơi nhậm chức, sinh được một nhi tử một nữ nhi, trừ một tiểu nữ nhi thứ xuất của Tam lão gia, hai người này là đứa bé nhỏ nhất Tào phủ.

Nhị thiếu gia năm nay bảy tuổi, xử sự đã có bài có bản, đáng về quy củ lớn dọa người, lễ vật cho mỗi tỷ tỷ muội muội đều giống nhau, mỗi người một cái ngọc điều tình xảo.

Tam thiếu gia, Ngũ tiểu thư đều còn nhỏ, gần như đều là bà vú làm chủ, không nhìn ra đầu mối gì.

Nhưng bây giờ Tào Ngọc Di còn chưa có nhìn thấy Nhị lão gia, nghe nói sáng sớm hôm nay đã vào cung diện thánh trước rồi, cho nên vì công việc nên không đến thỉnh an lão phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Gấp gáp

Mặc dù đại phu nhân bị bệnh liệt giường, một nhà Nhị lão gia trở lại cũng làm cho Tào phủ náo nhiệt một trận, chủ tử khắp nơi đều bái phỏng, tặng lễ, ôn chuyện với nhau.

Dựa theo quy củ, một đám tiểu bồi Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di đều phải hầu hạ ở trước giường đại phu nhân, ngay cả Đại thiếu gia cũng nói trước từ trong thư viện trở lại, mỗi ngày phụng bồi ở trong phòng đại phu nhân.

“Con của ta, con trở về đi, tránh bệnh lây sang!” Đại phu nhân dựa vào nệm êm thật dày, mỉm cười nói với Đại thiếu gia.

Bởi vì sợ lây bệnh, mỗi lần đại phu nhân đều vội vàng cho Đại thiếu gia và Tào Ngọc Linh rời đi trước, Tào Ngọc Hà còn nhỏ, sáng sớm liền miễn quy củ, Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Dao đều không có tốt số như vậy, coi như chỉ làm đáng một chút cũng phải hầu ở trước giường đại phu nhân cả ngày.

“Mẫu thân, quanh năm con ở bên ngoài cầu học, lúc này ngay cả chuyện hầu hạ mẫu thân cũng không làm được, bảo con lấy mặt mũi nào đi gặp thế nhân!” Đại thiếu gia nghiêm túc nói.

Tào Ngọc Dao đứng ở sau lưng Tào Ngọc Di mỉm chắc miệng, ép nụ cười xuống.

“Mẫu thân, uống một ngụm trà ạ!” Tào Ngọc Dao nhận lấy ly trà tiểu nha đầu bụng lên, tiến lên nói.

“Đề đó đi!” Đại phu nhân thản nhiên nói, trong mắt lóe lên một tia chán ghét.

Tào Ngọc Dao làm như cái gì cũng không thấy, tiếp tục khuyên nhủ: “Con nghe rất nhiều ma ma lớn tuổi nói, trong ngày mùa đông cần phải uống nhiều trà mới được.”

“Được rồi, người đề đó trước đi!” Đại phu nhân cau mày nói.

“Vậy mẫu thân ngàn vạn lần phải nhớ uống nhiều trà một chút!” Tào Ngọc Dao phớt lờ không thèm để ý cười khanh khách đặt chén trà xuống, ôn nhu nói, bộ dạng lo lắng quan tâm đại phu nhân, ngay cả đám con ruột là Đại thiếu gia và Tào Ngọc Linh so ra cũng kém hơn.

“Ta mệt mỏi, hôm nay các người đều trở về đi thôi!” Đại phu nhân khinh thường nhếch khóe miệng, từ từ nói.

“Mẫu thân, con ở lại sắp xếp cho người nghỉ ngơi nhé!” Đại thiếu gia nhẹ giọng nói.

“Con của ta, làm sao để cho con làm những chuyện rườm rà này, nha hoàn bà tử một phòng còn đó, ta nhớ Trạch Văn vẫn đang chờ con kể chuyện ở thư viện cho nó nghe đấy, cũng đừng chậm trễ khách, mau trở về đi thôi!” Trên mặt Đại phu nhân nở một nụ cười, từ ái nói.

“Dạ, cần tuân mẫu thân dạy bảo, tối nay con lại tới!” Đại thiếu gia hành lễ một cái, lui đi ra ngoài trước.

Sau khi Tào Ngọc Di đi theo Tào Ngọc Nga hành lễ cũng đi ra ngoài, Tào Ngọc Dao đi theo sát Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Linh chưa có hành động gì, ràng ta cũng coi như không có chuyện gì xảy ra đứng ở bên cạnh.

“Đại tỷ, tỷ đi thông thả, muội đi về trước.” Tào Ngọc Di dẫn Vương ma ma và tiểu Đào lễ phép nói với Tào Ngọc Nga.

Tào Ngọc Nga cười ưng thuận, vội vã rời đi.

“Đại tiểu thư, Lý di nương phải nô tỳ tới mời người qua!” Tào Ngọc Nga mới vừa đi ra khỏi viện đại phu nhân lại đụng phải một tiểu nha đầu trong phòng Lý thị.

“Người trở về lấy cái khăn hôm qua ta thuê xong tới đây!” Tào Ngọc Nga đáp một tiếng, xoay người phân phó đại nha hoàn Chi Đào đang đi theo sau lưng.

“Dạ!” Chi Đào đáp một tiếng, bước nhanh rời đi.

Tào Ngọc Nga đi tới viện của Lý thị.

“Đại tỷ nhi, cho con cái này!” Lý thị đón Tào Ngọc Nga, lôi kéo Tào Ngọc Nga vào trong phòng, lấy ra một cái hộp không lớn nhét vào trong tay Tào Ngọc Nga.

“Di nương, người đây là?” Tào Ngọc Nga cầm cái hộp mạ vàng tinh xảo có chút không hiểu hỏi.

“Chúng ta đi bái phỏng Nhị phu nhân!” Lý thị vừa sửa sang lại tóc, vừa vội vàng đáp.

“Di nương!” Tào Ngọc Nga bất đắc dĩ gọi một tiếng.

“Di nương đã hỏi thăm rõ ràng, lão phu nhân giao chuyện nhân tình lui tới lễ mừng năm mới trong phủ cho Nhị phu nhân.” Lý thị cẩn thận cầm cây

trâm hoa mai khảm ngọc vào trong búi tóc, quay đầu lại giải thích.

Mắt Tào Ngọc Nga sáng rực lên, lại có chút mắt mác nói: “Đại phu nhân nhất định sẽ không đồng ý, đợt này bà ta ước gì nữ nhi cả ngày hầu ở trước giường bà ta.”

“Cái này về sau có rất nhiều biện pháp, hiện tại nhá, quan trọng nhất là làm cho nhị phu nhân đáp ứng giúp một tay!” Lý thị đứng lên vuốt lại quần áo cho Tào Ngọc Nga một chút, rồi nói liên miên: “Con qua hết năm đã mười lăm rồi, thời gian hơn nửa năm nếu còn chưa quyết định, thì có thể không còn kịp nữa.”

“Di nương! Phụ thân nói thế nào?” Tào Ngọc Nga thẹn thùng gọi một tiếng, trong lòng cũng thoáng qua một chút lo lắng.

“Chuyện như vậy lão gia cũng chỉ có thể giúp một tay lưu ý một chút mà thôi, sao có thể chân chính trông mong vào lão gia được!” Ánh mắt Lý thị tối sầm xuống, tự lên tinh thần nói.

“Lúc trước không phải phụ thân đã nói rất tốt rồi sao?” Tào Ngọc Nga cắn môi hỏi.

“Lão gia trốn tránh Trần thị và Tam nha đầu, làm liên lụy đến chỗ ta đây cũng ít đến, nói đến nói đi đại phu nhân thật là thù đoạn, nhét cái người khiến người chán ghét vào trong viện của ta.” Lý thị cắn răng nghiêng lợi nói.

“Di nương, vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Tào Ngọc Nga gấp gấp hỏi.

“Tỷ nhi tốt của ta, có di nương ở đây, lúc này không phải chúng ta còn cơ hội ở chỗ Nhị phu nhân sao.” Lý thị thấy thế tiến lên ôm Tào Ngọc Nga thấp giọng nói.

“Hàng năm Nhị phu nhân ít ở trong kinh thành, có thể biết nhà nào tốt chứ!” Tào Ngọc Nga dậm chân nói.

“Nhị phu nhân có thể là không có nhiều giao tình, cũng đừng quên Nhị phu nhân là thay mặt cho khai quốc Hầu tước phủ, trong kinh thành nhà nào dám không cho mấy phần mặt mũi.” Lý thị vuốt đầu Tào Ngọc Nga khuyên nhủ.

“Dạ, di nương nói đúng, nữ nhi luống cuống!” Tào Ngọc Nga lấy ra một cái khăn tay xoa xoa khóe mắt nói.

“Nói cái gì thế, ở trước mặt di nương còn có cái gì mà luống cuống hay không luống cuống, được rồi, chúng ta dọn dẹp một chút tranh thủ đi qua đó!” Lý thị buông Tào Ngọc Nga ra nói.

Tào Ngọc Nga gạt đầu một cái, xoay người ở trước gương, kiểm tra quần áo và đầu tóc một phen. . . .

Bên này Tào Ngọc Di vừa về phòng, Hồng Nhi liền tiến lên nói.

“Tứ tiểu thư, Thằng Nhi dẫn theo mẫu thân nàng tới đây dập đầu cho người!” Hồng Nhi cười khanh khách nói.

Hôm qua mẫu thân Thằng Nhi mới được ma ma quản sự phân đến phòng Tào Ngọc Di, chẳng qua trước đó là một bà tử quản sự nhỏ ở trong phòng Trần thị bị hạ xuống thành bà tử thô sử mà thôi.

Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, ý bảo dẫn người vào.

“Thỉnh an Tứ tiểu thư!” Thằng Nhi và mẫu thân nàng dập đầu, một trước một sau nói.

“Mau đứng lên, Tứ tiểu thư tuổi còn nhỏ, phòng này cũng không có quy củ gì, hai mẫu nữ các người chỉ cần làm tốt việc là được, Tứ tiểu thư tất sẽ không bạc đãi các người!” Vương ma ma hòa khí thay lời Tào Ngọc Di nói.

“Dạ!” Hai người cùng nhau cung kính đáp lời.

“Các người đi xuống đi!” Lúc này Tào Ngọc Di mới lên tiếng phân phó nói.

Hai người lại hành lễ với Tào Ngọc Di một cái mới lui ra ngoài.

“Tứ tiểu thư, nô tỳ đã dò hỏi qua, mẫu thân Thằng Nhi quả thật là có mấy phần bản lĩnh.” Sau khi Hồng Nhi hành lễ xong, thao thao bất tuyệt nói, gần như đều là lời khen.

Tào Ngọc Di nhíu mày một cái, kiên nhẫn chờ Hồng Nhi nói xong mới thản nhiên nói: “Ta biết, người đi nghỉ một lát đi, ta trò chuyện cùng Vương ma ma!”

“Tứ tiểu thư, nha đầu Thằng Nhi này không thể không đề phòng, ngay cả Hồng Nhi một người linh tinh như vậy cũng thu vào.” Vương ma ma cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Ma ma!” Tào Ngọc Di cắt ngang lời phản đối của Vương ma ma: “Xem trước một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Cự tuyệt

Lúc dùng cơm trưa, đang dùng cơm trưa Tào Ngọc Linh vênh môi tới phòng đại phu nhân, đại phu nhân gọi người thêm bát đĩa, lại bùng lên mấy món ăn Tào Ngọc Linh thích, nói với Tào Ngọc Linh mấy câu, thấy Tào Ngọc Linh mất hứng, liền đuổi Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao ra ngoài, ngay cả cơm trưa cũng không để cho hai người dùng xong.

“Tứ tiểu thư, nô tỳ đi phòng bếp tìm người làm tiếp cho người một chút thức ăn nhé?” Vương ma ma canh giữ ở bên ngoài cúi người xuống nghe giọng hỏi.

“Không cần, gọi tiểu Đào đi với ta tới chỗ của di nương, ma ma và Hồng Nhi đi nghỉ ngơi đi!” Tào Ngọc Di thân nhiên nói.

“Tạ ơn Tứ tiểu thư!” Vương ma ma và Hồng Nhi cùng cảm kích hành lễ một cái.

Tào Ngọc Di ở trong phòng phụng bồi đại phu nhân càng lâu, Vương ma ma và Hồng Nhi cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài, hoàn toàn không có thời gian ăn cái gì, Tào Ngọc Di biết rõ chuyện này, nhưng không phải mỗi chủ tử nào cũng đều giống như Tào Ngọc Di sẽ chú ý tới điểm này.

“Di nương, Tứ tiểu thư tới!” Tào Ngọc Di vừa vào viện của Chu thị, thì có tiểu nha đầu đi thông báo.

“Di nương!” Tào Ngọc Di còn chưa có vào phòng liền kêu lên.

Tiểu nha đầu canh giữ ở cửa giúp Tào Ngọc Di vén màn cửa thật dày lên.

Trong phòng nhóm nhiều chậu than, ấm áp dễ chịu, hai đại nha hoàn bước tới nghênh đón, giúp Tào Ngọc Di cởi áo khoác lớp ngoài làm bằng vải tơ màu xanh lóng trong bằng da chồn ra, lộ ra lớp áo tơ màu lam nhạt bên trong, Tào Ngọc Di nhất thời cảm thấy trên người bỗng nhẹ tênh, thò ra một hơi.

“Tứ tỷ nhi một tiểu cô nương, làm sao lại mặc đồ có màu sắc như vậy, cái áo khoác gấm màu hồng đào đâu?” Chu thị cau mày hỏi.

Cái áo khoác ngoài màu xanh này là trước đó vài ngày mới vừa làm, da chồn là đại phu nhân thưởng cho, bởi vì thân thể đại phu nhân không tốt, Tào Ngọc Di nghĩ không thể mặc quá sắc sỡ, cô ý chọn cái áo màu xanh thẫm như vậy, chất vải cũng cực tốt, mặc cũng ấm áp.

“Di nương, nữ nhi cả ngày ở trong phòng mẫu thân, quần áo màu hồng đào làm sao dám mặc lên người!” Tào Ngọc Di đi tới cố ý quệt mồm oán trách một câu, ngồi vào mép giường thấp.

Chu thị lộ ra vẻ mặt đau lòng, ôm Tào Ngọc Di vào trong ngực: “Tứ tỷ nhi của ta chịu ủy khuất rồi!”

“Di nương!” Tào Ngọc Di bất đắc dĩ gọi một tiếng.

“Tiểu Mạn, lấy mấy tấm da chồn hôm kia lão phu nhân cho gói lại, chờ một chút cho Tứ tiểu thư mang về!” Chu thị nghiêng đầu phân phó nói.

Tiểu Mạn đáp một tiếng, bước nhanh lui xuống.

“Di nương, quần áo của con có đủ rồi!” Tào Ngọc Di kêu lên.

“Đồ Lão phu nhân thưởng cho chính là đồ tốt, con mang trở về, làm một cái áo ngoài cộc tay nhỏ chẳng hạn, không thể tốt hơn rồi!” Chu thị cười nói.

Tào Ngọc Di chỉ đành phải đồng ý.

“Dùng qua cơm trưa chưa?” Chu thị ôm Tào Ngọc Di ôn nhu hỏi.

“Đã dùng qua ở trong phòng mẫu thân!” Tào Ngọc Di chơi đùa đồ trang sức nhỏ đang trĩu xuống ở trên áo của Chu thị, cả người buông lỏng nửa tựa vào trên người Chu thị.

“Một sao?” Chu thị thấy thế vuốt tóc Tào Ngọc Di tiếp tục hỏi, “Đều thất thần làm cái gì, giúp Tứ tiểu thư cởi giày ra!”

Hai bà tử kinh sợ tranh giành tiến lên, mỗi người giúp Tào Ngọc Di cởi một chiếc giày nhỏ.

Tào Ngọc Di ngồi vào trong giường thấp nhỏ giọng nói chuyện phiếm với Chu thị.

“Di nương, Nhị phu nhân tới!” Tiểu nha đầu ở bên ngoài cao giọng hô lên.

Chu thị vội vàng mặc quần áo và mang giày vào cho Tào Ngọc Di rồi cùng nhau đi ra ngoài nghênh đón.

“Nhị thúc mẫu tốt lành!” Tào Ngọc Di cung kính hành lễ vấn an Nhị phu nhân.

“Là Tứ tỷ nhi đây sao, mau tới đây ngồi!” Về mặt Nhị phu nhân tươi cười, tháo cái vòng ngọc phi thủy trong suốt trên cánh tay xuống, kéo cánh tay Tào Ngọc Di qua đeo vào cổ tay nàng: “Cái này cho Tứ tỷ nhi chơi đùa một chút này!”

Chu thị tự mình bưng trà cho Nhị phu nhân: “Làm sao không biết xấu hổ như thế, Tứ tiểu thư còn nhỏ, làm sao dùng được đồ quý giá như vậy!”

“Được rồi, được rồi, hôm nay di nương là chủ, ta là khách, không có nhiều quy củ như vậy” Nhị phu nhân cười nói.

Chu thị lại khách sáo với Nhị phu nhân mấy câu, mới ngồi xuống cái ghế đơn nhỏ ở phía dưới.

“. Đại tẩu thân thể khiếm an (không tốt), lão phu nhân để mắt, giao chuyện lui tới trong nhà cho ta. Nghĩ tới thứ nhất dẫn theo mấy chất nữ (cháu gái) đi chống đỡ tình hình, thứ hai cũng để cho mấy tỷ nhi nhìn thêm chút cảnh đời.” Nhị phu nhân từ từ kéo đề tài câu chuyện đến chuyện chính, “. Chu di nương yên tâm, đã bám với lão phu nhân rồi.”

Chu thị lộ ra vẻ mặt cảm kích, nhưng có chút khó xử nói: “Mấy năm nay Tứ tiểu thư vẫn đi theo một người không lên được mặt bàn nô tỷ đây, vừa mới đến viện của đại phu nhân, lúc trước lại bị bệnh một trận, vẫn còn sợ hãi, huống hồ Tứ tiểu thư năm nay mới năm tuổi, sợ đi ra ngoài như vậy.”

Tào Ngọc Di nhìn Chu thị một cái, không nói gì.

Nụ cười trên mặt Nhị phu nhân phai nhạt một chút, dễ nhận thấy không có lòng trước đây mà?

Chu thị cuống quýt đứng lên: “Nhị phu nhân.”

“Tứ tỷ nhi, con nói cho Nhị thúc mẫu nghe nào có muốn cùng đi ra ngoài chơi không?” Nhị phu nhân không để ý tới Chu thị, quay đầu về phía Tào Ngọc Di ôn nhu hỏi.

Tào Ngọc Di nhất thời cũng không có suy nghĩ nhiều, cũng không muốn làm trái ý của Chu thị, liền nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài lạnh lắm, con muốn ở trong phòng chơi với các tiểu nha đầu!”

Nhị phu nhân quan sát trên dưới Tào Ngọc Di một cái, tầm mắt dừng trên áo khoác sẫm màu của Tào Ngọc Di, tựa hồ cảm thấy dẫn theo một tiểu cô nương như vậy đi ra ngoài thật sự phiền toái, nên không dây dưa ở đề tài này nữa, lại nhàn nhạt nói với Chu thị mấy câu liền cáo từ.

Chu thị và Tào Ngọc Di vẫn đưa Nhị phu nhân đến cửa viện.

“Di nương trở về đi thôi, tránh Tứ tỷ nhi gặp đông lạnh!” Nhị phu nhân gật đầu với Chu thị một cái, cũng không đợi Chu thị đáp lời liền sai bước rồi đi.

Chu thị mang theo nụ cười kính cẩn trên mặt, đứng ở cửa viện nhìn bóng dáng Nhị phu nhân biến mất ở khúc quanh mới dẫn Tào Ngọc Di trở về phòng.

“Thế nào rồi?” Chu thị cầm tay Tào Ngọc Di lên chà xát một hồi lâu mới hỏi.

“Được rồi ạ, không lạnh nữa!” Tào Ngọc Di vội vàng đáp.

Trước kia bởi vì cổ thân thể này kén ăn nuôi dưỡng cũng không tốt, tuổi còn nhỏ mà vào mùa đông tay chân thường xuyên lạnh như băng, sợ lạnh lại sợ nóng, hơi không chú ý sẽ nhiễm phong hàn, may nhờ bây giờ còn sớm có thể từ từ điều dưỡng, Tào Ngọc Di đang từ từ thay đổi cơ cấu đồ ăn, nghĩ đến trước khi có nguyệt sự lần đầu tiên sẽ dưỡng thân thể tốt hơn một chút.

“Các người đều lui xuống cả đi, ta và Tứ tiểu thư trò chuyện một lát!” Chu thị quay đầu phân phó nói.

Nha hoàn bà tử trong phòng đều đáp vâng hành lễ, tự động lui ra ngoài.

“Tứ tỷ nhi, di nương nói cho con biết, con bây giờ còn nhỏ, không vội đi ra ngoài gặp gỡ mấy vị phu nhân kia, chờ sau này có rất nhiều cơ hội.”

Chu thị nhìn Tào Ngọc Di từ từ giải thích, “Hiện tại mặc dù đại phu nhân bị bệnh, có thể thấy cũng không phải là loại bệnh xấu gì, sớm muộn sẽ tốt lên, sau này vẫn là Đại phu nhân đương gia, Nhị phu nhân chỉ nói báo lão phu nhân, chỗ của Đại phu nhân cũng không lên tiếng, lại nói nào có đạo lý mẫu thân bị bệnh, nữ nhi đi ra ngoài tham gia yến hội, không phải những nhà có mặt mũi, có uy tín kia rất xem trọng quy củ nhất sao.”

Tào Ngọc Di kính nể gật đầu một cái, không nghĩ tới ngay cả tham gia một cái yến hội cũng phải chú ý nhiều thứ như vậy.

Chu thị nhìn đáng vẻ hiểu chuyện của Tào Ngọc Di, trong lòng cũng đau xót, ôm Tào Ngọc Di nói: “Tứ tỷ nhi yên tâm, tương lai con có hai thân đệ đệ làm chỗ dựa, di nương cũng nhất định sẽ nghĩ biện pháp làm cho con nở mày nở mặt gả đi ra ngoài!”

“Di nương, có phải qua hết năm con sẽ phải đi học hay không?” Tào Ngọc Di thấy Chu thị ngay cả xuất giá cũng nói hết ra rồi, ở trong lòng lặng lẽ thở dài một cái, mình bây giờ mới bảy lớn á!

“Đúng nha, Tứ tỷ nhi của chúng ta đã sắp đi học rồi!” Chu thị suy nghĩ một chút, cao hứng kêu lên, cuối cùng cũng dời được đề tài đến chuyện đi học này rồi.

Chương 34: Oán trách

Lúc Nhị phu nhân tới viện của Chu thị, thì Tào Ngọc Linh đang giận dữ oán trách cùng đại phu nhân.

“ Mầu thân, người nói Nhị thẩm và Tào Ngọc Nga có ý gì. ” Vành mắt Tào Ngọc Linh đỏ lên nói.

“Con của ta!” Đại phu nhân ngồi dậy, đau lòng ôm Tào Ngọc Linh vào trong ngực: “Nếu con không muốn, thì năm nay cũng không đi ra ngoài, thế này coi thử bọn họ làm sao làm!”

“Nhưng mà, mầu thân, con đã nói với Tôn muội muội, Ngô tỷ tỷ bọn họ, phải cùng đi đến nhà Tôn muội muội làm khách!” Tào Ngọc Linh bủi môi nói.

“Sau này chúng ta có rất nhiều cơ hội, con gửi cho bọn họ bài thiếp nói thân thể mình không khỏe, không có cách nào đi được!” Trong mắt Đại phu nhân chột lóe tinh quang, vỗ Tào Ngọc Linh dịu dàng nói.

“Mầu thân!” Tào Ngọc Linh không thuận theo không buông tha kêu một tiếng.

“Tỷ nhi ngoan, chẳng lẽ con muốn cho Tào Ngọc Nga ở trước mặt người ngoài bày dáng vẻ trường tỷ với con sao, khi đó không phải ở trong phủ, nếu con không phải thì các phu nhân các nhà sẽ thấy con không có quy củ. ” Đại phu nhân nói cặn kẽ, ít nhiều cũng lo lắng cho đại nữ nhi không có tâm kế gì bị thua thiệt ở bên ngoài.

Tào Ngọc Linh cúi đầu suy nghĩ một hồi, mới miễn cưỡng gật đầu một cái.

“Nhị tỷ nhi ngoan, chờ mầu thân tốt rồi, mở một yến hội ở trong phủ chúng ta, mời những tỷ muội tốt của con tới, cho các con chơi đùa!” Đại phu nhân an ủi Tào Ngọc Linh nói.

“Mầu thân, có thật không? Thật tốt quá!” Tào Ngọc Linh thấy Đại phu nhân gật đầu một cái, lập tức liền cao hứng cười lên, dựa vào trong ngực Đại phu nhân nói: “Mầu thân, người phải nhanh khỏe lên nhá!”

Đại phu nhân an tâm cười cười, nhỏ giọng hỏi tới sinh hoạt thường ngày của Tào Ngọc Linh có chỗ nào không hài lòng hay không, bọn hạ nhân có chậm trễ hay không.

Tào Ngọc Linh một chốc gật đầu, một chốc lắc đầu, thỉnh thoảng xoay xoay trong ngực Đại phu nhân làm nũng.

Bên này, Tào Ngọc Di lại cùng Chu thị hăng hái bùng bùng thảo luận chuyện đi học một hồi, thì có nha hoàn tới báo cặp song sinh đã tỉnh.

“Ôm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia tới đây!” Chu thị mặt mày rạng rỡ nói.

Nha hoàn kia đáp vâng, hành lễ một cái lui ra.

Chỉ chốc lát sau bên ngoài liền truyền đến tiếng “Y y nha nha” của cặp song sinh.

Tào Ngọc Di trở mình ngồi dậy, nhìn sang rèm cửa ra vào.

Qua hết năm cặp song sinh đã đầy một tuổi rồi, Chu thị thường xuyên giặt trên miệng chính là chuyện trảo chu (chọn đồ vật đoán tương lai), thường xuyên lấy những vật như quyển sách, nghiên mực... cho cặp song sinh chơi.

“Gọi tỷ tỷ, tỷ —— tỷ!” Tào Ngọc Di cùng nằm chung một chỗ với cặp song sinh, một lần lại một lần dạy cặp song sinh nói chuyện.

Cặp song sinh rất không nề tình phun bong bóng một cái, lại cùng nhau lật người, đưa lưng về phía Tào Ngọc Di.

“Được nhá, hai tiểu bại hoại các đệ!” Tào Ngọc Di nhìn hai cái ót tóc dài ngắn mềm mại, tức giận la lên.

Chu thị chỉ ở một bên vui vẻ nhìn, cũng không nhúng tay vào.

Tào Ngọc Di ở trong viện Chu thị chơi gần nửa ngày, mãi cho đến khi sắc trời gần暮 rồi, sắp đến thời gian thỉnh an Đại phu nhân mới lưu luyến rời đi.

Chu thị nhìn dáng vẻ bịn rịn của Tào Ngọc Di, hận không thể lấy lại tiểu nữ nhi của mình trở lại, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ không thể làm vậy được, cuối cùng chỉ gọi tiểu Đào và Vương ma ma cùng tới đón Tào Ngọc Di đi vào dặn dò mấy câu.

Sau khi Tào Ngọc Di trở về phòng, cố ý đợi một lúc, nghe có tiểu nha đầu nói Đại tiểu thư đã tới, mới đứng dậy đi đến chỗ Đại phu nhân, vừa đúng lúc

gặp được Tào Ngọc Nga cũng đến phòng Đại phu nhân.

“Đại tỷ tốt lành!” Tào Ngọc Di hành nửa lễ với Tào Ngọc Nga, cười lên tiếng chào.

“Tứ muội muội khỏe!” Tào Ngọc Nga nhận nửa lễ của Tào Ngọc Di, hoàn trả lại nửa lễ.

Tào Ngọc Di nghiêng thân, cho qua.

Trên mặt Tào Ngọc Nga lộ ra nụ cười thỏa mãn, tiến lên dắt Tào Ngọc Di cùng vào phòng Đại phu nhân hành lễ thỉnh an Đại phu nhân.

Chờ sau khi Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao đến, bốn cô nương đứng thẳng ở hai bên Đại phu nhân, nghe Đại phu nhân dạy bảo như thường lệ, Tào Ngọc Hà theo như thường lệ lấy cớ tuổi còn nhỏ, được bà vú ôm đi xuống nghỉ ngơi, chỉ có điều, Tào Ngọc Di dựa theo trí nhớ trước kia của cô thân thể này, bản thân mình lúc hai ba tuổi thì Chu thị đã dẫn theo lập quy củ.

“ Giữa tỷ muội phải khiêm nhường lẫn nhau, không được khơi lên miệng lưỡi để cho người chê cười. ” Đại phu nhân nửa tựa vào trên giường thấp, không nhanh không chậm nói mấy câu, “Đều ngồi xuống đi!”

Bốn người cùng nhau hành lễ với đại phu nhân, vốn ấn theo quy củ là ngồi theo thứ tự lớn nhỏ, chỉ có điều Tào Ngọc Linh luôn lên giường thấp tựa vào đại phu nhân, kế tiếp mới theo thứ tự là Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di.

Sau khi tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Tào Ngọc Linh trò chuyện thân thiết cùng đại phu nhân, Tào Ngọc Dao thỉnh thoảng cười chen vào đôi câu, Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Nga chỉ có lúc bị hỏi tới mới đáp lại đôi câu, cũng không nói chuyện nhiều.

“Ta có chút mệt mỏi, hôm nay các người đều tự trở về đi thôi!” Đại phu nhân đề trán, thân nhiên nói.

Tào Ngọc Nga dẫn đầu, mọi người cùng nhau hành lễ cho đại phu nhân, nói cáo lui rồi lui xuống.

Lúc đi tới hành lang, Tào Ngọc Linh lại được bà từ bên cạnh đại phu nhân kêu trở về, Tào Ngọc Dao cùng kia bà từ nói mấy câu, mặt âm trầm một mình ra khỏi viện.

“Tứ muội muội!”

Tào Ngọc Di đang định trở về phòng của mình, bị Tào Ngọc Nga cười khanh khách gọi lại.

“Đại tỷ tỷ có chuyện gì sao?” Tào Ngọc Di té thanh té khí (nhỏ giọng) hỏi.

“Muội muội đổi phòng, còn chưa có mời tỷ tỷ tới chơi nhá!” Tào Ngọc Nga thả chậm ngữ điệu nói.

Tào Ngọc Di sững sốt một chút: “Đại tỷ tỷ mời!”

Chờ vào phòng, Tào Ngọc Nga khen bày biện trong phòng một chập mới cố ý liếc mắt nhìn Vương ma ma và mấy tiểu nha đầu canh giữ ở trong phòng nói: “Muội muội, tỷ tỷ có mấy câu muốn nói với muội.”

“Đại tỷ tỷ mời nói!” Tào Ngọc Di cố ý giả vờ không hiểu ám chỉ của Tào Ngọc Nga.

“Tỷ tỷ muốn một mình nói chuyện với muội muội, hai tỷ muội chúng ta nói chút chuyện tư mật quan trọng, bảo nha hoàn bà từ này đều đi xuống đi!” Tào Ngọc Nga có chút không nhịn được nói mấy câu.

“Oh, ma ma, các người đi ra ngoài trông chừng!” Tào Ngọc Di “Bùng tỉnh hiểu ra” phản phó nói.

“Dạ!” Vương ma ma dẫn theo các tiểu nha đầu hành lễ một cái, lui ra ngoài.

“Tứ muội muội, hôm nay có phải Chu di nương chọc Nhị thẩm mất hứng hay không?” Tào Ngọc Nga thấp giọng hỏi.

Tào Ngọc Di “Mờ mịt” nhìn Tào Ngọc Nga, không có lên tiếng.

“Tứ muội muội bây giờ muội còn nhỏ không hiểu, tỷ tỷ có lòng tốt mới nói với muội, Nhị thúc mẫu vì tốt cho chúng ta, Chu di nương không cảm kích coi như xong, nhưng muội muội ngàn vạn lần chớ hồ đồ. ” Tào Ngọc Nga có chút vội vàng nói một tràng.

“Đại tỷ tỷ, làm sao vậy?” Hai mắt tròn xoe của Tào Ngọc Di mở to hỏi.

Trên mặt Tào Ngọc Nga lộ ra vẻ không kiên nhẫn, lại cùng Tào Ngọc Di nói mấy câu “Vì tốt cho muội” ..., thấy bộ dạng Tào Ngọc Di vẫn ngu ngơ, không đợi Tào Ngọc Di nói chuyện, liền cau mày đứng lên: “Quên đi, đã trễ rồi, không quấy rầy Tứ muội muội nghỉ ngơi. ”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lựa chọn

Tào Ngọc Nga không đợi Tào Ngọc Di tiễn liền thở phò phò rồi đi.

Vương ma ma vén rèm cửa lên đi vào, có chút lo lắng nhẹ giọng gọi: “Tứ tiểu thư!”

“Ma ma, bảo các tiểu nha đầu đi phòng bếp lãnh cơm tối trở về đi!” Tào Ngọc Di thanh thúy phản phó nói.

Vương ma ma thấy bộ dạng tiểu chủ tử như không có chuyện gì, ép lời đến khoe miệng trở về, hành lễ một cái, lui ra ngoài.

Ngày hôm sau, Tào Ngọc Di tỉnh dậy thật sớm, không đành lòng rời khỏi nơi ấm áp nên vui mặt trong chăn một hồi, mới gọi người đi vào phục vụ rồi giường rửa mặt.

Vào đông, Vương ma ma liền dẫn theo các tiểu nha đầu và bà tử phủ màn vải thật dày lên trên cửa sổ cùng trên cửa phòng, ra khỏi phòng Tào Ngọc Di mới biết tuyết rơi, tuyết đọng trên mặt đất chánh viện đã được nha hoàn bà tử phụ trách vẩy nước quét nhà thu dọn sạch sẽ, chỉ có trên nhánh cây còn lưu lại một tầng tuyết trắng, bị gió lạnh thổi qua, Tào Ngọc Di không tự chủ được run cả người.

Vương ma ma thấy thế, vội vàng lấy một cái gấp khắc hoa nhỏ gầy gầy than sồi cho tan bớt khói đi rồi gấp vào cái ấm lò nhỏ, để cho lửa than mạnh lên, nhét vào trong tay Tào Ngọc Di.

“Ma ma, bảo bọn nha đầu mở cửa sổ ra cho thoáng một chút!” Tào Ngọc Di nhận lấy cái ấm lò nhỏ ôm vào trong lòng.

“Vâng, Tứ tiểu thư, thời gian không còn sớm, nhanh đi qua kia đi ạ!” Vương ma ma thấp giọng thúc giục.

Bình thường Tào Ngọc Di chờ Tào Ngọc Nga cùng đến chỗ của đại phu nhân, chỉ có điều hôm nay hiển nhiên là không được rồi, đến bây giờ Tào Ngọc Nga còn chưa đến, nếu chờ thì thời gian sẽ muộn.

Bên ngoài trong lúc cỡi áo choàng, áo khoác ngoài ra, ấm lò cũng giao cho Hồng Nhi bảo quản, Tào Ngọc Di dưới sự hướng dẫn của tiểu nha đầu mới đi vào phòng trong.

Thần sắc của Đại phu nhân nhìn qua đã khá hơn nhiều, mới vừa rửa mặt xong, đang nửa nằm ở trên giường thấp dùng trà, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao cũng chưa có mặt.

Từ sau khi Đại phu nhân không khỏe về sau, liền miễn quy cũ mấy phòng thiếp thất của Đại lão gia, chỉ bảo bọn họ mừng một mười lăm tới đây thỉnh an, thỉnh thoảng mới giữ một hai người lại hầu hạ.

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di bước nhanh về phía trước, nhẹ giọng nói.

Đại phu nhân ôn hòa đáp lại, chỉ cái băng ghế để cho Tào Ngọc Di ngồi xuống.

“Mẫu thân, bên ngoài tuyết rơi!” Mấy đại nha hoàn bên cạnh đại phu nhân đều yên lặng làm việc của mình, cũng không có bà tử nói đùa, trong phòng yên tĩnh, Tào Ngọc Di hơi khó chịu khẽ xê dịch một cái, chọn một đề tài để nói.

“Ừm, năm nay tuyết rơi hơi muộn!” Đại phu nhân thờ ơ đáp lại một câu.

Trong phòng lại rơi vào trầm lặng, Tào Ngọc Di nhìn trộm đại phu nhân một cái, xem chừng tâm tình đại phu nhân không tốt lắm.

“Có lạnh hay không? Than trong phòng có đủ dùng hay không?” Rốt cục đại phu nhân cũng mở miệng hỏi.

“Tạ ơn mẫu thân quan tâm, hôm kia dùng mấy tấm lông chồn mẫu thân cho làm một cái áo khoác ngoài, năm ngoái còn có một cái áo lông sóc, ra khỏi phòng liền mặc vào, rất ấm áp, mấy ngày nay trời lạnh xuống, trong phòng mới bắt đầu đốt than liên tục, than thượng hạng còn vài cân!” Tào Ngọc Di vội vàng ăn nói rõ ràng đáp.

Đại phu nhân gật đầu một cái, “Cũng không cần tiết kiệm, nếu than không đủ, thì đi nhà kho lấy nhiều một chút!”

“Dạ, đa tạ mẫu thân!” Tào Ngọc Di giong gĩa nói.

Không lâu sau, tiểu nha đầu bên ngoài thông báo: “Đại phu nhân, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư tới!”

Tào Ngọc Di khẽ buông lỏng xuống, ngồi đoan chánh ở trên ghế.

Tào Ngọc Nga dẫn đầu, ba người theo thứ tự thỉnh an đại phu nhân.

Tào Ngọc Hà còn nhỏ, đại phu nhân sợ nàng bị lạnh, hôm qua lên tiếng miễn nàng thỉnh an, cho nên hôm nay cũng không đến.

Sau khi chờ ba người đều ngồi vào chỗ của mình, đại phu nhân phân phó truyền cơm.

Vương ma ma đi theo nha hoàn bà tử cùng mang thức ăn đi vào, đứng ở sau lưng Tào Ngọc Di, cùng với tiểu Đào phục vụ Tào Ngọc Di dùng cơm.

Tào Ngọc Di dùng hai miếng đậu phụ vàng, dưa leo xào mặt cay uống một chén cháo nếp than, rồi để đĩa xuống, bởi vì đại phu nhân đã dùng xong.

Chờ nha hoàn bà tử bưng nước trà tới cho mọi người súc miệng, rồi thu dọn chén bát khay đĩa, Tào Ngọc Nga không thể chờ đợi đứng lên.

“Mẫu thân, nữ nhi có một việc cầu xin hơi quá phận!”

Lúc mới vừa dùng điểm tâm, Tào Ngọc Di liền phát hiện Tào Ngọc Nga có chút đứng ngồi không yên, liên tục nhìn đại phu nhân, hơn nữa hôm nay Tào Ngọc Nga đã lên tinh thần tới đây, trên đầu chải một búi tóc phức tạp, so với lúc ra cửa lần trước, thì chỉ có đồ trang sức đeo tay là được lược bớt một chút.

Đại phu nhân nhìn Tào Ngọc Nga một cái, không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái, ý bảo Tào Ngọc Nga nói.

“Mẫu thân, trước đó vài ngày Nhị thẩm nói mấy ngày nay muốn đi tham gia yến hội, muốn dẫn mấy vị chất nữ chúng con cùng đi để mở mang kiến thức, cũng phân giải gấp cho chuyện Nhị thúc mẫu không có nữ nhi vừa độ tuổi, nữ nhi muốn xin mẫu thân khai ân miễn quy củ hôm nay!” Tào Ngọc Nga có chút vội vàng nói.

Trên mặt đại phu nhân lạnh lẽo, buông mạnh chén trà trong tay xuống: “Cái gì mà mở mang hay không mở mang, thường ngày các người còn thiếu những thứ đó sao! Chẳng qua là người muốn đi ra ngoài để nổi trội thôi, kéo ba kéo bốn một đồng nói có nói không”

Tào Ngọc Linh đặc ý nhìn Tào Ngọc Nga một cái, càng dựa sát vào người đại phu nhân, Tào Ngọc Dao thì ngược lại ánh mắt sáng lên, vẻ mặt lộ ra chút mong đợi, từ lúc đại phu nhân đuổi Tào Ngọc Dao và Trần thị ra khỏi chánh viện về sau, cũng không còn dẫn theo Tào Ngọc Dao đi ra ngoài, lúc này tiểu cô nương hiện rõ có chút nóng lòng.

Tào Ngọc Di lướt nhanh qua mọi người một cái, rồi khẽ cúi đầu, mắt nhìn miệng miệng nhìn tâm.

Tào Ngọc Nga chờ đại phu nhân nói xong, mới kêu lên: “Mẫu thân, oan cho nữ nhi, vốn là Nhị thẩm mời nữ nhi, nói là không có người thích hợp đi dự tiệc, nữ nhi mới đến thưa với mẫu thân, huống chi Nhị muội muội, Tam muội muội hẳn là cũng đã ước hẹn với các tỷ muội tốt, nhất định phải đi tham gia yến hội.”

“Hừ, ta vốn thấy người là trưởng tỷ, trong ngày thường ở trước mặt mấy muội muội người giữ cho người mấy phần thể diện, không nghĩ tới người lại càng ngày càng lên mặt, cũng không thấy Nhị muội muội, Tam muội muội, Tứ muội muội người nói muốn miễn quy củ để đi chơi đâu.” Đại phu nhân nghiêm mặt lạnh lùng khiển trách.

Tào Ngọc Nga vừa vội vừa tức đứng ở trước mặt đại phu nhân: “Mẫu thân. . .”

“Được rồi, vốn cũng không trông cậy vào người chân chính đặt đích mẫu ta đây ở trong lòng, năm mới này, người muốn đi thì đi, về sau cũng không cần báo lại với ta!” Sau khi Đại phu nhân nói một đồng lời khó nghe xong, cuối cùng vậy mà đáp ứng Tào Ngọc Nga.

Tào Ngọc Di kinh ngạc xoay tròn con người một cái, liếc qua đại phu nhân.

“Mấy người các người thì sao? Hôm nay cũng nói ra cả đi!” Đại phu nhân nâng chung trà lên, nhấp một cái, nhìn lướt qua hai bên, thản nhiên nói.

“Mẫu thân, nữ nhi không đi!” Tào Ngọc Linh tựa vào trên người đại phu nhân, nhìn Tào Ngọc Nga dịu dàng nói.

“Tạ mẫu thân ân điển!” Tào Ngọc Dao do dự chốc lát, đứng lên hành lễ một cái.

“Tứ tỷ nhi, còn người?” Đại phu nhân thấy Tào Ngọc Di không có trả lời, lại hỏi một lần.

“Mẫu thân, bên ngoài lạnh lắm, nữ nhi muốn ở trong phòng chơi!” Tào Ngọc Di đành phải lấy lý do đã chuẩn bị từ trước nói ra lần nữa.

Đại phu nhân hài lòng gật đầu một cái, lại khiển trách Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao mấy câu, không ngoài những câu “Đừng làm Tào phủ mất thể diện” ..., rồi để cho mọi người giải tán.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đi học

Sau đó, đại phu nhân phái một bà tử quản sự tặng cho phòng của Tào Ngọc Di mười cân than thượng hạng, nhấn lại là Tào Ngọc Di cứ dùng, đoán chừng đây coi như là phần thưởng cho chuyện trước đó.

Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao hầu như mỗi ngày đều đi theo Nhị phu nhân dự tất cả yến hội lớn nhỏ, Đại thiếu gia và Tôn Trạch Văn cũng đi theo Đại lão gia, Nhị lão gia xã giao ở bên ngoài.

Mấy ngày nay, chỉ còn lại Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Linh thỉnh an đại phu nhân, mỗi lần đại phu nhân và Tào Ngọc Linh cùng cười cười nói nói, Tào Ngọc Di chỉ ở một bên ngồi không, mấy lần về sau, đại phu nhân liền lên tiếng miễn quy củ cho Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di mừng rỡ nhẹ nhõm, cả ngày ở chỗ Chu thị chơi đùa cùng cặp song sinh.

Rất nhanh trong một trận bão tuyết bay là tà liền nghênh đón năm mới, năm mới lần trước Tào Ngọc Di mới vừa dời đến trong viện đại phu nhân, lại vừa mới đến, bên cạnh cũng không có người có thể tin tưởng, chỉ còn nhớ bị mẹ đầu không ít.

“Tứ tỷ nhi, tới xem cái này một chút!” Tào Ngọc Di vừa vào cửa, Chu thị liền ngoắc tay gọi.

“Là cái gì vậy, di nương?” Tào Ngọc Di nện bước chân nhỏ bước nhanh tới.

Chu thị cười híp mắt lấy một cái hộp bạch ngọc khắc chữ phúc ra ngoài, trước đó vài ngày Tào Ngọc Di đã từng thấy cái hộp tinh xảo tương tự như thế ở chỗ của lão phu nhân, hiện tại Tào Ngọc Di đã không còn bị chút kim ngân hoặc ngọc thạch xa hoa này làm cho kinh thán, ở chỗ này giàu nghèo là hai thái cực, dân chúng nghèo khó có thể ăn no mặc ấm liền đối với hoàng thượng cảm tạ ân đức, tất cả kim ngân bảo thạch gần như là đều tập trung ở trong tay quyền quý, sau khi thấy qua hàng năm ở trong phủ không biết bao nhiêu tiêu nha đầu biến mất, Tào Ngọc Di không chỉ một lần cảm thấy mình may mắn ít nhất không cần lúc nào cũng lo lắng cho an toàn của tính mạng.

“Đây là hôm qua phụ thân con có được ở bên ngoài, di nương giữ riêng lại cho con.” Chu thị cười mở hộp ra.

Tào Ngọc Di ghé đầu nhìn xem, bên trong là một bộ chung trà màu phấn vẽ cảnh tuyết rơi, nhắn nhủi mượt mà, nhìn liền làm cho lòng người thoải mái.

“Di nương, ở chỗ con có hai bộ chung trà rồi!” Tào Ngọc Di và Chu thị thường thức, ngẩng đầu lên nói.

“Tỷ nhi ngốc, hai bộ trong phủ kia của con làm sao xứng, làm sao lấy ra so với cái này được, những cái đó đều là trong phủ tạo qua sách, rơi vỡ, vẫn còn có thể thay thế, đến lúc đó, con mời các tỷ muội đến trong phòng ngồi một chút, thế nào cũng muốn.” Chu thị thao thao nói một hồi.

Tào Ngọc Di chỉ đành phải gật đầu liên tục, mặc dù cho đến bây giờ cũng không có tỷ muội tốt gì được mời đến phòng mình.

“Thử cái này một chút!” Chu thị lại mở một cái hộp mạ vàng trên chiếc kỷ trà ra, lấy một đôi trăm cài khảm thạch anh ra ngoài.

Tào Ngọc Di nhìn chiều dài cây trăm kim quang chói lọi kia một chút, phỏng đoán trọng lượng của nó, lại so lớn nhỏ với đầu của mình, cổ thoáng rụt xuống.

Chu thị lôi kéo Tào Ngọc Di, lấy hai cây trăm bảo thạch đơn giản treo lủng lẳng trên đầu nàng xuống, cẩn thận lấy cây kim trăm một trái một phải cắm vào trong búi tóc của Tào Ngọc Di, rồi tỉ mỉ điều chỉnh vị trí, lui về phía sau nửa bước nhìn một chút, “Mặc dù không bằng bộ trăm châu hồng kia của con, chỉ có điều gần sang năm mới, cũng nên đổi một vài loại mới được, cái này mang đến hi khí (không khí vui mừng)! ”

Dứt lời, Chu thị lấy cái gương đồng sang, nhét vào trong tay Tào Ngọc Di.

Gương đồng chỉ có thể soi được bóng người mờ mờ, bất quá cũng đủ thấy rõ cây trăm sáng long lanh rồi.

“Di nương, kể cho con nghe chút chuyện đi học đi ạ!” Chờ sau khi Chu thị lấy cây trăm từ trên đầu Tào Ngọc Di xuống cất xong, Tào Ngọc Di dứt khoát xóa tóc, bò lên giường thấp nằm xuống lăn lộn.

Chu thị cười đáp ứng, bắt đầu nhỏ giọng nói cho Tào Ngọc Di nghe vài thứ sự phở thích.

Qua đầu tháng giêng, Đại thiếu gia sẽ phải đi thư viện rồi, chờ đến tết nguyên tiêu có thể trở về một ngày, năm trước Đại lão gia đã dẫn Tôn Trạch Văn đi báỉ phòng các phu tử ở thư viện, thuận lợi vào học, từ sau khi Tào Ngọc Dao bị đại phu nhân sửa trị về sau, Tôn Trạch Văn cũng thoáng thu liễm một chút, không còn cả ngày ở trong nội viện Tào phủ lấy lòng khoe mẽ nữa, chỉ thường xuyên đến hai chỗ lão phu nhân và đại phu nhân thỉnh an thôi.

Các cô nương Tào phủ qua tết nguyên tiêu mới bắt đầu đi học, gặp ngày hội hoặc là thời tiết không tốt đều không cần đi, buổi sáng học chữ và học quy củ, buổi chiều học thêu thùa và nhạc khí, sự phở sẽ căn cứ tình hình thực tế của mọi người mà chia ra dạy, thật sự cũng không có bao nhiêu chỗ khó khăn.

Mùng tám tháng giêng, Chu thị thu dọn một phen, dẫn theo Chu ma ma và Triệu ma ma ôm cặp song sinh đi thỉnh an đại phu nhân.

“Đứng lên đi!” Đại phu nhân nhìn cũng không nhìn Chu thị một cái, cho người ôm cặp song sinh đến bên cạnh mình, trêu chọc từng đứa một.

Chu thị tận lực khắc chế mình không nhìn tới cặp song sinh, cung kính nói: “Phu nhân, Tứ tiểu thư năm nay đã sáu tuổi rồi, theo quy củ nên nhập học, phu nhân người xem.”

“Ta nói ư!” Đại phu nhân giễu cợt phũ phàng Chu thị một cái, khó trách hôm nay chủ động như vậy, thường nói vô sự bất đẳng tam bảo điện (không có chuyện gì sẽ không tìm đến) mà.

“Xin phu nhân làm chủ!” Chu thị ôn hòa nói một câu.

“Bây giờ không phải là Tam phu nhân trông nom sao? Ngươi đi xin Tam phu nhân chuẩn bị bốn phần lễ, dẫn Tứ tỷ nhi đi gặp mấy vị sư phó trước!” Đại phu nhân lười biếng nói.

“Vâng!” Chu thị vội vàng hành lễ một cái đáp lại, cũng không đề cập chuyện đại phu nhân quên bỏ sung thêm nha hoàn.

Cặp song sinh không quen thuộc với đại phu nhân, bị đại phu nhân đùa mấy cái, miệng móm méo khóc lên, hơn nữa là đồng hợp tấu.

“Phu nhân, sợ là Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia đã đói bụng, vẫn nên bảo Chu ma ma và Triệu ma ma ôm đi xuống, tránh làm ồn người nghỉ ngơi!” Phương ma ma thấy thế, tiến lên một bước khuyên nhủ.

Đại phu nhân xoa nhẹ cái trán, “Ừ” một tiếng.

Phương ma ma cất giọng gọi người.

Chu ma ma và Triệu ma ma đi vào vội vã hành lễ với đại phu nhân một cái, ôm cặp song sinh đi ra ngoài.

Lúc này Chu thị mới buông lỏng cái khăn đã bị siết biến dạng ra.

“Ngươi trở về đi thôi, ồn ào làm cho ta có chút nhức đầu!” Đại phu nhân lạnh mặt nói.

Chu thị vội vàng hành lễ một cái lui ra ngoài, đuổi theo Chu ma ma và Triệu ma ma.

“Lúc trước thật đúng là nhìn lầm.” Đại phu nhân cắn răng nghiêng lợi phun ra một câu.

“Các người đều đi xuống đi, nơi này có lão nô là đủ rồi!” Phương ma ma nghe đại phu nhân nói mặt liền biến sắc, vội lui hạ nhân trong phòng.

Đại phu nhân lại giận dữ đập xuống giường một cái.

“Phu nhân, chẳng qua là hai đứa bé không biết gì mà thôi, mừng chín tháng sau không phải là lễ trào chu (chọn đồ vật đoán tương lai) của bọn chúng sao! Chỉ cần động tay chân, để bọn chúng mất lòng lão phu nhân và lão gia, đến lúc đó còn không phải là mặc cho phu nhân nhào nặn sao, hiện tại, quan trọng nhất chính là phu nhân tĩnh tâm dưỡng tốt thân thể.” Phương ma ma thu dọn chén trà xuống, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ma ma nói đúng, lần này chúng ta phải tính toán tốt hơn, tránh lại bị lộ ra ngoài.” Đại phu nhân cười lạnh nói tiếp.

“Phu nhân không được lao tâm lao lực nữa, hao tổn thân thể không đáng, thái y đã căn dặn là phải tĩnh dưỡng, phu nhân chớ có khinh thường, chuyện như vậy chờ lão nô sắp xếp xong xuôi, phu nhân chỉ cần quan sát là được.” Phương ma ma cuống quýt khuyên nhủ.

“Ma ma yên tâm, ta biết nặng nhẹ!” Tâm tình Đại phu nhân dần dần bình phục lại, vuốt vuốt chuôi tràng hạt nói.

“Vốn là lão nô đa tâm, phu nhân tất nhiên là cực kỳ khôn khéo!” Phương ma ma cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Mâu thuẫn

Một nhà Nhị lão gia trở lại kinh thành hai mươi mấy ngày, liên lạc tình cảm cùng các đại quyền quý trong kinh thành một phen, rồi lại muốn đi nhậm chức ở bên trên, kế hoạch qua hết tết nguyên tiêu liền lên đường.

Vốn Lão phu nhân muốn giữ Nhị phu nhân ở lại, trước ngày đó để lộ ra ý này, ngày hôm sau Nhị lão gia đi thỉnh an Lão phu nhân thì liền cố ý tự mình nói chuyện kia.

Ngày hôm đó vừa khéo là mười lăm tháng giêng, tiểu bối Tào phủ sáng sớm đều tề tụ ở chỗ của lão phu nhân, ấn theo bói phận trường ấu, theo thứ tự lần lượt dập đầu cho Lão phu nhân, Lão thái gia cho người tới truyền lời, nói là thời điểm dùng cơm sẽ đến.

“Thỉnh an mẫu thân, chúc mẫu thân thân thể an khang!” Sau khi Nhị lão gia chờ Đại lão gia đứng lên, lập tức quỳ xuống tám đệm quỳ, “Nhị tử bất hiếu, những năm gần đây ở bên ngoài trần trụi, lại không có một ngày hầu hạ ở dưới gối mẫu thân!”

“Đứng lên đi!” Nụ cười trên mặt Lão phu nhân không thay đổi, chậm rãi nói.

“Nhi tử còn có một thỉnh cầu quá đáng, mong mẫu thân thành toàn! Biến thành bần hàn, những năm gần đây nhi tử nhờ có phu nhân hết lòng chiều cố, giảm bớt ưu phiền ở nhà cho nhi tử, vốn nên để phu nhân ở nhà chăm sóc già trẻ, chẳng qua là nhi tử bây giờ không thể xa rời phu nhân.” Sau khi Nhị lão gia đứng lên, khom lưng ở trước mặt lão phu nhân nói, một đại nam nhân, nói xong lời cuối cùng ngay trước mặt từ trên xuống dưới người một phòng ruom ruom nước mắt, giống như là cách xa Nhị phu nhân là lấy mạng của ông ta vậy.

“Ngươi đây là ý gì, mới sáng sớm!” Lão phu nhân nhíu mày, trong phòng bỗng chốc yên tĩnh.

“Mẫu thân thứ tội, những năm qua Nhị lão gia chúng con rời xa nhà, ở nơi biên thành đó đâu có ngày lễ như vậy, sợ là rất cao hứng, mẫu thân tha lỗi!” Nhị phu nhân tiến lên quỳ gối bên cạnh Nhị lão gia, cười khanh khách nói.

“Tất cả đứng lên đi, chẳng qua ta cũng có ý đó, giữ nhà lão Nhị ở nhà hưởng phúc, các ngươi không muốn thì cứ nói là được!” Lão phu nhân xoa quai trượng trong tay, nhàn nhạt nói đôi câu.

“Tạ ơn mẫu thân, mẫu thân vạn phúc! Vốn là một tấm lòng tốt của mẫu thân, là nhi tử ngu dốt!” Lúc này Nhị lão gia mới đỡ Nhị phu nhân dậy đứng sang bên cạnh Đại lão gia.

Kế tiếp là Tam lão gia, đây là tiểu nhi tử lão phu nhân sủng ái nhất, Tào Ngọc Di cũng có gặp vài lần, phần nhiều là ở chỗ lão phu nhân tình cờ đụng phải, ngay cả nói cũng không có nói một câu.

Xuống chút nữa là tiểu bối, từng người từng người hành lễ với lão phu nhân, nam hài đều là ngọc hoàn bằng lam ngọc dùng làm trang sức treo ở thắt lưng và tám kim ngân loa tử (hạt đậu vàng) ý chúc thi đậu trạng nguyên, nữ hài thì vòng tay phi thủy có mười tám hạt và sáu kim ngân loa tử nhiều kiểu dáng với ý nghĩa may mắn, tốt lành.

Lão thái gia cũng sai người mang lễ vật tới cho tiểu bối, cũng toàn là kim ngân loa tử, chỉ có điều kiểu hoa văn khác nhau mà thôi.

Sau khi lần lượt dập đầu xong, lão phu nhân liền để cho bà từ ôm thứ nữ hai tuổi không vừa ý của Tam phòng —— Bát tiểu thư, Cửu tiểu thư vừa được một tuổi của Nhị phòng và cặp song sinh đi xuống, đều không cùng mọi người dùng cơm, nói là sợ nhốn nháo làm mấy đứa nhỏ sợ hãi.

Tam phu nhân trước đó vài ngày mới vừa chán ra có thai hai tháng, thấy đã hành lễ xong cũng được phép đi nghỉ ngơi rồi.

Lúc ăn cơm, lão phu nhân cho người đặt cái bình phong tử đàn cầm thạch lớn ở trong sảnh, nữ nhân và tiểu hài tử ở bên trong dùng cơm, các nam nhân ở bên ngoài, Tôn Trạch Văn là khách, được mời ngồi bên ngoài, trưởng tử Đại phòng và Nhị phòng đều được Lão thái gia gọi ra ngoài, thân thể đại phu nhân không tốt, lão phu nhân miễn bà ta phục vụ, để cho bà ta đi xuống dùng cơm, chỉ còn lại Nhị phu nhân còn đứng ở sau lưng lão phu nhân gấp thức ăn rót rượu cho lão phu nhân, hai nam hài tử còn lại của Nhị phòng thì ngồi ở bên phải lão phu nhân, bên trái là các nữ hài tử.

Tào Ngọc Di nhìn chủ tử hạ nhân cùng tụ tập dưới một mái nhà thế này, trong lòng không tự chủ được bắt đầu hồi tưởng lại từng cảnh kiếp trước, hoảng sợ phát hiện, những giọng nói và dáng điệu tướng mạo từng quen thuộc kia dần dần trở nên mơ hồ.

“Tứ tiểu thư!” Vương ma ma gấp một miếng mứt táo cho Tào Ngọc Di đặt vào đĩa nhỏ ở trước mặt nàng, khẽ gọi một tiếng.

Tào Ngọc Di từ trong thương cảm hồi thần lại, mới phát hiện mình vậy mà lại thất thần trước mặt nhiều người như vậy, nếu bị phát hiện, không tránh được sẽ bị dạy dỗ một trận, lập tức vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, gấp miếng điểm tâm xinh xắn lên ăn.

Dùng xong điểm tâm, tết nguyên tiêu dĩ nhiên còn có rất nhiều những an bài khác, bất quá những thứ giống như đoán đồ đèn, đối câu đối đều không giữ được đám con nít còn chưa có đi học, trong đám con nít này Tào Ngọc Di lớn nhất, dẫn theo mọi người ra hành lang xem hoa đăng.

Các nha hoàn bà từ đều không đi lên hành lang, chỉ ở bên ngoài coi chừng, nhìn mấy đứa bé chơi đùa, cũng không tiếp cận, bởi vì nếu như tất cả mọi người lên hành lang, thì ngay cả chỗ xoay người cũng không có.

“Tới đây!”

Tam thiếu gia bất thành linh đầy Tứ thiếu gia một cái, đoạt lấy chiếc đèn cá chép Tiểu Hoa màu hồng trong tay hắn, đặc ý cười lớn.

“Trả lại cho ta, trả lại cho ta, đây là để dành cho Cửu muội muội!” Tứ thiếu gia nhảy dựng kêu lên.

Hai tiểu nam hài, một đứa hơn năm tuổi, một đứa hơn bốn tuổi cứ như vậy ôm nhau đánh nhau, vậy mà nha hoàn bà từ canh giữ ở cách đó không xa lại cúi đầu giả vờ như không nhìn thấy, không có một người tiến lên.

Tào Ngọc Di đỡ trán, nhìn chung quanh một cái, từ trong hoa đăng treo tương đối thấp, cố hết sức tháo xuống một cái hoa sen, cầm ở trong tay đi tới.

Bây giờ là ban ngày, hoa đăng còn chưa có đốt lên, hoa đăng lớn một chút đều đưa đến chính viện, để cho lão phu nhân bọn họ thưởng thức, những thứ trang trí ở hành lang này là đặc biệt chuẩn bị ra cho tiểu chủ tử chơi, cho nên cũng treo một chút hoa đăng nhỏ nhỏ, cá chép hồng nhỏ mới vừa rồi kia chắc là Tứ thiếu gia lấy xuống trên hành lang.

“Đừng tranh cãi nữa, Tam đệ đệ, Tứ đệ đệ! Xem này, ở đây còn có rất nhiều hoa đăng, cái này cũng cho các ngươi!” Tào Ngọc Di giơ hoa đăng lên, cất cao giọng nói.

“Ta muốn lấy cái này!” Tam thiếu gia bá đạo quát.

Tam thiếu gia là đích tử thứ hai của Nhị phòng, mà Tứ thiếu gia lại là thứ tử của Nhị phòng. Cửu tiểu thư mới vừa đầy một tuổi, đường đi cũng không lớn, nên để cho bà vú ôm trở về phòng rồi, cùng với Tứ thiếu gia là do một di nương sinh ra, hiển nhiên hai người thân cận hơn một chút, vừa rồi hai tiểu nam hài đánh nhau, bất luận là người hầu hạ Tam thiếu gia hay là Tứ thiếu gia đều không có tiến lên, thể hiện rõ tình huống này thường xuyên phát sinh, theo số tuổi và thân phận của hai người, thua thiệt nhất định là Tứ thiếu gia rồi, nha hoàn bà tử của hắn sợ là hoàn toàn không dám tiến lên đắc tội Tam thiếu gia.

“Nhưng, cái này đẹp hơn mà!” Tào Ngọc Di quơ quơ cái hoa đăng trong tay kia, chớp chớp mắt nói.

Tam thiếu gia nhìn cái hoa đăng nhỏ bởi vì vừa rồi trải qua một phen tranh đoạt đã có chút biến hình trong tay mình một cái, lại nhìn cái trong tay Tào Ngọc Di một cái, quả quyết ném con cá chép hồng trong tay, đoạt cái trong tay Tào Ngọc Di chạy về phía trước.

Tào Ngọc Di nhìn đứa bé nghịch ngợm vừa chạy vừa còn quay đầu lại làm mặt quỷ, khẽ lắc đầu một cái, tiến lên nhặt cái hoa đăng cá chép hồng bị ném xuống đất lên, sửa lại chỗ bị hỏng xong, đưa tới trước mặt Tứ thiếu gia, “Cầm trở về cho Cửu muội muội chơi đi!”

Tứ thiếu gia lấy mu bàn tay dùng sức lau mặt, nhận lấy hoa đăng.

“Dùng cái này!” Tào Ngọc Di rút cái khăn nhỏ của mình ra đưa tới, “Có rất nhiều hoa đăng, cho dù không phải cái này, Cửu muội muội cũng sẽ cao hứng!”

Tiểu nam hài nhận lấy khăn, gạt đầu một cái, cũng không biết có nghe hiểu thâm ý trong lời nói của Tào Ngọc Di hay không.

Vì để tránh cho phát sinh sự cố, Tào Ngọc Di hữu ý vô ý tách đám con nít ra làm hai, ba người Tam thiếu gia, Ngũ tiểu thư, Thất tiểu thư chung một nhóm, Tào Ngọc Di đi theo Tứ thiếu gia, Lục tiểu thư, thoáng cái được tách ra. Ngũ tiểu thư là đích nữ Nhị phòng, tuổi chỉ nhỏ hơn Tam thiếu gia một chút, Thất tiểu thư chính là Tào Ngọc Hà của Đại phòng, ba người đều là đích tử đích nữ, cứ như vậy, coi như là bình an chơi đến lúc dùng cơm trưa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đi học

Lúc xế chiều, tất cả mọi người tụ tập ở trong viện của lão phu nhân nói cười, chờ dùng xong bữa cơm chiều lại đi xem hoa đăng.

Sau khi Tào Ngọc Di chào hỏi Chu thị xong, rồi nói với đại nha hoàn bên cạnh lão phu nhân một tiếng, dẫn theo Vương ma ma và tiểu Đào đi nhà kẻ chơi cùng cặp song sinh một buổi trưa, còn ngủ trưa một giấc, buổi tối lại cùng đám người lão phu nhân xem hoa đăng đủ màu sắc, cứ như vậy một ngày lễ đã trôi qua.

Tết nguyên tiêu là lần nao nhiệt cuối cùng trong phủ, ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, sau khi Tào Ngọc Di rửa mặt một phen, bởi vì ngày hôm đó là ngày đầu tiên năm nay đi học, theo quy củ là phải đi nghe đại phu nhân dạy bảo trước, cho nên phải đi đến chỗ đại phu nhân sớm một chút, từ sau khi từ chối Tào Ngọc Nga vào năm trước, Tào Ngọc Di cũng không còn cố ý chờ Tào Ngọc Nga cùng đi nữa.

“Thình an mẫu thân!” Sau khi Tào Ngọc Di vào cửa mới phát hiện hiện tại Tào Ngọc Dao đã tới, đây chính là hiện tượng hiếm lạ ít thấy, lúc Tào Ngọc Dao mới vừa bị đuổi ra khỏi chánh viện, Tào Ngọc Linh hoàn toàn không cho Tào Ngọc Dao sắc mặt tốt, nàng ta vẫn mỗi ngày mặt dày tiến tới, cả ngày không có việc gì cũng lấy lòng ở sau lưng Tào Ngọc Linh, hai người gần như mỗi thời mỗi khắc đều ở chung một chỗ, bao gồm cả việc tới thỉnh an đại phu nhân.

“Ừ, ngồi đi!” Đại phu nhân vuốt vuốt chuôi Phật châu, nhắm mắt lại đáp một tiếng.

Từ khi thân thể Đại phu nhân không tốt về sau, liền bắt đầu tin Phật, trong tay thường xuyên cầm chuôi Phật châu, đặc biệt thỉnh một pho tượng Bồ Tát đặt trong một gian tĩnh thất để cúng bái.

Chờ sau khi Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Linh tới, đại phu nhân nói mấy câu: “Dụng công học tập” “Không thể không vâng lời sư phó” ..., liền truyền cơm.

Tào Ngọc Di cố ý ăn thêm hai cái bánh bột đậu và nửa bát cháo.

“Tứ muội muội!” Ra khỏi phòng của đại phu nhân, Tào Ngọc Di liền bị Tào Ngọc Nga gọi lại.

Sáng sớm trước khi ra cửa, Tào Ngọc Di đã cùng Vương ma ma thu xếp những thứ đi học có thể dùng đến, bỏ vào trong một cái hộp phân tầng có tay cầm nhỏ, vào lúc này có lẽ Vương ma ma đã để cho tiểu Đào xách theo chờ ở bên ngoài viện.

Tào Ngọc Di mang theo nụ cười dừng lại, nhìn về phía Tào Ngọc Nga.

“Tứ muội muội, lần trước là đại tỷ tỷ đường đột, hôm nay là ngày đầu tiên muội muội đi học, sợ là có nhiều quy củ còn chưa rõ, chúng ta vừa đi vừa nói, Đại tỷ tỷ sẽ giải thích cho muội nghe một chút!” Tào Ngọc Nga ôn hòa nói.

“Phi ——” Tào Ngọc Linh ở bên cạnh không chút khách khí cười lạnh.

Mặt Tào Ngọc Nga không đổi sắc nhìn sang Tào Ngọc Linh: “Nhị muội muội cô họng muội không thoải mái à?”

“Theo ta thấy, hiện tại có người mới cả người không được tự nhiên á!” Tào Ngọc Linh vung khăn chấm chọc nói, tiếp đó cũng không xem sắc mặt Tào Ngọc Nga trở nên khó coi như thế nào, cất bước lớn tiêu sái đi đến trước mặt Tào Ngọc Di, “Di, Tứ muội muội, thời gian cũng không còn sớm!”

Tào Ngọc Di chần chờ một chút, vội vã hành lễ với Tào Ngọc Nga một cái, đi theo Tào Ngọc Linh ra khỏi viện, trên đường đi, Tào Ngọc Dao muốn đi theo Tào Ngọc Linh nói chuyện gì đó, bị Tào Ngọc Linh chán ghét ra mặt tránh đi.

Tào Ngọc Nga ở nguyên tại chỗ cắn chặt răng, không biết suy nghĩ những gì, bước nhanh ra khỏi chánh viện.

Ở Tào phủ, tiểu thư đủ sáu tuổi là bắt đầu đi học, tròn mười bốn tuổi thì không cần đi học nữa, nhưng theo quy củ sau này nếu muốn học, thì có thể mời sư phó chuyên dạy quy củ mỗi ngày lên lớp một canh giờ, cho nên Tào Ngọc Nga đã không cần đi Thánh Tuyệt Hiên học nữa.

Buổi sáng dạy chữ là một sư phó họ Dương, là một lão ma ma khá ôn hòa, lúc bốn người đến, Dương sư phó đã chờ ở trong thư phòng, trước tiên chia ra hỏi sơ sơ ba người Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao mấy vấn đề, bố trí nhiệm vụ cho các nàng, mới chuyển sang Tào Ngọc Di.

“Tứ tiểu thư nhận biết bao nhiêu chữ? Biết cầm bút không?”

“Đọc nửa phần Tam Tự kinh, nhận biết được mấy chữ, còn chưa có chấp bút!” Tào Ngọc Di thấp giọng đáp.

Chu thị xuất thân từ hạ nhân, được lão phu nhân coi trọng, mới học được mấy chữ, để thuận lợi giúp lão phu nhân trông nom đồ đạc, sau này, đi theo Đại lão gia, thỉnh thoảng Đại lão gia hưng trí, cũng dạy Chu thị một ít thứ, Chu thị có ý thứ nhất là sợ Tào Ngọc Di làm sai, thứ hai cũng là để cho Tào Ngọc Di thừa dịp còn nhỏ, chơi nhiều thêm mấy ngày.

Dương sư phó gật đầu một cái, lấy một quyển Tam Tự kinh ra đặt ở trước mặt Tào Ngọc Di, “Tứ tiểu thư đọc xem!”

Tào Ngọc Di cũng không đi xem quyển sách mới tinh kia, ngẩng đầu lưu loát đọc mấy câu.

“Không tệ, hôm nay trước hết Tứ tiểu thư nên học cầm bút, như thế là tốt rồi, chờ thêm mấy ngày nữa mới học viết chữ!” Dương sư phó đề nghị.

“Dạ!” Tào Ngọc Di vội vàng đáp lại.

Kiếp trước chỉ ở tiểu học mới học dùng bút lông một học kỳ, hơn nữa đã trải qua mấy chục năm dùng chữ giản thể, mấy câu thơ từ trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng đã sớm ném ra sau ót, Tào Ngọc Di cũng không có ý định làm ra hành động hơn người gì, thậm chí có thể bởi vì thói quen thâm căn cố đế kiếp trước, nên học khó khăn hơn một chút.

Buổi sáng bắt đầu từ giờ Thìn (từ 7h-9h sáng) đi học, đến giờ Thìn ba khắc (khoảng 9h45), sau khi nghỉ ngơi một khắc (15 phút) đồng hồ, giờ Tỵ (từ 9 giờ đến 11 giờ sáng) lại có sư phó họ Lưu tới dạy quy củ, bao gồm các tư thế ngồi nằm đi đứng vân vân, chỉ có điều chỉ nói hơn nửa canh giờ, buổi chiều giờ Mùi hai khắc (từ 13 giờ 30 đến 15 giờ 30) bắt đầu học, đầu tiên là học thêu thùa một canh giờ, Tào Ngọc Di tập trung nghe, vị Tạ sư phó kia không ngừng giảng châm pháp cơ bản, còn dùng rất nhiều thời gian giảng phối hợp màu sắc, thậm chí dẫn ra cách trang điểm phối hợp với quần áo, sau khi nghỉ ngơi một khắc đồng hồ, kế tiếp là thanh nhạc, trước tiên Từ sư phó chỉ cho Tào Ngọc Di ở bên cạnh nghe, sau nửa năm có thể chọn một loại hoặc là hai loại nhạc khí cảm thấy hứng thú để học, không cần phải tinh thông, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao đều chọn đàn tranh, đã đàn ra hình ra dạng.

Buổi trưa sau khi Tào Ngọc Di trở về, liền bảo Hồng Nhi đi phòng bếp lấy mấy cái lông đuôi gà trống, làm bút lông, chấm mực nước viết chữ, cố gắng nhớ lại những chỗ cần phải chú ý trong quy củ Lưu sư phó dạy vào buổi sáng, dùng chữ tốc ký ghi lại đóng thành quyển sổ nhỏ.

Vương ma ma nhìn thấy, chỉ xem như Tào Ngọc Di đang chơi đùa, lúc đến giờ nhắc nhở Tào Ngọc Di đi ngủ trưa.

Tào Ngọc Di làm việc và nghỉ ngơi nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, mỗi ngày đều cố định, buổi tối giờ Tuất ba khắc (từ 7 giờ 45 đến 9 giờ 45 tối) lên giường, buổi sáng giờ Mão (từ 5 giờ đến 7 giờ sáng) thức dậy, buổi trưa giờ Ngọ (từ 11 giờ đến 13 giờ) dùng cơm trưa, giờ Ngọ hai khắc (từ 11 giờ 30 đến 13 giờ 30) bắt đầu ngủ trưa nửa canh giờ, giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ) thức dậy.

“Ma ma, cái này cần phải cất kỹ, ta còn cần dùng đến!” Tào Ngọc Di ngáp một cái dạn dò nói.

Vương ma ma đặt quyển sổ nhỏ vào một cái hộp đựng các loại đồ chơi nhỏ, lại khóa kỹ cái hộp, cười nói: “Tứ tiểu thư yên tâm, ma ma biết rồi, người mau ngủ đi!”

Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, lật người, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Buổi chiều Tạ sư phó dạy thêu thùa là một trong mấy vị sư phó nghiêm khắc nhất, một canh giờ trôi qua, biểu cảm trên mặt gần như không có thay đổi,

Tào Ngọc Di mang hai cái hà bao nhỏ mình làm trước đó tới cho Tạ sư phó xem.

“Tứ tiểu thư ở phía trên này nên thêu mấy mũi thêu cơ bản!” Tạ sư phó nhận lấy xem tỉ mỉ, lấy một cái khung thêu nhỏ sang.

Tào Ngọc Di đáp một tiếng, thuận thực thi châm, thêu mười mấy đường.

“Tốt, Tứ tiểu thư đã biết kiểu thêu cơ bản, hôm nay chúng ta đổi sang một loại kiểu thêu khác”

Tiến độ của Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao cũng xấp xỉ, sau khi Tạ sư phó phân ra giảng nội dung mới cho ba người xong, liền đoan chánh ngồi ở một bên nhìn xem, hơn nửa canh giờ sau mới mở miệng lần nữa, giảng về phân biệt màu sắc, phối hợp màu sắc vân vân, Tào Ngọc Di nghe gật đầu liên tục, đây là thói quen đời trước của nàng.

Tạ sư phó nhìn Tào Ngọc Di mấy lần, cũng không có nhiều lời.

Sau khi có chuyện để làm, thời gian liền trôi qua thật nhanh, một ngày học tập rất nhanh liền kết thúc, trước khi dùng cơm tối Tào Ngọc Di cố gắng phân ra những điểm trọng yếu rồi sắp xếp lại, ghi vào bốn quyển sổ nhỏ, cố ý dùng chữ tốc ký và kết hợp ghép vần từng phần, để tránh bị người khác thấy chọc phải phiền toái. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 39: Chương 39.1: Trảo chu (chọn đồ vật đoán tương lai) (thượng)

Một nhà Nhị lão gia thu dọn đồ xong, xem thời gian, sáng mười tám tháng giêng liền xuất phát, trước khi đi, Lão thái gia phái gã sai vặt tới đây, gọi Nhị lão gia đi nói chuyện gần nửa canh giờ, lúc trở ra thì sắc mặt Nhị lão gia không được tốt.

Bởi vì trưởng bối phải xuất môn, Tào Ngọc Di đành phải nghỉ học nửa ngày tiễn một nhà Nhị lão gia.

“Đại tẩu, Tam đệ muội, các người dùng bước đi, đưa tới đây thôi!” Nhị phu nhân dẫn theo một đám nữ quyến ở nhị môn (cổng trong) cười nói.

“Nhị đệ muội đi thuận lợi, đến nơi nhớ gọi thư về!” Trên mặt Đại phu nhân nở nụ cười tiến lên nắm tay Nhị phu nhân, cùng Nhị phu nhân ngượng một câu ta một câu nói lời khách sáo.

Tam phu nhân nhỏ nhất, chỉ ở một bên an tĩnh nghe, thỉnh thoảng mới nói vào đôi câu.

Mấy hài tử của Nhị phòng cũng bắt đầu cùng từng hài tử Đại phòng, Tam phòng nói lời từ biệt.

“Tứ tỷ tỷ, lần trước cảm ơn người, cái này tặng cho người!” Tứ thiếu gia đi tới nhỏ giọng nói.

Tào Ngọc Di sững sốt một chút, mới nghĩ đến hẳn là hẳn nói đến chuyện ngày tết nguyên tiêu đó, “Tứ đệ đệ khách khí!”

Ở trước mặt nhiều người như vậy, Tào Ngọc Di không dám nhiều lời, nhận lễ vật của Tứ thiếu gia, lấy một món đồ chơi nhỏ bằng ngọc thạch từ trong tay áo ra trả lễ.

Đợi sau khi mọi người khách khí xong, mặt trời đã lên rất cao.

Đại lão gia và Tam lão gia cỡi ngựa tiễn Nhị lão gia đến cửa thành, gần trưa mới trở về.

Nhị phu nhân vừa đi, tình hình trong phủ liền lại vì diệu, rõ ràng thân thể của Đại phu nhân đã có chuyển biến tốt, nhưng Lão phu nhân lại không có lên tiếng để cho Tam phu nhân giao quyền quản gia ra, bà tử quản sự có mặt mũi đều bắt đầu nhìn quanh.

Thời gian cứ như vậy không nhanh không chậm lướt qua, rất nhanh đến ngày lễ trảo chu của cặp song sinh.

Trước một ngày, Chu thị đặc biệt phái một bà tử có thể tin đi theo bà tử quản sự trong phủ cùng chuẩn bị đồ vật cần dùng trong lễ trảo chu.

Phu gia (nhà chồng) bà tử kia họ Tôn, là lão nhân bên cạnh Chu thị, nhận được công việc này, cũng không hề xem trọng.

“Di nương chúng ta nhá, đây là quá lo lắng cho Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia rồi, theo ta nói, ‘ một tuổi nhìn lớn, ba tuổi nhìn già ’, trông Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia chính là người cơ trí thông minh, lúc làm lễ trảo chu đảm bảo không có chỗ hở. . . .” Tôn bà tử nước miếng tung bay tán gẫu cùng mấy bà tử của khố phòng (nhà kho) nhỏ.

“Tôn tỷ tỷ dĩ nhiên là phúc khí tốt, đi theo chủ tử tốt như Chu di nương vậy, cả ngày ung dung thoải mái, đầu giống như chúng ta. . . .” Một bà tử khó phòng cười tăng bốc nói.

“Di nương đó của chúng ta là người rất hòa khí, ngay cả lên mặt cũng ít. . . .” Tôn bà tử hást cảm lên đắc ý khoe khoang.

Bà tử của khó phòng hai ba câu liền dụ dỗ được Tôn bà tử đi sang phòng bên cạnh dùng trà cắn hạt dưa, để cho mấy tiểu nha đầu cùng Tôn bà tử nói vài chuyện qua loa.

Lúc này, một tiểu nha đầu từ góc rẽ đi ra, lấy một cái túi đưa cho bà tử trông nom khó phòng nhỏ, thấp giọng nói mấy câu, liền vội vã rời đi.

Bà tử kia nhìn quanh một cái, giấu cái túi kia thật kỹ, dụ những bà tử khác cùng đi dùng trà nghỉ ngơi, rồi nhanh chóng mở cái túi ra, đổi cái hộp ngày mai dùng làm lễ trao chu ở bên trong thành cái hộp phấn trong túi kia, còn có vài món đồ chơi nhỏ mà những đứa trẻ khác thường chơi, phía trên đều có mùi hương điểm tâm nhân nhạ mà trẻ con thích ăn, hộp phấn còn lại là mùi Chu thị đã từng dùng, màu đỏ tươi, đặt ở trong một đồng vật phẩm rất dễ thấy. . . .

Chờ lúc mấy bà tử uống xong một chén trà rồi ra ngoài tiếp tục tìm đồ cần dùng, cái túi kia đã bị bà tử đó giấu vào giữa hai chậu hoa.

Sau khi Tôn bà tử trút hết một bụng nước trà xong, mới nhớ tới lời Chu thị căn dặn.

“Được rồi được rồi, không nói nữa, không nói nữa, còn phải đi nhìn xem, xong trở về báo lại cho di nương chúng ta cơ!” Tôn bà tử khoát tay nói.

Mấy tiểu nha đầu cười hi hi giải tán.

Lúc Tôn bà tử đi qua, bà tử khó phòng nhỏ cũng đã dọn dẹp đồ thỏa đáng, đặt ở trên một tấm thảm trên cái bàn lớn, chuẩn bị khóa khó phòng lại.

“Tôn tỷ tỷ mau đến nhìn xem còn có vấn đề gì không?” Bà tử khó phòng cười hỏi.

Tôn bà tử lướt nhanh qua mấy lần, hí mắt nói: “Đều là quy củ trong phủ, làm sao Lý quân sự chuẩn bị nhầm được, cũng chỉ là xong phải trở về báo lại thôi. . . .”

Mấy bà tử lại cùng Tôn bà tử tăng bốc nhau một phen, mới khóa khó phòng lại, từng người giải tán.

“Tôn ma ma, khó phòng bên kia như thế nào?” Chu thị vừa nhìn gương cẩn thận vẽ lông mày, vừa nói.

“Di nương yên tâm, lão nô tự mình nhìn xem các món đồ bày ra xong khóa vào khó phòng, tuyệt đối không thành vấn đề!” Tôn bà tử cười lấy lòng đáp.

“Khổ cực cho Tôn ma ma, bên kia có nửa đĩa điểm tâm, ngại cầm trở về ném thử một chút đi!” Chu thị để cây bút vẽ nhỏ xuống, gật đầu một cái nói.

Tôn ma ma cao hứng đáp lại, lấy cái khăn tay ra gói đĩa điểm tâm lại, một luồng mùi thơm quen thuộc xông vào mũi.

Trong phòng cách vách, sau khi Tào Ngọc Di tan học thỉnh an đại phu nhân xong rồi tới đây, hiện tại đang chơi cù lét với cặp song sinh.

Tào Ngọc Di lấy một cây bút lông lớn, quét nhẹ ở trên mặt hoặc trên người cặp song sinh, cặp song sinh liền “Khanh khách” cười lên.

“Tới đây, làm cho tỷ tỷ cười một cái!” Tào Ngọc Di thả bút lông vào trong tay Ngũ thiếu gia, nhẹ nhàng phe phẩy tay của hán dụ dỗ.

Ngũ thiếu gia cầm bút lông quẹt lung tung trên mặt Tào Ngọc Di một cái, Tào Ngọc Di phối hợp cười lên.

Trò chơi này là hôm nay Tào Ngọc Di cố ý dạy cho cặp song sinh, đã chơi một lúc lâu rồi, hiện tại đứa nhỏ kia đã không còn hứng thú, tự mình lăn sang một bên, làm lộn xộn tấm đệm trải trên giường thấp, đứa lớn này thì ngược lại rất nề tình, không ngại phiền cùng Tào Ngọc Di ngại một cái ta một cái, cười không ngừng.

“Tứ tỷ nhi, được rồi, xem các con chơi lộn xộn này!” Chu thị đuổi Tôn bà tử xong, từ bên ngoài đi tới, nhìn thấy tóc Tào Ngọc Di đều rơi tán loạn xuống, không vui nói.

“Di nương!” Tào Ngọc Di để bút lông xuống, vui vẻ kêu một tiếng, nhào tới trong ngực Chu thị.

Cặp song sinh cũng đều nhìn về phía Chu thị, phát ra tiếng nói mơ mơ hồ hồ “Di, di”.

Chu thị nghe được, nụ cười trên mặt giấu cũng không giấu được rồi, cùng Tào Ngọc Di đỡ cặp song sinh dậy để cho bọn chúng đi vài bước ở trên giường.

Lục thiếu gia bắt được tóc của Chu thị không chịu buông tay, hưng phấn kêu loạn “A a”.

Hiện tại sau khi đỡ cặp song sinh dậy, hai tiểu tử kia đã có thể tự mình đi lên mấy bước rồi, Ngũ thiếu gia luôn vẫn vẫn tĩnh tĩnh, đi một rồi, liền tự mình đặt mông ngồi xuống, bẻ ngón tay hoặc ngón chân chơi, Lục thiếu gia thì lại khác, giống như hồn thể ma vương, cả ngày dùng không hết khí lực, phá hoại khắp nơi.

Tào Ngọc Di đi chuyển theo cặp song sinh ở trên giường, tùy thời đều chú ý đưa này một chút đưa kia một chút.

“Tứ tỷ nhi, tới đây ngồi, di nương chải đầu giúp con!” Chu thị nhìn thời gian không sai biệt lắm, để cho người đi vào ôm cặp song sinh đi xuống cho ăn.

Tào Ngọc Di ngoan ngoãn đi tới, một mùi thơm như có như không truyền đến, Tào Ngọc Di không nhịn được hít sâu một hơi.

Chu thị trang điểm rất ít, chỉ nhàn nhạt vẽ một chút, mùi phấn bột phấn nước trên người rất nhạt, ngửi thấy làm cho người ta cảm thấy trên người nàng mang theo mùi thơm tự nhiên, hết sức thoải mái.

“Di nương, sáng sớm ngày mai phải cho các đệ đệ ăn no!” Tào Ngọc Di vừa phối hợp động tác chải đầu của Chu thị, vừa nói.

“Hai đệ đệ con có bao giờ mà không ăn no!” Chu thị nở nụ cười.

“Nhưng các đệ đệ ăn no còn thích bỏ đồ vào trong miệng, sáng sớm ngày mai phải cho các đệ đệ ăn thật là no, như vậy các đệ đệ cũng sẽ không bắt đồ ăn nữa!” Tào Ngọc Di cau mày cố gắng sắp xếp lời nói.

Hai mắt Chu thị híp lại một cái, cười đáp ứng, chải cho Tào Ngọc Di hai búi tóc xinh xắn, lại chọn trong hộp trang sức của mình hai cây trâm nhỏ cắm lên.

Tào Ngọc Di chờ cặp song sinh ăn xong, lại chơi cùng cặp song sinh một lát, tới giờ Tuất một khắc (từ 7 giờ 15 đến 9 giờ 15 tối), mới không đành lòng đi về.

“Gọi Tôn ma ma tới đây!” Chu thị trầm tư chốc lát, rồi phân phó tiểu nha đầu đang canh giữ ở một bên.

“Dạ!” Tiểu nha đầu hành lễ một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Tôn bà từ đang ở trong nhà kể nói chuyện cùng mấy bà tử, trong ngực còn để một chút điểm tâm, định buổi tối chờ sau khi Chu thị ngủ, mang về cho tiểu tôn tôn (cháu) nhà mình ăn.

“Tôn ma ma, di nương gọi ngài đấy, ngài mau qua đi!” Tiểu nha đầu kia đứng ở cửa giong già kêu lên.

Tôn bà từ đáp một tiếng, đứng lên phui phui nếp nhăn trên quần áo, bước nhanh ra ngoài.

“Tôn ma ma cần thận suy nghĩ lại một chút tình huống tiểu khó phòng bên kia hôm nay ra sao?” Sau khi Chu thị cho hạ nhân trong phòng lui ra, có chút gấp gáp hỏi.

Trong lòng Tôn bà từ giật thót một cái, mặt kéo ra nụ cười tiến lên một bước nói: “Di nương, nô tỳ tận mắt thấy đồ dọn xong nhập vào kho.”

Mặt Chu thị trầm xuống, “Lời này ngươi đã nói qua, ta để cho ngươi ngắm lại thật kỹ xem, rốt cuộc có cái gì không thích hợp hay không?”

Tôn bà từ khom lưng chuẩn bị trả lời, điểm tâm trong ngực tỏa ra hương vị ngọt ngào nhàn nhạt quen thuộc, trên mặt Tôn bà từ lộ ra biểu tình nghi ngờ.

“Tôn ma ma!” Chu thị cất cao giọng la lên.

Tôn bà từ run run, chần chờ đáp: “Bẩm di nương, hiện tại nhớ ra, lúc ấy hình như nô tỳ có ngửi thấy một mùi thơm.”

“Phế vật! Không phải đã bảo ngươi đi coi chừng sao?” Chu thị giận tím mặt, nghiêm nghị quát lên.

Trên mặt Tôn bà từ từ bắt đầu trắng bệch, hoàn toàn không dám trả lời.

“Ta thấy ngươi già nên hồ đồ rồi có phải hay không? Nếu làm không được, thì ta cho ngươi về nghỉ ngơi sớm!” Chu thị khiển trách không chút lưu tình.

“Di nương tha tội!” Đầu gối Tôn bà từ mềm nhũn, “Phịch” một tiếng quỳ xuống.

“Hừ, nếu ngày mai lễ trao chu của Ngũ thiếu gia Lục thiếu gia xảy ra bất kỳ sai sót gì, ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi!” Chu thị nhìn chằm chằm Tôn bà từ nói.

Tôn bà từ cuống quýt dập đầu, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không dám nói.

“Ngươi đi xuống trước đi!” Chu thị ngồi một lát, tâm tình từ từ hồi phục lại, mới lạnh lùng phân phó nói.

“Dạ!” Tôn bà từ có chút khó khăn đứng lên, bước chân chênh vênh lui ra ngoài.

Chu thị một mình vòng vo trong phòng một hồi, rồi gọi một tiểu nha đầu đi vào phân phó mấy câu.

“Đi gọi Nhậm ma ma phụ trách vẩy nước quét nhà đến đây, hôm nay ta mất một chiếc khuyên tai ở trong sân, muốn tìm Nhậm ma ma hỏi một chút?”

Tiểu nha đầu kia đáp vâng, vội vã chạy về phía cửa viện.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy nha đầu canh giữ ở bên ngoài thông báo nói: “Di nương, Nhậm ma ma tới!”

“Để cho bà ấy đi vào đi!” Chu thị dè xuống lo âu trong lòng ngồi xuống.

“Di nương!” Nhậm ma ma hành lễ với Chu thị một cái, không tán thành thấp giọng gọi một tiếng.

“Ma ma, nếu không phải bây giờ không có cách nào ta cũng sẽ không cố ý gọi bà tới, bà phải mau mau giúp ta!” Chu thị lo lắng nói, chỉ chỉ cái ghế đôn bên chân, “Ma ma lại đây ngồi đi!”

Nhậm ma ma thấy thế gật đầu một cái, đi từ từ qua ngồi xuống.

“Ma ma, có người động tay động chân vào đồ vật trảo chu ngày mai.” Chu thị thật nhanh thấp giọng kể lại chuyện Tôn bà tử hồi báo một lần.

“Di nương, yên tâm!” Nhậm ma ma vỗ vỗ tay Chu thị nói.

Chu thị nghe giọng nói này, giống như có ma lực, trong lòng đột nhiên liền an tĩnh không ít, hít sâu vài cái, trên mặt từ từ hồi phục lại biểu cảm chứa chút ý cười bình thường, chẳng qua là sắc mặt còn có chút âm trầm.

“Di nương, theo lão nô thấy, người này chỉ có thể là Đại phu nhân thôi, đổi chút vật có mùi thơm gì đó vào, một chính là mùi son phấn ngài thường dùng, một chính là mùi thức ăn Ngũ thiếu gia Lục thiếu gia thích ăn, cũng có thể là mùi son phấn trên người Tứ tiểu thư, Chu ma ma và Triệu ma ma bởi vì phải cho Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia ăn, khoản thời gian này cũng không có bôi son phấn ..., mùi hương Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia quen thuộc sợ là ba loại này rồi!” Nhậm ma ma phân tích tỉ mỉ.

Chu thị gật đầu một cái, về âm trầm trên mặt tiêu tán một chút, “Tứ tỷ nhi cũng không cần phấn bột nước, trên người không có mùi thơm đặc thù gì!”

“Vậy thì tốt, di nương sáng mai trước hết để cho Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia ăn thật no, mùi thơm điểm tâm gì kia sẽ không sao, nếu trên đồ có những thứ mùi son phấn kia, mở để cả đêm liền phai nhạt đi nhiều, đến lúc đó, không chừng những thứ khác sẽ thu hút hai vị tiểu thiếu gia hơn!” Nhậm ma ma không chút hoang mang nói.

Trên mặt Chu thị lộ ra nụ cười chân chính, nắm tay thô ráp của Nhậm ma ma nói: “Ma ma, chuyện này thật là.”

“Di nương, chuyện lớn chớ có bày ra ở trên mặt, lão nô đi ra ngoài trước, tránh để cho người sinh nghi!”

“Ma ma, ta sẽ an bài cho bà, để cho bà dưỡng lão thoải mái, không cần đi làm vầy nước quét nhà nữa.” Chu thị đứng lên nói.

“Tạ ơn một mảnh hảo tâm của di nương, thân già này của lão nô vẫn nên vận động nhiều mới có thể chống đỡ lâu hơn!” Nhậm ma ma vừa nói, vừa đi ra ngoài.

“Ma ma!” Nghe lời này, Chu thị mất hứng gọi một tiếng.

Nhậm ma ma quay đầu lại cười cười, đi từ từ ra ngoài.

Chu thị sững sờ một lúc, mới gọi Chu ma ma và Triệu ma ma đi vào, bắt đầu phân phó chuyện ngày mai.

Sau khi Tào Ngọc Di trở về phòng, Vương ma ma đang phân phó các tiểu nha đầu chuẩn bị nước ấm tắm rửa, bản thân bà chuẩn bị đi ra đón Tào Ngọc Di.

“Ma ma đi nghỉ ngơi đi, nơi này không cần hầu hạ! Gọi hai tiểu nha đầu đứng hầu ở bên ngoài.” Cho tới bây giờ Tào Ngọc Di vẫn không có thói quen có người hầu hạ tắm rửa.

Vương ma ma đã hiểu rõ thói quen của chủ tử nhà mình, cũng không nói nhiều liền đáp một tiếng lui ra ngoài.

Ngày hôm sau, Chu thị dậy thật sớm, sau khi dọn dẹp thỏa đáng, dẫn theo cặp song sinh đến chỗ Đại phu nhân thỉnh an trước.

Hôm nay là ngày cặp song sinh tròn một tuổi, cặp song sinh là thứ tư, không cần phải mở tiệc lớn đón tân khách, nhưng Đại lão gia đã sớm gửi thiệp cho mấy nhà giao hảo mấy ngày trước rồi, dự định làm bữa tiệc náo nhiệt nho nhỏ.

Chờ sau khi mấy phòng thiệp thât đều đến đông đủ, Đại phu nhân nói mấy câu, rồi cùng nhau đi đến chỗ của Lão phu nhân.

Như trước Lão thái gia không có tới, phái gã sai vặt tặng hai miếng ngọc thượng hạng và mười sáu cặp Kim Lỏa Tử tới đây.

Chu ma ma và Triệu ma ma ôm cặp song sinh dập đầu cho lão phu nhân, được hai khóa trường mệnh vàng khảm ngọc và mười sáu cặp Kim Lỏa Tử, Tào Ngọc Di nhìn nửa mặt khóa trường mệnh lớn bằng vàng kia lắc lư, cảm thấy cổ của mình có chút mỏi nhừ rồi, cũng may cặp song sinh từ khi ra đời đã đeo khóa trường mệnh nhỏ khác, hai cái khóa lớn này cũng không cần đeo lên trên người.

Kế tiếp là Đại lão gia và Đại phu nhân, cũng là một đôi hạng quyền vàng (vòng đeo cổ bằng vàng) và Kim Lỏa Tử, chỉ có điều số lượng Kim Lỏa Tử giảm bốn cặp, Tam lão gia và Tam phu nhân cho hai đôi trạc tử nhỏ (vòng tay) đặc biệt dành cho trẻ con đeo, trên cơ sở của Đại phu nhân cho lại giảm

thêm hai đôi Kim Lỏa Từ, các vị di nương cũng đều rói rít tặng lễ, có Kim Lỏa Từ, cũng có đồ chơi nhỏ đặc biệt chuẩn bị

Không tính đứa bé trong bụng Tam phu nhân còn chưa ra đời, thì cặp song sinh là đứa bé nhỏ nhất trong Tào phủ, các thiếu gia tiểu thư hai phòng cũng đều chuẩn bị lễ vật, ngay cả Đại thiếu gia và Tôn Trạch Văn đang đi học ở thư viện cũng sai người về tặng lễ, Tào Ngọc Di chuẩn bị hai con chó con bằng hạt châu hình dạng khác nhau, dùng sợi chỉ bền chắc và các viên trân châu nhỏ kết lại, cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng rất tốn công, là đồ trẻ con yêu thích.

Kế tiếp, trù phòng (phòng bếp) liền bắt đầu mang thức ăn lên, gà làm nước súp, sơi mì tinh khiết kéo thủ công (bằng tay), phía trên thả chút thịt băm, đậu hũ, mầm đậu xen lẫn nhau, trong mỗi chén còn có hai ba cọng ngô, nhìn thấy liền mời gọi người muốn ăn thật nhiều, Tào Ngọc Di ăn một mạch hai chén.

Cặp song sinh dưới sự giúp đỡ của Chu ma ma và Triệu ma ma, miễn cưỡng ăn một vài sợi mì liền bắt đầu nghiêng đầu tránh chiếc đũa, tay chân cũng không thành thật, bình thường tình huống như thế chỉ có khi cặp song sinh thật sự ăn không vô mới có thể phát sinh, Tào Ngọc Di lên nhìn Chu thị một cái, lộ ra một nụ cười hiểu ngầm.

Dùng xong mì trường thọ, mặt trời đã lên rất cao, bắt đầu có khách nhân lục tục tới.

Đại lão gia và Tam lão gia đã sớm cáo lỗi với lão phu nhân, đi ra ngoài chào hỏi khách nhân.

Ước chừng đến giờ Tỵ (từ 9 giờ đến 11 giờ sáng), các tân khách đều đã đến đông đủ, Đại lão gia phái người đi vào nói, ôm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đi ra, chuẩn bị làm lễ trao chu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 39.2:

Phía dưới trước mắt là các nhân vật chính, mọi người cảm thấy hứng thú hoặc là không làm rõ được quan hệ các nhân vật trong truyện thì xem một chút:

Triều đại hư cấu —— Đại Vu Triều

Tào phủ —— Tào gia là từ Tào Lão thái gia bắt đầu phát đạt lên, năm đó lúc tiên hoàng khôi phục, Tào Lão thái gia là một trong nhóm người đầu tiên nhập ngũ, đi theo tiên hoàng một đường chém giết, làm được Trung Vũ tướng quân Chính Tứ phẩm, sau đó Thái tổ lên ngôi, thành lập Đại Vu Triều, luận công ban thưởng, Tào Lão thái gia được ban cho tước vị Hầu tước Tam phẩm khai quốc, thực ấp ngàn hộ. (Chú thích: Tước vị phong theo chế độ Đường triều)

Tào Lão thái gia có ba con trai, con lớn nhất và con út đều là con vợ cả, con lớn nhất có xuất thân là Tiến sĩ Nhị Giáp, chức quan Lại Bộ lang trung Chính Ngũ Phẩm, hiện tại Tào phủ chính là Đại phòng đương gia; con thứ hai là con vợ lẽ đã sớm dần thân vào trong quân ngũ, hiện nay cũng đã là Chiêu Vũ giáo úy Chính Lục phẩm, mang theo thế thiếp nhậm chức ở biên quan; Tam phòng được Lão phu nhân sủng ái nhất, nhưng chỉ là hoàn khổ tử văn không được võ không xong, góp được chức quan nhỏ Bát Phẩm, cũng không đi nhậm chức, chỉ ở nhà xử lý sản nghiệp trong nhà.

Lão thái gia

Lão phu nhân: Hương Xảo (nhất đẳng), Xuân Hồng (nhị đẳng), Triệu ma ma (lão ma ma bồi giá), Ngô ma ma

Đại phòng:

Đại lão gia: Xuất thân Tiến sĩ Nhị Giáp, chức quan Lại Bộ lang trung Chính Ngũ Phẩm

Đại phu nhân: Phương ma ma (bà vú), Lý ma ma, Như Sương (nhất đẳng đại nha hoàn), Như Lộ (nhất đẳng), Liễu Nhi (nhị đẳng)

Lý thị (vốn là nha đầu bên cạnh Đại lão gia): Tiểu Ngọc (nhị đẳng)

Chu thị (xuất thân nha hoàn của lão phu nhân, Xuân Thúy): Tiểu Mạn (nhị đẳng), Nhậm ma ma (bà từ bàn kế sau lưng)

Trần thị (bồi giá của Đại phu nhân, Thúy Cầm)

Vương thị (nạp từ bên ngoài vào): Bán Cầm (nhị đẳng)

Tào Ngọc Nga (Đại tiểu thư): Chi Đào (nhất đẳng)

Tào Ngọc Linh (Nhị tiểu thư)

Tào Ngọc Dao (Tam tiểu thư): Hựu Nhi (nhị đẳng), Lý ma ma (bà vú)

Tào Ngọc Di (Tứ tiểu thư): Vương ma ma (bà vú), tiểu Đào (nhị đẳng), Hồng Nhi (tam đẳng), Tiểu Tú (tam đẳng, đại phu nhân cho)

Đại thiếu gia: (Tào Vũ Tĩnh) đi học ở học viện Thăng Sơn

Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia (Tào Vũ Đình, Tào Vũ Huân) sinh ngày mùng sáu tháng hai: Chu ma ma và Triệu ma ma (bà vú)

Nhị Phòng:

Nhị lão gia (Chiêu Vũ giáo úy Chính Lục phẩm)

Nhị phu nhân

Tam phòng:

Tam lão gia

Tam phu nhân: Lý ma ma (bà vú), nhà Hưng Tài (phối phòng)

Về sau còn cập nhật, không biết rõ quan hệ gần gũi ra sao thì có thể trở về trước xem một chút.

Nhà mẹ Đại phu nhân —— Tôn gia nhà mẹ của Đại phu nhân cũng là thế gia mang tước vị Tam Đẳng, Tôn lão thái gia đã qua đời, bây giờ là Đại ca Đại phu nhân - tôn Đại lão gia kế thừa tước vị, những huynh đệ khác của Đại phu nhân đều ở riêng ra ngoài sống cuộc sống của mình, Tôn gia từ Tôn lão thái gia đến Tôn Đại lão gia bây giờ đều giữ chức quan ở bên ngoài.

Tôn Trạch Văn (Tôn gia Đại thiếu gia)

Tào Ngọc Di trước mắt, chỉ đi làm khách một nhà:

Lý gia —— Khai Quốc Quận Công Chính Nhị phẩm

Lý gia là đại tộc tiền triều, trong gia tộc có rất nhiều người làm quan trọng yếu tiền triều, học sĩ đại nho, ngay từ lúc hoàng đế thứ ba tiền triều lên ngôi thì Lý gia liền nhảy bén cảm thấy tiền triều hướng gió không thuận, Lý gia nỗ lực mấy chục năm, cũng rất khó khăn cứu vãn tiền triều có xu hướng suy tàn, vì vậy, Lý gia bắt đầu từ từ lui ẩn, tồn mười năm thoát khỏi tiền triều, sau khi tiền hoàng lên ngôi, từng tự mình bái phỏng Lý lão thái gia, mời Lão thái gia rời núi làm tướng. Lão thái gia lấy con trai độc nhất bị bệnh nặng làm lý do, từ chối lời mời của tiền hoàng, nhưng quyên tặng hơn phân nửa gia sản cho quốc khố, tiền hoàng không giận trái lại vui mừng, chiêu cáo thiên hạ, ban cho Lý gia tước vị Chính Nhị Phẩm, thế tập võng thác (cha truyền con nối), chỉ là đường con cháu của Lý gia khó khăn, Lý lão thái gia là con trai trưởng độc nhất, chỉ có hai huynh đệ thứ xuất, đã ở riêng đi ra ngoài, Lý lão thái gia chỉ có một chánh thất sinh ra được một con trai độc nhất, nhưng từ nhỏ thân thể yếu ớt, miễn cưỡng chống được ba năm, cũng qua đời rồi, cuối cùng để lại một đích tử, hai thứ tử.

Lý lão phu nhân: Từ Yên

Phía dưới là một chút quy củ của Tào phủ:

1/ Di nương: Một đại nha hoàn nhị đẳng hầu hạ bên người, hai nha hoàn tam đẳng, hai tiểu nha đầu và hai bà tử

2/ Tiểu thư Tào phủ: Còn chưa tới tuổi đi học, bên cạnh chỉ có một đại nha hoàn nhị đẳng, hai tiểu nha hoàn tam đẳng, mấy tiểu nha đầu tạp dịch và hai bà tử, sau sáu tuổi bắt đầu đi học, sẽ bổ sung một nha hoàn nhị đẳng, hai tam đẳng, mười hai tuổi có thể phân cho một tiểu viện ở một mình, khi đó, sẽ phân phối hạ nhân, hai nhất đẳng, hai nhị đẳng, bốn tam đẳng, sáu tiểu nha đầu, bốn bà tử

3/ Tiểu thư Tào phủ sáu tuổi bắt đầu đi học, trước khi đi học, tiền tiêu vật mỗi tháng là hai lượng bạc, sau khi đi học, mỗi tháng lại thêm tám đồng, tuy nhiên giấy và bút mực đều do Tào phủ chuẩn bị đầy đủ hết, mười hai tuổi phân viện, tiền tiêu vật mỗi tháng liền tăng tới sáu lượng, di nương là hai lượng sáu đồng mỗi tháng, trong lúc mang thai mỗi tháng thêm một lượng, đại phu nhân bọn họ là mỗi tháng tám lượng, lão phu nhân là mỗi tháng mười hai lượng.

4/ Học tập Thính Tuyết Hiên: Buổi sáng học chữ và học quy củ, buổi chiều ôn thừa và thanh nhạc, họ bốn vị sư phó chia ra là Dương, Lưu, Tạ, Từ.

5/ Còn một canh giờ có bốn khắc, ví dụ như giờ Mẹo một khắc, thì tương đương với 6 giờ 15 phút. Giờ: tỵ, sửu, dần, mao (mẹo), thìn, tị, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trảo chu (chọn đồ vật đoán tương lai) (hạ)

Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia ở trước mặt tân khách bên ngoài chọn đồ vật đoán tương lai, Chu thị lại chỉ có thể đứng ở sau lưng Đại phu nhân, chờ ở phòng trong, ngay cả tư cách đi xem một cái cũng không có.

Mặc dù Lão phu nhân đang cùng mấy bà tử nói đùa, nhưng lại liên tục sai các tiểu nha đầu tiểu tử đến tiền sảnh xem tình huống.

“Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia đang hành lễ với khách.”

“Ngũ thiếu gia được Nội Các Đại học sĩ Lưu đại nhân coi trọng, Lưu đại nhân tặng chuỗi ngọc Kim Ly.”

“Lục thiếu gia.”

.

“Lão phu nhân, lão phu nhân, đã bắt đầu rồi!” Một tiểu nha đầu chạy vào, vội vàng nói.

Những tiểu tử kia ở phía trước thấy được, lúc truyền tới phía sau, vẫn không thể tùy tiện vào viện, chỉ có thể nói cho các tiểu nha đầu chờ ở bên ngoài trước, các tiểu nha đầu lại truyền vào bên trong.

“Mau, lại đi xem một chút!” Lão phu nhân vội la lên.

Chu thị nắm thật chặt cái khăn trong tay, đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch, không ngừng ngóng nhìn về phía cửa ra vào.

Tào Ngọc Di vẫn yên lặng ngồi ở phía dưới Tào Ngọc Dao cũng có chút khẩn trương, mặc dù trong lòng không hề ủng hộ cách thức thông qua trảo chu để xem sự biến hóa cả đời của một người ở nơi này, nhưng tất cả những người khác ở nơi này đều coi trọng việc này, hơn nữa sẽ căn cứ vào việc này để đánh giá cuộc sống và đãi ngộ về sau của cặp song sinh.

“Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng lão phu nhân, Ngũ thiếu gia bắt được bút lông, tương lai nhất định sẽ Tam Nguyên cập đệ (thi đỗ Tam Nguyên) (*).” Một tiểu nha đầu sáu bảy tuổi chạy vào, nói một mạch.

(*) Tam Nguyên cập đệ: Thi đỗ đầu các cuộc thi thi Hương, thi Hội, thi Đình tương đương Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên.

Lão phu nhân “Ha ha” cười lớn, chỉ vào tiểu nha đầu này một chút, ngay cả ‘ Tam Nguyên cập đệ ’ cũng biết!”

Trong phòng những nha hoàn bà tử khác cũng đều ríu rít tăng bốc lấy lòng lão phu nhân, những lời nói may mắn đều tuông ra bên ngoài.

“Lão phu nhân, lão phu nhân, Lục thiếu gia đã bắt, nói là tương lai sẽ giống như Lão thái gia, làm đại tướng quân.” Lại thêm một tiểu nha đầu chạy vào nói.

“Lục thiếu gia bắt được cái gì?” Lão phu nhân vội vàng hỏi.

“Lục thiếu gia một tay bắt được thanh mộc đao (đao, kiếm gỗ) lớn, một tay bắt được cái hộp phấn, sau đó dùng đại đao quét đổ các đồ vật còn lại, các vị đại nhân bên ngoài cũng đều tấm tắc khen đó!” Tiểu nha đầu kia thở cũng không thở gấp đáp.

Lão phu nhân vừa nghe thấy, càng cười nhiều hơn, ngã trước ngã sau.

Chủ tử hạ nhân cả phòng cũng phát ra một trận tiếng cười theo.

“Thường, thường, hôm nay thưởng cho các tiểu tử nha đầu truyền lời mỗi người một đồng tiền lớn!” Lão phu nhân cao giọng phân phó nói.

“Tạ ơn lão phu nhân, lão phu nhân vạn phúc!” Hai tiểu nha đầu vào phòng cùng nhau dập đầu tạ ơn.

Một đồng tiền lớn chính là một trăm đồng, cũng tương đương với tiền lương một tháng của các nha đầu tiểu tử truyền lời, chẳng trách các nàng vui mừng như vậy.

Lập tức có đại nha đầu cầm mấy xâu tiền đi ra ngoài.

Chu thị len lén thở phào một cái, mặc dù Lục thiếu gia bắt được đồ không hợp ý Đại lão gia, nhưng ít ra không có bất những thứ không tốt kia.

Trên mặt Đại phu nhân không thay đổi, nhưng trong lòng lại không biết lật chuyển bao nhiêu ý tưởng.

Tào Ngọc Di cố gắng tưởng tượng lại cái tính nóng vội của Lục thiếu gia mỗi lần được thả vào trên tấm thảm, liền thật nhanh đoạt lấy đại đao hấn vẫn luôn hứng thú nhưng không lấy được vào trong tay, sau đó về mặt sáng bừng, không thể chờ đợi được vung đại đao, giống như Hoành Tảo Thiên Quân càn quét đánh bay các đồ vật còn lại. . . Nghĩ tới đây, Tào Ngọc Di cũng nhin không được nữa dùng sức nín cười lên, có thể không chút kiêng kỵ nào, không cần chú ý hình tượng bất cười, là đặc quyền của lão phu nhân.

Lão thái gia đang ở trong Trì Mộ Uyển cùng lão hữu (bạn già, bạn lâu năm) đánh cờ, nghe gã sai vặt hồi báo, tay vuốt chòm râu nói: “Lục thiếu tử này còn có chút ý tứ!”

“Ha ha, chúc mừng lão Tào có người kế nghiệp!” Một lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi ở đối diện cười lớn.

Lão thái gia đắc ý vuốt chòm râu, cũng không nhịn được bật cười.

Đã bắt đồ vật trao chu xong, cặp song sinh ở tiền sảnh ngây ngốc một hồi, liền được ôm trở về hậu viện.

“Mau ôm tôn tôn (cháu) ngoan của ta tới đây!” Lão phu nhân dịch chuyển một tý, chừa trống hơn nửa chỗ ngồi trên giường.

Chu ma ma và Triệu ma ma đáp một tiếng, bước nhanh về phía trước, đặt cặp song sinh đã sớm không an phận lên trên giường.

“Đao, đao.” Lục thiếu gia trở mình ngồi dậy, trong miệng còn hàm hàm hồ hồ kêu.

“Ha ha, còn nhớ kỹ đao của con cơ đấy!” Lão phu nhân cười nói.

Nhân đinh (số người trưởng thành) của Đại phòng và Tam phòng Tào phủ đều không vượng, lúc trước cặp song sinh còn chưa có ra đời thì đại phu nhân vào cửa ba năm, sanh được Tào Ngọc Linh trước, rồi mới lại có thai, sanh ra Đại thiếu gia, tam phu nhân cũng vào cửa hơn một năm mới có thai, hết lần này tới lần khác tất cả phòng thiếp thất cũng không có tiền đồ, không phải không có con, thì chính là có thứ tử cũng nuôi không sống, đại phu nhân mới vào cửa không bao lâu, thì Lý thị có một thứ trưởng tử, nuôi đến hai tuổi, lại không giải thích được chết yểu, sau đó Lý thị liền không có thai nữa, sau khi Đại phu nhân có được Đại thiếu gia, mới nâng Trần thị đã có thai lên làm di nương, sau khi Trần thị sinh Tào Ngọc Dao năm thứ hai lại có thai, là thứ tử đại phòng, đáng tiếc cũng mới nửa tuổi liền chết yểu, đương nhiên là lão phu nhân nổi lên lòng nghi ngờ, chẳng qua là lúc trước Đại lão gia và Đại phu nhân đều còn trẻ, không cần lo lắng con nối dòng lắm, cho nên không có những tay thôi, kết quả bụng Đại phu nhân không có tiền đồ, sau bảy tám năm chỉ sinh được một nữ nhi là Tào Ngọc Hà, đến lúc Chu thị lại có thai, Đại lão gia đã qua tuổi ba mươi, lúc này lão phu nhân mới kiên quyết, đặt nhân thủ của mình bên cạnh Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia, thứ nhất là che chở cặp song sinh, thứ hai cũng cho Đại phu nhân một cảnh cáo.

Buổi trưa, trong phòng bếp cũng chuẩn bị mì sợi, Tào Ngọc Di lại sung sướng ăn hai chén, những thứ khác cũng không đụng tới.

Dùng cơm trưa xong, lão phu nhân để cho tất cả mọi người giải tán, chỉ chừa lại Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia.

Chu thị không đành lòng nhìn cặp song sinh một cái, đi theo đại phu nhân rồi đi.

Hôm nay bởi vì là lễ trao chu của Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia, nên Tào Ngọc Di đã xin phép bốn vị sư phó từ sớm, liền trở về phòng của mình.

“Các người đều trở về đi thôi, hôm nay huyên náo ta có chút nhức đầu, muốn nghỉ ngơi sớm một chút!” Trước cơm tối, Đại phu nhân đuổi Lý thị, Chu thị, Trần thị và Vương thị đang lập quy củ như hàng ngày trở về, rồi phân phó các nha hoàn bà tử chuẩn bị nước nóng.

“Phu nhân, ít nhiều gì cũng vẫn nên dùng một chút!” Phương ma ma bưng mấy cái đĩa thức ăn đi vào, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Buổi trưa Đại phu nhân ở chỗ của Lão phu nhân, chỉ miễn cưỡng dùng gần nửa chén cơm, cho tới bây giờ cũng chưa có ăn cái gì.

“Ma ma, bảo ta làm sao ăn được!” Đại phu nhân vô lực dựa vào nệm êm trên giường.

“Phu nhân, người nghĩ nhé, lão gia trọng văn ghét võ, sau này Lục thiếu gia không cần phải sợ.” Phương ma ma nhìn đại phu nhân, thấp giọng nói, “. Coi như là Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia có lão phu nhân che chở, phu nhân, người suy nghĩ đến Đại thiếu gia một chút, hai người bọn chúng còn có thể lướt qua Đại thiếu gia sao!”

Đại phu nhân gật đầu một cái, lại cùng Phương ma ma nói mấy câu nhàn thoải, sắc mặt dễ nhìn không ít, dưới sự hầu hạ của Phương ma ma liền ăn một chén cơm và vài miếng gỏi dạ dày heo chua cay, dưa chua ngọt, lại uống một chén canh gà.

Sau lễ trao chu, Đại lão gia lại đi đến chỗ Chu thị, quả nhiên cũng chỉ hỏi tình hình Ngũ thiếu gia một chút, còn đối với Lục thiếu gia có thể nói là làm như không thấy, còn tặng vài cây bút lông thượng hạng qua cho Ngũ thiếu gia.

Chu thị cũng không dám tùy tiện ở trước mặt Đại lão gia nói tốt giúp Lục thiếu gia, chỉ có thể duy trì tình trạng trước mắt.

Đại phu nhân nghe tiểu nha đầu hồi báo, trong bụng thư thái không ít.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Hôn sự

Từ sau khi cặp song sinh làm lễ trao chu, thần kinh Chu thị vẫn luôn căng thẳng mấy ngày, mãi cho đến trước đó vài ngày, Vương thị ở trong viện của mình cảm thấy buồn nôn, lúc trước chỉ cho là ăn nhầm thức ăn, sai bà tử đi bấm với đại phu nhân, ra bên ngoài tùy tiện tìm đại phu đến, không ngờ chẩn ra hi mạch.

Có chỗ dòi chú ý của đại phu nhân như vậy, hơn nữa trước đó vài ngày, sau khi thái y tới đây xem mạch kỹ lưỡng cho đại phu nhân, nói thân thể đại phu nhân đã hoàn toàn khôi phục, lão phu nhân không thể không truyền lời, để cho đại phu nhân lại bắt đầu quản gia lần nữa, thời gian này đại phu nhân lại vội vàng tiếp nhận sổ sách, chìa khóa... trong tay tam phu nhân, Chu thị mới coi như thả lỏng được một chút.

Tào Ngọc Nga năm nay tròn mười năm tuổi rồi, lễ nữ nhi ba tháng ba sẽ làm lễ cập kê, đến bây giờ vẫn còn chưa có nói cho nhà nào, Tào Ngọc Nga và Lý thị chân chính bắt đầu nóng nảy.

Lý thị nói ra nhiều lần ở trước mặt Đại lão gia, vừa khóc vừa tố khổ một phen, Đại lão gia mới cho lời xác định.

“Được rồi, được rồi, đêm nay ta sẽ đi thương lượng với phu nhân các người một chút, trước tiên chọn lựa nhà thích hợp, trước đó vài ngày lão gia ta cũng làm quen mấy sĩ tử khoa năm nay, nếu nhất thời không tìm được nhà thích hợp, trong mấy sĩ tử cũng có hai người rất tốt!” Đại lão gia có chút không kiên nhẫn nói.

“Là tỳ thiếp đi quá giới hạn rồi, lão gia tất nhiên có chủ ý!” Lý thị xoa xoa khóe mắt, ôn nhu nói.

Đại lão gia ở chỗ Lý thị ngồi một lát, rồi rời đi, trước tiên đến chỗ Vương thị thăm Vương thị đang dưỡng thai một lát, mới đi đến viện của Đại phu nhân.

“Phu nhân các người đâu?” Đại lão gia vào phòng thấy không ai nghênh đón, thuận miệng hỏi.

“Bẩm lão gia, phu nhân đi khó phòng kiểm lại đồ, bảo là muốn đổi lại rèm dày các nơi, các tiểu nha đầu đã mời phu nhân sang đó!” Nha đầu kia lắc lắc thân thể giúp Đại lão gia cởi áo khoác ngoài xuống, giọng ôn ền nũng nịu nói.

Đại lão gia thấy xung quanh không có ai, cười sờ soạng trước ngực nha đầu kia hai cái.

Nha đầu này gọi là Liễu Nhi, là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh đại phu nhân, trước đó vài ngày thân thể đại phu nhân không tốt, không thể phục vụ Đại lão gia, lúc Đại lão gia sang đây thăm Đại phu nhân, Đại phu nhân liền cho Liễu Nhi đi phục vụ, hiện tại Liễu Nhi đã là nha đầu thông phòng của Đại lão gia.

Hai nha đầu nhất đẳng Như Suong và Như Lộ bên cạnh Đại phu nhân, hiện tại là người đắc lực, đương nhiên sẽ không cho Đại lão gia, chỉ đành phải chọn mấy người có vài phần thủy mị ở bên trong nha đầu nhị đẳng, dùng để giữ Đại lão gia ở lại chánh viện.

“Lão gia, phu nhân trở lại!” Tiểu nha đầu ở bên ngoài hô lên một tiếng.

Liễu Nhi vội vàng đứng ngay ngắn, cuống quýt sửa sang lại quần áo trước ngực một chút.

Đại phu nhân vừa vào cửa, phát hiện chỉ có một mình Liễu Nhi ở đây, lại thấy hai mắt Liễu Nhi chứa ý xuân, hai má phỉm hồng, lập tức hiểu ra, dè xuống không vui trong lòng nói: “Người đi xuống đi!”

Liễu Nhi hành lễ với Đại phu nhân một cái, liếc mắt với Đại lão gia một cái, từ từ lui ra ngoài.

Đại lão gia bụng chén trà lên uống một hớp, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

“Lão gia!” Đại phu nhân đi tới, đoan trang hành lễ một cái.

“Ừm, ngồi đi!” Đại lão gia gạt đầu một cái.

Đại phu nhân quan tâm hỏi mấy câu về sức khỏe của Đại lão gia, Đại lão gia nhất nhất đáp lại, rồi dẫn lời nói tới trên chuyện hôn sự của Tào Ngọc Nga.

“..... Đúng rồi, năm nay Đại tỳ nhi đã mười lăm rồi nhỉ!” Đại lão gia lơ đãng nói.

“Lão gia, mấy ngày nay thiếp thân đang muốn cùng lão gia thương lượng chuyện của Đại tỳ nhi đấy!” Đại phu nhân mang theo nụ cười nói tiếp.

“Phu nhân làm việc ta đương nhiên là yên tâm, chuyện như vậy vẫn nên mau sớm định ra, để tránh cho người ngoài chê cười!” Đại lão gia hài lòng gạt đầu một cái.

“Lão gia nói phải, Đại tỳ nhi là cô nương đầu tiên của Tào gia chúng ta, vạn lần không thể mất thể thống.....” Đại phu nhân cung kính đáp lại, quay đầu phân phó Phương ma: “Ma ma, lấy danh thiếp tới đây!”

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Phương ma ma hành lễ một cái, bước nhanh rời đi.

Đại lão gia nghe lời nói của Đại phu nhân, ánh mắt lóe lên một cái, nghĩ đến hai đích nữ, hai thứ nữ phía dưới, ném ý nghĩ dư thừa ra sau óc.....

Đại phu nhân nhặt vài câu chuyện trong phủ nói với Đại lão gia, chỉ chốc lát sau Phương ma ma liền bưng cái hộp nước sơn tới.

“..... Trương phu nhân và Ngô phu nhân đã gửi bái thiếp tới đây, bị thiếp thân dè xuống trước, còn có Tống gia, Lưu gia mấy nhà này đều có thiếu

gia vừa độ tuổi, môn hộ cũng không thấp.” Đại phu nhân cầm từng cái danh thiếp giới thiệu.

Đại lão gia nghe một hồi cũng không còn kiên nhẫn nữa, thấy đại phu nhân nói mấy nhà cũng không có vấn đề gì lớn, liền nói: “Ngô lang trung này là người của Nhị hoàng tử, tạm thời không cần nhắc lên quan hệ với hân, còn dư lại tự phu nhân quyết định là được rồi!”

“Đạ, lão gia yên tâm, mấy ngày nay thiếp thân sẽ tiếp tục đi theo mấy vị phu nhân thương lượng một chút, trước khi đại tỷ nhi làm lễ cập kê liền định ra!” Đại phu nhân mỉm cười đáp lại.

“Ừm, truyền cơm đi!” Đại lão gia không tỏ rõ ý kiến nói, cũng không đề cập tới chuyện mình nhìn trúng sĩ tử như từng nói ở chỗ của Lý thị.

“Đạ!” Đại phu nhân thu hồi danh thiếp, bước nhanh đi xuống phân phó.

Chốc lát sau các nha hoàn bà tử liền theo thứ tự bưng khay ly chén đĩa đi vào, động tác nhanh chóng lại an tĩnh bày thức ăn lên.

“Nàng ngồi xuống cùng dùng đi, bảo bọn nha hoàn hầu hạ là được!” Đại lão gia thân nhiên nói.

Đại phu nhân đáp lại, trước tiên tự mình gấp một đĩa thức ăn cho Đại lão gia, rồi mới ngồi xuống.

Liễu Nhi đi theo chen lẫn vào các nha đầu bà tử cùng mang thức ăn lên, nhanh chóng chen đến sau lưng Đại lão gia, cầm bầu rượu giúp Đại lão gia rót một chén, “Lão gia, mời dùng!”

Đại lão gia bưng ly rượu lên, một hơi liền uống cạn.

Liễu Nhi lắc mông cầm ly rượu lên lại rót thêm một chén.

Lông mày của Đại phu nhân nhũm mấy cái không thể nhận ra, sắc mặt như thường bắt đầu dưới sự hầu hạ của các nha đầu dùng cơm.

Quy cũ nơi này dạy ăn không nói ngủ không nói, nhất thời trên bàn chỉ có tiếng gấp thức ăn và thỉnh thoảng có tiếng cười duyên.

Sau khi ăn xong, ánh mắt của Đại lão gia vẫn đuổi theo vòng eo của Liễu Nhi không thả, Đại phu nhân hiền huệ phân phó Liễu Nhi phục vụ Đại lão gia.

“Liễu Nhi này sợ là không thể lưu lại!” Chờ sau khi an trí cho Đại lão gia xong, Phụng ma ma vừa phục vụ Đại phu nhân tắm, vừa rỉ tai nói.

“Hừ, bất quá chỉ là một tiểu nha đầu đề từ (đồ đi (tiếng chửi con gái thời xưa)) thôi, chờ nhiệt tình mới mẽ của lão gia trôi qua, có rất nhiều biện pháp đối phó ả ta!” Đại phu nhân khinh thường xùy một cái, “Trước tiên định ra hôn sự của Tào Ngọc Nga, chúng ta làm một chuyện rồi nói tiếp một chuyện. . . .

“Phu nhân nói phải!” Phụng ma ma thấp giọng phụ họa nói.

“Ma ma, lấy danh thiếp tới đây chúng ta xem lại lần nữa!” Đại phu nhân ngồi ở trên giường nói.

Phụng ma ma đáp một tiếng, đi ra ngoài cầm cái hộp nước sơn kia đi vào.

“Lấy Ngô gia ra đi, Trương gia môn hộ quá thấp, sợ là không tiện giao phó với lão phu nhân và lão gia, còn dư lại.” Đại phu nhân nói tới từng cái một, cuối cùng lấy cái danh thiếp duy nhất còn lại của Lưu gia ra.

“Phu nhân, nhưng Lưu Đại lão gia là Nội Các Đại Học Sĩ, thân phận của Đại tiểu thư sợ là có chút không xứng rồi!” Phụng ma ma thấp giọng nói.

“Bất quá chỉ là một thứ tử không nên thân của Lưu gia mà thôi, thứ trưởng tử phối với thứ trưởng nữ không phải là vừa khớp, huống chi, tình huống của Lưu gia kia, hừ hừ, tốt hơn Tào Ngọc Nga.” Đại phu nhân cười lạnh mấy tiếng, nói tiếp, “Ma ma, sáng mai liền đưa bái thiếp cho Lưu phu nhân, xác định chuyện này xuống!”

Phụng ma ma rũ mắt xuống đáp vâng, lại cùng đại phu nhân nói mấy câu nhàn nhạt, liền hầu hạ Đại phu nhân nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Bệnh tình nguy kịch

Hôn sự của Tào Ngọc Nga rất nhanh liền có manh mối, ở cuối tháng hai Lưu gia mời người làm mai tới cửa nạp thái, song phụng đối chiếu hoàng lịch thương nghị ngày tốt, đến lúc đó Lưu gia chính thức tới cửa cầu hôn.

Ba tháng ba, lễ nữ nhi.

Tào Ngọc Di đứng ở bên cạnh Tào Ngọc Dao, có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, từ mười sáu tháng giêng bắt đầu đi học đến bây giờ, thời gian ước chừng nửa tháng, đã ngừng học ba lượt, tính ra còn hơn Tào Ngọc Linh lầy lý do thân thể không thoải mái, một ngày nghỉ.

Lễ cập kê của Tào Ngọc Nga mời Lưu phu nhân làm chính tân, Tào Ngọc Di đi theo Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao ở bên cạnh xem lễ, đều tự mình tặng Tào Ngọc Nga một món đồ nhỏ tự mình làm.

Sau lần đó, Tào Ngọc Nga liền an phận rất nhiều, mỗi ngày tránh ở trong phòng thêu giá y, chỉ lúc thỉnh an lão phu nhân và đại phu nhân mới ra ngoài đi một vòng.

Lưu gia cũng được thế tập (thừa kế) tước vị tam phẩm, Lưu lão thái gia còn kiến tại, chức quan của Lưu Đại lão gia là Nội Cát Đại Học Sĩ chính ngũ phẩm, cùng Đại lão gia giao hảo, lần trước lúc Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia làm lễ trao chu, còn tặng Ngũ thiếu gia một chuỗi ngọc Kim lý quý, trừ Lưu Đại lão gia, Lưu Nhị lão gia, Tứ lão gia, Ngũ lão gia đều ở có chức vụ thật ở trong triều, hơn nữa ba vị cô nương Lưu gia gả ở kinh thành, quyền thế Lưu gia càng lớn hơn Tào gia, mặc dù Tào Ngọc Nga chỉ gả cho thứ tử, cũng không coi là bề mặt

Những thứ này đều là Tào Ngọc Di nghe được từ trong miệng các nha hoàn bà tử trong phủ, bao gồm sinh lễ của Lưu gia có bao nhiêu, đáng áp Lưu Đại thiếu gia tuần tử ra sao vân vân, nha hoàn bà tử cả phủ không có một người nào không nói tốt, trong lòng Tào Ngọc Di di chuyển vòng vo hai lượt, hiện tại Tào gia chỉ có ba huynh đệ, Nhị lão gia còn quanh năm ở bên ngoài, trong phủ thì đầu đến người chết ta sống, càng không cần phải nói một gia đình lớn như Lưu phủ, huống chi, Lưu Đại thiếu gia là thứ trưởng tử, đặt ở trên đích tử, hẳn là cái đình trong mắt Lưu đại phu nhân rồi

Bất kể như thế nào, những thứ này đối với cuộc sống của Tào Ngọc Di cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu, Tào Ngọc Di còn đang tiến hành từng bước trải qua cuộc sống, mỗi ngày không có chuyện gì làm thì làm chút chuyện đơn giản như luyện chữ, thêu thùa....

“Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Đại phu nhân phái nô tỳ tới đây gọi các vị nhanh sang đó, lão phu nhân không xong!” Một tiểu nha đầu chạy vào Thính Tuyệt Hiên kêu lên.

Lưu sư phó đang dạy quy cũ thì dừng lại, nhìn về phía tiểu nha đầu kia.

“Mà ma tha lỗi, thật sự là chuyện khẩn cấp, sáng sớm hôm nay lão phu nhân vẫn tốt, mới vừa rồi đột nhiên ngất xỉu ở trong viện, lúc này Đại lão gia đã cỡi ngựa đi mời thái y rồi.” Tiểu nha đầu kia cuống quýt giải thích.

“Đã như vậy, hôm nay liền đến đây, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư mau sang kia đi!” Lưu sư phó thu dọn đồ, thần nhiên nói.

Tào Ngọc Di đi theo Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao hành lễ với Lưu sư phó, rồi vội vã đi theo tiểu nha đầu kia rồi đi.

“Thái y tới!” Vừa mới vào viện, liền nghe thấy tiểu nha đầu canh giữ ở bên ngoài kêu lên một tiếng.

Một thái y tóc hoa râm dẫn theo một tiểu đồng, bước nhanh đi vào.

Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao vội vàng tránh sang đường nhỏ bên cạnh, Tào Ngọc Di năm nay còn chưa đầy bảy tuổi, vốn không cần kiêng dè, chỉ có điều suy cho cùng đứng ở cửa viện cũng không tốt lắm, Tào Ngọc Di vẫn đi theo Tào Ngọc Linh bọn họ bước nhanh sang.

Tam lão gia ra ngoài đón thái y đi vào, Đại phu nhân và Tam phu nhân cũng không có tránh đi, có bà tử khác ra ngoài đón Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di vào phòng bên cạnh, Tào Ngọc Nga đã ở bên trong, đang khăn trương vòng tới vòng lui, nếu Lão phu nhân xảy ra chuyện, hôn sự của Tào Ngọc Nga chỉ có thể hoặc là tiến hành vội vã trong một trăm ngày, hoặc là sẽ phải lùi lại ba năm, theo số tuổi hiện giờ của Tào Ngọc Nga thì cũng không lớn lắm.

Trong viện của Lão phu nhân rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có nha đầu bà tử được ra lệnh mới gấp rút chạy tới chạy lui, dưới bầu không khí này, Tào Ngọc Di cũng khăn trương, Chu thị coi như là người của Lão phu nhân, nếu thân thể Lão phu nhân không tốt hoặc là mất đi, chỗ dựa lớn nhất để dựa vào của Chu thị sẽ không còn, đến lúc đó gặp nguy hiểm nhất chính là Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia.

“Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư, Lão phu nhân đã tỉnh, mời các vị sang đây!” Xuân Hồng – nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Lão phu nhân đi tới thấp giọng gọi.

Tào Ngọc Nga đáp một tiếng, đi tuốt ở đằng trước.

Lão phu nhân trừ sắc mặt có chút tái nhợt, còn lại không nhìn ra cái gì khác thường.

Thái y được Đại lão gia và Tam lão gia mời đến tiền thính nói chuyện.

Tào Ngọc Di đi theo Tào Ngọc Nga các nàng vào phòng, còn chưa kịp hành lễ cho Lão phu nhân, thì có tiểu nha đầu thông báo: “Lão phu nhân, Lão thái gia tới!”

Trên mặt Lão phu nhân lộ ra vẻ mặt vui mừng, ngo ngoáy muốn ngồi dậy, đại nha hoàn canh giữ ở bên cạnh vội vàng đỡ lão phu nhân lên.

Trừ ngày nhất định phải cả nhà ăn cơm đoàn viên, Lão thái gia sẽ tới cùng mấy nhi tử và tôn tử ăn một bữa cơm, Lão thái gia đã có ba năm không có vào viện của Lão phu nhân rồi.

“Lão gia!” Lão phu nhân kích động kêu lên.

Lão thái gia sải bước đi vào, chủ từ nha hoàn một phòng rồi rít hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi, Lão phu nhân các người như thế nào?” Lão thái gia trầm giọng hỏi.

Đại phu nhân tiến lên một bước, cung kính đáp: “Bẩm phụ thân, mới vừa rồi thái y đã chẩn qua, lúc này đang ở tiền thính dùng trà!”

Lão thái gia gật đầu một cái, đi tới trước giường Lão phu nhân nhìn Lão phu nhân mấy lần, cũng không quay đầu lại nói: “Các người đi xuống trước đi, ta và Lão phu nhân của các người trò chuyện một chút!”

Mọi người nhất tề đáp vâng, từng tốp lui ra ngoài.

“Đi nói cho Đại lão gia và Tam lão gia, Lão thái gia tới!” Đại phu nhân chỉ một tiểu nha đầu phân phó nói.

“Dạ!” Tiểu nha đầu kia hành lễ một cái, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chờ sau khi Đại lão gia và Tam lão gia tới, ngay trước mặt mọi người nói về bệnh tình của Lão phu nhân.

“ Thái y chỉ nói là mẫu thân lớn tuổi, bệnh này phải dựa vào tĩnh dưỡng, để lại phương thuốc bổ. ” Đại lão gia đứng ở trước giường Lão phu nhân, khom lưng báo lại với Lão thái gia.

Lão thái gia trầm ngâm một chút nói: “Người đi tìm Văn Thúc, mang chút đồ ta dùng tới đây, ta muốn ở chỗ này ít ngày!”

“Dạ, nhi tử đi làm ngay!” Đại lão gia vội vàng đáp lại, bước nhanh ra ngoài.

Tam lão gia thấy Lão thái gia nhìn mình chằm chằm, co rút lại, từ từ tiến lên hành lễ với Lão thái gia.

Lão thái gia “Hừ” một tiếng, cuối cùng không nói gì.

Kế tiếp, Đại phu nhân dẫn đầu, mọi người lần lượt thăm hỏi Lão phu nhân, liền bị đuổi ra ngoài.

Tình hình thân thể Lão phu nhân đến cùng là như thế nào, ai cũng không rõ ràng lắm, bất quá sau khi Lão thái gia trở về, trong phủ an phận không ít.

Đại phu nhân và Tam phu nhân mỗi ngày thay phiên nhau hầu hạ ở trước giường Lão phu nhân, Đại lão gia làm xong việc công, cũng thường đến viện của Lão phu nhân, nhiều lần theo Lão thái gia tránh những người khác nói chuyện.

Trong phủ ngừng học hai ngày, Lão phu nhân tự mình lên tiếng, cuối cùng lại bắt đầu.

“Tứ tiểu thư, đã giờ Tuất một khắc (từ 7 giờ 15 đến 9 giờ 15 tối) rồi!” Vương ma ma tiến lên nhắc nhở.

Tào Ngọc Di từ trong trầm tư tỉnh lại, để cây bút lông chim tự chế đang cầm ở trong tay vô thức vẽ loạn xuống, đứng lên nhìn Vương ma ma cười cười, “Gọi các nha đầu bà từ chuẩn bị nước nóng đi!”

Wương ma ma đáp một tiếng, tự mình đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đồ cưới

Sau khi Lão phu nhân trải qua một lần hôn mê, liền nhìn thấy hung hiểm, sau khi tỉnh lại sinh hoạt hàng ngày cũng không cái gì đáng ngại, hơn nữa bởi vì Lão thái gia vào viện Lão phu nhân ở, sau khi Lão phu nhân có thể đi lại, cũng không cả ngày không có việc gì tụ tập đám nha hoàn bà từ trong phòng nói đùa nữa, mỗi ngày tự mình trông coi cơm canh trong phòng bếp nhỏ của Lão thái gia, hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Lão thái gia. Sắc mặt nhìn hồng nhuận không ít, thể cốt có khôi sắc trở lại.

Lão thái gia trở về hậu viện, cũng không ra ngoài lộ diện, đối với mọi chuyện trong phủ không hỏi qua, mỗi lần Tào Ngọc Di đi theo Đại phu nhân qua thính an, cũng chỉ có Lão phu nhân ngồi đoạn chánh ở trong phòng nhỏ, nhận lễ của mọi người xong rồi đuổi tất cả trở về.

Mặc kệ nói như thế nào, Lão phu nhân không có việc gì đối với Tào Ngọc Di và Chu thị mà nói đều là một chuyện tốt, sinh hoạt thường ngày của hai người cơ bản vẫn duy trì nguyên dạng không thay đổi.

Mỗi ngày Tào Ngọc Di bận rộn học tập đủ loại kiến thức, ở trước mặt Đại phu nhân cố gắng giữ vững hình tượng hèn nhất lúc trước.

Hiện tại chuyện lớn nhất ở Tào phủ chính là Tào Ngọc Nga xuất giá, bởi vì tuổi của Tào Ngọc Nga và Lưu gia Đại thiếu gia cũng không nhỏ, hai nhà vội vã qua hết lễ, chọn ngày hoàng đạo gần nhất nghênh thú (cưới gả).

“Đại tiểu thư, Lý di nương tới!” Tiểu nha đầu ở bên ngoài thông báo nói.

“Mau mời di nương vào!” Tào Ngọc Nga có chút gấp rút kêu lên.

Hôm nay Lý thị ở chỗ Đại phu nhân lập quy củ một ngày, buổi tối trước khi về viện lại đụng phải tiểu nha đầu Tào Ngọc Nga phái tới đang canh chờ ở trong sân, ngay cả cơm tối cũng không kịp dùng, lại dẫn nha đầu vội vã chạy tới viện của Tào Ngọc Nga.

“Tỷ nhi, đây là thế nào?” Lý thị vừa vào cửa liền thấy Tào Ngọc Nga không giống như bình thường, cảm giá y đồ thẫm lên thêu, mà là vành mắt đỏ hồng ngồi ở đầu giường, trong phòng nha hoàn bà tử đều không có giữ lại một người nào hết.

“Di nương!” Tào Ngọc Nga ủy khuất gọi một tiếng.

Lý thị bước nhanh về phía trước, ôm Tào Ngọc Nga chậm rãi vuốt ve lưng của nàng, “Tỷ nhi, mắt thấy những ngày an nhàn của con gần kề rồi, vạn phần không thể mặt ủ mày chau, chọc phải xúi quẩy đấy!”

“Di nương, nữ nhi nghe nói phu nhân muốn dựa theo quy củ cô nãi nãi (bà cô) trong phủ chuẩn bị đồ cưới cho con, nhưng đồ cưới của cô nãi nãi mười mấy năm trước chỉ có mười sáu gánh, đây không phải là cố ý để cho người nhìn xem chê cười nữ nhi sao!” Tào Ngọc Nga nằm ở trên vai Lý thị thút thít nói.

Nghe thế, nhất thời, sắc mặt Lý thị cũng có chút khó coi.

“Tỷ nha, con nghe ai nói chuyện này?”

“Lúc nữ nhi thỉnh an phu nhân, ở trong viện của phu nhân vô tình nghe hai bà tử nói.” Tào Ngọc Nga thấp giọng nói.

Nói cho cùng Lý thị ở nơi hậu viện này thăm nhàn mấy chục năm, rất nhanh tỉnh táo lại, “Tỷ nhi ngoan, con chớ hoảng sợ, nghe di nương nói, chẳng qua là mấy nha hoàn bà tử nói bậy huyền thuyên thôi, chuyện như vậy nhá, vẫn còn chưa chính xác, chờ di nương hỏi thăm một chút chúng ta tính toán tiếp, lại nói, dù con gả đi ra ngoài, đời này của di nương cũng không có cái gì để suy nghĩ nữa, đến lúc đó cùng lắm thì bất cứ giá nào cũng nháo lên một phen.”

“Di nương, cũng không có biện pháp khác sao? Coi như con ra cửa, về sau người còn phải sống ở dưới tay phu nhân, bảo nữ nhi làm sao mà an tâm!” Về mặt Tào Ngọc Nga âm thầm nói, cầm khăn xoa khóe mắt.

Lý thị thấy thế trong lòng cũng chua xót, ôm Tào Ngọc Nga nói không nên lời, được hồi lâu mới nói: “Tỷ nhi muốn trách thì trách di nương là được, tỷ nhi tốt của ta có tri thức hiểu lễ nghĩa, nếu sinh ra từ bụng đại phu nhân, làm sao sẽ có những khổ cực này.”

“Có tri thức hiểu lễ nghĩa có ích lợi gì, đáng hận hai tiểu đề tử Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao, có lúc nào để trưởng tử con đây ở trong mắt đâu!” Tào Ngọc Nga cắn răng căm hận nói.

“Trưởng tử, trưởng tử.” Lý thị thì thầm trong miệng mấy lần, buồn rầu trên mặt dần dần tiêu tán, mặt mày hớn hờ giúp Tào Ngọc Nga lau mặt sạch sẽ.

“Di nương!” Tào Ngọc Nga không hiểu gọi một tiếng.

“Tỷ nhi, vừa rồi không phải con nói con là trưởng tử ư, lại không bàn về cái khác, con nghĩ nhé, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Hà cũng đều ở phía sau con đây, theo quy củ à, cũng không có người muội muội nào có thể lướt qua trưởng tử, con hãy thả lỏng tinh thần, cho dù đại phu nhân không muốn, trên thể diện đều phải làm đủ, đến lúc đó di nương sẽ cho con chút vốn riêng của mình mang theo, bảo đảm lớp thể diện bên trong của con sẽ phong phong quang quang (nở mày nở mặt)!” Lý thị nở nụ cười nói.

“Thật à?” Tào Ngọc Nga xoa mũi một cái, nín khóc mỉm cười nói.

Lý thị gật đầu liên tục, “Tỷ nhi cứ yên tâm, về sau nhé, đừng có suy nghĩ lung tung nữa, mọi chuyện tự di nương sẽ giúp con nghĩ biện pháp!”

Tào Ngọc Nga buông xuống lo âu trong lòng, thẹn thùng lôi kéo Lý thị đi xem giá y thêu được hơn phân nửa.

Lý thị nói đùa cùng với Tào Ngọc Nga một lát, tự mình cùng với nha hoàn phục vụ Tào Ngọc Nga tắm rửa, chờ đến khi Tào Ngọc Nga buồn ngủ mới vội vã rời đi.

“Di nương, nô tỳ đi bảo phòng bếp làm một chút thức ăn cho người nhé?” Bảo Nhi - Nha hoàn nhị đẳng bên cạnh Lý thị vừa hầu hạ Lý thị cởi áo khoác, vừa nói.

“Không cần, đã giờ này rồi, bụng điểm tâm tới đây ta sẽ hâm nóng nước trà dùng một chút là được!” Lý thị xoa nhẹ trán, mệt mỏi phản phác nói.

“Dạ!” Bảo Nhi cũng không khuyên nhiều, đáp một tiếng đi xuống.

Tào Ngọc Nga xuất giá, lão phu nhân lấy ra ba ngàn lượng bạc trắng từ trong vốn riêng của mình, trong đó hai ngàn hai trăm lượng giao cho đại phu nhân đặt mua đồ cưới, còn có tám trăm lượng cho Tào Ngọc Nga tự mình giữ, không ghi vào danh sách đồ cưới, nói là về sau cô nương Tào gia xuất giá, lão phu nhân nơi đó đều làm theo quy củ này, tam phu nhân thêm một ngàn lượng bạc đồ cưới, còn lại thì đại phu nhân lấy ra.

Trước ngày xuất giá mấy hôm Tào Ngọc Nga bảo đại trù phòng làm vài dạng điểm tâm trà quả đưa đến viện của mình, đợi đến khi tan học, sau khi thỉnh an đại phu nhân dùng xong bữa cơm chiều, mời Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Hà còn có Bát tiểu thư Tào Ngọc Đình của Tam phòng đi đến viện của nàng.

“Hôm nay mời mấy vị muội muội tới đây, các tỷ muội chúng ta tụ họp vui vẻ một chút!” Tào Ngọc Nga bưng một chén trà đứng lên, cười khanh khách nói.

Mấy ngày trước đây, đồ cưới của Tào Ngọc Nga đã lục tục đến, trong phủ bao nhiêu ánh mắt đều nhìn sang, từng món vật phẩm lớn không phải giả, không phải là tốt nhất, cũng có thể nắm chắc trong tầm tay, các món vật phẩm nhỏ để ở trong rương, Lý thị dùng tiền đút lót mấy bà tử khố phòng, tự mình vào xem rồi, hơn nữa hạ nhân đều nói Lưu gia Đại thiếu gia đáng về đường hoàng, lòng của Tào Ngọc Nga coi như hoàn toàn thả lỏng.

Cho dù Tào Ngọc Linh không thân thiết với Tào Ngọc Nga, cũng sẽ không ở trong giờ phút quan trọng này phát tác, cũng nâng chén trà đứng lên, Tào Ngọc Linh vừa động, mấy người còn lại cũng đi theo đứng lên, mọi người lấy trà thay rượu.

“Chúc tỷ tỷ toàn gia hạnh phúc!” Tào Ngọc Linh nói một câu đúng trọng tâm, uống một ngụm trà sau đó ngồi xuống.

“Chúc tỷ tỷ sớm quý tử!” Tào Ngọc Dao khoa trương cười lên nói.

Tào Ngọc Nga vừa nghe, mác cỡ đỏ bùng cả khuôn mặt, làm bộ muốn kéo miệng Tào Ngọc Dao, hai người cười đùa thành một đoàn, nước trà vẩy đầy mặt đất.

Chờ các nha hoàn bà tử tiến lên thêm nước trà vào cho Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Dao lần nữa, hai người mới uống với nhau một hớp.

Từ lúc Tào Ngọc Di đến nơi này, cũng chưa có nói lời chúc mừng, mấy người đã cùng nhau làm ra vẻ uống một ngụm trà.

Kế tiếp chủ yếu là Tào Ngọc Nga Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao nói lời khách sáo qua lại, làm ra vẻ tỷ muội tình thâm, Tào Ngọc Nga lấy ra những đồ vật nhỏ tự mình làm hoặc đã dùng qua, ví dụ như hà bao, đồ trang sức đeo tay nhỏ ... phân cho mấy người, Tào Ngọc Di được một đôi Ngọc Tắc nhỏ và hai cái hà bao, rồi tặng một cái hà bao khảm trân châu nhỏ tự mình làm ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Có được nhi tử

Hôn kỳ của Tào Ngọc Nga định ở đầu ngày tám tháng chín, từ tháng sáu trở đi Tào Ngọc Nga bắt đầu thỉnh thoảng mời mấy muội muội đến tụ tập nhỏ, Tào Ngọc Di phiên không chịu nổi, mỗi lần tan học sau khi thỉnh an Đại phu nhân xong, Đại phu nhân giữ lại thì ở chỗ Đại phu nhân dùng cơm, hoặc ở trong phòng của mình dùng cơm, lúc đó đã là giờ Tuất (từ bảy giờ đến chín giờ tối) rồi, lại bị Tào Ngọc Nga mời đi ngồi nửa canh giờ, tặng nhau một chút đồ vật nhỏ, trở về thì phải tắm chuẩn bị ngủ, Tào Ngọc Di muốn chỉnh lý lại những thứ ban ngày học được cũng khó khăn.

Đến cuối tháng sáu, ban đêm Tam phu nhân trở dạ, trên dưới Tào phủ đều bận rộn, Đại phu nhân mặc quần áo xong tự mình đi trấn giữ, Lão phu nhân cũng bị đánh thức, sai bà tử tâm phúc tới chờ đợi, các phu nhân đã hành động, đương nhiên các di nương cũng không thể còn an ổn ngủ, đều hoặc sớm hoặc muộn chạy tới, ngay cả Vương thị mang thai tám tháng cũng đã tới, sau đó Đại phu nhân sợ hai đầu đều loạn, lên tiếng để cho Vương thị đi về.

Tam phu nhân gả vào Tào phủ hơn hai năm mới có thai, trong ngày thường đương nhiên là cẩn thận, cả ngày tránh ở trong phòng dưỡng thai, không tùy tiện ra khỏi cửa, cái gì tốt cũng cho vào trong miệng, Tào Ngọc Di ở chỗ của Lão phu nhân đụng phải Tam phu nhân, nhìn cái bụng lớn đến dọa người kia của Tam phu nhân, cảm thấy trước kia lúc Chu thị mang thai cặp song sinh cũng không thấy lớn đến như vậy!

Mãi cho đến sáng sớm Tam phu nhân vẫn còn ở bên trong khăn giọng một tiếng lại một tiếng kêu rên thảm thiết, nghe thấy làm cho lòng người căng thẳng, Tam lão gia ở trong sân nôn nóng dậm chân.

“Lão phu nhân tới!” Tiểu nha đầu ở cửa viện chạy vào hô lên.

Tam lão gia và Đại phu nhân vội vàng đứng dậy đi ra ngoài đón.

“Mẫu thân, người thế nào lại tự mình tới đây?” Tam lão gia giành tới đỡ Lão phu nhân, lo lắng hỏi.

“Ta không tới, trong phủ này liên rối loạn, nhà lão đại đâu?” Lão phu nhân dùng quạt trượng gõ xuống mặt đất một cái hô.

“Con dâu ở đây!” Đại phu nhân tiến lên cung kính đáp.

“Nơi này có ta liền đủ rồi, người hãy đi chủ trì công việc trong phủ, đặc biệt là mấy vị tỷ nhi, bảo chúng nó đừng có chạy lung tung, tránh bị đụng phải, bị kinh sợ!” Lão phu nhân phân phó nói.

“Dạ, con dâu đi làm ngay!” Đại phu nhân hành lễ với Lão phu nhân một cái, để hai bà tử lão luyện ở lại chỗ này canh giữ, dẫn theo các nha hoàn bà tử khác bước nhanh lui ra ngoài.

Đại phu nhân sắp xếp cho Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Hà cùng nhau dùng điểm tâm xong, rồi để cho bà vú ôm Tào Ngọc Hà trở về phòng không cho ra ngoài, phái hai bà tử có thể diện hộ tống ba người Tào Ngọc Dao các nàng đi học, sợ mấy tiểu cô nương chạy đến gần viện của Tam phu nhân.

“Nhị muội muội, Tam muội muội, Tứ muội muội đừng sợ, hôm nay đại tỷ cùng đi với các muội!” Tào Ngọc Nga đứng lên chủ động nói.

Hơn nửa tháng các tỷ muội tụ tập với nhau, làm cho tình cảm giữa ba người Tào Ngọc Nga và Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao nhìn qua được hóa giải không ít, cho nên Tào Ngọc Nga mới lại bắt đầu thể hiện ra bộ dáng trưởng tử ở khắp nơi.

“Làm phiền đại tỷ rồi, ta thấy đại tỷ vẫn nên mau mau trở về phòng mình, tránh dính phải xúi quẩy gì đó cũng không hay!” Sự nhần nhện của Tào Ngọc Linh những ngày qua rốt cục cũng không nhìn được nữa, giấu cợt nói một câu, vung khăn, tự mình đi ra ngoài trước, mấy nha hoàn bà tử cuống quýt đi theo.

Nụ cười của Tào Ngọc Nga cứng lại, trên mặt thoáng chốc một hồi xanh một hồi đỏ.

Khóe miệng Tào Ngọc Dao nhếch lên một nụ cười lạnh, bước nhanh ra ngoài.

Tào Ngọc Di cúi thấp đầu không nhìn tới sắc mặt của Tào Ngọc Nga, vội vã hành nửa lễ với Tào Ngọc Nga, rồi cũng đuổi theo.

Mãi cho đến buổi tối, Tam phu nhân mới thiên tâm vạn khổ (trăm đắng ngàn cay) sinh hạ một tiểu thiếu gia, ấn theo thứ bậc là Trưởng tử của Tam phòng. Thiếu gia Tào phủ, mặc dù Tam phu nhân tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, nhưng cũng may không có nguy hiểm đến tánh mạng, không khí khẩn trương trong phủ mới coi như tiêu tán.

Mặc kệ nói như thế nào, Tam phu nhân là trưởng bối thân thể không tốt, Tào Ngọc Di cũng phải đi thăm, mặc dù bởi vì kiêng kỵ, ngay cả mặt của Tam phu nhân cũng không thấy.

“Tứ tiểu thư, tại sao mấy ngày nay không có đi thăm Ngũ thiếu gia và Lục thiếu gia, hai vị thiếu gia cũng đều nhớ tiểu thư đấy!” Chu thị đứng dưới hành lang trong viện của Tam phu nhân nói với Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di biết Chu thị cố ý chờ ở chỗ này, lúc Tào Ngọc Di mới vừa đi vào, Chu thị cũng đã ở đó, một tháng này, đầu tiên là Lão phu nhân bị bệnh, sau đó là Tào Ngọc Nga thỉnh thoảng mời người đến viện của nàng ta, Tào Ngọc Di hoàn toàn không tìm được thời gian đi đến viện của Chu thị.

“Di nương, hôm nay tan học ta sẽ đi!” Tào Ngọc Di cố ý cao giọng lên tiếng, để cho các hạ nhân ở gần đó đều có thể nghe.

Chu thị cười cười, hành lễ với Tào Ngọc Di một cái, xoay người tiếp tục cùng mấy nha hoàn bà tử trong viện Tam phu nhân nói đùa.

Tào Ngọc Di nghiêng nghiêng thân thể, để cho qua, không có nhận lễ của Chu thị.

Cặp song sinh đã được một tuổi rưỡi, Lục thiếu gia nói cũng còn nói chưa rõ ràng liền bắt đầu ngún nguẩy chạy chơi khắp sân, Ngũ thiếu gia thì ngược lại, học nói rất nhanh, bước đi thì vẫn còn bước từng bước một.

Từ lần trước bị Tào Ngọc Linh gội nước lạnh một trận về sau, rốt cuộc Tào Ngọc Nga cũng yên tĩnh lại một chút.

Buổi tối tan học, Tào Ngọc Di đi thỉnh an Đại phu nhân, trên mặt Đại phu nhân mang theo mỗi một dày đặc, cũng không giữ lại dùng com tối, Tào Ngọc Di vui mừng phân phó Tiểu Đào trực tiếp đi trừ phòng lãnh com canh đưa đến chỗ của Chu thị, cùng dùng với Chu thị.

Những ngày qua không có tới đây, hiển nhiên cặp song sinh đã có chút không nhớ Tào Ngọc Di rồi, vừa mới bắt đầu còn sợ hãi, Tào Ngọc Di nhẫn nại chơi với cặp song sinh một lát, mới xem như quen thuộc trở lại.

Chu thị ở một bên nhìn Tào Ngọc Di trăm phương ngàn kế dụ dỗ cặp song sinh gọi tỷ tỷ, thỉnh thoảng nói chút chuyện lý thú với cặp song sinh.

“Tứ tỷ nhi gần đây trời qua như thế nào? Có bị ủy khuất gì hay không?” Chu thị thấp giọng hỏi.

Tào Ngọc Di chọn chuyện trọng điểm phát sinh gần đây nói với Chu thị.

“Tỷ nhi không cần đi lấy lòng Tào Ngọc Nga thế nào, cũng không được nắm chắc khiến cho quá căng!” Chu thị dặn dò nói.

Tào Ngọc Di gật đầu đáp ứng, tiếp tục chơi quả cầu vải nhỏ với cặp song sinh, cái này là tự Tào Ngọc Di làm, cắt một món quần áo cũ, nhét bông vải bên trong, và thành một quả cầu tròn vừa phải, ném chơi cùng cặp song sinh, chọc cho cặp song sinh thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu to cùng tiếng cười “Khanh khách”.

Tam phu nhân vẫn chưa thể đứng dậy được, Vương thị lại trở dạ, Đại phu nhân đã miễn quy cũ cho Vương thị, lúc Vương thị trở dạ là lúc nàng ta đang tản bộ ở trong viện của mình.

Lần này không giống như lúc Tam phu nhân sinh, Lão phu nhân và Đại phu nhân đều chỉ sai bà tử đi xem, Đại lão gia nhân được tin tức ngược lại tự mình đi xem một lần, lần trước lúc Tam phu nhân sinh, Đại lão gia ở bên ngoài bận rộn một ngày, trời tối đen mới trở về phủ, khi đó Tam phu nhân đã sinh thuận lợi rồi.

Vương thị sinh coi như thuận lợi, buổi sáng trở dạ, đến buổi trưa liền sinh hạ một nam hài khỏe mạnh, Đại lão gia mừng đến kéo đứt vài sợi râu.

Đại phu nhân nhận được tin, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Phương ma ma vẫy tay cho nha hoàn bà tử trong phòng lui xuống, lo lắng nhìn Đại phu nhân.

“Ma ma yên tâm, đây cũng không phải là lần đầu tiên, ta có chừng mực!” Đại phu nhân bình tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Nổi giận

Đầy tháng Trương tử Tam phòng, Tam lão gia cũng không đảm nhiệm chức thật ở trong triều, nhà mẹ của Tam phu nhân cũng không ở kinh thành, huống chi đến bây giờ Tam phu nhân còn chưa ngồi dậy được, cho nên cũng không có làm lớn, chỉ có chủ tử từ trên xuống dưới ở trong phủ cùng nhau náo nhiệt một ngày.

“Mẫu thân, không phải năm trước người nói muốn mở yến hội trong phủ một lần, mời Tôn muội muội, Ngô tỷ tỷ các nàng tới chơi sao?” Tào Ngọc Linh an phận học mấy ngày, lại chán ngán, buổi trưa dùng cơm trưa ở chỗ Đại phu nhân xong liền ngún nguẩy làm nũng.

“Tỷ nhi ngoan, hiện tại mẫu thân không rảnh!” Đại phu nhân bóp ấn đường, nhẫn nại ôn hòa nói.

“Con mặc kệ, con mặc kệ, mẫu thân, không phải người đã đồng ý với con rồi sao?” Tào Ngọc Linh dậm chân kêu lên.

“Nhị tỷ nhi, xem một chút bộ dạng của con bây giờ giống cái gì, quy củ lễ nghi tiểu thư khuê các con học đâu rồi, năm nay con đã mười ba rồi, tại sao tính tình còn khinh suất như vậy!” Đại phu nhân cau mày quát lớn.

Qua hết năm, sau khi một nhà Nhị lão gia một nhà rời đi, Tam phu nhân có thai còn không chịu nhường lại quyền quản gia, sau đó thấy lạc hồng, mới sợ hãi, buông tay chuyên tâm dưỡng thai, vừa vận thái y lại nói thân thể Đại phu nhân đã hoàn toàn bình phục, mới để cho Đại phu nhân chương gia lại lần nữa, bận rộn hơn nửa tháng mới coi như làm rõ tất cả sổ sách, không bao lâu sau, Lão phu nhân lại bị bệnh một trận, Tam phu nhân và Vương thị sinh nở Chờ những chuyện này trôi qua, hiện tại đã là tháng tám rồi, gần đây Đại phu nhân luôn bận rộn, tâm tình vốn không tốt, vào lúc này bị Tào Ngọc Linh làm ồn, một ngọn lửa liền xông lên đầu.

“Rõ ràng là mẫu thân đã đáp ứng nữ nhi!” Tào Ngọc Linh không thuận theo không buông tha tiếp tục kêu gào.

“Cần rõ, con quy củ học lâu như vậy, là để cho con tới hô to gọi nhỏ cùng trường bối sao.” Đại phu nhân giận đến vỗ mạnh lên chiếc kỷ trà một cái, phát ra một tiếng động không nhỏ.

Tào Ngọc Linh bị dọa sợ, không tin nhìn Đại phu nhân một cái, dùng khăn che mặt chạy ra ngoài.

“Đứng lại cho ta, bộ dạng đức hạnh này của con là muốn để cho tất cả mọi người trong phủ nhìn vào chê cười con, có phải hay không!” Đại phu nhân che ngực kêu lên.

Phương ma ma thấy tình hình không đúng, bước nhanh về phía trước kéo Tào Ngọc Linh lại trước, “Phu nhân bớt giận, Nhị tiểu thư chỉ là nhớ tới mấy tỷ muội tốt thôi, thế này mới.”

Đại phu nhân hít sâu vài cái, tâm tình từ từ khôi phục lại, thả chậm ngữ điệu lại nói: “Tỷ nhi, tới đây!”

Tào Ngọc Linh nức nở một chút, chân đóng đinh tại chỗ cũng không nhúc nhích.

“Nhị tiểu thư, người nghe ma ma nói một câu, thông cảm cho phu nhân.” Phương ma ma lại cúi đầu nhỏ giọng khuyên Tào Ngọc Linh.

“Các người đều đi xuống đi, đều đóng chặt mồm lại!” Đại phu nhân nhìn lướt qua hai bên phân phó nói.

Từ lúc mới bắt đầu đến bây giờ các nha hoàn bà tử vẫn duy trì mắt nhìn miệng miệng nhìn tâm đều nhất tề đáp một tiếng, bước nhanh lui xuống.

Phương ma ma lôi kéo Tào Ngọc Linh trở lại bên cạnh Đại phu nhân.

Đại phu nhân ép Tào Ngọc Linh ngồi xuống trên giường thấp, móc khăn ra tỉ mỉ giúp Tào Ngọc Linh lau nước mắt trên mặt, “Tỷ nhi năm nay cũng không còn nhỏ nữa rồi, tại sao lại không thể kiềm chế tính tình, chuyện này nếu để truyền đi ra ngoài, thanh danh của con có còn hay không?”

Tào Ngọc Linh ừm khuất hít hít mũi, không có trả lời.

“ Huống chi mẫu thân cũng không phải là nói không làm yển hội trong phủ, chẳng qua là còn chưa có định ngày thật tốt thôi, bộ dạng nôn nóng như con vậy tương lai phải làm sao bây giờ.” Đại phu nhân nhìn Tào Ngọc Linh tiếp tục nói.

“Mẫu thân!” Lúc này Tào Ngọc Linh mới thu nước mắt, ngẩng đầu gọi một tiếng.

Đại phu nhân bắt đầu chỉ lên trên trán Tào Ngọc Linh một cái, nhẹ giọng nói nhỏ với Tào Ngọc Linh chuyện yển hội.

“Phu nhân, Nhị tiểu thư, đã giờ Mùi (từ 13 giờ đến 15 giờ) rồi!” Hai mẫu nữ nói một hồi lâu, Phương ma ma tiến lên nhắc nhở.

Buổi chiều giờ Mùi hai khắc bắt đầu đi học, Tào Ngọc Linh mới vừa khóc một trận, còn phải sửa sang chỉnh trang lại mới có thể ra cửa.

“Mẫu thân, hôm nay mặt trời thật gắt, nữ nhi không đi học có được hay không?” Tào Ngọc Linh tựa vào trong ngực Đại phu nhân dịu dàng nói.

Đại phu nhân nghe vậy nghiêm mặt, “Không phải ở Thính Tuyết Hiên đã bố trí băng rồi sao? Chỉ cần đi mấy bước thôi.”

Tào Ngọc Linh bĩu môi, không nói chuyện cũng không muốn đứng lên.

Đại phu nhân nhìn bộ dạng ủy khuất của Tào Ngọc Linh, lại nghĩ tới mới vừa rồi mới phát hỏa chẳng đầu một trận, trong lòng mềm nhũn, lại thêm một câu: “Con tạm đi qua trước đi, đợi chút nữa ta bảo hai bà tử đưa nước ô mai ướp lạnh qua!”

“Tốt quá!” Tào Ngọc Linh cao hứng kêu lên.

Đại phu nhân gật đầu cười, nhìn sang Phương ma ma ra hiệu.

Phương ma ma hiểu ý đi ra ngoài gọi người bưng nước vào giúp Tào Ngọc Linh súc miệng.

Bên này Tào Ngọc Linh chỉ vì một khoảng cách nhỏ trên đường không muốn đi học, bên kia Tào Ngọc Di cũng đã sớm đến Thính Tuyết Hiên, quy củ ở Tào phủ chỉ có lão gia, phu nhân và các thiếu gia tiểu thư qua mười hai tuổi mới có thể dùng băng vào mùa hè, nói là sợ tiểu hài tử thân thể yếu đuối, chịu không nổi khí lạnh, Đại lão gia và Tam lão gia nghỉ ngơi ở phòng thiếp thất, cũng sẽ an bài băng tháp giảm nhiệt, cho nên hiện tại trong phòng Tào Ngọc Di không có hương thụ đó, chỉ đành phải sớm đến nơi có băng mát mẻ chính là Thính Tuyết Hiên, ngay cả giấc trưa cũng ngủ ít đi một khắc đồng hồ.

“Nhị tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi, mau tới đây ngồi!”

Tào Ngọc Linh vừa vào cửa, Tào Ngọc Dao liền cười nghênh đón, lôi kéo Tào Ngọc Linh để cho nàng ta ngồi xuống vị trí gần băng tháp nhất.

“Nhị tỷ tỷ tốt lành!” Tào Ngọc Di đứng lên nhẹ giọng chào một tiếng.

Tào Ngọc Linh gật đầu một cái, ngồi ở bên cạnh Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Dao nhìn thấy trên mặt Tào Ngọc Linh rịn mấy giọt mồ hôi, cầm lấy khăn quay sang phía Tào Ngọc Linh dón sức quạt.

Tào Ngọc Di biết thể cốt của mình cũng không cường tráng, mặc dù ham muốn mát mẻ, nhưng cũng không đến gần băng tháp, chọn vị trí cách băng tháp xa nhất.

Vẫn là học theo thừa một canh giờ trước, lại học thanh nhạc ước chừng nửa canh giờ tới ba khắc, học mấy tháng nay, Tào Ngọc Di mới phát hiện giờ học thanh nhạc này không phải là một mình Từ sư phó dạy, cách mấy ngày sẽ có sư phó khác tới đây, giảng về cầm ngoài ra kỳ, thư, họa, chỉ sơ lược nói một chút, cũng không đi sâu, Từ sư phó am hiểu nhất chính là đàn tranh, cho nên Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao cũng đều chọn nhạc khí này, Tào Ngọc Di suy nghĩ một chút cũng theo số đông, chỉ có điều để cho Chu thị giúp một tay mua một thanh sáo đi vào, nói để tự mình luyện, thỉnh thoảng tìm Từ sư phó chỉ điểm một chút.

Khoản thời gian gần đây, Tào phủ bận rộn, Đại phu nhân cũng không có tâm tư cho mấy vị di nương lập quy củ, bình thường vào buổi trưa liền đuổi các nàng trở về phòng của mình.

“Di nương, các đệ đệ đâu ạ?” Tào Ngọc Di tan học, trước hết quẹo đến chỗ của Chu thị.

“Lão phu nhân sai người ôm qua đi qua đó rồi!” Chu thị cười ra đón.

Tào Ngọc Di có chút thất vọng thở dài.

“Từ tỷ nhi, con mới bấy lớn, đã phải đi học! Hơn nữa, con cũng chỉ nhớ hai đệ đệ, không nhớ di nương!” Chu thị kéo Tào Ngọc Di vào phòng, chọc trán Tào Ngọc Di một cái nói.

Tào Ngọc Di vội vàng lắc đầu.

Chu thị nở nụ cười, vội phân phó các nha hoàn bưng điểm tâm tới đây, lại hỏi mấy câu trong chuyện học, chỉ có điều chưa tới một khắc đồng hồ, Tào Ngọc Di phải đi, nếu không sẽ muộn buổi thỉnh an Đại phu nhân tối hôm đó.

“Tỷ nhi cẩn thận chút, mấy ngày nay tâm tình phu nhân không tốt!” Chu thị không yên lòng dặn dò nói.

“Dạ, con biết rồi!” Tào Ngọc Di thành thật đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đến muộn

Lúc cuối tháng Đại phu nhân thỉnh an Lão phu nhân, đề cập tới trong tháng tám muốn mở yến hội một lần ở trong phủ.

Lão phu nhân do dự một chút, gọi một lão ma ma tới dặn dò một câu, lão ma ma kia đáp một tiếng vội vã đi ra ngoài.

Mấy lão ma ma này là ma ma bồi giá của Lão phu nhân, vốn đã không có đảm nhiệm chuyện gì ở trong phủ, sau khi Lão thái gia trở về, Lão phu nhân lại gọi mọi người trở lại, chuyên hầu hạ Lão thái gia.

Đại phu nhân thấy thế, tiếp tục nói tiếp sự vụ khác ở trong phủ.

Lão ma ma kia vào phòng kê sát bên tai Lão phu nhân nhỏ giọng nói mấy câu, Lão phu nhân mỉm cười gật đầu một cái.

“ Thời gian qua trong phủ chúng ta cũng có phần không có náo nhiệt, chuyện yến hội người xem rồi làm đi.” Lão phu nhân nghe cận kề lời nói của Đại phu nhân, không có giống như trước kia nhúng tay vào mọi chuyện, chỉ nói ra một câu về chuyện yến hội.

Đại phu nhân có chút kinh ngạc đáp lại, đoán chừng là không có nghĩ đến Lão phu nhân sẽ buông tay, đang chuẩn bị nói tiếp.

“Được rồi, các người đều trở về đi thôi!” Lão phu nhân đứng lên nói, dứt lời liền đi vào phòng trong.

Thần sắc bừng sáng trên mặt Đại phu nhân hoãn lại một chút, mang theo nha hoàn bà tử rời đi.

Sau khi Tào Ngọc Di đi theo Đại phu nhân ra khỏi phòng, Chu thị các nàng theo ở phía sau đi ở trước mặt nha hoàn bà tử nửa bước.

Chờ ra khỏi viện của Lão phu nhân, Đại phu nhân lên tiếng đề cho Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di trực tiếp đi học.

Tào Ngọc Di vội vàng hành lễ với Đại phu nhân một cái, bước nhanh đi theo Tào Ngọc Linh rời đi.

“Nhị tỷ, tỷ nói yến hội, chúng ta phải mời ai tới?” Tào Ngọc Dao tiến tới bên cạnh Tào Ngọc Linh, nhặt cái đề tài Tào Ngọc Linh thích nói.

Quả nhiên Tào Ngọc Linh hăng hái bừng bừng tán gẫu cùng Tào Ngọc Dao.

Tào Ngọc Di phân chút tâm nghe hai tiểu cô nương nói chuyện, bản thân mình thì không mở miệng.

“Nhị tỷ tỷ, không bằng chúng ta để cho Tôn tỷ tỷ các nàng dẫn theo các muội muội trong nhà tới, để cho Tứ muội muội cũng biết mấy tỷ muội tốt được không?” Tào Ngọc Dao có chút đặc ý nhìn Tào Ngọc Di không nói lời nào bên cạnh một cái, giống như bố thí nói, “Tứ muội muội, người nói đi?”

Tào Ngọc Di cười nhạo ở trong lòng một cái, nhẹ giọng nói với Tào Ngọc Linh: “Cảm tạ Nhị tỷ tỷ phí tâm!”

Tào Ngọc Dao nghe Tào Ngọc Di ở trên chữ “Nhị” có ý nhấn mạnh xuống, trên mặt cứng đờ, trong mắt lóe lên lửa giận.

“Ừm, cũng không phải là chuyện lớn gì, như vậy cũng tốt!” Tào Ngọc Linh cũng mặc kệ hai người Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Di có tâm tư gì, sáng khoái đáp ứng, “Tứ muội muội yên tâm đi, đến lúc đó bảo đảm có bạn nhỏ hòa hợp cùng chơi với người!”

Tào Ngọc Di hành nửa lễ với Tào Ngọc Linh, lại nói cảm tạ một lần nữa, ở trong lòng thầm than, Đại phu nhân nhìn vào là người khôn khéo lợi hại cỡ nào, lại nuôi dưỡng ra một thân nữ nhi (con gái ruột) nửa phần tâm cơ cũng không có, lúc trước nói Tào Ngọc Dao trộm đồ của nàng ta, Tào Ngọc Linh giận đến gần như muốn tự mình tiến lên cho Tào Ngọc Dao mấy bạt tay, kết quả Tào Ngọc Dao chỉ lấy lòng Tào Ngọc Linh mấy lần, giả bộ mấy phần đáng thương, Tào Ngọc Linh lại cùng Tào Ngọc Dao xen lẫn vào nhau, chỉ cần không có lỗi với nàng ta, trong ngày thường cũng chung đụng vô cùng tốt, nói thí dụ như bản thân Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Nga cũng là bởi vì thích bày ra dáng vẻ trưởng tử, Tào Ngọc Linh nhìn thấy chán ghét, Tào Ngọc Linh mới có thể khắp nơi nhắm vào Tào Ngọc Nga, quả thật là nửa điểm cũng không cần che giấu.

Tào Ngọc Dao thấy thế, ở nơi Tào Ngọc Linh không nhìn thấy, hung hăng trợn mắt nhìn Tào Ngọc Di một cái, nhanh chóng chen vào, “Nhị tỷ tỷ, chúng ta dùng cách thâm mưu học lần trước làm hà bao nhỏ cho Tôn tỷ tỷ các nàng được không? Không biết chỗ Ngô tỷ tỷ có trò chơi mới mẻ gì không.”

Tào Ngọc Linh lập tức liền bị đề tài này hấp dẫn, vớt Tào Ngọc Di sang một bên.

Hai người một đường cười cười nói nói đến Thỉnh Tuyết Hiên, Dương sư phó đã chờ ở nơi đó.

Tào Ngọc Di giương mắt nhìn sắc mặt Dương sư phó đang trầm xuống một cái, vội vàng cúi đầu, xem ra bất luận khi nào, đi học trễ cũng đều là việc không đúng á.

Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao dường như nói còn chưa hết hứng, nụ cười trên mặt chưa có thu lại.

Tầm mắt của Dương sư phó quét qua trên đầu ba người, không có mở miệng nói chuyện.

Yên lặng một hồi lâu, Tào Ngọc Linh mới cả người không được tự nhiên đứng ra hành lễ với Dương sư phó một cái, “Sư phó thứ lỗi, hôm nay chúng ta đi thỉnh an Lão phu nhân làm trễ nãi một chút.”

“Quy củ của Tào phủ cũng không có quy định thỉnh an thì không đến học !” Mặt Dương sư phó không chút thay đổi nói.

Tào Ngọc Linh rút bả vai một cái, ngượng ngùng nói không ra lời.

Thật ra thì vừa rồi ở trên đường nếu đi nhanh một chút, vốn có thể đến kịp, chỉ có điều Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao nói chuyện quá cao hứng, sau khi nha hoàn nhắc nhở một lần, bị Tào Ngọc Dao khiển trách một câu, dĩ nhiên là không dám mở miệng nữa, Tào Ngọc Di cũng không thể bỏ lại hai người bọn họ, một mình chạy tới trước.

“Ngồi xuống trước đi bắt đầu học công khóa (bài học) hôm nay, ngày mai mỗi người nộp ba trang chữ to lên, về phần quy củ này, chờ một chút tự có Lưu sư phó giảng với các trò!” Dương sư phó để cho ba người đứng ở cửa thời gian khoảng một chung trà mới mở miệng nói.

Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao nghe xong, trên mặt đều có chút trắng bệch, quy củ đi vào ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên Tào Ngọc Di đi trễ, cũng không hoàn toàn hiểu ý tứ trong lời nói của Dương sư phó, ngược lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, chẳng qua là phạt mấy trang chữ mà thôi, kiếp trước kiểm tra đánh giá và chế độ nghiêm phạt còn nhiều hơn cái này nhiều.

Chờ sau đó Lưu sư phó giảng quy củ xong, thì Tào Ngọc Di có chút không cười được nữa.

Vốn học quy củ chính là một chuyện khó khan nhiều hạn chế, hôm nay bởi vì đến trễ là không kính trọng bối, Lưu sư phó phát ra một trận tức giận thật lớn, giáo huấn làm cho hai chân của ba người đứng không vững, mà vẫn không thể ngồi xuống, Lưu sư phó lần lượt đặt câu hỏi, phàm là đáp không được, nhất luật chép sách, Tào Ngọc Di lần đầu tiên cảm thấy may mắn là cô nương Tào phủ đủ sáu tuổi mới bắt đầu đi học, mình chỉ mới học được bảy tháng nay, nội dung cũng không nhiều, cho nên tất cả mọi thứ đều có thể nhớ, chỉ có điều Tào Ngọc Linh đáp sai nhiều lần, bị phạt chép hai mươi trang sách, Tào Ngọc Di sợ gặp phải ghen ghét, cố ý đáp sai hai lần, bị phạt chép tám trang sách.

Lưu sư phó vừa đi, ba người đứng đến gần một canh giờ đều bằng tốc độ nhanh nhất ngồi xuống, đưa tay xoa bả vai và sau lưng.

Đại phu nhân đã sớm nhận được tin tức, phái hai bà tử tới đây, đỡ Tào Ngọc Linh trở về.

Không biết Vương ma ma từ đâu nhận được tin tức, cũng chạy tới.

“Thỉnh an Tam tiểu thư!” Vương ma ma hành lễ với Tào Ngọc Dao xong, mới đi về phía Tào Ngọc Di.

Lúc trước Tào Ngọc Dao và Tào Ngọc Linh cùng ở trong viện của Đại phu nhân, vốn cũng không có một người chân chính của mình, sau đó Đại phu nhân lại đuổi tất cả người bên cạnh Trần thị và nàng ta ra ngoài, hiện tại hai mẫu nữ bọn họ đối với tin tức trong phủ càng tác nghẽn hơn rồi, vào lúc này trừ một nhị đẳng nha hoàn không để tâm lắm cùng tới vào lúc sáng sớm, thì không có ai tới đón Tào Ngọc Dao, nhìn bộ dạng Tào Ngọc Dao chỉ có thể tro tro ngồi ở chỗ đó chờ chân khá hơn một chút mới rời đi.

“Tứ tiểu thư, người như thế nào?” Vương ma ma bước tới sau khi hành lễ với Tào Ngọc Di một cái, rồi ngồi chồm hổm xuống xoa bóp chân cho Tào Ngọc Di, nhẹ giọng hỏi.

Đau nhứt trên bắp chân của Tào Ngọc Di theo động tác của Vương ma ma tăng lên từng hồi, nhếch miệng, “Không có gì đáng ngại, nghỉ một chút là được rồi!”

Wương ma ma thấy thế, động tác trên tay càng ngày càng nhẹ xuống.

“Kim Văn, người là người chết sao, còn không mau đi vào hầu hạ bốn tiểu thư!” Tào Ngọc Dao tức giận thở hắt hắt kêu lên.

Kim Văn là nhị đẳng nha hoàn thứ ba sau khi Tào Ngọc Dao và Trần thị chuyển ra lại bổ sung vào, hai người trước đó đều bị Tào Ngọc Dao tìm lý do đuổi ra ngoài, sau đó Đại phu nhân đặc biệt vì chuyện này mà lúc thỉnh an vào buổi sáng dạy dỗ Tào Ngọc Dao một trận, mới xem như an ổn xuống. Chỗ các tiểu thư Tào phủ học tập, nha hoàn bà tử đều không thể tùy tiện đi vào, có tiểu nha đầu chuyên hầu hạ bút mực . . . , cho nên nha hoàn lớn nhỏ đi

theo ra cửa vào buổi sáng đều chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi. Chỉ có điều, tình huống như hiện tại, người của Đại phu nhân phải tới tiến vào trước, Vương ma ma cũng phá quy củ đi vào theo, nha hoàn của Tào Ngọc Dao vẫn còn tránh ở bên ngoài.

“Tam tiểu thư, nhưng nô tỳ không thể đi vào, người vẫn nên mau ra đây đi, ở lại sẽ trở về muộn, di nương sẽ lại mắng cho!” Kim Văn ở bên ngoài lên tiếng, nói ra lời nói làm cho Tào Ngọc Dao hận đến ngứa răng.

Trên mặt Tào Ngọc Dao xanh mét, cắn răng đứng lên, lưng la lung lay đi ra ngoài, bên ngoài rất nhanh liền truyền đến tiếng đánh chửi.

Tào Ngọc Di nhú mày.

“Tứ tiểu thư, đừng động!” Vương ma ma thấp giọng nói.

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, cố gắng xem nhẹ tiếng động bên ngoài truyền tới.

Chờ sau khi tiếng động bên ngoài đi xa, Tào Ngọc Di mới mở miệng nói: “Ma ma, chúng ta đi ra ngoài trước đi, tránh để cho người bắt được nhược điểm!”

“Tứ tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhìn thấy người của Đại phu nhân tiến vào mới theo vào, trong phủ này có hạ nhân nào không có mắt dám nói Đại phu nhân không đúng!” Vương ma ma cười nói.

“Ừm, ma ma cực khổ!” Tào Ngọc Di cũng nở nụ cười.

Chờ đau nhức trên chân giảm đi một chút, Tào Ngọc Di mới đứng lên đi từ từ ra ngoài, vốn Vương ma ma định ôm Tào Ngọc Di, chỉ có điều, Tào Ngọc Di trăm vạn lần không cho.

Tiểu Đào còn hầu ở cửa, đang có chút lo lắng nhìn xung quanh, thấy Tào Ngọc Di đi ra, cuống quýt nghênh đón, vội vàng kêu lên: “Tứ tiểu thư!”

“Đi về trước đi!” Tào Ngọc Di thản nhiên nói.

Tiểu Đào đáp một tiếng, tiến lên đỡ Tào Ngọc Di.

Buổi trưa Tào Ngọc Di vội vã dùng cơm trưa xong, viết một trang chữ to mới ngủ trưa, hoàn hảo buổi chiều hai vị sư phó không có phản ứng dây chuyền, chỉ giảng dạy bài học theo như thường ngày.

Buổi tối Chu thị lập xong quy củ, trở về viện của mình mới biết được tin tức, khẽ cắn răng, lại dẫn hai tiểu nha đầu đi đến viện của Đại phu nhân thăm Tào Ngọc Di.

“Tứ tiểu thư, di nương tới!” Vương ma ma nhẹ nhàng đi tới, nhỏ giọng nói.

Tào Ngọc Di đang cố gắng chép sách, hai trang chữ to đã viết xong, đang bày ra hong khô ở một bên.

“Mau mời di nương đi vào!” Tào Ngọc Di cất bút lông xong, xoa nhẹ cổ tay.

Vương ma ma đáp một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài đón Chu thị vào phòng.

“Di nương!” Tào Ngọc Di đứng lên kêu một tiếng.

“Tỳ nhi ngoan, mau ngồi xuống, đứng lên làm cái gì!” Chu thị cất bước lớn đi tới, ân cần kêu lên.

“Ma ma, trước buổi chiều bà mang tới nhé, ta cùng di nương nói chuyện một lát!” Tào Ngọc Di hé miệng cười cười, quay sang Vương ma ma phân phó nói.

“Dạ!” Vương ma ma hành lễ với Tào Ngọc Di và Chu thị một cái, lui ra ngoài.

“Tỳ nhi, như thế nào? Có còn nơi nào không thoải mái hay không? Chân có đau hay không?” Chu thị hỏi một xấp.

“Di nương yên tâm, đã không có vấn đề gì! Chẳng qua là đứng một lát thôi!” Tào Ngọc Di giong già đáp.

Chu thị biết Tào Ngọc Di còn phải chép sách, chỉ ôm Tào Ngọc Di vào trong ngực dặn dò mấy câu, liền vội vã rời đi.

Tào Ngọc Di vẫn viết chữ thật chậm, may nhờ lúc này tất cả các sách đều dùng chữ to viết, nội dung một trang cũng không nhiều, đến giờ Hợi một khắc mới chép xong.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Khách mời

Ngày hôm sau, ba người chia ra nộp bài chép phạt cho Dương sư phó và Lưu sư phó, còn phải nghe mấy câu nhắc nhở, chuyện như vậy mới coi như qua, Tào Ngọc Di len lén xoa nhẹ cổ tay phải, ở trong lòng thở ra một hơi.

Hai người Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao bị phạt chép sách nhiều hơn đều ịu xù, cả ngày học hôm nay đều không nâng tinh thần lên nổi, làm cho Tào Ngọc Di được thanh tịnh một ngày.

Yến hội ở Tào phủ định vào ngày hai mươi lăm tháng tám, bởi vì Tào phủ có hai gốc hoa quế đặc biệt nở sớm, cuối tháng tám liền nở ra.

Rất nhanh, ngày yến hội đã đến, Đại phu nhân đã sớm ngỏ lời cùng mấy vị sư phó, cho ba người Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di không cần phải đi học vào ngày hai mươi lăm tháng tám hôm đó.

“Ma ma, dọn sơ phòng một chút đi, có lẽ có khách nhân tới!” Lúc Tào Ngọc Di dùng điểm tâm trong phòng, suy nghĩ một chút, thuận miệng phân phó một câu.

“Dạ, nô tỳ làm ngay!” Vương ma ma nghiêm túc đáp lại, giữ lại một tiểu nha đầu phục vụ Tào Ngọc Di dùng cơm, lập tức liền lui ra ngoài phân phó xuống dưới.

“Ma ma, chẳng qua là Nhị tỷ tỷ và Tam tỷ tỷ nói một câu thôi, cũng không chắc chắn!” Tào Ngọc Di để đôi đũa gỗ khắc hoa xuống, có chút bất đắc dĩ bỏ sung.

Cho dù là như vậy, Vương ma ma cũng vẫn chỉ huy các tiểu nha đầu lau sơ đồ đạc trong phòng một lần, trà cụ cũng lấy bộ gốm phạn lần trước Chu thị đưa cho ra ngoài, còn tìm khắp những món đồ chơi Tào Ngọc Di chơi lúc còn nhỏ và làm hai năm qua ra thu vào trong một cái rương, chuẩn bị đến lúc đó lấy ra, lại thu xếp một lần nữa mới chãi đầu cho Tào Ngọc Di, thật ra bởi vì yến hội hôm nay, nên phần lớn Tào Ngọc Di đã hoa lệ hơn bình thường rất nhiều, trên đầu đeo một bộ trâm cài phi thúy khảm trân châu.

“Tứ tiểu thư, đến lúc đó tất cả tiểu thư tới đây, trừ nói chuyện chơi đùa, chính là y phục trang sức, người như vậy sợ là” Vương ma ma đi theo sau lưng Tào Ngọc Di khuyên nhủ.

“Không sao đâu, ma ma không cần nhiều lời!” Tào Ngọc Di cười cười, ra khỏi phòng.

Trong ngày thường Tào Ngọc Di rất ít ra khỏi phòng, chỉ sau khi ăn xong mới tản bộ tiêu thực mấy vòng ở dưới hành lang.

Cuối cùng Vương ma ma không dám cãi ý của Tào Ngọc Di, nên kêu hai tiểu nha đầu đi theo Tào Ngọc Di, rồi vào phòng tìm Hồng Nhi thăm thi thương lượng.

Qua giờ Ngọ liền lục tục có phu nhân dẫn theo tiểu thư tới đây, mãi cho đến giờ Mùi coi là người đã đến đông đủ, Đại phu nhân loay hoay như con quay, một hồi thì dẫn theo khách quen biết đi bái kiến Lão phu nhân, một lát thì khách quý tới, lại tự mình đến Nhị môn (cổng trong) nghênh đón.

Yến hội được cử hành ở chỗ trồng hai gốc cây quế và trong vườn, theo thường lệ đầu tiên là tất cả phu nhân tiểu thư các nhà chào hỏi nhau một phen, trưởng bối cho tiểu bối lễ ra mắt. . . , sau đó là lúc tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình chân chính bắt đầu thường quế vui đùa, nửa canh giờ trôi qua, ngồi một lát, Lão phu nhân liền lấy cố thân thể mệt mỏi rời đi trước.

Tràng diện từ từ náo nhiệt lên, các phu nhân có quen biết tụ tập ở chung một chỗ, hoặc là nói đùa hoặc là cho nhau chút tin tức.

Các tiểu thư cũng chia làm mấy nhóm, chỉ có mười mấy tiểu cô nương, lại ẩn theo thân phận và độ tuổi, chia làm bốn tốp.

Tào Ngọc Linh hiển nhiên không phải là chủ nhân tốt, chỉ lo cùng mấy tỷ muội quen biết nói chuyện vui đùa, phần lớn mấy cô nương kia đều là đích xuất, số tuổi tương cận với Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao làm mặt lơ đãng rần rập lại gần, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra, mấy cô nương cũng không thể nào chào đón Tào Ngọc Dao, các tiểu thư còn lại hoặc ít hoặc nhiều có chút lúng túng.

Bởi vì Tào Ngọc Nga sắp xuất giá rồi, nói chung Đại phu nhân cũng phải nhả ra để cho nàng đi ra, bái kiến phu nhân các nhà, vào lúc này nhìn tình hình không đúng, đứng lên, chào hỏi mấy vị tiểu thư thứ xuất mười hai mười ba tuổi, Tào Ngọc Nga từ nhỏ đến lớn gần như không được Đại phu nhân dẫn đi ra ngoài tham gia yến hội, cũng không có khăn tay chi giao (bạn thân), vào lúc này lấy ra dáng vẻ trưởng tử bình thường tiếp đón mấy vị tiểu thư thứ xuất kia, thứ nhất nàng đúng thật là lớn tuổi nhất, thứ hai nàng cũng là chủ nhân, cũng có thể làm càn.

“Tứ muội muội, người đi tiếp mấy vị muội muội!” Rốt cuộc Tào Ngọc Linh cũng phát hiện không đúng, quay về phía Tào Ngọc Di cười nói.

Tào Ngọc Di có chút do dự đáp ứng, thật ra thì cũng không nguyện ý đi chơi cùng các tiểu cô nương, nhưng trong lòng lại rõ ràng tương lai không có mấy người bạn khuê trung, sợ là không được

Đại phu nhân đang theo thân gia tương lai - Lưu phu nhân nói chuyện, nhưng dư quang ánh mắt đã sớm chú ý tới tình hình các tiểu thư bên này, nhìn thấy bộ dạng sợ hãi rụt rè của Tào Ngọc Di, ở trong lòng chê cười một chút, càng không để một tiểu thư nữ như vậy ở trong mắt, ngược lại lại ghi thêm một khoảng chừng mắt Tào Ngọc Dao đang theo sau lưng Tào Ngọc Linh vào trong lòng.

Tào Ngọc Di mỉm cười gọi mấy tiểu cô nương sáu đến tám tuổi ngồi vào một cái bàn thấp bên cạnh, lúc trước mấy tiểu cô nương này còn ẩn theo đích thứ chia ra làm hai nhóm, trước tiên tự giới thiệu mình, đợi mọi người một vòng giới thiệu xong, cũng đã có tiểu cô nương lanh lợi gọi nhau tỷ tỷ muội muội, không khí cũng chậm chậm vui vẻ hẳn lên.

Vừa nói vừa đùa ở dưới cây hoa quế, Tào Ngọc Linh liền không ngồi yên, tiến lên nói một tiếng với Đại phu nhân, dẫn theo mấy tiểu thư đi dạo quanh vườn.

Vừa động dĩ nhiên là tất cả mọi người đều động, vừa mới bắt đầu một đám tiểu cô nương còn đi cùng một chỗ, qua hai ba đường rẽ liền phân tán ra.

“Trước mặt chính là phòng ta ở, các tỷ tỷ muội muội có mệt không? Nếu mệt, thì đi vào nghỉ một lát nhé!” Tào Ngọc Di chọn mấy chỗ mình quen thuộc trong vườn dẫn mấy tiểu cô nương đi dạo một vòng, một đường khuôn mặt luôn cười nói, bản thân là người sớm cảm thấy mệt mỏi đầu tiên.

“Được đấy, đi này giờ, chân cũng có chút đau!” Một tiểu thư họ Từ cười mở lên tiếng.

Tào Ngọc Di nhớ vị cô nương này mới vừa rồi giới thiệu nói là Tam tiểu thư Từ gia, tuy là thứ xuất nhưng từ nhỏ được Từ lão phu nhân tự mình nuôi dưỡng, tự có một cỗ chí khí đại gia, thích cười thích nói, hoàn toàn không thấy khúm núm như tiểu thư thứ xuất bình thường, năm nay đã tròn tám tuổi, ở trong một đám tiểu cô nương này coi như là lớn nhất, hơn nữa có địa vị Từ gia, rất nhanh liền mơ hồ trở thành người dẫn đầu.

Có lẽ là thật sự mệt mỏi, mấy tiểu cô nương còn lại cũng rồi rít phụ họa.

Tào Ngọc Di bảo một tiểu nha đầu đi nói với Vương ma ma một tiếng trước, dẫn theo mấy tiểu cô nương vừa nói cười, vừa từ từ đi tới phòng của mình.

“Oa, cái viện này thật to!” Một tiểu cô nương sáu bảy tuổi kêu lên.

“Nơi này là chánh viện, hiện tại ta ở trong viện của mẫu thân!” Tào Ngọc Di cười giải thích một câu.

Mấy tiểu cô nương nghe lời này, ánh mắt nhìn Tào Ngọc Di lập tức có chút thay đổi.

Tiểu cô nương mới vừa kêu lên là Nhị tiểu thư đích xuất của Diệp gia, lần này Đại tiểu thư đích xuất của Diệp gia thân thể có chút không khỏe, không có cùng Diệp phu nhân tới đây, tiểu cô nương coi như là lần đầu tiên một mình tham gia yến hội, cũng không có tâm nhãn gì, mặc dù thanh tao một chút, người lại chung đụng rất tốt, mặc dù mình chỉ là tiểu thư thứ xuất, Tào Ngọc Di lại càng muốn giao thiệp với tiểu cô nương như vậy.

“Không trách được, viện của mẫu thân ta cũng lớn gần giống như vậy, chỉ có điều không có khí phái như ở đây!” Mắt Diệp Nhị tiểu thư nhìn một vòng chung quanh, miệng không che giấu nói.

Tào Ngọc Di nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ có thể cười cười, may mắn phòng của mình đã ở ngay trước mắt.

Vương ma ma dẫn theo tiểu Đào và Hồng Nhi ra đón, sau khi hành lễ với các vị tiểu thư xong, liền nhường đường đi vào.

Sau khi dùng xong một chung trà, tiểu cô nương đã nói đến chuyện chơi đùa, món ăn ngon, quần áo xinh đẹp..., Tào Ngọc Di không kiên nhẫn nói tới những thứ này, để cho Vương ma ma lấy đồ chơi nhỏ ra, phân cho mấy tiểu cô nương chơi.

Đều là món đồ chơi rất đơn giản, lấy gân bò làm thành một cây dây thun dài, cái này chính là sau khi Tào Ngọc Di nói với Chu thị, Chu thị cầu xin Đại lão gia tìm đến từ bên ngoài, Tào Ngọc Di thường cùng các tiểu nha đầu nhảy chơi trong phòng, rèn luyện thân thể, dùng hai cái băng ghé kéo ra cột lại, Tào Ngọc Di làm mẫu một lần, nói sơ quy tắc, rồi để cho các tiểu cô nương tự mình chơi.

Có hai tiểu cô nương rụt rè, không chịu đi chơi dây thun, Tào Ngọc Di lấy một bộ các bao bố nhỏ làm từ bao bố đựng gạo ra, dạy hai tiểu cô nương chơi thả bắt bao cát, nhất thời trong phòng đều vui cười.

Nhảy dây gân một hồi, các tiểu cô nương thiếu rèn luyện đều thở hổn hển, duy chỉ có Tam tiểu thư Từ gia còn không chịu ngừng, chỉ có điều trò chơi này chỉ có một người chơi thì không còn hứng thú, nên đành phải dừng lại, lại tới đây tranh giành bao bố nhỏ luyện thả bắt bao cát.

“Nơi này của Tào muội muội thật thú vị, trong viện Lão phu nhân nhà ta có một cái đu dây, chơi rất vui, chỉ có điều mỗi lần chơi chỉ có một mình ta chơi, lần sau ta xin Lão phu nhân mời Tào muội muội đến chơi có được không?” Từ Tam tiểu thư chơi đồ búng cả khuôn mặt hưng phấn nói.

“Được đó, Từ tỷ tỷ đến lúc đó mời các tỷ tỷ muội muội cùng đi, cũng đừng trách chúng ta đoạt đu dây của tỷ!” Tào Ngọc Di bất động thanh sắc nhắc nhở.

Quả nhiên, Từ Tam tiểu thư lập tức ý thức được lời mình mới nói không thích hợp, nên sửa lời nói qua vài ngày sẽ viết thơ cho mọi người.

Sáu tiểu cô nương đều nhất nhất đáp ứng.

Chờ lúc Đại phu nhân bên kia phái người tới gọi, mọi người rồi rít cầm đồ vật nhỏ ra cùng Tào Ngọc Di trao đổi với nhau, có đồ trang sức nhỏ, khăn tay tay mình thêu, đồ chơi nhỏ..., Tào Ngọc Di tặng mỗi người một bộ bao cát nhỏ tương đối tinh xảo, đều là Tào Ngọc Di tự mình làm trong lúc rảnh rỗi.

Chờ từ biệt ở Nhị môn, sau khi một chiếc xe ngựa cuối cùng rời đi, đã là giờ Dậu rồi, khuôn mặt tươi cười của Tào Ngọc Di cũng có chút ẽ ẩm rồi.

“Tứ tiểu thư!” Trờ về phòng, Vương ma ma liền vội vã chạy tới nghênh đón hành lễ một cái kêu lên, trên mặt mang mấy phần tức giận.

“Ma ma, làm sao vậy?” Tào Ngọc Di tựa vào lưng ghế, có chút mệt mỏi hỏi, nghi ngại một lát còn phải đi qua thỉnh an Đại phu nhân.

“Tiểu tử Tiểu Đề Từ kia mới vừa gây náo loạn, nô tỳ sợ quấy rầy các vị tiểu thư, tự chủ trương trối nàng ta lại!” Vương ma ma thấp giọng nói.

“Chuyện gì xảy ra?” Tào Ngọc Di kinh ngạc hỏi.

Bởi vì không ưa ngôn hành (lời nói và việc làm) của Tiểu Tử, cũng không tiện động đến người của Đại phu nhân, Tào Ngọc Di chỉ đành phải để cho Vương ma ma điều động nàng ta đi thật xa, chưa từng để cho nàng ta đến gần, mắt không thấy tâm không phiền.

“Là nô tỳ sơ sót, trước đó vài ngày, Tiểu Đề Từ kia đã náo loạn với Hồng Nhi một lần, nô tỳ dạy dỗ nàng ta mấy câu, cũng không còn để ý đến nữa, lúc ấy nàng ta nói mấy câu hung ác, nói là muốn để cho người biết tay nàng ta” Vương ma ma cẩn thận nói.

Tào Ngọc Di xoa nhẹ gương mặt, “Ta biết rồi, nếu là người của mẫu thân đương nhiên chúng ta không tiện động tới, chờ một chút lúc thỉnh an ta sẽ nói thẳng cho mẫu thân nghe là được, ma ma đi thả nàng ta trước đi!”

Vương ma ma đáp một tiếng, trong lòng không ngăn được lo lắng, chỉ sợ Tào Ngọc Di bị ăn khổ ở chỗ Đại phu nhân.

Lúc Tào Ngọc Di đi vào thỉnh an Đại phu nhân, Tào Ngọc Linh đang cùng Đại phu nhân nói đến chuyện giữa nàng ta và các tỷ muội tốt vừa nói xé chiều hôm nay, nhìn vào thấy tâm tình Đại phu nhân rất tốt, xem ra yên hội coi như là tương đối thành công.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thay thế (thượng)

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di ở cửa cố ý dùng sức dụi dụi con mắt, đi từ từ qua hành lễ một cái.

Đại phu nhân liếc Tào Ngọc Di một cái, nhìn thấy đôi mắt Tào Ngọc Di ửng đỏ lại không hỏi tới, chỉ cái băng ghế để cho Tào Ngọc Di ngồi xuống.

Người cuối cùng tới là Tào Ngọc Hà, nàng năm nay đã năm tuổi rồi, bà vú còn một bước không rời đi theo, thỉnh thoảng còn muốn ôm.

“Truyền com đi!” Đại phu nhân ôm Tào Ngọc Hà dụ dỗ vài câu mới phân phó nói.

Các nha hoàn bà tử đều đáp lại, hành động đều vào đấy.

“Các người buông ra, ta muốn gặp Đại phu nhân, ta muốn gặp Đại phu nhân, để cho ta đi vào.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận náo loạn lớn.

Tào Ngọc Di khẽ nhếch khóe miệng, đang rầu không có cơ hội, người đã đưa mình tới cửa.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Phương ma ma thấy Đại phu nhân nhíu mày, quay về phía bên ngoài cao giọng hỏi.

Nhị đẳng nha hoàn Vân Sinh bên cạnh Đại phu nhân vén rèm cửa lên đi tới, hành lễ với Đại phu nhân một cái, “Phu nhân thứ tội, vừa rồi bên ngoài có một nha đầu tên là Tiểu Tú, muốn xông vào, mấy bà tử nhanh tay kéo lại, vào lúc này Tiểu Tú liền kêu la thả ra!”

“Tiểu Tú?” Đại phu nhân hoặc nhíu mày.

Phương ma ma tiến lên khom lưng nhẹ giọng nói: “Phu nhân, Tiểu Tú là nha đầu tam đẳng năm ngoái người chỉ cho Tứ tiểu thư!”

Nói cũng không nói tới quan hệ thân thích quanh co lòng vòng giữa bà ta và Tiểu Tú.

Đại phu nhân đưa ánh mắt dò về phía Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Di thấy thế, rụt bả vai một cái, cúi đầu xuống.

“Để cho nàng ta đi vào đi, ta muốn nhìn một chút chuyện gì đáng giá để cho nàng ta hô to gọi nhỏ xông vào chánh phòng ta đây!” Đại phu nhân cười lạnh phân phó nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Vân Sinh hành lễ một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Những nha hoàn bà tử khác đang mang thức ăn lên, cũng đều ngừng động tác trong tay, yên lặng đứng ở một bên.

“Phu nhân, ngài làm chủ cho nô tỳ ah, nô tỳ bị oan!” Sau khi Tiểu Tú vào cửa, quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể.

Tào Ngọc Di lén liếc nhìn Tiểu Tú một cái, cái loại giả vờ gọi là phong thái “Khuê tử” lúc lần đầu tiên gặp mặt ở trên người Tiểu Tú đã giảm đi rất nhiều, cái này Tào Ngọc Di cũng nghe Hồng Nhi đề cập tới, bởi vì Tiểu Tú thích làm các cử chỉ và lời nói ông ọ, không ít lần bị mấy tiểu nha đầu giễu cợt, chỉ có điều bởi vì Tào Ngọc Di cũng không có bạc đãi gì trên phương diện ăn uống của nàng ta, qua ước chừng một năm, ngược lại nàng ta cao hơn không ít, trên mặt cũng nổi lên hồng nhuận khỏe mạnh, vừa rồi mới vùng vẫy một trận, dẫn tới mấy cây trâm bạc trên búi tóc phân tán lỏng lẻo, có chút chập vạt.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân miễn cưỡng tựa vào trên giường, mặt vô biểu tình hỏi.

“Phu nhân, nô tỳ bị oan.”

“Phu nhân hỏi nguoi, trả lời cho thật tốt!” Phương ma ma cắt đứt lời kêu oan vô nghĩa của Tiểu Tú, lạnh lùng nói.

Tiểu Tú nhìn Phương ma ma một cái, lấy khăn chấm mắt, “. Nô tỳ được phu nhân thương thức, vốn nghĩ tới, coi như nô tỳ buông tha tánh mạng, cũng phải hầu hạ Tứ tiểu thư thật tốt, hồi báo ân đức của Đại phu nhân, không ngờ Tứ tiểu thư bị tiểu nhân khích bác, một năm nay mỗi tốp hạ nhân đi lên lại không có để cho nô tỳ đến gần Tứ tiểu thư, hiện tại, hiện tại, các nàng còn muốn che mắt Tứ tiểu thư đuổi nô tỳ đi.”

“Tứ tỳ nhi, có chuyện này hay không?” Đại phu nhân hừ một tiếng, chuyển hướng sang Tào Ngọc Di hỏi.

“Nữ nhi, nữ nhi không biết!” Tào Ngọc Di đứng lên, cúi đầu nhẹ giọng tức giận đáp.

“Đi gọi phục vụ trong phòng Tứ tiểu thư đến cho ta!” Đại phu nhân hừ một cái, cất cao giọng phân phó nói.

“Dạ!” Hai bà tử đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, Vương ma ma và Tiểu Đào dẫn theo mấy tiểu nha đầu và bà tử tới.

“Chính là nàng ta.” Tiểu Tú nhảy dựng lên, chỉ vào Hồng Nhi kêu lên.

“Cần rõ, phu nhân còn chưa nói, nơi này có phần nguoi lên tiếng sao!” Phương ma ma tiến lên tát một bạt tai.

Tiểu Tú bụm mặt ngã xuống mặt đất, vẻ mặt không tin nhìn Phương ma ma.

Đồ ngu! Tào Ngọc Di trào phúng ở trong lòng một câu, coi như Đại phu nhân còn muốn vì nguoi là nguoi trong tay bà ta đi ra ngoài giữ lại mấy phần tình cảm cho nguoi, làm loạn như vậy, chỉ sợ đã chọc Đại phu nhân chán ghét.

Đám người Vương ma ma dựa theo thân phận cao thấp thành thật quỳ gối trước mặt Đại phu nhân, chờ Đại phu nhân hỏi.

“Hình như ta nghe nói buổi chiều hôm nay, các nguoi trói nha đầu trong phòng, đây là chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân kéo dài giọng nói hỏi.

Vương ma ma dập đầu một cái, cung kính đáp: “Bẩm phu nhân, buổi chiều hôm nay Tứ tiểu thư dẫn theo mấy tiểu thư tới phòng chơi, vốn là chỉ phân phó giữ lại hai tiểu nha đầu ở bên cạnh trông chừng, Tiểu Tú lại náo loạn lên, cứng rắn xông vào, nô tỳ sợ kinh động các vị tiểu thư, chỉ đành phải ra hạ sách này, nô tỳ đi quá giới hạn, phu nhân tha tội!”

Đại phu nhân gật đầu một cái, dễ nhận thấy đối với chuyện nháo kịch phát sinh lúc xế chiều trong phòng Tào Ngọc Di đã biết rõ ràng.

“Ta thấy lá gan của nguoi cũng quá lớn, đầu tiên là muốn xông vào phòng tiểu thư, lại muốn xông đến chánh phòng của ta đây, kế tiếp, nguoi còn muốn xông đến nơi nào!” Đại phu nhân nghiêm nghị quát lên.

Cơ thể Tiểu Tú run lên một cái, quỳ xuống, “Phu nhân, nô tỳ bị oan, nô tỳ bị oan.”

“Nguoi còn lời gì để nói!” Phương ma ma tiến lên lại tát tai, đánh cho hai bên gương mặt Tiểu Tú đều sưng phồng lên, ngay cả nói cũng đều nói không ra được.

“Phu nhân, chỉ là một tiểu nha đầu thôi, nơi nào phải để cho người phí tâm, hưng sư động chúng như vậy, chỉ bằng vừa rồi nàng ta cường ngạnh xông vào trong này đã đủ trực tiếp đuổi đi ra ngoài, hay là phu nhân và các vị tiểu thư dùng cơm tối trước.” Như Lộ giòn thanh chen vào.

Đại phu nhân nhìn Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Hà một chút, Tào Ngọc Linh khá tốt, Tào Ngọc Hà buổi chiều hôm nay bị mang tới yến hội dạo qua một vòng, một khoản thời gian rất là hưng phấn, vào lúc này nhìn không hiểu trò khôi hài này cho lắm, nên dần dần buồn ngủ, mí mắt không cảm được híp lại, Đại phu nhân đau lòng kéo Tào Ngọc Hà sang.

“Thất tỳ nhi nhin một chút, dùng cơm tối xong rồi đi ngủ!”

“Mẫu thân, chừng nào chúng ta ăn cơm, Thất tỳ nhi buồn ngủ!” Tào Ngọc Hà nài thanh nài khí nói.

“Nhanh thôi, Thất tỳ nhi ngoan!” Đại phu nhân ôn nhu lên tiếng, lại ngừng đầu phân phó nói, “Trước tiên đưa com canh lên, thứ chường mắt này cũng lôi ra đi, chờ dùng xong com tối, ta tự có xử lý!”

“Dạ!” Mọi người nhất tề đáp một tiếng.

Tào Ngọc Di lo lắng nhìn trộm đám người Vương ma ma một cái, Vương ma ma không thể nhận ra lắc nhẹ tay phải, ý bảo Tào Ngọc Di đừng lên tiếng.

Cả đám người Vương ma ma và Tiểu Tú đều quỳ trong sân.

Bởi vì mấy người phục vụ Tào Ngọc Di đều không có ở đây, Đại phu nhân lại chỉ một tiểu nha đầu phục vụ Tào Ngọc Di dùng cơm.

Ăn không nói, ngủ không nói, trên bàn cơm hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng đũa và chén đĩa chạm vào nhau.

Đại phu nhân ôm Tào Ngọc Hà ở bên người, tự mình đút Tào Ngọc Hà ăn hơn phân nửa chén cơm chan canh gà, để cho bà vú ôm Tào Ngọc Hà đi về trước, rồi bà ta mới bắt đầu dùng cơm.

Trong lòng Tào Ngọc Di lại lo âu, Đại phu nhân không buông đũa, nên cũng không dám thả bát đũa trước, chỉ đành phải gấp một cục sườn, gặm từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thay thế (trung)

Chờ dùng xong cơm tối, Đại phu nhân súc miệng, nói cười cùng đám người Phương ma ma một hồi, lại chậm rãi uống một ly trà.

“Tứ tỷ nhi, nói như thế nào cũng là chuyện trong phòng người, người hãy nói xem!” Đại phu nhân uống trà, tùy ý thả chén trà xuống, thoải mái thở ra một hơi, nhìn Tào Ngọc Di nói.

Trong tay Tào Ngọc Di cũng bưng một ly trà thượng hạng, lại không thể nào uống, chỉ cầm ở trong tay làm cho có vẻ, lúc này Đại phu nhân vừa mới nói ra, vội vàng thả ly trà xuống, kéo kéo quần áo đứng ở trước mặt Đại phu nhân.

“Thưa mẫu thân, lúc Tiểu Tú mới vừa đến phòng của nữ nhi, nữ nhi thấy Tiểu Tú là một người rất quy củ, liền dẫn dò Tiểu Tú giúp một tay dạy dỗ các tiểu nha đầu, bản thân Tiểu Tú cũng thích việc này, sao biết được. Nữ nhi cũng không có không để cho Tiểu Tú đến gần người, mẫu thân mình xét!” Tào Ngọc Di từ từ giải thích một phen.

Đại phu nhân gật đầu một cái, để cho Tào Ngọc Di ngồi trở xuống, ước chừng cũng không có tính toán nghe Tào Ngọc Di nói ra lời đáng phải chú ý gì.

Phương ma ma được Đại phu nhân ra hiệu, đi ngoài cửa dẫn đám người Vương ma ma và Tiểu Tú đi vào.

“Vốn thấy người là một người cơ trí, mới cho người đi đến chỗ của Tứ tiểu thư, lại không nói đến người vô tích sự, chỉ bằng vào chuyện hôm nay, trong phủ này không giữ lại được rồi, nhìn ở phụ mẫu người cả đời hầu hạ trong phủ, ta cũng không đuổi người ra khỏi phủ, Phương ma ma, gọi bà tử quản sự dẫn phụ mẫu nàng ta tới đây trực tiếp dẫn trở về.” Đại phu nhân cũng không có tiếp tục hỏi, trực tiếp xử trí Tiểu Tú.

“Phu nhân, phu nhân, nô tỳ oan uống a, phu nhân. Ma ma, ma ma, người giúp con van cầu phu nhân, đừng đuổi con trở về, ma ma.” Sau khi Tiểu Tú phản ứng kịp, bèn lôi kéo góc quần của Phương ma ma khóc hét lên, nước mắt nước mũi chảy lung tung.

Phương ma ma thấy thế, chán ghét lui về phía sau một bước.

Tào Ngọc Di buong mí mắt xuống, nói thật ra, Tiểu Tú cũng không có làm gì sai, nếu nàng ta an phận, không chương mất mình, nàng ta ngây ngô ở trong phòng cũng không sao, còn tránh được Đại phu nhân nhét người tới lần nữa, chỉ có điều, Tiểu Tú con người này thật sự là không biết làm người, nha hoàn bà tử cả phòng không có một người nào thích nàng ta, trách chỉ có thể trách chính nàng ta là thù hạ của Đại phu nhân đi ra không nói, còn không có bản lĩnh thật sự.

“Còn không mau lôi nàng ta đi ra, ở chỗ này khóc rống thành bộ dạng gì!” Như Lộ thấy trên mặt Đại phu nhân lộ ra vẻ mặt chán ghét, tiến lên nửa bước quát lên.

“Dạ!” Hai bà tử đáp một tiếng, tiến lên túm cánh tay của Tiểu Tú kéo người đi ra ngoài, vừa ra khỏi phòng, tiếng la khóc cũng chỉ còn lại tiếng “Ồ ồ”, có lẽ là hai bà tử lấy đồ chặn miệng của Tiểu Tú lại.

“Chuyện hôm nay các người đều phải nhớ thật kỹ, đừng thấy Tứ tỷ nhi còn nhỏ liền sinh lòng chậm trễ.” Đại phu nhân lại dạy dỗ đám người Vương ma ma mấy câu, phạt mỗi người một tháng tiền tháng, mới đuổi mọi người đi ra ngoài.

“Mẫu thân, nữ nhi mệt!” Tào Ngọc Linh bám vào trong ngực Đại phu nhân, dịu dàng nói.

“Tỷ nhi ngoan, con trở về nghỉ ngơi trước đi!” Đại phu nhân vuốt ve tóc của Tào Ngọc Linh, thả người ngay lập tức.

Tinh thần căng thẳng một buổi chiều cộng thêm buổi tối, lúc này cuối cùng chuyện cũng trôi qua được một phần, Tào Ngọc Di buông lỏng tinh thần, con buồn ngủ cũng hiện lên, chỉ có điều không có phúc khí tốt như Tào Ngọc Linh, có thể ngủ ngay làm nũng trở về nghỉ ngơi.

“Đại tỷ nhi còn khoảng chừng mười ngày nữa sẽ xuất giá, ta sẽ không nói nhiều nữa, mấy ngày nay cứ yên tĩnh chuẩn bị gả, ngược lại Tam tỷ nhi, người năm nay cũng đã mười hai mười ba tuổi rồi, mọi việc phải suy nghĩ sâu thêm một chút, nhận biết rõ ràng bốn phận của mình!” Đại phu nhân hạ thấp giọng dùng sức quát lên, luồng không khí theo lời nói phát ra tiếng “Hừ hừ”, làm cho lòng người không nhịn được phải run lên, “Tứ tỷ nhi, trong phòng người còn thiếu tam đẳng nha đầu, chờ bà tử quản sự chọn người xong sẽ tự đưa qua, người cũng không cần vội.”

Về mặt Tào Ngọc Dao tái đi, dường như không hiểu vừa rồi rõ ràng là trong phòng Tào Ngọc Di gây ra chuyện, vì sao Đại phu nhân muốn nhắm vào nàng ta, từ từ đứng lên, ủy khuất kêu lên: “Mẫu thân.”

“Được rồi, hôm nay ta cũng mệt mỏi, các người đều trở về đi thôi!” Đại phu nhân trực tiếp cắt ngang Tào Ngọc Dao, bưng chung trà lên nói.

“Dạ, mẫu thân sớm nghỉ ngơi một chút, nữ nhi cáo lui!” Tào Ngọc Nga đứng lên hành lễ với Đại phu nhân một cái, lui ra ngoài.

Tào Ngọc Di khẽ chạm nhẹ vào Tào Ngọc Dao còn có chút sững sờ một cái, Tào Ngọc Dao mới phản ứng, từ từ tiến lên phía trước hành lễ.

“Ma ma, các người có sao không?” Vừa trở về phòng, Tào Ngọc Di liền lo lắng hỏi.

Từ trước khi mang thức ăn lên đến lúc Đại phu nhân xử lý chuyện, trong khoảng thời gian đó đám người Vương ma ma quý chừng hơn nửa canh giờ, coi như đất ở trong sân là đất bùn quý trên đó khẳng định cũng không chịu nổi.

“Tạ ơn Tứ tiểu thư quan tâm, chúng nô tỳ không có gì đáng ngại!” Vương ma ma còn uốn gối hành lễ một cái.

“Ma ma, mau đứng lên, ngồi xuống nói chuyện!” Tào Ngọc Di vội vàng chỉ sang cái đệm nhỏ.

“Dạ!” Vương ma ma dựa theo ngồi xuống bên chân Tào Ngọc Di.

“Tứ tiểu thư, Chu di nương tới!” Tào Ngọc Di đang chuẩn bị thương lượng với Vương ma ma chút chuyện, tiểu nha đầu bên ngoài liền kêu lên.

“Mau mời di nương vào!” Tào Ngọc Di cất cao giọng phân phó nói.

“Dạ, di nương bên này mời.”

Wương ma ma lại đứng lên, quy củ đứng ở sau lưng Tào Ngọc Di.

“Ma ma, bảo các tiểu nha đầu dâng trà, các người ra ngoài nghỉ ngơi trước đi!” Tào Ngọc Di không đành lòng phân phó nói.

Wương ma ma đáp một tiếng, nhìn Tào Ngọc Di cười cười, lui ra ngoài.

“Tứ tỷ nhi, ta nghe nói buổi tối Đại phu nhân nổi giận với nha đầu trong phòng con, có nghiêm trọng không?” Chu thị vừa vào cửa liền khẩn trương hỏi.

Hôm nay Tào phủ mở yến tiệc, thiếp thất không thể lên mặt bàn đương nhiên là không thể dự tiệc, chỉ có thể ngây ngô ở trong phòng của mình, ngay cả đi ra vườn đi dạo cũng không được, nói là sợ đụng phải khách, cho nên buổi tối lúc dùng cơm tối mấy phòng thiếp thất cũng không có tới lập quy củ, hầu hạ Đại phu nhân dùng cơm.

“Không có chuyện gì, di nương không cần lo lắng, chỉ đuổi một nha đầu con không thích ra ngoài, là nha đầu năm ngoái Đại phu nhân cho, di nương, sau này đã trẻ như thế này người cũng đừng đến đây, tránh làm cho người ta nói xấu!” Tào Ngọc Di nhanh chóng giải thích một câu.

“Tỷ nhi ngoan, không sao là tốt rồi, di nương không tới xem một chút làm sao yên tâm được, đến đây, những thứ này con cầm lấy, về sau đụng phải chuyện như vậy, để cho Vương ma ma khai thông bà tử bên cạnh phu nhân.” Chu thị cầm một túi tiền ra, bỏ vào trong lòng bàn tay Tào Ngọc Di.

Túi tiền nặng trĩu, đoán chừng không ít hơn hai mươi lượng bạc, mỗi tháng Chu thị chỉ có hơn hai lượng tiền tháng, tiêu xài cũng nhiều, thỉnh thoảng còn đưa đồ trang sức, tiền bạc tới đây.

“Di nương, người cầm dùng đi, chuẩn bị chút thức ăn ngon cho các đệ đệ, chỗ này của con không thiếu bạc!” Tào Ngọc Di rút tay không nhận, khẽ nói.

“Tỷ nhi ngốc, có di nương ở đây, hai đệ đệ của con không cần con phải quan tâm! Huống chi dù phu nhân không cam lòng thế nào đi nữa, cũng không dám trắng trợn cắt xén đồ của hai đệ đệ con, thương cho con còn nhỏ, một mình sống ở chánh viện này, chỗ nào cũng cần người chuẩn bị chút đỉnh.” Chu thị kéo tay Tào Ngọc Di qua, cứng rắn nhét túi tiền vào trong tay Tào Ngọc Di, thao thao nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thay thế (hạ)

Chu thị chỉ dặn dò một lát, liền vội vã rời đi, Tào Ngọc Di nắm túi tiền Chu thị để lại trầm tư một hồi, mới cất giọng gọi người đi vào.

“Ma ma, mở cái rương tiền ra cho thêm các nha đầu bà tử trong phòng hai tháng tiền tháng, dặn dò bọn họ tiền này là ta tự mình thêm cho bọn họ, đừng đi ra ngoài nói lung tung, đánh mất thể diện của Đại phu nhân.”

“Tứ tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết nên làm như thế nào!” Vương ma ma cười lên tiếng.

“Ừm, gọi các tiểu nha đầu chuẩn bị nước nóng đi, sáng mai còn phải đi học nữa!” Tào Ngọc Di đưa túi tiền trong tay cho Vương ma ma, “Cái này ma ma cất đi!”

Vương ma ma đáp một tiếng, hành lễ một cái, hai tay nhận lấy, đi xuống an bài.

Ngày hôm sau sau khi thỉnh an Đại phu nhân dùng điểm tâm xong, trên đường đi đến Thính Tuyết Hiên, Tào Ngọc Dao liền quăng sắc mặt một đường, có ý lôi kéo Tào Ngọc Linh đông kéo tây xa nói không ngừng.

“Nhị tỷ tỷ, đi nhanh chút đi, kéo lại tới trễ!” Tào Ngọc Dao lơ đãng khẽ cười một cái, tiến lên thanh thủy nói.

Tào Ngọc Linh cau mày, rút cánh tay bị Tào Ngọc Dao kéo ra, gạt đầu một cái với Tào Ngọc Di, bước nhanh hơn.

Tào Ngọc Dao hơi ngớ ra, dừng lại hung hăng瞪 Tào Ngọc Di một cái, mới mấy bước đuổi kịp Tào Ngọc Linh, lại nói liến thoắng.

Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, quả nhiên là người không nhìn sắc mặt, lần qua lộn lại mấy chuyện, không thấy Tào Ngọc Linh không nhận được á

Năm trước Tào Ngọc Linh đã đến viện bên cạnh viện của Tào Ngọc Nga, thật ra Tào Ngọc Linh phải chuyển đến vào tháng tám, nhưng Đại phu nhân lấy cớ viện đó lâu năm không có tu sửa, cố động sửa chữa một phen, cứng rắn kéo dài tới tháng chạp mới để cho Tào Ngọc Linh dời qua, còn đặc biệt cho Tào Ngọc Linh hai bà tử quản sự đặc lực, đại nha đầu nhất đẳng, nhị đẳng, trừ nha hoàn Ngọc Từ - nha hoàn nhị đẳng lúc trước theo bên cạnh Tào Ngọc Linh thăng lên nhất đẳng, còn lại tất cả đều là người Đại phu nhân tự mình chọn, tiểu nha đầu phía dưới, bà tử thô sử cũng đều là người thân thích với người trong phòng của Đại phu nhân mang sang, có thể nói cả viện đều nằm trong tay Đại phu nhân. Tào Ngọc Dao sinh vào tháng hai, nhỏ hơn Tào Ngọc Linh một tuổi rưỡi, dựa theo quy củ, năm nay qua mười một tuổi, cũng có thể phân viện, chỉ có điều Đại phu nhân không có lên tiếng, Tào Ngọc Dao cũng chỉ có thể chen chúc trong phòng Trần thị.

Tào Ngọc Di lắc đầu, đuổi hết những thứ ngổn ngang trong đầu ra ngoài, cẩn thận nghe Dương sư phó đánh giá chữ to của Tào Ngọc Linh.

Giờ học buổi sáng rất nhanh đã trôi qua, sáng sớm ra cửa bầu trời quang đãng, gần tới trưa trời lại âm u, các tiểu nha đầu rất nhanh tiến lên thấp nển lên, cả quá trình đều yên lặng, nếu không phải trong phòng đột nhiên sáng rõ, gần như không cảm thấy được các tiểu nha đầu được huấn luyện nghiêm chỉnh kia, bên ngoài thỉnh thoảng có mấy tiếng sấm vang lên.

“Trời sắp mưa, ba vị tiểu thư trên đường trở về cẩn thận một chút!” Lưu sư phó thu thước, nghiêm mặt dặn dò nói.

“Tạ ơn sư phó quan tâm, sư phó đi thông thả!” Tào Ngọc Linh đứng ra lên tiếng.

Lưu sư phó gạt đầu một cái, dẫn theo một tiểu nha đầu mang đồ bước nhanh ra khỏi phòng.

Ba người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, Lưu sư phó là vị sư phó nghiêm khắc nhất trong tất cả các sư phó.

“Tứ tiểu thư, người cẩn thận dưới chân.” Vương ma ma che một cái ô lớn màu xanh, trong miệng không ngừng dặn dò.

Tào Ngọc Linh dĩ nhiên là được người của Đại phu nhân phái tới an toàn đón đi, lần này Tào Ngọc Dao cũng có người tới đón, một bà tử cầm theo hai cái ô tiêu hoa tới đây, lúc ấy, Vương ma ma còn chưa có tới, Tào Ngọc Dao đặc ý nhìn Tào Ngọc Di một cái, mạo hiểm mưa to liền đi, Kim Văn cùng bà tử kia mỗi người một cái ô che mưa giúp Tào Ngọc Dao, không ngờ chú ý đầu này không chú ý đầu kia, còn chưa có ra khỏi Thính Tuyết Hiên, không nói tới hai hạ nhân, ngay cả Tào Ngọc Dao cũng ướt đầm cả người.

Hôm nay Lưu sư phó cho tan học trước giờ, Vương ma ma vẫn dựa theo thời gian thường ngày tới đón Tào Ngọc Di, đương nhiên là chậm hơn một chút, chỉ có điều chờ tới lúc Tào Ngọc Di đi về, thì mưa đã nhỏ hơn một chút.

Cái ô lớn màu xanh này là Vương ma ma cố ý xuất phủ đặt làm, bởi vì lúc nhỏ Tào Ngọc Di thích nằm trên ghế ngủ ở trong sân, cái ô này cột ở trên ghế chắn mặt trời.

“Ma ma, không sao, chúng ta đi nhanh một chút!” Tào Ngọc Di nhảy qua một vũng nước đọng lên trên phiến đá bên đường, cất cao giọng nói.

“Dạ!” Vương ma ma đồng ý, ánh mắt lại vẫn chú ý dưới chân Tào Ngọc Di.

Mưa rào có sấm chớp tới nhanh, đi cũng nhanh, buổi chiều Tào Ngọc Di ngủ trưa, trời đã trong rồi, chỉ có trên đất còn lưu lại mấy vũng nước.

Mấy ngày nay trên dưới Tào phủ đều bận rộn việc Tào Ngọc Nga xuất giá, Nhị phòng và hai vị cô nãi nãi lấy chồng ở xa đều đã phải hạ nhân có thể diện đưa lễ tới, Nhị phu nhân còn lấy một bộ đồ trang sức bằng vàng khám bảo thạch màu lam tới thêm đồ cưới cho Tào Ngọc Nga, dù sao cũng là chuyện vui đầu tiên của đời thứ ba Tào phủ, cho dù chỉ là thứ nữ, cũng không thể qua loa.

Tân khách tới vừa nhiều vừa hỗn tạp, Tào Ngọc Di vạn lần không dám chạy loạn, chỉ tới viện Tào Ngọc Nga nói chuyện với Tào Ngọc Nga, nhân tiện quẹo vào viện của Chu thị.

Chu thị đang cùng với Chu ma ma và Triệu ma ma, cầm vài món đồ chơi tinh xảo dụ dỗ chơi cùng cặp song sinh.

“Di nương!” Tào Ngọc Di kêu một tiếng, bước nhỏ chạy tới.

“Tỷ nhi ngoan của ta, chậm một chút!” Chu thị có chút khoa trương kêu lên.

Tào Ngọc Di cười một cái, ngồi chồm hỏm xuống bắt đầu trêu chọc cặp song sinh.

Bởi vì lúc trước Đại lão gia mang cặp song sinh đi ra ngoài ra mắt khách quen, cho nên hôm nay cặp song sinh ăn mặc vô cùng xinh xắn, đều là tơ lụa màu lam thượng hạng, thêu chữ phúc đường viền hoa văn trắng như tuyết, hơn nữa hai tháng trước cặp song sinh đã dứt sữa, phúng phính trên mặt cũng giảm bớt, bộ dạng không còn tròn vo như trước kia, như vậy vừa nhìn đã lộ ra mấy phần thủy linh khỏe mạnh.

Trong tay cặp song sinh cũng cầm mấy món đồ chơi, trong phòng trên giường, trên đất còn rải rác không ít đồ chơi nhỏ, đao thương kiếm lâm bằng gỗ cừu liên hoàn bằng bạc... đều có tất cả.

“Di nương, không phải hôm kia có một cái cừu liên hoàn đồng thau sao, tại sao lại đổi thành bạc? Trách sao lại nặng tay thế!” Tào Ngọc Di tiện tay cầm cừu liên hoàn lên tháo ra.

“Những thứ này đều là Đại phu nhân đưa tới, trừ cái này còn có rất nhiều đồ chơi tinh xảo, ăn uống mặc tất cả đều là đồ tốt nhất, di nương đã nói có Lão thái gia và Lão phu nhân ở đây, Đại phu nhân không dám cắt xén đồ của hai đệ đệ con.” Chu thị đắc ý giải thích.

Tào Ngọc Di cười cười, không có nói tiếp, trong lòng mơ hồ có chút bất an, thái độ của Đại phu nhân đối với các thứ từ thứ nữ, ai nấy đều thấy được có vấn đề, đó là không dám cắt xén phân lệ nên có trong phủ, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không chủ động đưa vật tốt gì tới.

Tâm tình Chu thị vô cùng tốt, vừa nói chuyện với Tào Ngọc Di, vừa làm một cái quần áo nhỏ, chất vải này là gấm hoa thượng hạng, cũng là thứ rất khó có được.

Thời gian kế tiếp ngày hôm nay Tào Ngọc Di đều nhớ tới chuyện đó của cặp song sinh, mãi cho đến khi sắp sửa đi ngủ mới nhớ tới, hôm nay còn có một chuyện quan trọng chưa có làm.

“Ma ma, ma ma!” Tào Ngọc Di giương giọng kêu lên.

“Tứ tiểu thư, có nô tỳ!” Vương ma ma từ phòng ngoài bước nhanh đi vào lên tiếng.

“Thừa dịp mấy ngày nay Đại phu nhân bận rộn, nói với bà tử quản sự một tiếng, để Thằng Nhi làm tam đẳng nha đầu, rồi phái tiểu nha đầu tới đây là được!” Tào Ngọc Di phân phó nói.

“Tứ tiểu thư, nha đầu Thằng Nhi này?” Vương ma ma chần chờ hỏi.

“Không quan trọng, dùng trước thôi!” Tào Ngọc Di có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, đầu óc lại không kiểm được quay cuồng nhớ tới chuyện của cặp song sinh.

“Đạ, Tứ tiểu thư yên tâm, người sớm đi nghỉ ngơi đi, nô tỳ biết phải làm thế nào!” Vương ma ma thấy thế không nói tới nữa, nhẹ nhàng giúp Tào Ngọc Di dịch chân, tắt nến lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phủng sát (*) (thượng)

(*) Khen ngợi hoặc thổi phồng tân bốc, khiến cho người được tân bốc ham hư vinh tự phụ thực lùi dẫn đến sa đoạ, thất bại.

Trước một ngày Tào Ngọc Nga thành thân lại ngừng học, dừng lại chính là năm ngày, chờ sau ba ngày Tào Ngọc Nga lại mặt mới lại bắt đầu.

Mấy ngày nay trong phủ trên dưới một mảnh rối ren, Tào Ngọc Di lại nhàn rỗi, cả ngày ở chỗ Chu thị chơi đùa cùng cặp song sinh, càng cùng cặp song

sinh ngày ngô lâu, Tào Ngọc Di càng cảm thấy sợ hãi, tiểu động vật chạm ngọc, bút lông giả nam vàng, mộc đào làm bằng gỗ lim thượng đẳng.
Đều là vật xa hoa tinh xảo, cặp song sinh ả, dùng, phần lớn chính là đồ không có nhìn thấy nhiều ở trong phòng Đại phu nhân, những thứ này trong phủ trừ Lão phu nhân cũng chỉ có Đại phu nhân mới có khả năng mua cho, nhưng hiện tại Lão phu nhân trong lòng trên mặt đều là Lão thái gia, Đại phu nhân thì làm sao có lòng tốt thế này.

“Di nương, nữ nhi có lời muốn nói với người!” Trong lòng Tào Ngọc Di run lên, chợt ngừng đầu nói.

Chu thị đang nhỏ giọng nói đùa với Chu ma ma, Triệu ma ma, bị tiếng nói to của Tào Ngọc Di sợ hết hồn, “Tỷ nhi của ta, làm sao vậy? Sao gào to thế!”

Tào Ngọc Di liếc nhìn hạ nhân trong phòng, không nói gì.

Chu thị hiểu ý phát tay để cho các nha hoàn bà tử đều lui xuống.

“Chu ma ma, Triệu ma ma, mang Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia ra ngoài đi dạo một chút đi!” Tào Ngọc Di lại nói.

Hai người thấy Chu thị không có phản đối, mới hành lễ với Tào Ngọc Di một cái, dụ dỗ cặp song sinh đi ra ngoài.

“Tỷ nhi ngoan, con nói xem có chuyện gì?” Chu thị cười khanh khách hỏi.

Tào Ngọc Di chuẩn bị một hồi, mới mở miệng nói: “Di nương, trước đó vài ngày nữ nhi nghe sư phó giảng người xưa dạy rằng ‘ Từ cần kiệm để đi đến xa xỉ, từ xa xỉ trở về cần kiệm rất khó khăn ’, mấy ngày nay nữ nhi thấy Ngũ đệ, Lục đệ ăn mặc dùng quá xa hoa, cứ thế mãi, tương lai sau này của Ngũ đệ, Lục đệ rất đáng lo!”

“Xi! Xem con giống như những tú tài nghèo chưa này, tuổi còn nhỏ, chỉ mới đi học có mấy ngày liền huênh hoang, di nương thấy con như vậy, mới là không được.” Chu thị chỉ cười trừ ghẹo nói.

“Di nương, mùa đông năm ngoái, nữ nhi được hai cái áo khoác da thượng hạng, nếu năm nay để cho nữ nhi mặc mấy cái áo gấm cũ lột vải bông bên trong, nhất định nữ nhi sẽ không muốn, Ngũ đệ đệ, Lục đệ đệ còn nhỏ hơn nữ nhi, trong lòng sợ là lại càng không muốn!” Tào Ngọc Di nghiêm mặt giải thích.

“Tỷ nhi ngoan, di nương biết con là vì hai vị đệ đệ lo lắng, con không thấy lúc Đại thiếu gia còn nhỏ, cũng được nâng niu trong lòng bàn tay, ăn dùng có thể còn tốt hơn hai đệ đệ của con, phàm là có chút đồ tốt, trừ chỗ Lão phu nhân, cũng đều đến trong tay Đại thiếu gia.” Chu thị không quan tâm nhắc tới.

“Di nương!” Tào Ngọc Di cất cao giọng kêu lên, trên mặt mơ hồ hiện lên vẻ giận dữ.

Thân thể Chu thị run lên một cái, dừng lại đề tài an bài của Đại phu nhân dành cho Đại thiếu gia.

“Di nương, tương lai cả Tào phủ cũng đều là của Đại thiếu gia, cũng đủ cho Đại thiếu gia xa xỉ mấy đời, hưởng hờ, Đại thiếu gia vừa mới hai ba tuổi liền được phụ thân tự mình mang theo bên người dạy dỗ, ngay cả có lòng hưởng lạc, cũng đã sớm bị phụ thân dạy dừng lại, Ngũ đệ đệ và Lục đệ đệ lại không giống như thế, tương lai nhất định phải phân đi ra.” Tào Ngọc Di nhìn chằm chằm Chu thị nói từng câu từng chữ, “Nếu cứ nuôi dạy Ngũ đệ đệ và Lục đệ đệ như vậy, vậy một ngày kia trong phủ do Đại phu nhân định đoạt, đến lúc đó không nói những thứ xa hoa này, sợ là bạc theo phân lệ đều có thể bị cắt xén, Ngũ đệ đệ và Lục đệ đệ luôn sống trong phú quý sẽ như thế nào, chớ nói chi đến tiền đồ gì.”

“Từ tỷ nhi, con đang nói cái gì đấy, Từ tỷ nhi.” Chu thị có chút không biết làm sao phản bác.

Từ sau khi để cho Tào Ngọc Di vào chánh viện ở, Chu thị liền bắt đầu phát hiện Tào Ngọc Di thay đổi, chỉ có điều chỉ khi Tào Ngọc Di ở chánh viện trôi qua không thu thái, mới có biến hóa, trong lòng tràn đầy áy náy, không rảnh bận tâm những thứ khác, nhìn sơ qua Từ tỷ nhi vẫn đáng vẻ trầm mặc ít nói sợ hãi rụt rè, nhưng mấy năm qua mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ hành động của nàng gần như một giọt nước cũng không lọt, chưa từng bị Đại phu nhân nắm nhược điểm gì, nhất là sau khi vào học, bản thân đi chung hành động ở trước mặt nàng còn thường rơi xuống hạ phong, thường xuyên bị nàng dắt mũi dẫn đi. Chu thị đã sắp không hồi tưởng lại nổi, cái bóng đáng nhỏ bé gặp chuyện gì cũng tránh ra phía sau mình kia nữa.

Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, hai hàng lông mày xinh xắn nhú chặt lại, đương nhiên Chu thị là người thông minh, nếu không cũng sẽ không ở trong đám nha đầu trung thành đông đảo ở Tào phủ, lại bám víu được vào Lão phu nhân và Đại lão gia, chỉ có điều suy cho cùng cũng chỉ là nữ nhân sinh ở hậu viện, lớn lên ở hậu viện, nhận biết được mấy chữ, lại không có bao nhiêu kiến thức và tầm nhìn.

“Di nương, Ngũ đệ đệ và Lục đệ đệ hai là thiếu gia, cũng không phải chỉ cần thương yêu bọn hắn là đủ rồi, người phải suy nghĩ một chút, có khi nào Đại phu nhân có lòng tốt đối với các thứ tử tử nữ nữ.” Tào Ngọc Di thả chậm ngữ điệu tiếp tục khuyên nhủ.

Chu thị thu lại nụ cười ngạo mạn trên mặt, lại là những lời “Đại phu nhân không có lòng tốt” này để cho nàng cảnh giác lên, “Từ tỷ nhi, con nói cũng có mấy phần có lý, di nương sẽ tự suy nghĩ thật kỹ, thời gian cũng không còn sớm, con tạm đi về trước, tránh trễ canh giờ thỉnh an Đại phu nhân!”

Tào Ngọc Di thấy Chu thị đã nói sẽ giải quyết mọi chuyện, chỉ đành phải đứng lên, “Vậy di nương suy nghĩ cân nhắc thật kỹ những lời nữ nhi nói hôm nay, nữ nhi đi về trước!”

Chu thị gật đầu một cái, cất giọng gọi các nha đầu bà tử đi vào phục vụ.

Mấy năm qua Chu thị rất cẩn thận, chỉ là nhận định những đồ tốt này là thứ cặp song sinh nên nhận được, nghe được lời nói của Tào Ngọc Di, trong lòng

vẫn không tự chủ được khản trương, “Tiểu Mạn, thu dọn những thứ đồ chơi nhỏ Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia không thích gởi lại, chúng ta đi thăm Bát thiếu gia!”

Bát thiếu gia là do Vương thị sinh ra, hiện tại mới lớn hơn hai tháng, chỉ thua kém trưởng tử Thất thiếu gia của Tam phòng không tới nửa tháng.

“Dạ!” Tiểu Mạn đáp một tiếng, lui xuống đi tìm Chu ma ma, Triệu ma ma bàn bạc.

Hôm nay là ngày thứ ba Tào Ngọc Nga lại mặt, Đại phu nhân muốn tiếp đón Lưu đại cô gia, nên miễn quy cũ cho mấy phòng thiếp thất, Chu thị mới có thời gian rảnh đi thăm dò chỗ của Vương thị.

Một lát sau, tiểu Mạn liền cầm một cái hộp nước son đi vào.

Chu thị mở ra lật xem một chút, bên trong là một đôi tiểu Cầu chạm ngọc, không lớn nhìn vô cùng tinh tế, hài lòng gật đầu một cái, quay về phía gương tự mình sửa sang lại trang dung một chút, ra hiệu cho tiểu Mạn cầm cái hộp nước son đi ra ngoài.

Trong viện của Vương thị, bởi vì Bát thiếu gia tinh ngủ não loạn lên, Vương thị đau lòng không dứt, đang tự mình ôm đi tới đi lui trong phòng, trong miệng ôn nhu dụ dỗ.

“Di nương, Chu di nương tới!” Tiểu nha đầu vén rèm cửa lên, rón rén đi tới tới thấp giọng nói.

Vương thị dừng một chút, “Mời nàng ta vào!”

“Dạ!” Tiểu nha đầu đáp một tiếng, bước nhanh lui ra ngoài.

“Tỷ tỷ thật đúng là khách quý, Bán Cần, lấy gói trà ngon hôm kia ra, pha cho Chu di nương nếm thử một chút!” Vương thị tiến lên kéo tay Chu thị cùng nhau ngồi xuống, khoải nói khoải ngữ phân phó nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Bán Cần – nha đầu nhị đẳng hồi môn của Vương thị, cười đáp lại, hành lễ với Chu thị một cái, “Xin Chu di nương chờ một lát!”

“Đừng phiền toái như vậy, tỷ tỷ là một người thô kệch, làm sao phân biệt được trà tốt trà xấu gì, không khéo lại lãng phí đồ của muội muội!” Chu thị cười cùng Vương thị khách khí, “Tiểu Mạn, mang đồ tới đây!”

Tiểu Mạn tiến lên một bước đặt hộp nước son vào trong tay Chu thị.

“Một đôi đồ chơi nhỏ, cầm lấy cho Bát thiếu gia chơi đùa!” Chu thị mở hộp nước son ra nói.

Vương thị ghé đầu liếc mắt nhìn, là một đôi tiểu Cầu khắc bằng hoàng ngọc, hai mắt, lỗ mũi kia đều là dùng đá quý khảm vào, lại không nói đến chạm trổ như thế nào, chỉ riêng là nguyên liệu này đã trị giá không ít tiền.

“Tỷ tỷ, tỷ xem này, đồ quý trọng như vậy, Bát thiếu gia chỉ là một đứa trẻ con, làm sao nhận được!”

Chu thị gạt mình, nhìn về mặt Vương thị không giống như giả vờ, Bát thiếu gia nằm ở trên giường đang duỗi chân, chất liệu quần áo trên người cũng kém hơn cặp song sinh, đoán chừng Đại phu nhân chưa có đưa những mầm mống tai tinh tới đây, trong lòng càng chắc chắn Đại phu nhân không yên lòng đối với Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia, trên mặt cũng không để lộ ra, tiếp tục cùng Vương thị khách sáo qua lại, hữu ý vô ý dòi đề tài dẫn đến trên người Bát thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Phủng sát (hạ)

Tào Ngọc Di lẩn qua lộn lại, gần nửa canh giờ cũng không ngủ được, trong lòng không biết bao nhiêu ý niệm thoáng qua, không biết qua bao lâu, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Tiểu thư, có thư Từ Tam tiểu thư gửi cho người!” Buổi trưa sau khi tan học trở về, Vương ma ma cười híp mắt cầm một phong thư bên ngoài về hoa lan tới.

Tào Ngọc Di sững sốt một chút, nhận lấy phong thư, chớp mũi hương mai nhàn nhạt thoảng qua.

Vương ma ma cẩn thận đưa cán dao rọc giấy nhỏ thật mỏng qua, “Từ tiểu thư, cẩn thận tay!”

“Ừm” Tào Ngọc Di kẻ dao xuống, cẩn thận mở phong thư ra, là thư của Từ Tam tiểu thư chơi điền cuồng nhất ở yến hội lúc trước gửi tới hỏi mười tám tháng chín có rãnh hay không, muốn mời đến Từ phủ làm khách.

“Ma ma, tìm cái hộp đến cất thư vào!” Trong lòng Tào Ngọc Di có chuyện, nên không để ý tới phong thư bình thường này, tiện tay đưa lại cho Vương ma ma.

“Dạ!” Vương ma ma nhận lấy thư, xoay người vào phòng trong.

Bởi vì không yên lòng chuyện của hai đệ đệ, Tào Ngọc Di dùng xong cơm trưa, ngay cả giấc ngủ trưa cũng không ngủ, lại dẫn Hồng Nhi đi đến viện của Chu thị.

“Thỉnh an Tử tiểu thư!” Tiểu Mạn nghênh đón bên ngoài viện, hành lễ với Tào Ngọc Di một cái.

Sáng sớm hôm nay Chu thị phải đến chỗ của Đại phu nhân lập quy củ, bây giờ trong viện này Tiểu Mạn làm chủ.

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, “Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia đâu?”

“Hai vị tiểu thiếu gia mới vừa dùng xong cơm trưa, đang ở trong nhà kẻ chơi đùa với các tiểu nha đầu ạ!” Tiểu Mạn cười khanh khách đáp, dẫn Tào Ngọc Di đi qua.

Tào Ngọc Di chơi cùng cặp song sinh một hồi, con buồn ngủ liền dăng lên.

“Tử tiểu thư, nếu không lên trên giường nghỉ một lát?” Chu ma ma tỉnh mắt, tiến lên hỏi.

“Uhm, ừm, cũng tốt!” Tào Ngọc Di chớp chớp mắt, suy nghĩ một chút đồng ý.

Tiểu Mạn nhận được tin, dẫn tiểu nha đầu ôm một cái chăn lông lót lên trên giường, lại lấy một tấm chăn lụa mỏng ra cho Tào Ngọc Di dùng.

Như thế trôi qua mấy ngày nữa, Chu thị bên kia vẫn chưa có phản ứng. Tào Ngọc Di đã miệt mài thu góp không ít những câu chuyện xưa nhỏ, chỉnh lý lại, chuẩn bị về sau kể cho cặp song sinh nghe, cũng không biết có chỗ hữu dụng hay không, dù sao vẫn tốt hơn cái gì cũng không làm.

“Tử tiểu thư, Từ Tam tiểu thư bên kia vẫn chờ người hỏi âm đây ạ?” Tối hôm đó, lúc Tào Ngọc Di chuẩn bị đi thỉnh an Đại phu nhân, Vương ma ma tiến lên nhắc nhở.

Tào Ngọc Di vỗ ót một cái, đúng là quên chuyện này, “Ma ma, mang thư theo đi, để mẫu thân xem một chút, rồi quyết định!”

Vương ma ma đáp một tiếng, nhanh chóng vào phòng trong lấy thư ra ngoài.

Tào Ngọc Nga giả đi ra ngoài, Tào Ngọc Linh dọn đến viện của mình, Tào Ngọc Di suy nghĩ một chút, mình ở trong chánh viện, cách phòng của Đại phu nhân gần, cũng không tiện đến trễ, hiện tại mỗi lần thỉnh an cũng thành người đến đầu tiên.

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di để thư ở trong túi trong tay áo, tiến lên hành lễ với Đại phu nhân.

Đại phu nhân không mện không nhạ đáp một tiếng.

“Nữ nhi có chuyện muốn xin mẫu thân cho chủ ý!” Tào Ngọc Di thả lỏng tay lấy thư ra, dăng đến trước mặt Đại phu nhân.

Đại phu nhân thả chén trà xuống, nhận lấy thư hỏi: “Đây là cái gì?”

“Thưa mẫu thân, là thư Từ Tam tiểu thư gửi cho nữ nhi.” Tào Ngọc Di ngoan ngoãn đáp.

Trong nội viện này thư từ bên ngoài gửi tới, đặc biệt là còn đưa đến chánh viện, đương nhiên Đại phu nhân nhất thanh nhị sở (rõ ràng), chẳng qua là làm dáng một chút thôi.

Đại phu nhân không khách khí mở thư ra, chỉ nhìn lướt qua đã biết nội dung thư, lại trả lại cho Tào Ngọc Di, “Nếu ngươi không có chuyện gì, ta phải người đánh tiếng với mấy vị sư phó, chuyện đi Từ gia này đi cũng không sao.”

“Tạ ơn mẫu thân, nữ nhi đã để cho mẫu thân bận tâm!” Tào Ngọc Di lại hành lễ, cung kính đáp.

Đại phu nhân hài lòng gật đầu một cái, “Tử tỷ nhi cũng không còn nhỏ, về sau loại chuyện này tự ngươi quyết định là được!”

“Dạ, Tạ ơn mẫu thân dạy bảo!”

Bên ngoài truyền đến tiếng cười nói của Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao, sau khi Tào Ngọc Di đáp lại, liền tự động đứng sang bên cạnh.

Chờ sau khi Tào Ngọc Hà cũng tới, hành lễ xong, Đại phu nhân để cho tất cả mọi người ngồi xuống, dựa theo quy củ thường ngày thuận miệng nói mấy câu.

“Tối hôm nay ta muốn thanh tĩnh, các ngươi đều trở về đi thôi!”

Tào Ngọc Di đi theo sau lưng Tào Ngọc Dao hành lễ một cái, chậm rãi ra khỏi phòng.

Đại phu nhân nói muốn thanh tĩnh, cũng đuổi Chu thị các nàng trở về.

“Thắng Nhi, đến phòng bếp lãnh cơm tới nơi đó của di nương, tối hôm nay ta dùng cơm cùng di nương!” Tào Ngọc Di phân phó nói.

Từ sau khi Thắng Nhi được nâng lên làm tam đẳng nha hoàn, chuyên phụ trách lãnh cơm, tiếp đãi nha hoàn bà tử viện khác tới..., Hồng Nhi phụ trách quản lý vật phẩm vụn vặt của Tào Ngọc Di, còn có cùng Tiểu Đào đi theo bên người phục vụ Tào Ngọc Di, đồ trang sức, quần áo, rương tiền vật phẩm quan trọng đều do Vương ma ma quản, mấy người này coi như là nhân thủ bên cạnh Tào Ngọc Di.

“Đạ, nô tỳ đi ngay!” Thắng Nhi cười đáp lại, bước nhanh ra ngoài.

Tào Ngọc Di dẫn theo hai tiểu nha đầu đi đến chỗ Chu thị trước.

“Tứ tỳ nhi, mau tới đây ngồi!” Chu thị nhiệt tình chào hỏi.

Tào Ngọc Di “Bịch bịch” chạy tới, dựa vào Chu thị ngồi ở trên giường thấp.

“Tỳ nhi ngoan, hôm trước là di nương không đúng, lời tỳ nhi nói di nương đã nghĩ qua, nhưng cũng là đạo lý kia, về sau những thứ đồ chơi nhỏ đất tiền tinh xảo cũng không đến tay hai đệ đệ con nữa!” Chu thị vẫy tay ra hiệu cho lui nha hoàn bà tử trong phòng, nhẹ giọng nói.

“Thật? Di nương, người nghĩ thông rồi!” Tào Ngọc Di mừng rỡ reo lên, cảm thấy trong lòng chợt nhẹ hẫng đi.

“Di nương không phải là người ngu, ai biết được trong những thứ này Đại phu nhân đã sắp đặt tâm tư gì! Chỉ có điều, việc ăn uống lại không thể thua thiệt hai đệ đệ con.” Chu thị thao thao tiếp tục nói.

“Di nương!” Tào Ngọc Di vừa nghe, kéo dài giọng kêu lên.

“Tỳ nhi ngoan, có đồ tốt lại không cho hai đệ đệ con dùng, di nương cũng không chịu được, hơn nữa, cũng không thể để cho Đại phu nhân nổi lên lòng nghi ngờ, đến lúc đó đồ vật cất xén đồ của Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia lên trên đầu di nương.” Chu thị vỗ vỗ tay Tào Ngọc Di nói.

Tào Ngọc Di bất đắc dĩ gật đầu một cái, mặc dù Chu thị không biết được cái gì gọi là “Phùng sát”, nhưng có thể lại đề phòng Đại phu nhân lần nữa, thôi được, về sau chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cùng Chu thị cười cười nói nói dùng xong cơm tối, lại uống một ly trà, Tào Ngọc Di mới nói rồi đi.

Chu thị không yên lòng, phái hai bà tử đưa Tào Ngọc Di trở về.

“Ma ma, chuẩn bị nước nóng đi!” Sau khi Tào Ngọc Di đuổi hai bà tử kia, mệt mỏi ngồi vào ghế dựa.

Vương ma ma đáp lại, đi xuống thu xếp.

Ngồi trong thùng tắm khắc hoa, Tào Ngọc Di nghĩ tới hiện tại cặp song sinh mới hơn một tuổi, Chu thị có mấy phần khôn vặt, cũng không phải là người thông minh nhiều, hơn nữa thỉnh thoảng Đại phu nhân thêm vào mấy chuyện nhiễu loạn, cặp song sinh ở trong tay Chu thị lớn lên sợ là không thành, hết lần này tới lần khác phát hiện bản mình ở dưới mí mắt của Đại phu nhân, trối chân trối tay, tự vệ chỉ là tạm thời, ngay cả bản tính cũng không dám lộ ra mấy phần, chớ nói chi là giáo dục cặp song sinh, nhìn vào hôn sự của Tào Ngọc Nga, cho thấy Đại lão gia chỉ sợ cũng không nhờ vả được. Càng nghĩ trong lòng một mối càng sâu, Tào Ngọc Di hận không thể chỉ vào ông trời giậm chân mắng cho một trận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dàn xếp

Buổi trưa ngày hôm sau sau khi Tào Ngọc Di tan học trở về phòng, liền dùng lối viết tiểu Khái hồi âm một phong thư cho Từ Tam tiểu thư, Vương ma ma đã sớm chuẩn bị xong một bì thư màu hồng, bì thư này là đầu mùa xuân mấy tiểu nha đầu tự mình dùng nước hoa nhuộm giấy, không ngờ thật sự có tác dụng, sai người đưa đến Từ phủ.

Từ Tam tiểu thư lập tức gửi trở lại một phong thư để cho bà tử Tào phủ đưa thư đi qua mang theo trở về, đầu tiên là oán trách Tào Ngọc Di thư gửi qua lâu rồi mới hồi âm một trận, sau đó lại nói các cô nương những nhà khác đã đáp ứng đi cho Tào Ngọc Di biết.

Tào Ngọc Di xem thư, hé miệng cười, Từ Tam tiểu thư này thật đúng là người sáng khoái, muốn cái gì là làm cái đó, ngay sau đó để cho Vương ma ma cất kỹ thư xong, cố gắng nhớ lại tính tình mấy tiểu thư mấy nhà đã gặp trong yến hội lần trước, hiểu sơ lược ở trong lòng, cũng không đi suy nghĩ nhiều, mang tâm tư đặt ở trên người Chu thị và cặp song sinh.

“Lục thiếu gia làm sao vậy?” Tào Ngọc Di vừa vào viện liền thấy Tào Vũ Huân cầm cây đao gỗ bảo bối chém lung tung ở trong sân, hoa hoa cỏ cỏ ở trong sân đều gặp tai ương, Triệu ma ma dẫn theo hai tiểu nha đầu đi theo phía sau hần xoay quanh.

Cây đao gỗ này là dùng gỗ trắc bèn chắc làm, thứ này mấy năm trước Lão thái gia có được, chỗ chuôi đao khảm bạch ngọc thượng hạng, lúc trước Tào Vũ Huân làm lễ trao chu, đã bất chính là cái thanh đao gỗ này, thứ này vốn nên cất kỹ, bởi vì tiểu tử kia bảo vệ quá kịch liệt, trong một lúc không thấy cái thanh đao gỗ này sẽ náo loạn, Chu thị chỉ đành phải từ bỏ, tạm thời đưa thanh đao gỗ này cho hần làm đồ chơi, chỉ dặn dò nha hoàn bà tử đều cẩn thận một chút, đừng để mất.

Triệu ma ma lau mồ hôi, hành lễ với Tào Ngọc Di một cái nói: “Bẩm Tứ tiểu thư, sáng hôm nay Đại lão gia đến thăm Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia. Cũng không nghĩ tới Lục thiếu gia nho nhỏ lại có tính khí này, Đại lão gia vừa đi, liền lấy mộc đao đuổi theo ra.”

Mất Tào Ngọc Di trầm xuống, khoát tay ý bảo Triệu ma ma không cần phải nói.

Đại lão gia vẫn còn để tâm đến Ngũ thiếu gia, mỗi tháng còn đặc biệt đến thăm mấy lần, chỉ là mỗi lần thấy Lục thiếu gia khua đao lộng côn liên giáo huấn mấy câu, cũng không biết vì sao Đại lão gia đối với chuyện luyện võ chán ghét như thế, nhưng cứ như thế mãi, sợ là tính tình Lục thiếu gia sẽ càng ngày càng cổ quái, đối với Ngũ thiếu gia cũng có thể sinh khoảng cách.

“Lục đệ đệ, đến bên tỷ tỷ này!” Tào Ngọc Di nâng lên khuôn mặt tươi cười hô.

Tào Vũ Huân nhìn Tào Ngọc Di một cái, ủy khuất chạy tới, giống như đạn pháo nhỏ bắn ra nhào tới ôm chân Tào Ngọc Di, may nhờ Tào Ngọc Di sớm có chuẩn bị, mới đứng vững.

Sáng hôm nay Chu thị phải đi đến chỗ Đại phu nhân lập quy củ, tiểu tử này bị ủy khuất cũng không có chỗ phát tác, vào lúc này nước mắt đều đã đảo quanh vành mắt.

Tào Ngọc Di có chút cố hết sức ôm lấy tiểu gia hỏa, đi tới góc viện.

Triệu ma ma cuống quýt theo ở phía sau che chở.

“Ma ma, không sao đâu, ta và Lục thiếu gia muốn một mình nói vài lời với nhau!” Tào Ngọc Di cười nói.

Triệu ma ma do dự một chút, đáp một tiếng, lui sang cách đó không xa nhìn qua.

Tào Ngọc Di để Tào Vũ Huân xuống, ngồi chồm hồm xuống, ghé vào bên tai tiểu gia hỏa thấp giọng nói mấy câu.

“Thật à?” Hai mắt Tào Vũ Huân sáng lấp lánh hỏi.

“Đương nhiên là thật, Lão thái gia là Đại tướng quân đánh giặc!” Tào Ngọc Di dùng sức gật đầu một cái, thấp giọng nói.

Tào Vũ Huân “Ha ha” nở nụ cười, hai mắt đều híp lại thành hai đường chỉ.

“Đến đây, chúng ta ngoéo tay, ngàn vạn lần không nói cho người khác, bằng không nhá, mọi người đều sẽ tranh nhau đi tìm Lão thái gia!” Tào Ngọc Di điểm một cái lên cái mũi nhỏ của Tào Vũ Huân, dùng cái trán chống lên trán tiểu gia hỏa, cười nói.

Tào Vũ Huân nhếch miệng cười đưa ngón út tròn vo ra, cố móc vào ngón tay Tào Ngọc Di, hai người xúm lại thấp giọng đọc: “Ngoéo tay ngoéo đến một trăm năm không thay đổi, người nào dối ý người đó là con chó nhỏ.”

“Được rồi, chúng ta trở về phòng đi, sau này, cũng không nên giống như hôm nay tùy tiện lấy hoa hoa cỏ cỏ ra trút giận nữa.” Tào Ngọc Di thấp giọng dặn dò.

Tào Vũ Huân quay sang Tào Ngọc Di làm cái mặt quỷ, chân ngắn mở ra bước nhanh chạy vào phòng, cũng không biết có nghe vào lời của Tào Ngọc Di hay không.

Những thứ đồ chơi nhỏ tinh xảo Đại phu nhân đưa tới đều bị Chu thị thu vào, chỉ lấy những món đồ chơi trước kia ra cho cặp song sinh chơi, cũng may cặp song sinh còn nhỏ, chỉ thấy đồ chơi giống nhau, dường như không có chú ý tới các món đồ chơi có điểm khác nhau.

Chờ vào phòng, Tào Vũ Đình trốn ở dưới góc bàn lau nước mắt, Chu ma ma đang ôm hần nhỏ nhẹ dụ dỗ, hần là hai huynh đệ lại cãi nhau.

“Tứ tiểu thư, người đã tới!” Chu ma ma ôm Tào Vũ Đình nghênh đón, hành lễ với Tào Ngọc Di một cái, lại cúi đầu nhẹ giọng nói với Tào Vũ Đình: “Ngũ thiếu gia, mau xem xem, là ai tới.”

Tào Vũ Đình ngẩng đầu đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn một cái, nhìn Tào Ngọc Di đưa tay ra.

“Hừ, khóc cái gì mà khóc, mau xuống đây!” Tào Vũ Huân ngược đầu hô lên vang dội, còn nhón chân lên dùng sức kéo gấu quần Tào Vũ Đình.

Chu ma ma cuống quýt ôm chặt Tào Vũ Đình, cũng không dám cản trở Tào Vũ Huân, chỉ cười với hần.

“Tại sao lại nói chuyện với ca ca như thế!” Tào Ngọc Di thấy thế tức giận vỗ lên đầu Tào Vũ Huân một cái, đưa tay nhận lấy Tào Vũ Đình, ngồi lên trên giường thấp, lấy khăn ti mi lau nước mắt nước mũi trên mặt cho Tào Vũ Đình.

Tên tiểu tử này rất dễ dụ, hai ba câu đã thu nước mắt.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ nói lúc nào thì đệ đi tìm Lão thái gia được?” Tào Vũ Huân sáp tới thần thần bí bí hỏi.

“Tỷ tỷ, hai người nói gì vậy, đệ cũng muốn nghe!” Tào Vũ Đình lập tức ném cừu liên hoàn chạy tới hồ.

“Không nói cho người!” Tào Vũ Huân lập tức hô trở lại.

Tào Ngọc Di lắc đầu một cái, mặc cho hai tiểu tử kia người một câu ta một câu tới lui lui lặp lại mấy câu nói giống nhau.

Chu ma ma ở một bên cười nói: “Vẫn là Tứ tiểu thư có biện pháp, Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia mới có thể thuận theo!”

“Hai vị ma ma cực khổ, Ngũ thiếu gia, Lục thiếu gia khỏe mạnh như thế, các ma ma đã hao tâm nhiều!” Tào Ngọc Di cười nói.

“Vốn là chuyện chúng nô tỳ nên làm”

Tào Ngọc Di lại cùng Chu ma ma và Triệu ma ma nói mấy câu về cặp song sinh, liền vội vã chạy trở về, tránh trể canh giờ thỉnh an Đại phu nhân.

Rất nhanh đã đến trước một ngày cùng Từ Tam tiểu thư ước hẹn, mặc dù Đại phu nhân đã phái người chào hỏi với mấy vị sư phó trước, Tào Ngọc Di vẫn phải tự mình xin nghỉ với bốn vị sư phó.

Nói cũng lạ, quy củ đi học của Tào phủ là Tào phủ tự mình định, chỉ ngày lễ ngày tết mới có ngày nghỉ, ngay cả mộc hru cũng không có, trong ngày thường đi học mấy vị sư phó cũng rất là nghiêm khắc, lúc có chuyện gì lại chỉ cần đánh tiếng là có thể nghỉ học mấy ngày, các phủ khác sợ là cũng giống vậy, kể từ đó, nếu như Tào Ngọc Linh muốn đi yến hội thì sẽ y chang như thế, trong một năm, gần như một nửa thời gian đều không đi học.

Chu thị đã sớm nhận được tin tức, bởi vì là lần đầu tiên Tào Ngọc Di tự mình đi ra ngoài, rất sợ xảy ra điều gì sơ sót, hôm nay lập quy củ xong, đặc biệt đến phòng Tào Ngọc Di dặn dò một hồi lâu

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Làm khách

“Di nương, người trở về nghỉ ngơi sớm đi, sáng hôm nay Ngũ đệ đệ và Lục đệ đệ lại giận dỗi” Tào Ngọc Di cười khuyên nhủ.

Chu thị vừa nghe đến chuyện cặp song sinh, cũng có chút ngồi không yên, “Vậy Tứ tỷ nhi tự mình ngàn vạn lần phải chú ý nhé!”

“Uhm, di nương, con biết chừng mực!” Tào Ngọc Di vì để cho Chu thị yên tâm, nghiêm chỉnh đáp lại.

“Ha ha, nhìn tiểu bộ dạng của con này, Tứ tỷ nhi ngoan, con cứ chơi cả ngày cũng không sao.” Chu thị thấy bộ dạng kia của Tào Ngọc Di nở nụ cười, “Được rồi, được rồi, di nương đi về, con cũng đi nghỉ ngơi sớm đi!”

“Di nương đi thông thả! Thắng Nhi, tiễn di nương!” Tào Ngọc Di quay ra phía bên ngoài cao giọng phân phó nói.

Chu thị vỗ vỗ tay Tào Ngọc Di, cười híp mắt đi ra ngoài.

“Tứ tiểu thư, nô tỳ đi an bài nước nóng!” Vương ma ma tiến lên nửa bước, khom người nói.

“Đi đi!” Tào Ngọc Di thả lỏng toàn thân dựa lên cái gối dựa lớn trên giường thấp.

Vương ma ma hành lễ một cái, bước nhanh lui xuống, bên ngoài rất nhanh truyền đến tiếng động của các nha hoàn bà tử.

Ngày hôm sau trời vừa rạng sáng, thỉnh an Đại phu nhân, dùng điểm tâm xong, nghe Đại phu nhân không mận không nhạt dặn dò đôi câu, thì có bà tử tới báo, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Cùng đi trừ Vương ma ma, Tiểu Đào và Thắng Nhi, còn có hai bà tử Tào phủ phụ trách đánh xe, hai gã sai vặt khác một đường hộ tống ở hai bên xe ngựa.

Đến Từ phủ, sớm đã có bà tử hầu ở nơi cửa chính, sau khi chờ thông báo, mở cánh cửa thật cao ra, để cho xe ngựa một đường chạy đến Nhị môn (công trong), lại có bà tử quản sự có thể diện khác ra đón, dẫn cả đám người đi đến viện của Lão phu nhân, hai gã sai vặt thì ở tại cửa chính liền được

dẫn đi nhà kẻ nghỉ ngơi.

“Tào muội muội, mau vào, có thể chờ được người đến rồi!” Từ Tam tiểu thư cười lớn chạy đến, kéo tay Tào Ngọc Di đi vào nhà, “Diệp muội muội, Triệu muội muội cũng đã đến, chỉ chờ một mình người!”

“Không phải còn có Vương tỷ tỷ, Hà tỷ tỷ sao?” Tào Ngọc Di theo Từ Tam tiểu thư bước nhanh vào phòng, mỉm cười hỏi.

“Mời các nàng làm cái gì, ánh mắt đều trên đỉnh đầu, chúng ta là cùng nhau chơi đùa, cũng không phải là tìm chịu tội!” Từ Tam tiểu thư tùy tiện nói.

Tào Ngọc Di khẽ cười một cái, bày tỏ đồng ý.

Vào cửa đã nhìn thấy một lão phu nhân tinh thần quắc thước ngồi trông về phía cửa, mái tóc hoa râm dùng một cây trâm chữ “Thọ” khảm bảo ngọc cài trên đỉnh đầu thật chỉnh tề, trên tai, trên cổ không có đồ trang sức khác, vừa cử động, một chiếc vòng tay mã não màu xám tro như ẩn như hiện.

“Thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân vạn phúc!” Tào Ngọc Di nhanh chóng cúi đầu, quỳ xuống dập đầu một cái.

Bà tử nhanh tay, đưa cái tấm đệm quỳ mềm xuống dưới gối Tào Ngọc Di, là loại đệm vải bông bình thường nhất.

Từ Tam tiểu thư kính cẩn thuận theo đứng ở một bên.

“Mau đứng lên, là Tứ tỷ nhi Tào gia sao, mấy ngày nay Tam nha đầu cứ nhắc tới cháu mãi.” Lão phu nhân tinh lực mười phần cười nói.

Tào Ngọc Di hé miệng cười, “Vốn là Từ tỷ tỷ tính tình tốt, nguyện ý chơi cùng chúng cháu.”

“Ha ha, thật là một nha đầu cơ trí, tốt lắm, tốt lắm, lão bà ta cũng không huyền ảo nữa, đi gặp mẫu thân của Tam nha đầu xong, các cháu liền tự đi chơi đi!” Lão phu nhân cười lên nói.

Tào Ngọc Di lại hành lễ một cái, đi theo Từ Tam tiểu thư cùng lui ra ngoài.

“Người không cần đề ý, Lão phu nhân chỉ là quy củ hơi nhiều, bản thân bà rất tốt.” Từ Tam tiểu thư nhẹ giọng nói.

Tào Ngọc Di sững sốt, vừa rồi thấy kỳ lạ là tại sao Từ Tam tiểu thư ở trước mặt Lão phu nhân không nói lời nào.

“Hi hi, không sao, đi nhanh đi, Diệp muội muội và Triệu muội muội vẫn chờ chúng ta đấy!” Đột nhiên mặt Từ Tam tiểu thư giãn ra nở nụ cười, lôi kéo Tào Ngọc Di bước nhanh đi về phía trước.

Nha hoàn bà tử theo ở phía sau, cũng cuống quýt bước nhanh hơn.

Thân mẫu của Từ Tam tiểu thư là chất nữ nhà mẹ của Từ Lão phu nhân, nhà mẹ của Từ Lão phu nhân những năm qua bị suy thoái, để củng cố quan hệ với Từ gia, tặng một nữ nhi thứ xuất tới đây làm quý thiếp cho Từ Đại lão gia, chỉ có điều lúc Từ Tam tiểu thư sinh ra bị khó sanh, Từ Lão phu nhân liền nói muốn nuôi đứa bé ở dưới gối giải buồn, ôm Từ Tam tiểu thư mới sinh ra đến bên cạnh.

Chờ đến nơi Từ Đại phu nhân, Diệp Nhị tiểu thư và Triệu Nhị tiểu thư đã ở đó dùng trà rồi, hai bà tử có thể diện ra đón.

Tào Ngọc Di vội vã hành nửa lễ với hai người, rồi đi theo hai bà tử tiến vào.

“Thỉnh an phu nhân!”

“Thỉnh an mẫu thân!”

Tào Ngọc Di và Từ Tam tiểu thư một trước một sau quỳ xuống.

“Ừm, đứng lên đi, nếu là khách của Tam tỷ nhi, các người cũng không cần khách khí, cứ đến chơi với nhau, ta đây cũng không nhiều lời, Tam tỷ nhi, chiêu đãi các vị tiểu thư cho thật tốt!” Từ Đại phu nhân chỉ không mặn không nhạt nhún nhún một câu coi như qua, hoàn toàn không giống như là chiêu đãi khách.

Từ Tam tiểu thư đáp một tiếng, hai người lại hành lễ một cái liền lui ra ngoài.

Ra khỏi phòng, Từ Tam tiểu thư áy náy nhìn Tào Ngọc Di cười cười.

Tào Ngọc Di khẽ lắc đầu một cái, ý bảo mình không đề ý, “Đi thôi, chúng ta đi tìm Diệp tỷ tỷ và Triệu tỷ tỷ chơi bàn đu dây mà tỷ nói đi.”

Từ Tam tiểu thư lập tức liền nở nụ cười, lôi kéo Tào Ngọc Di chạy đi.

Đích nữ Diệp gia - Nhị tiểu thư, lần trước ở yến hội của Tào phủ thì Tào Ngọc Di cũng đã biết, còn cô nương Triệu gia thì chưa từng gặp qua.

“Người xem, cái này chính là bàn đu dây mà ta đã nói với người, ah, chờ một chút, ta để cho Khuê Thúc tìm giúp ta một sợi gân bò, chúng ta có thể nhảy chơi.” Từ Tam tiểu thư hăng hái bưng bưng nói.

Tào Ngọc Di có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, mỉm cười hành lễ với Nhị tiểu thư Triệu gia, “Xin chào, ta tên là Tào Ngọc Di, năm nay bảy tuổi!”

“Xin chào” Triệu Nhị tiểu thư hoàn nửa lễ, thân thể lui về sau một chút, lời nói không có phần sau.

Chân mày Tào Ngọc Di khẽ nhú một cái không thể nhận ra, Triệu Nhị tiểu thư rõ ràng là khẽ cười trào phúng một cái.

Từ Tam tiểu thư bất mãn đẩy Triệu Nhị tiểu thư một cái, “Tào muội muội muốn làm quen với người đấy!”

Thân thể Triệu Nhị tiểu thư khẽ run lên, sợ hãi rụt rè tiếp tục nói: “Ta tên là Triệu Hữu Xảo.”

Tào Ngọc Di cũng cười cười.

Từ Tam tiểu thư không thể chờ đợi lại bắt đầu nói đến gân bò.

Tào Ngọc Di thích ý ngồi lên bàn đu dây nhẹ nhàng lắc, bàn đu dây này treo ở bên hai gốc cây Long Nào trong hậu viện của Từ Lão phu nhân, bàn đu dây bình thường, đệm ngồi là dùng vải bông nhét bông vải chế thành, theo Tào Ngọc Di biết, vải bông ở chỗ này cũng không phải là vật quý trọng gì, chỉ có điều, đu dây ngồi rất thoải mái, Từ Tam tiểu thư và Diệp nhị tiểu thư nhảy dây gần ở cách đó không xa, không thể không nói Từ Tam tiểu thư vô cùng biết chơi, trừ mấy cách Tào Ngọc Di đã chỉ, Từ Tam tiểu thư tự mình nghĩ ra không ít cách chơi khác, đều là động tác có độ khó cao, cùng Diệp nhị tiểu thư thử từng cái, Triệu Nhị tiểu thư chỉ đứng ở một bên nhìn, vẻ mặt muốn chơi nhưng không chạy tới, đầy hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đánh chó

Tào Ngọc Di dựa vào trong ngực Vương ma ma, toàn thân buông lỏng, theo xe ngựa lắc lư đung đưa khẽ híp mắt lại.

“Tứ tiểu thư, đừng ngủ sâu, chờ một chút còn phải thừa lại với phu nhân đấy!” Vương ma ma đỡ lưng Tào Ngọc Di, nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, thấp giọng nói.

Tào Ngọc Di ngơ ngạo, cố gắng nâng mí mắt lên, thật là không nghĩ tới chơi cùng mấy tiểu cô nương còn mệt mỏi hơn so với học, “Mang khăn ướt đến đây, để ta lau mặt!”

Tiểu Đào đáp một tiếng, cầm khăn ra ngoài, mở một khe cửa nhỏ trên vách xe ngựa, lấy bình trà cẩn thận đổ nước trà lạnh lên trên cái khăn, mở rộng khăn, hai tay nâng lên đưa tới, “Tứ tiểu thư!”

Tào Ngọc Di nhận lấy, đắp lên trên trán, cảm giác man mát lạnh lạnh lập tức xua đi hơn phân nửa cơn buồn ngủ.

Sau khi đi Từ phủ làm khách, bên cạnh Tào Ngọc Di gió êm sóng lặng hơn một tháng, đào mắt chính là sinh thần bảy tuổi của Tào Ngọc Di.

“Di nương, Lục đệ đệ đâu?” Tào Ngọc Di đứng ở cửa dặm bùn trên chân xuống hỏi.

“Có lẽ là chạy đến viện của Lão phu nhân rồi, không để ý một cái là chạy mất tăm.” Chu thị cười khanh khách giải thích.

Tào Ngọc Di nhìn khuôn mặt tự đắc của Chu thị, buông mắt xuống, rốt cuộc không nói gì.

“Tứ tỷ nhi, con muốn ăn cái gì, di nương nói chuẩn bị trước cho con!” Chu thị cầm một tấm vải màu hồng đào đi tới, khoa tay múa chân ở trên người Tào Ngọc Di, “Làm một cái váy dài đang lưu hành, có được không?”

“Di nương, con đã có bốn cái váy dài màu hồng đào rồi!” Tào Ngọc Di bất đắc dĩ kêu lên.

Dường như Chu thị rất thích màu hồng đào.

“Ha ha, loại màu sắc này làm tôn lên gương mặt đáng yêu của Tứ tỷ nhi!” Chu thị cười nói một câu, lôi kéo Tào Ngọc Di cười híp mắt đi vào phòng.

“Di nương, hôm nay tại sao mẫu thân miễn nửa ngày quy củ cho người vậy?” Tào Ngọc Di cắn từng miếng điểm tâm, tùy ý tìm đề tài hỏi.

“Chiều hôm nay Biểu thiếu gia nhà mẹ của Đại phu nhân muốn trở về nửa ngày.” Chu thị về mày một cái đáp.

“Đại ca thì sao? Hắn không trở về à?” Nghĩ đến vẻ mặt cả ngày cả lơ phất phơ kia của Tôn Trạch Văn, Tào Ngọc Di bĩu môi.

“Vân Sinh, người nói cho Tứ tiểu thư nghe một chút!” Chu thị quay về phía ngoài cửa gọi một tiếng, ngồi vào trước bàn trang điểm khắc hoa bắt đầu sửa

sang lại đồ trang sức trên đầu.

“Đạ, đi nải nải!” Một nha đầu mười hai mười ba tuổi mang đầy trang sức đi vào, trên mặt thoa phấn nhàn nhạt, trước tiên hành lễ với Chu thị một cái.

Đồ trang sức bằng bạc nhìn đơn giản nhưng không mất trang nhã hào phóng. Trong lòng Tào Ngọc Di gật đầu một cái, ít nhất nha đầu này đối với trang điểm ăn mặc rất có hiểu biết.

“Ừm, nói cho Tứ tiểu thư nghe chút chuyện Biểu thiếu gia trở về hôm nay, còn có Đại thiếu gia nữa!” Chu thị nhìn Tào Ngọc Di gật đầu một cái, phản phó nói.

“Bẩm Tứ tiểu thư, Đại thiếu gia gọi thư nói thân thể Biểu thiếu gia có chút không khỏe, Đại phu nhân không yên lòng, phái người đón Biểu thiếu gia trở lại.” Vân Sinh hành lễ một cái, ti mỉ nói.

“Ừm, ta biết, ngươi đi xuống đi!” Tào Ngọc Di gật đầu cười.

Vân Sinh lại hành lễ với Tào Ngọc Di một cái, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Như thế nào? Di nương thấy Thăng Nhi chỗ của con không tồi.” Chu thị lắc đầu hai bên trái phải, quan sát mấy cây trâm trên đầu mình.

“Sau này hãy nói đi!” Tào Ngọc Di cười cười, “Di nương, con đi xem Ngũ đệ đệ một chút!”

Chu thị đáp một tiếng, tiếp tục gắn bông tai lên trên lỗ tai.

“Di nải nải, di nải nải, không xong, không xong.”

Tào Ngọc Di mới vừa nhắc chân bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng kêu gào kinh hoàng.

Tay Chu thị xê dịch, bông tai trong tay suýt nữa không ghim vào được lỗ tai.

“Đề từ đáng chết kia, kêu la vớ vẩn cái gì.” Chu thị vỗ bàn trang điểm một cái, nổi giận đùng đùng quát lên.

“Di nải nải, Lục thiếu gia vào chỗ ở của Lão thái gia, lúc này Lão phu nhân đã phái người đi thông báo cho Lão thái gia.” Tiểu nha đầu kia hốt ha hốt hoảng chạy vào, “Bịch” một tiếng quỳ trên mặt đất, hốt ha hốt hải nói.

“Cái gì! Ngươi nói rõ cho ta!” Chu thị cau mày quát lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Sau khi Lão thái gia dời đến viện của Lão phu nhân, cũng ở một mình, gần như tương đương với một tiểu viện độc lập, bên trong nuôi bốn năm con chó săn hung dữ, trừ Lão thái gia và những lão nhân đi theo Lão thái gia từ trên chiến trường trở về kia, những người khác đều không thể vào viện đó, bao gồm Lão phu nhân, hôm nay, sáng sớm Lão thái gia đã dẫn theo mấy lão nhân đi ra ngoài cưỡi ngựa rồi, chỉ chừa lại một hạ nhân vừa điếc lại vừa câm phụ trách cho mấy con chó săn cho ăn.

“Lục thiếu gia ở trong phòng Lão phu nhân dùng một cái điểm tâm xong, la hét muốn đi ra ngoài chơi.”

Trong lòng Tào Ngọc Di “Lộp bộp” một cái, không phải tiểu tử kia làm thật thật sự nghe theo lời của mình.

Chu thị còn chưa có nghe xong, dưới chân lão đảo một cái, khắp khả khắp khiễng đi ra ngoài.

“Còn không mau đỡ di nải nải các ngươi!” Tào Ngọc Di hô lên một câu, bước nhanh chạy đến viện của Lão phu nhân.

Vừa vào viện của Lão phu nhân, liền nghe thấy một trận tiếng chó sủa, còn có tiếng thét chói tai của đám nha hoàn bà tử.

Tào Ngọc Di bước nhanh hơn, chạy về phía phát ra âm thanh.

“Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư, người không thể đi vào, Lão thái gia lập tức sẽ trở lại, Tứ tiểu thư.” Vương ma ma theo ở phía sau cuống quýt khuyên nhủ.

“Ta tự có chừng mực!” Tào Ngọc Di thờ dốc một hơi, thừa dịp những người khác còn chưa có chú ý tới, bước nhanh vào tiểu viện.

“Lão thái gia, Lão thái gia trở lại.”

“Chuyện gì xảy ra?” Lão thái gia từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đưa dây cương cho gã sai vặt sau lưng hỏi.

“Bẩm Lão thái gia, Lục thiếu gia ham chơi, chạy vào phòng ngài!” Tôn lão di nải nải không biết từ đâu đi ra lên tiếng.

Hai bà tử bên cạnh Lão phu nhân ra đón trao đổi ánh mắt với nhau một cái, lui về phía sau một bước.

“Lão thái gia, Lão thái gia, Lục thiếu gia hẳn không phải cố ý, Lục thiếu gia còn nhỏ không hiểu chuyện, cầu xin ngài nhanh đi cứu cứu hắn.” Chu thị nhào tới, quỳ trên mặt đất cầu khẩn nói.

Lão thái gia phát tay áo, bước nhanh vào viện.

Bên trong chỉ có tiếng chó sủa cùng mấy tiếng bà tử gào thét, thật sự không có tiếng tiểu hài tử khóc.

Trước đây không lâu Tào Vũ Huân vừa mới qua hai tuổi, bởi vì thích chạy nhảy, thân thể khỏe mạnh hơn tiểu hài tử bình thường không ít, hiện tại đang giờ mặc áo lung tung ở giữa năm con chó sủa, chọc cho mấy con chó to kia càng sủa càng hung tợn.

Lúc Lão thái gia vào viện, Tào Vũ Huân đang bị một con chó to ép không còn chỗ có thể trốn.

“Hắc, vù vù, tiến công!” Tào Vũ Huân giờ mặc áo bảo bối trong tay lên, quát to một tiếng, một đao bổ vào lỗ mũi chó.

Con chó đen kia ư ư một tiếng, lui về sau mấy bước.

Tào Vũ Huân “Ha ha” nở nụ cười, chỉ vào con chó kia kêu lên: “Cho người đuổi theo ta, cho người cắn tiểu ** của ta.”

“Tào Vũ Huân, mau tới đây!” Tào Ngọc Di cất giọng kêu lên.

“Từ từ từ, từ từ từ rồi!” Tào Vũ Huân cao hứng nói, “Những con chó lớn này chơi rất vui.”

“Ha ha, con đang ở đây cùng bọn chúng chơi à?” Lão thái gia cười lớn đi tới hỏi.

Năm con chó lớn cũng không làm Tào Vũ Huân sợ, ngược lại thấy Lão thái gia còn mặc quần áo gấp, lại trốn ra sau lưng Tào Ngọc Di, ôm chân Tào Ngọc Di, rụt rè lộ ra nửa mặt nhìn về phía Lão thái gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ôm đi

Chờ sau khi Lão thái gia tóm kéo mấy con chó lại xong, Tào Ngọc Di mới kéo Tào Vũ Huân đang được che chở ở phía sau ra, cẩn thận kiểm tra từ trên xuống dưới.

“Quảng Nghĩa, đi mời thái y tới đây!” Lão thái gia trầm giọng phân phó nói.

Trong tay Tào Vũ Huân còn đang nắm chặt thanh mộc đao to kia, có chút cố hết sức vén tiểu trường bào lên, chỉ vào phía dưới của mình, nài thanh nãi khí nói: “Từ từ từ, nơi này đau đau!”

“Đến đây, vật nhỏ, cho lão gia xem một chút!” Lão thái gia ngồi chồm hồm xuống nói.

Ánh mắt Tào Ngọc Di co rút lại một chút, nhẹ nhàng nói với Tào Vũ Huân: “Ngao, trước đập đầu nhận sai với Nội tổ phụ.”

Tào Vũ Huân không tình nguyện gật đầu một cái, bước nhỏ đi tới.

“Thình an Nội tổ phụ, chó chó, là chó chó muốn chơi cùng Tiểu Vũ Huân!” Tào Vũ Huân ngược cổ càng nói thanh âm càng lớn, nửa câu sau đã là đúng lý hợp tình rồi.

Khóe mắt Tào Ngọc Di co giật một cái, khẽ cúi đầu.

Lão thái gia nở nụ cười, lúc đầu gối của Tào Vũ Huân mới vừa chạm xuống mặt đất, liền đỡ tiểu gia hỏa lên, một già một trẻ thăm thì với nhau.

“Lão thái gia, Vương thái y tới!” Một gã sai vặt lạ mặt chạy tới hồi báo.

“Mời vào chánh phòng bên kia đi!” Lão thái gia một tay ôm lấy Tào Vũ Huân phân phó nói.

“Dạ, nô tài đi làm ngay!” Gã sai vặt kia nhanh nhẹn hành lễ một cái, lại chạy ra ngoài.

Lão phu nhân đã sớm nhận được tin, dẫn mấy lão ma ma canh giữ ở bên ngoài tiểu viện.

“Lão gia!” Lão phu nhân nghênh đón gọi.

“Đi vào phòng của bà!” Lão thái gia thần nhiên nói.

Trong mắt Lão phu nhân lộ ra vui vẻ, vội vàng phân phó nha hoàn bà tử hãy đi trước dọn dẹp một chút.

“Di nương!” Tào Ngọc Di đỡ Chu thị còn quỳ trên mặt đất dậy, đi theo phía sau Lão phu nhân.

Lúc này Vương thái y chòm râu hoa râm trở nên nghiêm chỉnh cẩn thận bắt mạch cho Tào Vũ Huân, lại xem miệng vết thương trên người nhóc.

“Như thế nào?” Lão thái gia đoan chánh ngồi ở trên ghế thái sư hỏi.

“Bẩm Tước gia, Lục thiếu gia còn nhỏ, chỗ bị thương cũng không có gì đáng ngại, chờ máu ứ đọng tan ra sẽ không có gì đáng ngại, nơi này lão phu kê một thang thuốc bổ an thần cho Lục thiếu gia, có thể dùng hoặc không dùng.” Vương thái y tỉ mỉ nói lại tình hình của Tào Vũ Huân cho Lão thái gia nghe.

Hai bà tử đi theo Chu thị đã tiến lên nhận lấy Chu thị, Tào Ngọc Di nhân cơ hội chen đến trước giường Tào Vũ Huân, nhìn vết thương trên người nhóc một chút, có vài chỗ xem chừng là bị ngã nên máu ứ đọng, còn có mấy chỗ hiện rõ dấu răng, chỉ có điều cũng không có rách da, có lẽ là bởi vì cách quần áo thật dày, Tào Ngọc Di thở phào một cái, vươn tay đặt ở trên trán Tào Vũ Huân dò xét.

“Tứ, tỷ tỷ.” Tào Vũ Huân giật mí mắt một cái, mơ mơ màng màng kêu một tiếng, trong tay còn nắm chặt thanh mộc đao bảo bối lớn kia.

“Không sao, muốn ngủ thì ngủ một lát đi!” Tào Ngọc Di cúi đầu, khẽ nói.

“Uhm!” Tào Vũ Huân hừ một cái, gần như lập tức phát ra tiếng hít thở đều đều kéo dài.

Lão thái gia đã phân phó người tiễn Vương thái y đi về.

Tào Ngọc Di vội vàng cẩn thận chen ra ngoài, đứng ở bên cạnh Chu thị, nắm tay Chu thị khẽ lắc lắc, ý bảo không có chuyện gì.

Khuôn mặt trắng bệch của Chu thị nặn ra một nụ cười, lo lắng trong mắt lại không giảm bớt một chút nào.

“Được rồi, hôm nay Lục tiểu tử bị sợ hãi, trước hết nghỉ ở nơi này, tất cả các người giải tán đi!” Lão phu nhân đứng ở bên cạnh Lão thái gia nói.

Mọi người nhất tề đáp một tiếng, theo thứ tự lui ra ngoài.

Tào Ngọc Di thấy Chu thị có chút hôn vía lên mây, có chút không yên lòng đi theo đến viện của Chu thị.

“Di nương!” Tào Ngọc Di lo lắng gọi một tiếng.

“Các người đều đi xuống đi!” Tay Chu thị run run phát một cái, cao giọng phân phó nói.

“Dạ!” Trong phòng sau khi nha hoàn bà tử hành lễ một cái, chỉ chốc lát sau liền lui sạch sẽ.

“Di nương, sao thế ạ? Có phải vừa rồi đi vội hay không? Nữ nhi gọi phòng bếp nấu chén canh gà nóng đưa tới đây.” Tào Ngọc Di vội kéo tay Chu thị hỏi.

“Tỷ nhi ngoan!” Chu thị dùng sức nắm tay Tào Ngọc Di, ôm Tào Ngọc Di vào trong ngực thấp giọng gọi một tiếng, “Lục đệ đệ của con sợ là không giữ được rồi.”

Cơ thể Tào Ngọc Di đang khẽ rung đưa trong ngực Chu thị bỗng dừng lại.

“Quên đi, nên tới sẽ tới!” Chu thị buông một cái tay kéo khăn ra, chậm rãi lau mặt một hồi, nghẹn ngào nói.

“Di nương.” Trong lòng Tào Ngọc Di xoay chuyển vô số ý niệm, thậm chí có một chút vui sướng, Tào Vũ Huân được Lão thái gia hoặc là Lão phu nhân ôm đi, cũng có thể an toàn lớn lên và có tiền đồ hơn ở lại nơi này của Chu thị, chỉ có điều những thứ này đối với Chu thị mà nói đều là nhảm nhí, sau khi Tào Vũ Huân bị ôm đi, nếu đến chỗ của Lão phu nhân, Chu thị còn có thể vào lúc thỉnh an có thể nhìn thấy, nếu đến chỗ Lão thái gia, Chu thị gần như không có bất kỳ cơ hội nào có thể nhìn thấy nhi tử thân sinh của mình nữa. Lễ giáo quy củ nơi này chính là tàn khốc như vậy!

Chu thị ô ô nức nở nghẹn ngào khóc một hồi, lại tự mình bình tĩnh lại, ôm Tào Ngọc Di nhỏ giọng nói đến chuyện lý thú trong ngày thường của Tào Vũ Huân.

“Di nương, Ngũ đệ đệ được phụ thân coi trọng, về sau người nhất định phải càng thêm cẩn thận!” Tào Ngọc Di dòi đề tài đi, cố gắng dùng Ngũ thiếu gia Tào Vũ Đình ra kéo tâm tư Chu thị lại, để cho Chu thị dễ chịu hơn một chút.

“Ngược lại Ngũ Ca nhi là đứa tinh tâm, còn nhỏ tuổi liền biết được viết chữ to cho lão gia nhìn.” Quả nhiên Chu thị liền nói đến chuyện của Tào Vũ Đình, bị thương trên mặt voi đi không ít.

Tào Ngọc Di an tĩnh nghe, chỉ thỉnh thoảng đáp lại hai tiếng.

Cứ như thế trôi qua hơn nửa canh giờ, Chu thị mới coi như là ngừng lại.

“Người tới, dâng trà!” Tào Ngọc Di quay về phía ngoài cửa cất cao giọng phân phó nói.

“Dạ!” Hai nha hoàn trông chừng bên ngoài đáp một tiếng, rất nhanh liền bưng hai ly trà nóng đi vào.

Chu thị nhận lấy nước trà, uống một hớp, thật sâu thở ra một hơi, trừ khước mắt còn có chút phiếm hồng, trên mặt đã không còn nhìn ra đầu mối gì.

“Được rồi, Tứ tỷ nhi, con mau trở về đi thôi, tránh cho người ta lời ong tiếng ve. À, buổi chiều con còn phải đi học, nếu không đừng trở về, bây giờ còn có chút thời gian, ở nơi này của di nương nằm một chút đi!” Chu thị đứng lên, đở trán an bài, vòng tới vòng lui trong phòng.

“Di nương, nữ nhi không nghỉ một buổi trưa cũng không sao, con đi về trước, đồ cần dùng đi học còn ở bên kia!” Tào Ngọc Di kéo Chu thị nói.

“Vẫn là nằm một chút đi, di nương phân phó người qua gọi Vương ma ma đưa đồ vật tới đây, đợi chút nữa đến giờ di nương sẽ gọi con.” Chu thị ấn Tào Ngọc Di ngồi trở lại trên giường thấp, nâng chân Tào Ngọc Di lên, không nói lời gì đã giúp Tào Ngọc Di cởi giày, kéo tấm chăn lông nhò qua đắp lên trên bụng Tào Ngọc Di, lại vội vã đi ra ngoài thấp giọng phân phó tiểu nha đầu đi đến phòng của Tào Ngọc Di tìm Vương ma ma.

Tào Ngọc Di cười một cái, thuận theo đắp kín chăn, nhắm mắt lại.

Chu thị nhẹ nhàng đi tới, ngồi ở bên cạnh Tào Ngọc Di lẳng lặng nhìn một lát, rồi xoay người đi xem Tào Vũ Đình

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bi thương (thượng)

Ngày hôm đó Tào Vũ Huân ở lại chỗ của Lão phu nhân nghỉ ngơi, ngày hôm sau liền có người đi đến chỗ Chu thị thu dọn đồ đạc, người tới là người ở chỗ của Lão phu nhân.

Chu thị nhét hai hà bao nặng đi ra ngoài, mới xem như nhận được tin tức xác thực.

“Di nãi nãi, người cứ yên tâm, nô tỳ nhìn thấy Lục thiếu gia là người có phúc khí.” Bà tử kia ước lượng hà bao, tay vừa lật úp liền giấu vào trong tay áo, hi hi ha ha nói một tràng dài.

Chu thị miễn cưỡng ứng phó mấy câu, đuổi mấy người đó đi ra ngoài, mới lấy khăn che mũi khóc một trận.

Tào Vũ Huân bị Lão thái gia ôm đi, trong ngày thường ngay cả Lão phu nhân muốn gặp cũng phải sai người thông báo cho Lão thái gia.

Tào Ngọc Di nhận được tin tức, tan học liền đi thẳng đến chỗ của Chu thị.

“Di nãi nãi, Tứ tiểu thư tới!” Tiểu Mạn bưng mấy đĩa điểm tâm nhỏ tới, nhẹ giọng thông báo.

Chu thị dùng khăn xoa xoa khước mắt, “Mời Tứ tiểu thư vào đi!”

“Di nương!” Tào Ngọc Di ngang nhiên xông qua ngồi xuống, “Người đã nghỉ đúng!”

“Tứ tỷ nhi, Lục đệ đệ của con đi rồi!” Chu thị thấp giọng nói.

Tào Ngọc Di ôm Chu thị vào trong ngực, không có nói tiếp.

“Tứ tiểu thư, di nãi nãi, Đại phu nhân phái người tới đón Tứ tiểu thư trở về dùng cơm trưa!” Tiểu Mạn ở ngoài cửa nói.

Chu thị nhủ mảy, không khỏi lo lắng nhìn về phía Tào Ngọc Di.

Chuyện xảy ra vào ngày hôm trước của Tào Vũ Huân, Đại phu nhân đang bận rộn đón Tôn Trạch Văn, chò thái y được tiễn đi mới vội vã chạy tới, bị Lão phu nhân cảm thương mang con nói đôi câu liền đuổi ra ngoài, trong lòng dĩ nhiên là không thoải mái, mấy ngày nay đã bày ra sắc mặt không tốt, hôm nay bởi vì người của Lão phu nhân qua thu dọn đồ đạc, mới miễn cho Chu thị nửa ngày quy củ.

“Đi qua liền!” Tào Ngọc Di đứng lên lên tiếng.

“Mời người vào đây!” Chu thị dè Tào Ngọc Di lại, quay về phía bên ngoài phân phó nói.

Tiểu Mạn đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau, dẫn theo một bà tử đi vào.

“Thỉnh an Tứ tiểu thư, thỉnh an di nãi nãi!”

“Ma ma, mau mời ngồi, thiết là bọn nha đầu không hiểu chuyện, ngăn ma ma ở bên ngoài, vừa rồi Tứ tiểu thư ở trên đường làm tóc rối loạn, nên mới tới chỗ ta đây rửa mặt chải đầu, cũng nên phải đi về” Chu thị nhét mấy đồng tiền qua, khẽ cười nói mấy câu.

Bà tử kia hiểu ý gật đầu một cái, “Tứ tiểu thư vẫn nên nhanh một chút, phu nhân cũng phải người qua mời Tam tiểu thư, bây giờ sợ là đã đến!”

Chu thị kéo Tào Ngọc Di qua, lại giúp nàng nâng cây trâm ngấn trên đầu lên, “Mời ma ma đi trước, Tứ tiểu thư sẽ ra ngay!”

Bà tử kia đứng lên lại hành lễ một cái, đáp một tiếng, lui ra ngoài cửa.

Chu thị quay về phía gương vôi và sửa sang lại tóc, lại thoa một chút phấn lên trên mặt, “Đi, đi nương đi cùng với con!”

“Đi nương, nữ nhi biết ứng đối như thế nào, hay là người nghỉ ngơi một chút trước đi!” Tào Ngọc Di không tán thành nói.

Chu thị khoát tay, đỡ Tào Ngọc Di bước nhanh đi ra ngoài.

Đoàn người một đường đi nhanh, đến vào lúc Tào Ngọc Dao mới vừa ngồi xuống.

Tào Ngọc Di vội vàng kéo quần áo, tiến lên hành lễ với Đại phu nhân, Chu thị rơi ở phía sau Tào Ngọc Di một bước, hai người cùng nhau vái một cái.

“Tứ tỷ nhi mặt mũi thật là lớn, phụng bồi đích mẫu ta đây dùng cơm còn phải ba mời bốn thỉnh, người một phòng này cũng đều phải chờ người cả cơ đấy.” Đại phu nhân cũng không cho hai người đứng thẳng dậy, âm dương quái khí nói.

Tào Ngọc Di “Phịch” một tiếng quỳ xuống.

“Phu nhân, vốn là tỷ thiếp tay chân chậm chạp, Tứ tiểu thư chỉ sửa sang trang dung lại thôi, đều là tỷ thiếp làm trễ nãi, phu nhân tha lỗi.” Chu thị cũng quỳ xuống theo giải thích.

Đại phu nhân dùng sức vỗ bàn một cái, sắc mặt không tốt nhìn chăm chăm Chu thị.

Tào Ngọc Dao nhìn có chút há hê khẽ cười mấy tiếng.

Ánh mắt Đại phu nhân tựa như tia chớp bắn tới, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tào Ngọc Dao.

Tào Ngọc Dao xê dịch mấy cái ở trên ghế, cuối cùng dưới ánh mắt bức người của Đại phu nhân đứng lên, “Mẫu thân, nữ nhi.”

“Người cảm thấy đích mẫu ta đây dạy bảo nữ nhi là trò cười có phải hay không?” Mặt Đại phu nhân như phủ băng hỏi.

Lúc này Tào Ngọc Dao mới hoảng sợ, bước nhanh đi tới bên cạnh Tào Ngọc Di quỳ xuống.

“Một người hai người, cho một chút màu sắc liền lên mặt.” Đại phu nhân trưng lên tư thế lại nói khoản chừng một chung trà mới để cho đám người Tào Ngọc Di đứng lên, cảm tức hai người Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Dao mười ngày, còn Chu thị thì phạt ba tháng tiền tháng.

Chu thị len lén thở phào một cái, có chút cổ hết sức đứng lên, tới đứng sau lưng Đại phu nhân.

Có hai bà tử khác tiến lên, đỡ Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Dao dậy ngồi xuống.

“Truyền cơm đi!” Đại phu nhân nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt phân phó nói.

“Dạ!” Mấy nha hoàn bà tử cùng đáp lại, nói đuôi đi ra.

Đi tới nơi này hơn ba năm, chút cảm xúc mạnh mẽ (vui sướng, phẫn nộ) trên người Tào Ngọc Di sớm đã bị phai nhạt, cho nên mười ngày không ra khỏi phòng cũng không phải là chuyện khó gì không thể chịu được, chẳng qua là đáng tiếc không thể đi học.

“Tứ tiểu thư, hôm nay Đại cô nãi nãi trở về, Đại phu nhân phái nô tỳ tới đây truyền lời, cho phép ngài đi theo Đại cô nãi nãi tụ họp một chút!”

“Ma ma vất vả rồi!” Tào Ngọc Di lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn, ra hiệu cho Hồng Nhi.

Hồng Nhi hiểu ý đưa mấy đồng tiền qua.

Bà tử kia mặt mày hớn hờ thu nhận, “Tạ ơn Tứ tiểu thư ban thưởng, chắc là Đại cô nãi nãi sẽ không ở chơi quá lâu, Tứ tiểu thư vẫn nên tranh thủ một chút”

Hồng Nhi tiến lên tiễn bà tử kia vừa khách sáo, vừa đi ra ngoài.

Vương ma ma tiến lên giúp Tào Ngọc Di chỉnh trang sơ sơ một chút, cầm hai loại thêu thùa trong ngày thường Tào Ngọc Di làm giết thời gian và vài món đồ trang sức nhỏ để phòng ngừa vạn nhất.

Lúc Tào Ngọc Di đến, Lý thị đã ở đó rồi, Tào Ngọc Di nhìn thấy khoe mắt của Lý thị có chút phiếm hồng quét tới, trong lòng không cảm được nổi lên nghi ngờ.

“Đại tỷ tỷ!” Tào Ngọc Di nở nụ cười đi tới bên cạnh Tào Ngọc Nga, hành nửa lễ.

“Ồ, Tứ muội muội, mau mời ngồi!” Tào Ngọc Nga đứng lên, lôi kéo tay Tào Ngọc Di ngồi xuống.

Tào Ngọc Di chọn vài chuyện lý thú lúc đi học ra nói, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao mới khoan thai tới chậm, lại qua một hồi lâu, Tào Ngọc Hà cũng đến.

Tào Ngọc Linh làm chủ, bảo phòng bếp làm vài dạng điểm tâm đưa tới, mấy tỷ muội ngồi vây quanh cái bàn tròn.

“Đại tỷ tỷ, hôm nay nguoi thật không dễ trở về một chuyến, bọn muội muội hơi đi quá giới hạn, không bằng chúng ta đều không cần nói đến quy củ lễ nghi cái gì, mấy tỷ muội chúng ta vừa ăn vừa chơi, cứ vui vẻ lên nhé.” Tào Ngọc Linh nâng ly rượu xinh xắn đứng lên nói.

Hai năm qua Tào Ngọc Linh được Đại phu nhân đâu đâu cũng tự mình dẫn theo bên người, ngược lại học được không ít, ít nhất lời nói đúng trường hợp biết cũng không ít, tính tình cũng đã thu liễm một chút, sau khi Tào Ngọc Nga giả đi ra ngoài, nhìn vào thì càng trầm ổn một chút, hiện tại Đại phu nhân đã để Tào Ngọc Linh giúp gánh vác chút việc nhà.

Tào Ngọc Linh nói lời này, đương nhiên ba người Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Hà bày tỏ tán đồng, Tào Ngọc Nga chỉ đành phải đáp ứng, bảo phòng bếp mang một bầu rượu khác và một bầu trà ngon đi lên, sau khi Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà uống xong ly rượu đầu, liền lấy trà thay rượu. . .

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bi thương (hạ)

Mấy tỷ muội chọn vài chuyện lý thú của mình ra nói, hữu ý vô ý tránh khỏi những đề tài lúng túng, nhất thời đều hòa hợp vui vẻ.

Khoản chừng hơn nửa canh giờ sau, bà tử bên cạnh Tào Ngọc Linh tới nhắc nhở thời gian, Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Dao bị cấm túc, chỉ có một mình Tào Ngọc Linh còn phải tiếp tục đi học.

“Đại tỷ tỷ, ngưng ngưng, muội muội phải đi trước rồi.” Tào Ngọc Linh đứng lên, vịn vai một tiểu nha đầu, hành nửa lễ với Tào Ngọc Nga.

Tào Ngọc Nga nâng ly rượu đứng lên, trả lại nửa lễ, “Đây là chuyện không có cách nào mà, Nhị muội muội đi thông thả!”

Tào Ngọc Linh đi không quá nửa chung trà, bà vú của Tào Ngọc Hà liền tới nói Đại phu nhân có chuyện tìm, đón Tào Ngọc Hà đi.

Tào Ngọc Dao cũng có chút không yên lòng dứt khoát không tìm có luôn, đứng lên nói: “Đại tỷ tỷ và Tứ muội muội chậm dừng, ta cùng đi với Thất muội muội!”

Tào Ngọc Nga thấy thế cũng không giữ lại, nhìn Tào Ngọc Dao cười cười, bưng ly rượu lên nhấp một miếng.

“Đại tỷ tỷ, tỷ trôi qua tốt không? Tại sao lần này Đại tỷ phu không có cùng về thế?” Tào Ngọc Di vòng vo mấy ý niệm ở trong lòng, cuối cùng vẫn trực tiếp hỏi đôi câu.

“A, Tứ muội muội, muội mới vừa nói cái gì.” Tào Ngọc Nga như bị cái gì kinh sợ, dường như hoàn toàn không có chú ý tới Tào Ngọc Di còn chưa có rồi đi.

“Không có gì, Đại tỷ tỷ, sợ là Lý di nương còn có nhiều lời muốn nói cùng tỷ, muội muội sẽ không quấy rầy hai người nữa!” Tào Ngọc Di lau khoe miệng một cái, đứng lên lui về phía sau nửa bước hành nửa lễ với Tào Ngọc Nga.

Tào Ngọc Nga có chút tâm phiền ý loạn cầm bầu rượu lên lại rót một ly rượu, tùy ý khoát khoát tay.

Đối với Tào Ngọc Nga thất lễ và không tôn trọng, Tào Ngọc Di khẽ cười một cái, cũng không có nói cái gì, bước nhanh ra khỏi phòng.

Cái tiểu viện trước kia phân cho Tào Ngọc Nga còn chưa có ai dùng, cho nên lần này Tào Ngọc Nga trở về, sau khi thỉnh an Lão phu nhân và Đại phu nhân, vẫn nghỉ ở tiểu viện kia, đã ở trong phòng buồn bực tám ngày rồi, đã quen thuộc với cuộc sống ở nơi này, có thể ra ngoài hít thở, Tào Ngọc Di thật cao hứng, cố ý chọn một con đường nhỏ khá xa đi trở về.

Hiện tại đã gần đến cuối năm rồi, bắt đầu có tốp năm tốp ba nha hoàn bà tử được an bài đến những chỗ thường ngày ít người đến quét dọn, tòa nhà Tào

phủ là nhà cũ của một viên quan tiền triều tiền hoàng ngự tứ cho, trước khi Lão thái gia và Lão phu nhân vào ở, đã tu sửa chủ ốc (nhà chính) một lần rồi, sau khi Đại phu nhân được gả vào, có mấy người Đại thiếu gia, Tào Ngọc Linh bọn họ lại tu chữa rất nhiều chỗ, Tào Ngọc Di cẩn thận lưu ý, vui mừng phát hiện nếu như dựa theo an bài của Đại phu nhân, hiện tại tiểu viện nhỏ bên cạnh tiểu viện Tào Ngọc Linh đang ở chính là Tào Ngọc Dao, tới nữa chính là mình rồi, mà tiểu viện kia nhìn thấy rõ là đã từng tân trang qua, mái hiên và tường viện đều mới tinh, màu sắc còn rất mới, bên trong có hai bà tử đang quét dọn lá rụng trên đất.

“Tứ tiểu thư, có muốn đi vào xem một chút hay không?” Một bà tử trong đó tinh mắt phát hiện ra đám người Tào Ngọc Di, ra đón hành lễ một cái.

“Không cần, hai vị ma ma cứ tiếp tục làm việc của các người đi, ta phải trở về rồi!” Tào Ngọc Di mỉm cười nói.

Hai bà tử cùng nhau hành lễ một cái, lui trở về.

Rất nhanh, Đại thiếu gia Tào Vũ Tĩnh và Tôn Trạch Văn cũng từ thư viện trở về.

Tôn gia đã gửi thư tới, năm nay sẽ phái người tới đón Tôn đại thiếu gia trở về mừng năm mới, hiện tại người tới sợ là đã sắp vào kinh rồi.

“Phu nhân, hôm nay Biểu thiếu gia lại đi tìm Tứ tiểu thư rồi!” Lý ma ma nhẹ giọng báo cáo.

Mí mắt Đại phu nhân cũng không có nâng lên, “Hừm?”

“Biểu thiếu gia lấy giấy của Tứ tiểu thư gấp con chim nhỏ gì đó.” Lý ma ma cười nói.

“Để cho nó buông lỏng vài ngày như vậy đi, chờ trở về Tôn gia, sợ là ngay cả cơ hội thở cũng không có, qua hết năm lại phải lập tức trở về thư viện. . . .” Đại phu nhân cũng khẽ cười một cái, cũng không đề ý nói.

Nếu Tào Ngọc Di nghe thấy một tràn lời nói này, nhất định sẽ vui mừng vì Đại phu nhân phòng bị đối với mình ít như thế, dĩ nhiên không tính tới Tôn Trạch Văn thỉnh thoảng đến quấy rầy và lừa ghen của Tào Ngọc Dao.

“Tứ tiểu thư, Đại phu nhân sai người tặng một tấm da và một chục xấp giấy Tuyên Thành thượng hạng tới đây!” Thăng Nhi vén màn cửa thật dày lên, cười nói.

Tào Ngọc Di sững sốt, thả cái gấp nhỏ đang móc khoai nướng xuống, “Mời người vào đây!”

“Thỉnh an Tứ tiểu thư!”

“Ma ma mời ngồi, chúng ta đang nướng khoai, ma ma có muốn ném thử một chút hay không?” Tào Ngọc Di khách khí hỏi.

“Ha ha, vật này thật là thơm, nhưng mà ăn nhiều sẽ trướng bụng, Tứ tiểu thư vẫn nên ném thử một chút thôi!” Bà tử kia cũng không khách khí, lượm một củ khoai nướng vừa chín cầm lên bóc vỏ.

Vương ma ma thấy thế, tiến lên tiếp nhận câu chuyện, bắt đầu chậm rãi nói lời khách sáo.

Tào Ngọc Di cầm củ khoai nướng lên dùng khăn bao lại cẩn ăn từng miếng.

“Tứ tiểu thư, dựa theo lời của bà tử kia, đoán là Đại phu nhân thay Biểu thiếu gia đền bù lại cho người!” Vương ma ma cười khanh khách nói, “Da này là da bạch hồ thượng hạng, vừa khéo làm một cái áo choàng ngoài, phối với cái váy dài màu hồng đào kia thì không còn gì tốt hơn rồi.”

Tào Ngọc Di từ chối cho ý kiến ừ một tiếng, tiện tay lật mấy cái ghim giấy Tuyên Thành kia, yêu thích không nỡ rời tay sờ rồi lại sờ.

Vương ma ma vui rạo rức cắt tấm da kia vào.

Năm trước, Từ Tam tiểu thư và Diệp Nhị tiểu thư đều gửi thư tới, ước hẹn năm sau muốn tụ họp một chút, lần này là ở Diệp gia, Tào Ngọc Di đã xin ý kiến của Đại phu nhân, đã hồi âm thư đồng ý.

Lúc mừng năm mới đến, cuối cùng Tào Ngọc Di và Chu thị đã gặp được Tào Vũ Huân, thanh mộc đào lớn mà tiểu gia hỏa kia chỉ cần thanh tĩnh thì gần như không rời tay không có ở đây, bộ dạng giống như con khỉ suốt cả ngày dưới mộng giống như có gai cũng sửa lại không ít, chỉ có đôi tròng mắt hạt châu vẫn còn giống như trước kia, một khắc không ngừng xoay chuyển láu liên, Tào Ngọc Di thấy Tào Vũ Huân sắc mặt đỏ thắm, trên mặt cũng không có vẻ như bị ứ khuất gì, hành động cử chỉ cũng không thấy câu nệ, biết nhóc cũng không có ăn đau khổ gì, trong lòng coi như thở phào nhẹ nhõm một chút.

“Đi trò chuyện với di nương của con đi, com tới Nội tổ phụ sẽ phái người đến đón con, hừm!” Lão thái gia đi tới trước mặt Tào Vũ Huân nói.

Trên mặt Tào Vũ Huân lộ ra một nụ cười thật to, hoan hô một cái, chạy về phía Tào Ngọc Di và Chu thị.

Chu thị ôm Tào Vũ Huân vành mắt đỏ lên, suýt nữa không kìm được rơi nước mắt.

“Tạ Lão thái gia ân tứ, Tạ Lão thái gia ân tứ.” Chu thị kéo Tào Vũ Huân tiến lên, liên tục đập đầu với Lão thái gia.

“Được rồi, được rồi, mau đứng dậy đi!” Lão thái gia vắn về chòm râu hoa râm nói.

“Lão thái gia, Lão phu nhân, không xong, Bát thiếu gia không xong.” Một bà tử một đường chạy gấp một đường hô.

Tào Ngọc Di vội vàng tiến lên đỡ Chu thị mới vừa đứng lên còn chưa có hồi thần tránh qua, hôm nay ngày bảy tháng giêng, là ngày tết cuối cùng của nơi này, Chu thị cũng được cho phép tới đây gặp Tào Vũ Huân một lần, cho nên nơi này trừ Lão thái gia và Lão phu nhân, thì chỉ có Chu thị, Tào Ngọc Di và Tào Vũ Huân. . .

Bà tử kia vừa chạy vào liền quỳ xuống trước mặt Lão thái gia.

“Chuyện gì xảy ra?” Lão thái gia trầm giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trúng độc

Bà tử kia là người bên cạnh Vương thị, một phen nước mũi nước mắt nói: “Sáng hôm nay Bát thiếu gia rất tốt. Đại lão gia và Đại phu nhân xuất phủ rồi, di nãi nãi chúng nô tỳ mời đại phu đến. Lúc này, thấy Bát thiếu gia đã, đã.”

“Hỗn trưởng, lúc sáng sớm đã làm gì?” Lão thái gia mở trừng hai mắt, rống hỏi một câu.

Bà tử kia lau mắt trả lời: “Vốn là chúng nô tỳ sợ sót, di nãi nãi cũng không ngờ tới Bát thiếu gia liền.”

“Quảng Trì, cầm bài thiếp của ta nhanh đi mời Vu thái y chuyên trị bệnh cho trẻ con tới đây!” Lão thái gia cũng không quay đầu lại phân phó nói.

“Lão gia, người tạm thời đi vào ngồi một lát, bây giờ thiếp thân sẽ đích thân đi xem một chút!” Lão phu nhân tiến lên đề nghị.

Lão thái gia gật đầu một cái, xoay người đi tới phòng của Lão phu nhân.

Lão phu nhân ngoái gọi hai lão ma ma tới, vội vàng nhấc nhủ đôi câu.

“Nội tổ mẫu!” Tào Ngọc Di nhẹ giọng gọi một tiếng.

“Ừm, Tứ tỷ nhi! Các người đi về trước đi!” Lão phu nhân kịp phản ứng, nhủ mảy một cái, dưới chân không ngừng đi ra ngoài.

Trong miệng Chu thị mắng khê một câu, một tay dắt Tào Ngọc Di một tay dắt Tào Vũ Huân bước nhanh đi tới viện của mình.

Tào Vũ Huân ở chỗ của Lão thái gia ước chừng một tháng, trở về viện của Chu thị, đầu tiên còn có chút sợ hãi, chờ Chu thị lấy một vài đồ chơi nhỏ và một thanh mộc đao nhóc chơi trước kia ra, trong mắt Tào Vũ Huân bắt đầu phát ra ánh sáng, sau đó lại chạy đến thư phòng nhỏ chốc cho Tào Vũ Đình rót mấy giọt nước mắt, cả người liền hoàn toàn buông lỏng, nẩy nha hoàn bà tử theo nhóc đi khắp sân hô to gọi nhỏ.

Vừa rồi Chu thị mới vào viện liền phân phó Tiểu Mạn chuẩn bị mấy thứ đồ, gom vài món không bắt mắt vào trong túi vải, Chu thị đứng ở cửa phòng trông theo bước chân nhảy nhót trong phòng ngoài phòng của Tào Vũ Huân, rồi bước từng bước dẫn theo hai tiểu nha đầu ra khỏi viện, đi đến chỗ của Vương thị.

Tào Ngọc Di đưa Chu thị ra khỏi viện, tóm được Tào Vũ Huân trên trán đã đổ đầy mồ hôi, “Các người lui xuống một chút đi!”

Hai bà tử được Lão thái gia phái tới không chút do dự lui đến đầu viện bên kia, còn lại người trong viện của Chu Thị thấy hai bà tử kia lui ra, cũng đều không do dự nữa, nhanh chóng lui về phía sau.

“Ồ chỗ đó của Nội tổ phụ có tốt hay không?” Tào Ngọc Di hạ thấp giọng hỏi.

Tào Vũ Huân không thành thật xoay xoay thân thể, từ chỗ cánh tay Tào Ngọc Di nghiêng qua, muốn nhặt một cái lá khô trên mặt đất, “Tốt á! Đệ còn cười ngửa lớn đó.”

Tào Ngọc Di dứt khoát đưa tay lượm hai cái lá khô cho Tào Vũ Huân, bỏ vào trong tay nhóc, “Nội tổ phụ có hung dữ hay không, đệ có ngoan ngoãn nghe lời hay không?”

“Ừm, không có, Nội tổ phụ rất tốt, Vũ Huân rất nghe lời!”

“Có cái gì khác với nơi này của di nương không?” Tào Ngọc Di cười tiếp tục hỏi.

Tào Vũ Huân đã vò hai cái lá khô nát bấy rồi, đang dùng sức muốn vứt xa hơn một chút, “Nơi đó của Nội tổ phụ không có nha hoàn tỷ tỷ!”

Tào Ngọc Di suýt nữa ôm không được, hai cánh tay không thể không dùng sức giữ chặt Tào Vũ Huân, “Tốt lắm, Tiểu Vũ Huân nhớ lấy phải học võ công lợi hại có điều cũng rất mệt rất mệt đó, nhưng đệ sẽ đánh thắng đại câu câu (chó lớn) và cưỡi ngựa lớn nữa.”

Tào Vũ Huân gật đầu một cái, giùng giàng từ dưới cánh tay của Tào Ngọc Di chui ra, đánh tới một cái bông hoa đang rơi xuống, tựa vào thân cây hai chân đạp một cái, liền bò lên trên.

Tào Ngọc Di thở ra một hơi, đứng lên quay sang phía bên kia viện vẫy vẫy tay với nha hoàn bà tử, ý bảo bọn họ tiến lên trông coi Tào Vũ Huân.

Tào Vũ Huân đi đến chỗ của Lão thái gia, chỉ có Triệu ma ma được phép đi theo, những người hầu hạ khác của Tào Vũ Huân không có chuyện gì làm, Lão phu nhân lên tiếng trực tiếp đều chuyển đến hầu hạ Tào Vũ Đình.

“Tứ tỷ tỷ.” Tào Vũ Đình rầu rĩ đi ra, tựa vào trên đùi Tào Ngọc Di kêu lên.

“Ha ha, đệ là ca ca đấy!” Tào Ngọc Di lấy khăn ra cẩn thận giúp Tào Vũ Đình lau lỗ mũi, có chút bất đắc dĩ nói.

“Đệ đệ hư, giành bút của đệ!” Tào Vũ Đình trề môi cáo trạng.

“Vũ Đình là ca ca á, đệ đệ không phải là hư, là không ngoan.” Tào Ngọc Di vắt hết óc an ủi Tào Vũ Đình.

“Tứ tiểu thư, vẫn là ngài có biện pháp! Mới vừa rồi Lục thiếu gia làm đồ nghiền mực trong thư phòng, chúng nô tỳ đồ Ngũ thiếu gia một hồi lâu.” Chu ma ma cười tiến lên tặng bóc nói.

“Ma ma nói quá lời, chi là Ngũ đệ đệ, Lục đệ đệ và ta tuổi tác tương cận nên dễ nói chuyện thôi.” Tào Ngọc Di vừa mặc cho Tào Vũ Đình đùa nghịch đầu ngón tay của mình chơi, vừa khách sáo với Chu ma ma.

Bên này, Chu thị vào viện của Vương thị, bên trong là một mảnh nhốn nháo hỗn loạn, tất cả nha hoàn bà tử lớn nhỏ đều kinh hoàng chạy vào chạy ra, cũng không có một người ra tiếp đón.

“Lão phu nhân, Vu thái y tới!”

“Còn không mau mời vào, đồ di nãi nãi các người tránh ra!” Lão phu nhân nghiêm mặt phân phó nói.

Mấy nha hoàn đi Vương thị đã có chút lơ mơ đi tránh vào gian trong.

Chu thị vội vàng lẫn trong đám người đi vào, vào phòng mới phát hiện Lý thị, Trần thị đều đã có mặt.

“Muội muội, hãy thả lỏng, Vu thái y này là Lão thái gia phái người mời tới, nghe nói là chữa bệnh cho trẻ con hay nhất.” Trần thị kéo tay Vương thị an ủi.

“Cõi đời này, nào có trở ngại nào mà không qua được.” Lý thị dùng khăn chậm khước mắt nói.

Chu thị nghe lời này, thoáng kinh ngạc, Lý thị và Trần thị mấy năm trước cũng có một nhi tử chết non, nhưng Lý thị đã là người thành tinh rồi, lúc này nói những lời này đúng là không thích hợp cho lắm.

Phòng ngoài, Lão phu nhân đoan chánh ngồi trên ghế dựa bằng gỗ lim, chờ kết quả Vu thái y chẩn đoán bệnh.

Bát thiếu gia đã khóc gần nửa ngày rồi, lúc này ngay cả tiếng hừ hừ cũng không có, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phiem màu xanh không bình thường, hai mắt tròn to, trông mắt thỉnh thoảng biến thành trắng phao, nhìn rất dọa người.

Vu thái y chào Lão phu nhân một cái, cũng không nhiều lời, nhanh tay nhanh chân tiến lên lật xem mí mắt, đầu lưỡi và đầu ngón tay của Bát thiếu gia, rồi lại bắt mạch.

“Vu thái y, như thế nào?” Sau khi Vu thái y đứng dậy Lão phu nhân vội vàng hỏi.

“Hỏi Lão phu nhân, theo lão phu thấy, tiểu thiếu gia sợ là đã ăn phải thứ không nên ăn.” Vu thái y xoay người lại cân nhắc cẩn thận trả lời.

Ngay lập tức Lão phu nhân liền hiểu Bát thiếu gia mới lớn hơn năm tháng là bị trúng độc, “Vu thái y nhìn xem thử.”

“Tạm thời Lão phu thử xem một lần!” Vu thái y gọi được đồng ông ta dẫn theo tới đi vào, lấy toàn bộ kim châm ra, xắn tay áo bắt đầu hết sức chăm chú thì châm.

“Bảo một tiểu nha đầu trở về hỏi báo lại tình huống cho Lão thái gia nghe!” Sắc mặt Lão phu nhân âm trầm ngóạc gọi một bà tử tới, kề vào bên tai bà ấy nhẹ giọng phân phó nói.

Bà tử kia không tiếng động đáp một tiếng, không có phát ra chút tiếng động nào lui ra ngoài.

Vẫn không có gì động tĩnh, chỉ có Bát thiếu gia thỉnh thoảng cả người co giật mấy cái đột nhiên giật co, kịch liệt ho khan mấy tiếng, khóe miệng tràn ra vài ngụm máu đen.

“Lão phu nhân, tiểu thiếu gia qua tối nay liền không có gì đáng ngại” Vu thái y nhận lấy khăn được đồng đưa tới, lau mặt qua loa, chần chừ nói với Lão phu nhân.

“Vu thái y có lời gì xin cứ nói thẳng.” Lão phu nhân thả chậm ngử điệu nói.

“Tiểu thiếu gia trải qua lần này, sợ là tổn hại đến thân thể, về sau phải chú ý thêm một chút!”

“Vu thái y cực khổ!” Lão phu nhân hiểu rõ gặt đầu một cái.

“Nơi này Lão phu có kê một thang thuốc bổ, chờ bảy ngày sau có thể sắc cho tiểu thiếu gia dùng” Vu thái y lại dặn dò mấy chuyện cần phải chú ý, liền đứng dậy cáo từ.

Lão phu nhân để cho người lấy ba mươi lượng bạc, đứng dậy tự mình đưa Vu thái y đến cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Xử trí

Lão thái gia biết Bát thiếu gia được cứu trở lại, chuyện dư thừa cũng không có hỏi tới, chỉ sai người mang mấy loại thuốc bổ tới giao cho Lão phu nhân, để cho Lão phu nhân đưa qua kia.

Bên này, nghe một bà tử Lão phu nhân để lại thừa lại lời nói của Vu thái y, Vương thị đã kéo tinh thần lại rồi, biểu đạt áy náy với từng người Lý thị, Chu thị và Trần thị.

Trần thị còn muốn nói điều gì, Vương thị đã bung chén trà lên, nên đành phải thôi.

“Ha ha, nói vậy muội muội còn có không ít chuyện phải quan tâm, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa.” Chu thị đứng lên nói.

Sau khi chờ mọi người đi hết, Vương thị nhìn tiểu nhi tử đang ngủ còn bất chợt nức nở một hai cái, trong lòng bay qua vô số suy nghĩ.

Sau khi Tào Ngọc Di chờ Chu thị trở về, biết sơ qua một chút chuyện đã xảy ra, liền tạm thời đặt chuyện của Bát thiếu gia sang một bên, cùng Chu thị nói đến chuyện Tào Vũ Huân ở chỗ của Lão thái gia.

Trên mặt Chu thị thỏa mãn gặt đầu một cái, trong lòng quyết định chủ ý về sau mỗi ngày sớm muộn gì cũng thấp cho Phật tổ một nén nhang, cầu xin Phật tổ phù hộ Lão thái gia sống lâu trăm tuổi.

Đại phu nhân gần tới lúc trời tối mới trở về, ngay cả nước trà cũng không kịp uống một hớp, liền vội vàng bắt đầu xử lý chuyện của Bát thiếu gia, trối bà vú và bốn nha hoàn của Bát thiếu gia, trước tiên nhân tiện lấy một cái tội danh thất trách đánh một trận, trong đó có hai người là Vương thị tự mình mang tới, đều bị đuổi đi, không nói chặt đứt đầu mối tra ra chân tướng, còn khiến cho Vương thị mất đi hai trợ thủ đắc lực.

Thắng Nhi đi ra ngoài lướt dạo qua một vòng, trở lại nhặt các loại tin đồn hữu dụng kể lại cho Tào Ngọc Di nghe, cũng tỉnh lược một phần phòng vạn nhất chuyện đến trước mắt mà vẫn còn chẳng hay biết gì.

Tào Ngọc Di mát lạnh nhìn Đại phu nhân nhảy nhót một buổi tối, cũng không thấy cho Vương thị một câu trả lời thích đáng.

Trong viện Lão phu nhân, sau khi Lão thái gia dùng xong bữa cơm chiều, cự tuyệt Lão phu nhân phục vụ, tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Lão phu nhân không lên tiếng, nấy phòng thiếp thất của Lão thái gia hoàn toàn không dám động.

Lão thái gia có tổng cộng năm phòng thiếp thất, Tôn lão di nãi nãi là lúc Lão phu nhân mang thai Đại lão gia, đương triều một quan viên tặng cho, sau khi có Đại lão cô nãi nãi thứ xuất, thuận lý thành chương được nâng lên, Dương lão di nãi nãi là Đại nha hoàn bồi giá của Lão phu nhân, cũng được nâng lên với Tôn thị, ý tứ của Lão phu nhân là dùng một Đại nha hoàn trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đè ép một Tôn thị đang đắc ý, Dương thị cũng là người có thủ đoạn, chờ Lão thái gia lại nạp Lý thị, lúc Lý thị mang thai Nhị lão cô nãi nãi, thừa dịp Lão phu nhân chỉ lo nhìn chăm chăm Lý thị, mới có thai, chờ Dương thị sinh Nhị lão gia, không biết Lão phu nhân ngoài sáng trong tối bày cho Dương thị bao nhiêu sắc mặt, may mắn là lúc đó Lão phu nhân lại có thai, hơn nữa Lão thái gia bị một đôi tỷ muội Ngô thị mê hoặc liên tục hơn nửa tháng chưa đi đến chánh viện, Lão phu nhân cũng mất tinh lực đối phó Dương thị, chỉ muốn nghĩ hết biện pháp rút hai chén thuốc, cắt đứt cơ hội mang thai của hai tỷ muội Ngô thị.

Lão phu nhân bung chén trà, cũng không để lên miệng uống, chỉ lấy nắp trà gạt lá trà một cái nối tiếp một cái, trong phòng không dưới hai mươi người đang đứng, lại chỉ nghe thấy tiếng nắp trà và chén trà va vào nhau.

“Hôm nay chuyện kia của Bát thiếu gia chắc hẳn các người đều rõ ràng, vốn cũng không trông cậy vào các người tận lực nhiều, nhưng suy cho cùng tâm ý vẫn nên có, đến cuối cùng thì cũng vui thân trong đất, học quy củ mấy năm nay cũng không thấy trưởng thành hơn chút nào.”

Lão phu nhân nói như vậy, Tôn thị và Lý thị cuống quýt đi chuyển ra ngoài quỳ gối trước mặt Lão phu nhân.

Dương thị là Lão phu nhân dẫn tới, tỷ muội Ngô thị cũng là người trong phủ, Tôn thị và Lý thị lại là bên ngoài đưa tới.

“Nếu về sau lão bà từ ta đây không được, các người cũng mặc đồ hoa lệ đầu cài trâm cài, chà phấn bôi hương à.”

Từ sau khi Lão thái gia chuyển ra ngoài ở vào mấy năm trước, Lão phu nhân đã thật lâu không có lấy mấy vị lão di nãi nãi làm chỗ trúт giận rồi.

Lý thị không khỏi âm thầm thở phào một cái, mấy ngày nay bôi phấn cài trâm cũng chỉ có Tôn thị thôi.

Quả nhiên, Lão phu nhân không có gọi Lý thị, lại chỉ phạt Tôn thị cầm túc ba tháng, chép một số sách kinh, đồng thời khấu trừ tiền tháng nửa năm.

Sau khi Lão thái gia chuyển ra ngoài, mấy vị lão di nãi nãi ngoại trừ tiền để dành trước kia, thì chỉ toàn dựa vào tiền tháng sống qua ngày, người nào người nấy đều căng thẳng, trước kia phạt tiền tháng nửa năm đương nhiên là không có gì, nhưng bây giờ là trừng phạt chân chính.

Bên này Đại phu nhân cũng mượn cơ hội phát tác.

“Chẳng qua là đi ra ngoài hơn nửa ngày thôi, vậy mà trong phủ liền bị quậy đến ngất trời, các người từng người một thật đều bản lĩnh.”

Mấy người Chu thị trước khi Đại phu nhân lên tiếng đều đã quỳ xuống.

Tào Ngọc Di ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn chăm chăm hoa thêu trên vạt áo của mình.

Đại phu nhân khiển trách ước chừng một chun trà, mới để cho đám người Chu thị đứng dậy, cầm túc và phạt tiền tháng cũng là đều không thể thiếu được.

“Tam tỷ nhi trên ghế mọc gai sao, bộ dạng của người như vậy, còn trông mong vào chuyện phân viện ra một mình sao, ta sợ đến lúc đó cái viện kia của người làm hồng thanh danh Tào gia chúng ta.” Mỗi lần Đại phu nhân dạy dỗ thứ nữ, nói chuyện đều xuyên tim.

Tào Ngọc Dao vẫn ngồi không yên mặt trắng bệch đứng lên.

Nói đến Tào Ngọc Dao chỉ nhỏ hơn Tào Ngọc Linh mấy tháng, Tào Ngọc Linh kéo dài tới qua sinh thần mười hai tuổi mới dọn đến viện độc lập, theo lý Tào Ngọc Dao cũng đến tuổi rồi, Đại phu nhân lại chậm chạp không có động tĩnh, không nói sửa chữa viện, ngay cả phái người đi dọn dẹp một chút cũng chưa từng.

Lần trước Trần thị bắt được cơ hội liền ở bên tai Đại lão gia thổi gió, chuyện này đương nhiên Đại lão gia vẫn chỉ có thể tìm Đại phu nhân nói một chút thôi. . .

Như cũ phạt Tào Ngọc Dao cầm túc và tiền tháng, cứ như thế, mấy người bị phạt còn phải cảm tạ Đại phu nhân dạy bảo.

Như vậy tiếp xuống, Tào Ngọc Di về phòng của mình chậm hơn nửa canh giờ so với bình thường.

Vương ma ma đã sớm ra đón, ân cần hỏi thăm Tào Ngọc Di.

“Đi vào trước đi!” Tào Ngọc Di thở phào một cái, khẽ nói.

Ngày mai là ngày đầu tiên năm nay đi học, vốn Tào Ngọc Di còn dự định ôn lại sách, trì hoãn như thế cũng không còn thời gian.

Vương ma ma đốc thúc các tiểu nha đầu thu xếp nước tắm, thúc giục Tào Ngọc Di đứng giờ lên giường.

Trải qua mấy năm điều dưỡng, hiện tại mùa đông Tào Ngọc Di đã chẳng còn sợ lạnh, hơn nữa thường xuyên mượn chuyện chơi đùa rèn luyện thân thể, cũng không còn đi có mấy bước rồi thở hổn hển nữa.

Tào Ngọc Di mặc áo ngủ bằng gấm mà Vương ma ma đã sớm dùng bình nước nóng ủ ấm, nhắm mắt lại bắt đầu sơ lược lại tình hình hiện tại trong phủ ở trong đầu.

Đại phu nhân xem chừng đã cùng nhà mẹ tức giận, sợ là Tôn gia cự tuyệt ý tứ kết thân của Đại phu nhân, hiện tại Đại phu nhân đã bắt đầu có lựa chọn dẫn Tào Ngọc Linh đi gặp phu nhân các nhà.

Vương thị trông coi Bát thiếu gia ngay cả con người cũng không chớp, thỉnh thoảng cầm khăn ẩm lau mồ hôi rịn trên trán cho Bát thiếu gia.

“Di nãi nãi, người đã một ngày chưa ăn cái gì, nô tỳ đi phòng bếp nấu chén canh ngân nhĩ, người hãy uống một hớp đi!” Vân ma ma – ma ma bồi giá của Vương thị vỗ vai Vương thị nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ma ma!” Vương thị xoay qua, vui đầu vào bụng Vân ma ma, nói khẽ: “Ta không cam tâm Ô ô.”

Vân ma ma khẽ vuốt đầu Vương thị, dỗ nàg ta giống như khi còn bé.

Chuyện Bát thiếu gia trúng độc cuối cùng không giải quyết được gì, ngoại trừ một số ít người, cho dù ai cũng không nghĩ ra một đứa trẻ mới hơn năm tháng lại bị trúng độc.

Đại phu nhân tặng mấy lần thuốc bổ qua, miễn Vương thị nửa tháng quy củ chính là khai ân, rồi hạ lệnh cấm xuống hạ nhân trong phủ, nghiêm trị mấy bà tử lăm mồm, chuyện này liền dần dần trở thành bình thường, ít nhất ngoài mặt là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Sinh sự (thượng)

Mặc kệ như thế nào, lại có thể đi học, Tào Ngọc Di chỉnh đốn lại tâm tình, bắt đầu quãng hơn phân nửa tinh thần vào chọn đồ mới đi học.

Tào Ngọc Dao cảm tức nửa tháng, trên đường đi học ít đi một người om sòm, thời gian thường ngày trôi qua yên ả hơn một chút, cho đến Tết Nguyên Tiêu.

Hạ nhân Tào phủ đi đón Tôn Trạch Văn, chỉ mang theo mấy phần lễ vật trở về phục mệnh.

“Trương tiên sinh và Trương sư mẫu mời biểu ca đến làm khách rồi, biểu ca cũng là khó làm trái sự mệnh!” Đại thiếu gia Tào Vũ Tĩnh cùng trở về giải thích.

“Thì ra là ý này!” Về mặt Lão phu nhân tươi cười nói.

Đại phu nhân gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, “Được rồi, các người đi xuống trước đi!”

Sau khi Tào Vũ Tĩnh trở lại, thì trực tiếp tới phòng Lão phu nhân, trước tiên dập đầu cho Lão thái gia và Lão phu nhân, Lão thái gia lên tiếng, mới dập đầu cho Đại lão gia và Đại phu nhân.

Đại phu nhân lập tức liền xin chỉ thị của Lão phu nhân, để cho mấy đại nha hoàn tặng lễ vật của Tôn Trạch Văn đến trong tay các chủ tử.

Sau khi Tào Vũ Tĩnh dập đầu xong, Lão thái gia và Đại lão gia, Tam lão gia liền dẫn hân đi ra gian ngoài xã giao, lúc này trong phòng chỉ còn lại nữ quyến và mấy tiểu thiếu gia.

Mọi người cũng không còn cố kỵ, lập tức liền mở lễ vật của mình ra.

Sau khi xem lễ vật được chuẩn bị này thì nhìn ra được, sợ rằng Tôn Trạch Văn đã tốn rất nhiều tâm tư, Lão phu nhân chính là một bộ thư pháp dài hơn một thước, dùng chữ “Phúc” cao thấp giống nhau tạo thành bốn chữ to “Sống lâu trăm tuổi”, sau khi hai bà tử cẩn thận kéo ra, Lão phu nhân vừa thấy liền cười híp mắt, luôn miệng bảo người treo lên; Đại phu nhân chính là một hộp cao đường nhan, trong thư Tôn Trạch Văn nói là trong lúc vô tình tìm được một phương thuốc cổ truyền, đường da rất có hiệu quả, đặc biệt mời sư phụ điều chế; còn đám người Tam phu nhân, Tào Ngọc Linh thì lễ vật đều là Tôn Trạch Văn dùng tiền tìm được, Tam phu nhân chính là hai vị thuốc hiếm, hai người Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Hà đều là điều khắc Mặc Ngọc, Tào Ngọc Dao, Tào Vũ Đình, Tào Vũ Huân và thứ nữ tam phòng đều là nghiền mực bằng đá, nhưng không nhìn ra được tốt xấu, tưởng từ Tam phòng là một đồ chơi dương chi bạch ngọc nhỏ tinh xảo.

Tào Ngọc Di mở cái hộp lớn cỡ bàn tay trong tay ra, trong lòng đã hiểu rõ nhất định là nghiền mực bằng đá.

“Ô, Tứ muội muội, vòng tay thật là xinh đẹp, mau đeo thử một chút!” Tào Ngọc Dao ngồi ở bên cạnh Tào Ngọc Di ghé đầu nhìn một chút, nhếch khóe miệng kêu lên.

Bởi vì Tết Nguyên Tiêu, trong thời gian Tào Ngọc Dao vẫn còn bị cảm tức nên cũng được ra ngoài đứng một ngày này.

Tào Ngọc Di nghe vậy khẽ nhủ mầy, nhìn về phía Đại phu nhân.

Vừa rồi Đại phu nhân đã xem xong thư Tôn Trạch Văn gửi, nhất những thứ quan trọng nói với Lão phu nhân, nghe thấy mí mắt cũng không nâng lên nói: “Biểu ca các người nghe nói Tứ tỷ nhi lúc còn nhỏ từng bị nhiễm phong hàn, thể cốt yếu, cố ý cùng Đại ca nhai tìm khối ngọc âm, để cho người đánh cái vòng tay cho Tứ tỷ nhi, nói là ngọc này có thể dưỡng thân, thường đeo trên người có thể cường thân kiện thể, hai người nam hài tử chúng nó, làm sao mà hiểu đồ này..., chẳng qua là bị chương quỹ bán ngọc kia ton hót đôi câu.”

Tào Ngọc Dao nghe Đại phu nhân không mặn không nhạt nói mấy câu, nhưng hoàn toàn không có tính toán chuyện này, trong lòng lập tức cuộn trào sóng lớn. . . .

“Khó được Biểu thiếu gia và Đại ca nhi có lòng, cũng có cách nói ‘Ngọc tốt dưỡng người’ này, đã là một phen tâm ý của hai vị ca ca, cũng đừng lãng phí!” Lão phu nhân lại cười nói.

“Mẫu thân nói phải, con dâu cũng là ý này!” Đại phu nhân đứng lên nói.

Vương ma ma xem tình hình tiến lên, cẩn thận lấy vòng ngọc ra giúp Tào Ngọc Di đeo lên cổ tay.

Lúc này Tào Ngọc Di mới đứng lên, hành lễ với Lão phu nhân và Đại phu nhân một cái, trong miệng nói: “Tạ Nội tổ mẫu quan tâm, tạ mẫu thân quan tâm!”

Lão phu nhân và Đại phu nhân trước sau gật đầu nhận lễ, Tiểu Đào tiến lên đỡ Tào Ngọc Di ngồi lại vào chỗ ngồi.

Tết Nguyên Tiêu năm nay cũng chỉ trải qua một khúc nhạc đệm nhỏ nhỏ như vậy, kế tiếp vẫn theo thường lệ Tam phu nhân nhìn nọt Lão phu nhân xem hoa đăng ở trong sân, những tiểu bối khác theo ở phía sau phụng bồi, bị điểm đến mới trả lời mấy câu, dùng xong cơm trưa, các tiểu bối được giải tán.

Tào Ngọc Di trực tiếp đi đến chỗ của Chu thị, tựa vào trên nhuyễn tháp nói chuyện chơi đùa cùng Tào Vũ Đình, hôm nay Tào Vũ Huân dùng xong cơm trưa, liền bị Lão thái gia dẫn đi, vừa rồi lúc xem hoa đăng Tào Ngọc Di còn tranh thủ lúc rỗi nói mấy câu với tiểu gia hỏa. Đầu ngón tay vô thức xoay vòng tay trên cổ tay.

Đeo vào tay mới biết được ngọc đúng là ngọc tốt, cuối cùng có dưỡng thân hay không thì không biết, nhưng trong không khí lạnh như băng này, dùng đầu ngón tay chạm vào, cũng cảm thấy ấm áp.

Như thế, lại qua bảy tám ngày, một ngày kia Tào Ngọc Di ở trên đường đụng phải Tào Ngọc Dao đang theo Tào Ngọc Linh lủi rủ, mới bừng tỉnh ra Tào Ngọc Dao đã qua cảm tức.

“Nhị tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ tốt lành!” Tào Ngọc Di nghiêng thân, hành nửa lễ.

Thật ra, mấy ngày nay, một hai ngày Tào Ngọc Di mới ra cửa ăn sơ sơ chút gì đó mới có thể đụng phải Tào Ngọc Linh như thế, sáng hôm nay cũng bởi vì tiểu nha đầu lãnh điểm tâm sáng làm việc hơi chậm một chút nên thời gian mới muộn hơn nửa chun trà, thật vừa đúng lúc lại đụng phải.

Lúc hành lễ, ống tay áo của Tào Ngọc Di trượt lên một chút, lộ ra vòng ngọc màu xanh nhạt.

“Ồi chào, Tứ muội muội, vòng tay này trước kia sao chưa từng thấy qua!” Tào Ngọc Dao cũng không hoàn lễ, nhảy lên, túm lấy cổ tay của Tào Ngọc Di khoa trương hô to nói.

Tào Ngọc Di dùng sức kéo ra, trời tháng giêng vẫn tương đối rét lạnh, nửa đoạn cổ tay lộ ở bên ngoài cũng không chịu được, không ngờ vậy mà không rút ra được, “Tam tỷ tỷ sợ là đã quên, tỷ vốn đã thấy qua, không phải là Tết Nguyên Tiêu lúc biểu ca tặng lễ vật, khi đó Tam tỷ tỷ cũng được một khối nghiêng mực bằng đá à!”

“Chắc chắn, Tứ muội muội cũng không còn nhớ nữa, thế nào còn không biết lễ nghi như vậy, từ xưa tới nay nam nữ hữu biệt, cho dù là biểu ca, đó cũng là ngoại nam, Tứ muội muội thế nào còn mang theo bên người, thật không biết liêm sỉ, chẳng lẽ trong lòng chứa ý kia.Ồi chào, lời này, ta nói cũng ngưng. . . .” Tào Ngọc Dao một tay tiếp tục lôi kéo cổ tay Tào Ngọc Di, một tay vung khăn lên xuống, làm bộ làm tịch nói.

Tào Ngọc Di nhủ thầm, lúc ấy Tôn Trạch Văn tặng quà thì các chủ tử đều có phần, bèn cất cao giọng nói: “Tam tỷ tỷ, Ngọc Di không biết tỷ đang nói cái gì, kính xin Tam tỷ tỷ buông tay!”

“A, quả nhiên là càng học càng không có quy củ, ở trước mặt trưởng tỷ hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì, hôm nay tỷ tỷ ta đây, sẽ dạy cho người biết cái gì gọi là ‘Thứ tự trưởng ấu’, ‘Tôn ti trên dưới’.” Tào Ngọc Dao cúi kinh quát lên, giờ tay lên liền muốn túm vòng ngọc trên cổ tay Tào Ngọc Di.

Cho dù Tào Ngọc Di có tu dưỡng tốt hơn đi nữa, cũng không phải loại người để cho người ta ức hiếp như vậy, ngay cả con nít choai choai cũng không được, vừa dùng sức rút tay mình về, vừa dùng một cái tay khác đẩy Tào Ngọc Dao ra.

Tào Ngọc Linh thấy việc không liên quan đến mình nên ở một bên nhìn náo nhiệt, một chút ý tứ nhúng tay cũng không có.

Bởi vì đi học, Tào Ngọc Di chỉ dẫn theo một tiểu nha đầu còn chưa có hiểu chuyện lắm, chuyện xảy ra cũng bị dọa sợ đến tay chân luống cuống, vừa không dám bước lên trước ngăn Tào Ngọc Dao, vừa không dám đi lên giúp đỡ tiểu thư nhà mình.

Có lẽ Tào Ngọc Dao không nghĩ tới Tào Ngọc Di luôn vẫn nhược yếu ớt có thể bộc phát ra sức lực lớn như vậy, không để phòng bị đẩy một cái lão đảo, cũng làm cho Tào Ngọc Di tránh thoát đi, chờ phản ứng kịp, không khỏi thẹn quá hóa giận, “Tốt, người tiểu tiện nhân không biết sống chết.”

Trong miệng vừa mắng, vừa đuổi theo làm càn đánh lên trên người Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di vừa né tránh, vừa lui về phía sau, không ngờ dưới chân lệch một cái, người liền ngã ngồi xuống đất, trên cổ chân truyền tới từng trận đau đớn, vì thối lui đến tảng đá bên con đường nhỏ, không ngờ, để giày chân phải đập trúng cái hố nhỏ trên đất.

Tào Ngọc Linh nghe lời thô tục không chịu nổi liền tiếp từ trong miệng Tào Ngọc Dao phun ra, cũng không nhìn nổi nữa rồi, tiến lên một bước quát lên: “Tam muội muội, dừng tay!”

Lúc này đã có tiểu nha đầu cơ trí chạy đi báo chuyện này với Đại phu nhân.

“Nhị tỷ tỷ, người cũng nhìn thấy, nha đầu chết tiệt kia mỗi ngày mang theo đồ biếu ca cho nàng ta ở bên người, dám chắc là không biết chứa bao nhiêu cái ý định xấu xa gì. Hôm nay ta thế nào cũng phải dạy dỗ nàng ta một trận mới được.” Tào Ngọc Dao quay đầu lại rêu rao nói.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đỡ Tứ tiểu thư của các người đứng lên!” Tào Ngọc Linh né Tào Ngọc Dao ra phân phó nói.

Tiểu nha đầu đi theo Tào Ngọc Di giống như từ trong mộng mới tỉnh lại, tiến lên cố hết sức đỡ cánh tay Tào Ngọc Di đứng dậy, có bà tử chung quanh khác tiến lên giúp một tay.

“Làm phiền ma ma!” Tào Ngọc Di chuyển trọng tâm cơ thể qua chân trái, miễn cưỡng nở một nụ cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Sinh sự (hạ)

Lúc đó Đại phu nhân đang nghe mấy bà tử quản sự thưa chuyện, một mặt để cho Phương ma ma dẫn theo mấy bà tử đi mời ba người Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao, Tào Ngọc Di đến, một mặt để cho hai đại nha đầu chuẩn bị mấy phần lễ, chia ra tặng cho mấy vị sư phó dạy học, bởi vì chuyện như vậy chuyện đi học hai ngày nay liền tạm thời ngừng lại.

Tào Ngọc Di quỳ gối trong nhà kê, từng con đầu trên cổ chân truyền đến, cũng không biết bị thương ra sao, Tào Ngọc Dao thì bị dẫn tới một gian phòng khác, tình hình cụ thể không rõ lắm, nha đầu bà tử trong phòng của hai người đều nhất luật quỳ gối ở trong sân.

Trong chánh phòng, Đại phu nhân đã nghe người phía dưới kể lại chuyện một lần, “Lý ma ma, đi mời Ngô ma ma xem chút vết thương trên chân cho Tứ tỷ nhi, tránh để lại bệnh căn (gốc bệnh).”

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Lý ma ma đáp lại hành lễ một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Ngô ma ma trước kia là thứ nữ một thế gia nghề y tiền triều, trong lúc chiến loạn, rơi vào khó khăn, ngay cả một quan tiền mua quan tài chôn cất thân di nương của mình cũng không có, vì vậy vỡ tuồng kinh điển bán mình chôn cất mẫu thân ở đầu đường diễn ra, được Lão thái gia thuận tay mua về, sau lần đó vẫn ở lại Tào phủ, sau đó Lão phu nhân biết được Ngô ma ma có bản lĩnh, dứt khoát miễn cho bà làm việc nặng, sắp xếp hai tiểu nha đầu đi theo bà ấy, lúc không tiện mời đại phu, liền gọi Ngô ma ma đến chẩn bệnh, hoặc là phối hợp với đại phu, xem bệnh cho các chủ tử, bình thường có nha hoàn bà tử đến cầu giúp đỡ, có thể giúp cũng đã giúp, mấy năm nay ở nơi hậu viện này đã đứng vững vàng, bản thân chưa cưới xin, hai tiểu nha đầu hầu hạ bà lúc ấy, một người trong đó đã sớm kết duyên với gã sai vặt, một người khác cũng đã thừa kế y bát của bà, tương lai chuẩn bị để nàng tiếp quản công việc, ngay cả Đại phu nhân trên mặt đối với bà cũng hòa hòa khí khí.

“Các người đều lui xuống đi! Ta muốn yên lặng một chút!” Đại phu nhân thả chén trà xuống phân phó nói.

“Dạ!” Nha hoàn bà tử trong phòng đều nhất tề đáp lại, theo thứ tự lui ra ngoài.

“Nhị tỷ nhi, con đi theo mẫu thân mở mang mấy ngày nay rồi, con nói thử xem chuyện như vậy giải quyết như thế nào!” Đại phu nhân ngoắc tay để cho Tào Ngọc Linh ngồi vào bên cạnh mình, mỉm cười hỏi.

Tào Ngọc Linh thuận theo đứng dậy đi qua ngồi xuống, không chút nghĩ ngợi lên tiếng: “Theo nữ nhi thấy, chuyện như vậy xác thực là lỗi của Tam muội muội, nữ nhi thấy Tam muội muội ghen tỵ Tứ muội muội được Biếu ca tặng một vòng tay tốt, cố ý khêu chuyện, hơn nữa cũng không biết Tam muội muội học được ở đâu những lời dơ bẩn kia, nữ nhi nghe cũng nghe không nổi nữa.”

“Tức là chỉ nên phạt Tào Ngọc Dao thôi à!” Đại phu nhân nhướn mày nói.

“Uhm, Tứ muội muội cũng thật đáng thương.” Tào Ngọc Linh thuận miệng tiếp một câu.

“Con đó, mấy ngày nay sợ là học uống phỉ rồi!” Đại phu nhân tức giận búng trán Tào Ngọc Linh một cái, “Hãy xem cho thật kỹ mẫu thân xử lý ra sao.”

Tào Ngọc Linh che cái trán đáp lại, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc.

“Người đâu !” Đại phu nhân cất giọng gọi.

“Có nô tỳ!”

Mấy nha đầu bà tử ở bên ngoài đáp lại, lần lượt vén rèm cửa lên đi vào.

“Đi mời Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư đến tiền thính!” Đại phu nhân trầm giọng phân phó nói.

Tào Ngọc Di dưới sự điều đờ của hai bà tử, một chân cố sức, gắng gượng đi tới tiền thính, cũng may chỗ cổ chân bị trật mới vừa được xử lý rồi, thoa được cao mát lạnh, lại dùng vải bông rộng băng bó lại.

“Ngô ma ma, chân của Tứ tỷ nhi như thế nào rồi?” Đại phu nhân cho lão ma ma tóc hoa râm ngồi xuống, ân cần hỏi han.

“Bẩm phu nhân, Tứ tiểu thư chỉ bị bông gân thông thường, nghỉ ngơi một thời gian, mỗi ngày xoa bóp một phen, thì không có gì đáng ngại nữa, chẳng qua mấy ngày nay dùng để va chạm chân bị thương là được.” Ngô ma ma đứng lên, hơi khom lưng đáp.

“Làm phiền ma ma rồi, Vân Sinh, cẩn thận đưa Ngô ma ma trở về!” Đại phu nhân phân phó nói.

“Dạ!” Vân Sinh đáp một tiếng, tiến lên đỡ cánh tay Ngô ma ma, cùng nhau hành lễ với Đại phu nhân.

“Lão nô cáo lui!”

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, Tào Ngọc Dao bất an cử động một chút.

“Tam tỷ nhi, người là tỷ tỷ, người nói trước chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân lại chờ một lát, rốt cục mới mở miệng tôn quý.

“Bẩm mẫu thân, nữ nhi thấy Tứ muội muội không biết lễ nghĩa, tuổi còn nhỏ không học cho tốt, mới lấy thân phận tỷ tỷ dạy bảo nàng.” Tào Ngọc Dao có chút gấp gáp nói.

“Nói như vậy, đích mẫu đường đường chính chính ta đây, cùng với Nhị tỷ các người cũng đều phải cảm tạ người, thật đúng là làm phiền rồi!” Đại phu nhân kéo dài giọng nói.

Tào Ngọc Dao không có mắt nhìn đi nữa, cũng cảm giác được có cái gì đó không đúng, co rút một cái, nuốt câu nói kế tiếp trở vào.

“Tứ tỷ nhi thì sao?” Đại phu nhân khẽ vuốt chiếc nhẫn ở trên ngón tay, nhìn về phía Tào Ngọc Di.

“Bẩm mẫu thân, nữ nhi, nữ nhi không có lời nào để nói!” Tào Ngọc Di cúi đầu, thấp giọng lên tiếng.

Hiện tại tình huống như thế, Tào Ngọc Di không muốn trái lương tâm thừa nhận mình có lỗi, lại không thể bỏ qua Đại phu nhân chỉ trích Tào Ngọc Dao, cái gì cũng không nói chính là lựa chọn tốt nhất.

“Tam tỷ nhi, người mới vừa dạy Tứ tỷ nhi những gì, mẫu thân ta đây cũng muốn nghe thử một chút!” Đại phu nhân chậm rãi tiếp tục nói.

Máu trên mặt Tào Ngọc Dao từ từ rút mất, lưng la lung lay không dám trả lời.

“Thế nào? Tỷ tỷ tốt biết lễ nghĩa như người, ngay cả đáp lời của trường bối cũng không biết à!” Đại phu nhân bùng chén trà lên nhấp một miếng, nghiêng đầu phân phó nói: “Người tôi nói một chút lúc ấy Tam tiểu thư đã nói cái gì!”

Tiểu nha đầu đi theo Tào Ngọc Linh lúc ấy, gạt mình ngược mắt nhìn về phía Tào Ngọc Linh.

“Mẫu thân bảo người nói thì nhanh đáp lời, mề nheo cái gì!” Tào Ngọc Linh ra dáng quát lên.

Trí nhớ của tiểu nha đầu kia thật là tốt, thuật lại lời nói của Tào Ngọc Dao ngay lúc đó gần như là một chữ không thiếu.

Trần thị đứng ở sau lưng của Đại phu nhân cũng đứng không vững nữa, cuống quýt đi đến bên cạnh Tào Ngọc Dao, “Bụp” một tiếng quỳ xuống, “Phu nhân tha tội, phu nhân tha tội, nhất định là Tam tiểu thư nghe những bà tử thô sử hạ đẳng kia lăng chửi mới học được, Tam tiểu thư sợ là hoàn toàn không hiểu được ý tứ của những lời dơ bẩn này.”

“Phải không? Tam tỷ nhi học cái này thật là mau lẹ!” Đại phu nhân thả mạnh chén trà xuống một cái “Cộp”, cất cao giọng nói.

“Phu nhân thứ tội.” Trần thị dọa sợ đến thân thể giật lên một cái, một mực dập đầu cầu xin tha thứ.

Khóe miệng Chu thị giật giật, lo lắng nhìn chân Tào Ngọc Di, muốn nói gì đó lại cứng rắn nhịn xuống.

“Người ta nói ‘ba tuổi nhìn già’, Tam tỷ nhi khi còn bé cũng coi như thật thà, thế nào càng lớn càng quá tệ, thì ra chúng ta đều nhìn lầm rồi, mấy năm trước trộm đồ của Nhị tỷ nhi, bọn nó tỷ muội tình thâm, đích mẫu ta đây cũng không tiện truy cứu, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả chuyện nhục mạ tổ tông, chèn ép thân muội muội cũng làm được, quy củ mấy năm nay sợ là học uống phỉ, ta thấy trong phủ này cũng không còn ai dạy dỗ được người!” Đại phu nhân càng nói, thanh âm càng lớn, câu cuối cùng gần như là gào thét ra.

“Phu nhân bớt giận, cẩn thận thân thể!” Phương ma ma cầm cái khăn bước lên, khom lưng, vuốt ngực giúp Đại phu nhân.

“Phu nhân bớt giận, phu nhân bớt giận, Tam tiểu thư mau dập đầu nhận tội với Đại phu nhân!” Trần thị dập đầu mấy cái liên tục, quay về phía Tào Ngọc Dao hô.

“Mẫu thân, nữ nhi biết sai rồi, cầu xin mẫu thân tha lỗi.” Lần này Tào Ngọc Dao cũng có đầu óc hơn chút xíu, thành thật dập đầu, đoán chừng cũng bị ý tứ trong lời nói của Đại phu nhân dọa sợ.

“Hừ, được rồi, có lẽ trong lúc đi học sợ là sư phó dạy quá nhiều, học mấy năm nay, ngay cả quy củ cơ bản cũng không hiểu, còn muốn dạy muối muối, thật là buồn cười! Ta thấy trước tiên việc đi học này cũng đừng đi nữa, tạm thời trong phòng học cho tốt mấy quyển sách 《 nữ giới 》, 《 nội huấn 》, 《 nữ Luận Ngữ 》, 《 nữ phạm tiếp lục 》 rồi hãy nói, mỗi ngày sớm muộn quỳ tĩnh tâm một canh giờ, chép sách hai mươi trang. Lần sau mà còn nói ra những lời bừa bãi, thôn trang có thể tu thân dưỡng tính của Tào phủ rất nhiều, Từ Giới Am trong kinh cũng nổi danh lắm đấy!” Cuối cùng Đại phu nhân vỗ bàn uy hiếp một câu.

Mặt Tào Ngọc Dao cũng bị hù dọa tái mét, ngo ngắc đáp một câu, “Dạ, Tạ mẫu thân dạy bảo, nữ nhi, nữ nhi. Ô ô.”

Kể tiếp Đại phu nhân liền sai hai lão ma ma đi qua mỗi ngày trông chừng Tào Ngọc Dao học quy củ, căn dặn ngay cả ăn cơm cũng đều không cho ra khỏi phòng, mỗi ngày có người phụ trách đưa qua, cho đến học tốt quy củ mới được dừng lại, bạc tháng nửa năm này cũng ngừng.

Dù bị như thế, Trần thị và Tào Ngọc Dao còn phải liên tục dập đầu nói cảm ơn Đại phu nhân.

“Một cây làm chẳng nên non, Tứ tỷ nhi, người cũng đã biết sai chưa?” Đại phu nhân nhận lấy chén trà mới tiểu nha đầu đưa tới, chậm chậm cảm nấp trà gạt lá trà, cũng không ngừng đầu lên hỏi.

“Bầm mẫu thân, nữ nhi không nên ở trước mặt Tam tỷ tỷ hồ to nhỏ, lại càng không nên động thủ xô đẩy Tam tỷ tỷ, còn có, còn có, vòng ngọc cũng phải cất cẩn thận, không nên.” Tào Ngọc Di rúc bả vai đáp.

“Ừm, vòng tay này vốn Lão phu nhân đã có nói qua, cũng là một phen tâm ý của đại ca và biểu ca người, người vốn nên mang theo, cái này cũng thôi đi!” Đại phu nhân cắt đứt lời nói của Tào Ngọc Di, bình tĩnh chen vào một câu.

“Dạ, mẫu thân dạy dỗ phải!” Trong lòng Tào Ngọc Di cười thầm một chút, Đại phu nhân giúp đỡ giải thích còn không kịp, làm sao có thể truy cứu cái vòng ngọc này, cho người có tâm lưu lại nhọc điểm.

“Tứ tỷ nhi là vi phạm lần đầu, mỗi ngày chép mười trang sách, cho đến khi chép xong 《 nữ tứ thư 》 mới thôi!” Đại phu nhân lật mí mắt một cái, nói ra từng phạt.

Tào Ngọc Di hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần còn có thể tiếp tục đi học thì hoàn hảo, mỗi ngày sao chép mười trang sách coi như luyện chữ một chút là được, chẳng qua nội dung《 nữ tứ thư 》kia thật là có chút biến thái.

“Tạ mẫu thân dạy bảo, nữ nhi cần tuân lời dạy bảo của người!” Tào Ngọc Di dập đầu một cái nói, bởi vì dính đến việc mất cá chân bị thương, giọng nói cũng có chút thay đổi.

“Đỡ tiểu thư các người trở về đi, hôm nay cũng ở trong phòng tự kiểm điểm một chút!” Mặt Đại phu nhân không chút thay đổi phản phó nói.

Mấy bà tử trong phòng Đại phu nhân tiến lên đỡ hai người dậy.

Hai người Chu thị và Trần thị nghe được lời của Đại phu nhân, đi theo hầu hạ.

Hạ nhân trong phòng hai người một mực quỳ ở trong sân đến khi trời tối, tất cả phạt bạc tháng nửa năm, mới được đặc xá trở về.

“Di nương, để cho đám người của Vương ma ma tự mình nghỉ ngơi đi!” Tào Ngọc Di vừa sao chép sách cũng không ngừng đầu lên, vừa nói.

Chu thị muốn nói lại thôi nhìn Tào Ngọc Di một cái, cuối cùng vẫn phân phó xuống.

“Tỷ nhi, con quá mềm lòng với hạ nhân.” Chu thị đi vào không cam tâm lắm bả.

“Di nương!” Tào Ngọc Di bắt đầu dĩ kéo dài giọng ra gọi một tiếng.

“Được rồi, được rồi, biết tỷ nhi của chúng ta đã trưởng thành rồi, có chủ ý của mình.” Chu thị cười nói, “Hôm nay cũng không còn sớm, nhanh nghỉ ngơi đi, việc chép sách này sau này mỗi ngày làm cũng được!”

“Ừm!” Tào Ngọc Di để bút lông xuống, xoa xoa cánh tay phải có chút đau nhức, cẩn thận mở tờ giấy mới vừa viết xong ra dùng đồ chặn giấy chặn lại hong khô, hôm nay viết hơn nửa ngày, một quyển sách cũng đã chép được xấp xỉ.

Chu thị tiến lên đỡ Tào Ngọc Di đi tắm rửa, bố trí ổn thỏa cho Tào Ngọc Di nằm xuống xong rồi, lại canh giữ một chút mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Làm việc ác (thượng)

Buổi tối, Đại phu nhân cùng Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Hà ăn cơm, dùng xong, sai người đưa Tào Ngọc Hà về phòng trước, giữ lại một mình Tào Ngọc Linh nói chuyện.

“Nhị tỷ nhi, chuyện sáng hôm nay đã suy nghĩ kỹ chưa?” Đại phu nhân vừa chậm rãi uống trà, vừa nói.

“Nữ nhi đã nghĩ xong, mẫu thân làm như vậy là vì lập uy!” Tào Ngọc Linh hăng hái bùng bùng đáp.

“Còn gì nữa không?” Đại phu nhân gật đầu một cái, tiếp tục hỏi.

“Còn có. Mẫu thân, nữ nhi cũng chỉ nghĩ ra được điểm này thôi!” Tào Ngọc Linh quệt mồm nói.

“Con đó, dạy bao nhiêu trở về đều không để vào trong lòng!” Đại phu nhân bắt đắ dĩ đặt chén trà xuống, lắ đầu một cái.

“Mẫu thân, mẫu thân, người mau nói cho nữ nhi nghe đi.” Tào Ngọc Linh thấy Đại phu nhân không có dấu hiệu tức giận, bèn sáp lại, khề lắ lắ cánh tay Đại phu nhân làm nũng.

“Được rồi được rồi, người bao nhiêu tuổi rồi!” Đại phu nhân kéo Tào Ngọc Linh qua, tỉ mỉ nói, “Hậu viện này một điều trọng yếu nhất chính là chú trọng việc cân bằng, giống như Lý thị, Trần thị loạn thiếp thất không đáng để lo như vậy, không thể chen ép quá mức, nếu không.”

Chuyện này Đại phu nhân coi như là nửa xử lý công khai, không quá nửa ngày, nha hoàn bà tử truyền ra khắp phủ, trong phủ có rất nhiều hạ nhân nâng cao đập thấp, kể từ đó, cuộc sống của Trần thị và Tào Ngọc Dao càng ngày càng khó qua.

Những thứ này, Tào Ngọc Di đều là từ chỗ của Thắg Nhi nghe được.

“Ma ma, truyền lệnh xuống dưới, bắt kẻ bên ngoài nói thể nào, trong phòng này của chúng ta cũng đều phải quản chặt cái miệng lại!” Tào Ngọc Di nói chuyện một chút rồi giao phó nói.

“Dạ!” Vương ma ma hành lễ một cái, bước nhanh đi ra ngoài, trong lúc đi lại còn có chút khấp khiểg rõ rệt.

Từ đó, Vương ma ma không yên tâm để cho các tiểu nha đầu đi theo hầu hạ Tào Ngọc Di đi học nữa, những ngày qua đều là ba người Tiểu Đào, Hồng Nhi, Thắg Nhi thay phiên nhau.

Thời gian cứ như vậy không có sóng to gió lớn trôi qua.

“Phu nhân, Liễu Nhi cầu kiến!” Tiểu nha đầu canh giữ ở bên ngoài chánh phòng cất giọng thông báo.

“Nàng ta tới làm cái gì?” Đại phu nhân cau mày lắ bắ một câu.

Hai tháng nay, nha đầu Liễu Nhi này đột nhiên an phận, Đại phu nhân liền tạm thời dừng lại ý định hạ thủ.

“Ha ha, một nha đầu như nàng ta có thể lật trời sao, về phần tới làm cái gì? Tóm lại phu nhân gặp thì sẽ biết thôi!” Phương ma ma đỏi một chén trà nóng hồi mới sang, cười nói.

“Vón không để ý chuyện này, xem ra gần đây chuyện quá nhiều, đầu óc này cũng có chút không rõ ràng lắm!” Đại phu nhân cũng cười.

“Mời Liễu Nhi cô nương vào đi!” Phương ma ma quay ra ngoài cất giọng kêu lên.

“Dạ!” Tiểu nha đầu đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau màn cửa được vén lên, để cho Liễu Nhi đi vào.

“Nô tỳ cầu xin phu nhân làm chủ!” Liễu Nhi vừa vào cửa liền quỳ xuống đất hô lên một tiếng.

“Gào cái gì mà gào, có chuyện gì thì nói!” Đại phu nhân nghiêm mặt quát lên.

“Phu nhân, nô tỳ, nô tỳ.” Liễu Nhi vặn khắn áp a áp ứng nửa ngày không nói ra được nguyên do.

“Có lời gì nói mau, áp ứng làm cái gì!” Đại phu nhân không kiên nhẫn lại hét lên một tiếng.

“Nô tỳ có!” Liễu Nhi nhắm mắt lại, háng cổ họng rống lên một câu, chắc chắn mọi người cả trong lẫn ngoài đều có thể nghe thấy.

Ngay lập tức Đại phu nhân liền thay đổi sắc mặt, suýt nữa làm rơi chén trà trong tay.

“Liễu Nhi cô nương, lời này cũng không thể nói lung tung!” Phương ma ma thấy thế, tiến lên nửa bước nói tiếp.

“Quý thủy của nô tỳ mấy tháng nay đều chưa tới, ban đầu nô tỳ còn tưởng rằng thân thể mình xảy ra vấn đề gì, len lén tìm mấy lão ma ma hỏi, lại tìm Ngổ ma ma xem thử, đã có hơn ba tháng rồi.” Liễu Nhi khề vuốt bụng, mặt thẹn thùng nói.

“Chúc mừng Liễu Nhi cô nương, đây thật là đại hỷ sự nha!” Phương ma ma chạm nhẹ cánh tay Đại phu nhân một cái, mỉm cười nói.

Đại phu nhân đặt chén trà xuống, “Đã có, thì ở trong phòng cẩn thận dưỡng thai, chờ thừa lại với Lão phu nhân, rồi lại mời đại phu đến xem tỉ mỉ cho người một chút, người đâu, dìu Liễu Nhi trở về!”

Liễu Nhi không có nghe được điều mình muốn, từ từ đứng lên, hành lễ một cái, về mặt thất vọng rồi đi.

“Tiện nhân!” Đại phu nhân vung tay lên, quét mấy chén trà trên bàn xuống đất, “Đây là thị uy với ta ư?”

“Các người đi xuống trước đi!” Phương ma ma mở miệng nói.

Mấy nha hoàn bà tử trong phòng cầu cũng không được, vội vàng lui ra ngoài.

“Không phải là mỗi lần đều đưa thuốc qua sao?” Đại phu nhân cảm hận hỏi.

“Mỗi lần đều là nô tỳ tự mình đưa qua, nhìn nàng ta uống mới rồi đi.” Phương ma ma cau mày lên tiếng.

“Bây giờ là chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân giận quá hóa cười, nhếch khóe miệng hỏi.

“Phu nhân bớt giận, nô tỳ sẽ đi thăm dò chuyện này!” Phương ma ma đi tới trước mặt Đại phu nhân, quỳ xuống.

“Ma ma đứng lên đi, hiện tại trọng yếu nhất không phải là cái này, Liễu Nhi và cái bụng của nàng ta mới là họa lớn.” Đại phu nhân đỡ trán nói.

“Phu nhân yên tâm, Liễu Nhi là người trong phòng ngài, Lão phu nhân cũng không tiện nhúng tay, đến lúc đó, vô luận làm cái gì, còn không phải là ngài định đoạt sao!” Phương ma ma khom lưng nhẹ giọng lên tiếng, “Chúng ta chỉ cần không để cho Lão phu nhân có cơ hội lên tiếng là được rồi.”

“Ma ma nói là.” Đại phu nhân lên tinh thần, cùng Phương ma ma nhỏ giọng thương lượng.

Buổi tối hôm đó, Phương ma ma liền tra ra rõ ràng nguyên nhân Liễu Nhi có thể có thai, chính là mỗi lần đám người bọn họ vừa đi, nàng ta liền móc họng, ói toàn bộ số thuốc vừa mới rót vào ra, sau đó còn biết uống một lượng trà đặc lớn giải thuốc rửa ruột, những thứ thuốc kia gần như không có tác dụng.

“Đúng là một thứ lằng lơ!” Đại phu nhân nghe Phương ma ma hồi báo, trầm giọng mắng một câu.

“Là nô tỳ sơ sót!” Phương ma ma cúi thấp đầu nói.

“Quên đi, ma ma cũng không thể cả ngày nhìn chăm chăm Tiểu Đê Từ kia.” Đại phu nhân chơi đùa chiếc vòng ngọc trên cổ tay, không để ý lắm nói một câu.

Buổi tối, Tào Ngọc Di nghe Thăng Nhi nói ra một câu, thầm ngẫm nghĩ một lát, rồi chỉ bảo Thăng Nhi chú ý sơ sơ quá trình diễn biến của chuyện này một chút mà thôi.

Lần trước bởi vì chuyện cùng Tào Ngọc Dao phát sinh xung đột, nha hoàn bà tử trong phòng đều bị dính líu, sau đó, Tào Ngọc Di vừa ban ân huệ vừa lập uy nghiêm, đầu tiên là móc bạc ra, bỏ sung cho mỗi người ba tháng tiền tháng, sau đó lại nghiêm khắc dạy dỗ một trận, gõ một phen, coi như bỏ qua.

Ngày hôm sau lúc Đại phu nhân đi thỉnh an Đại phu nhân bèn đề cập đến chuyện này.

Mấy ngày nay tình lực của Lão phu nhân đều đặt ở trên người của Lão thái gia, ngay cả chuyện trong phủ cũng rất ít hỏi tới, huống chi hiện tại phương diện con nôi dòng của Đại lão gia đã chẳng còn nguy cơ, chẳng qua là một nha đầu thông phòng có thai, Lão phu nhân chỉ lấy những lời nói cũ dằn dò Đại phu nhân mấy câu liền cho qua.

Ở chỗ không có người chú ý, khóe miệng Đại phu nhân lộ ra một nụ cười âm lãnh.

Trở về Đại phu nhân mời đại phu đến, nói là thai của Liễu Nhi không ổn định, phải cẩn thận bồi dưỡng.

Từ đó liền không thấy Liễu Nhi ra khỏi phòng của nàng ta, Đại phu nhân phái hai bà tử cường tráng đi qua “Chiếu cố” Liễu Nhi, ăn uống đều ở trong căn phòng nhỏ kia, ngay cả người bình thường bị giam giữ mấy tháng như vậy cũng sẽ xảy ra xự cố, huống chi một phụ nữ có thai.

Thấm thoát, ba tháng trôi qua.

Bởi vì không có Tào Ngọc Dao gây rối, cuộc sống của Tào Ngọc Di trôi qua so với trước kia còn suôn sẻ hơn, mỗi ngày cứ lặp lại như thế, gần như không cảm thấy được thời gian trôi qua, chỉ thỉnh thoảng chú ý tới những thay đổi trong viện mới nhớ tới thì ra mùa xuân đã sớm tới.

“Nàng ta thật là mạng lớn, hành hạ như thế cũng không thấy xảy ra vấn đề!” Đại phu nhân cắn răng nghiêng lợi nói.

“Phu nhân, thuốc đã chuẩn bị xong, liều thuốc này, không nói tới nhỏ, ngay cả lớn cũng nhất định không qua được.” Phương ma ma ở bên cạnh rỉ tai Đại phu nhân nói.

Đại phu nhân gật đầu một cái, cũng nhẹ giọng trả lời mấy câu.

Về mặt Phụng ma ma ngưng trọng đi xuống an bài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Làm chuyện ác (hạ)

Đại phu bắt mạch cho Liễu Nhi kia để lại một đơn thuốc an thai bổ thân, Đại phu nhân dặn dò hai bà tử ở trừ phòng (phòng bếp) mỗi ngày theo đơn thuốc sắc thuốc đưa qua.

Đương nhiên là tối hôm đó cũng không ngoại lệ.

Chờ sau khi “Thuốc bổ” đưa qua, Phụng ma ma từ khúc quanh đi ra, kề bên tai hai bà tử trắng kiện đang ở canh giữ ở cửa khê nói mấy câu, hai bà tử gật đầu một cái, đi theo Phụng ma ma vào phòng, trở tay đóng cửa lại.

“Liễu Nhi cô nương, người cũng không cần oán người khác, trách cũng chỉ trách người tự mình không biết điều.” Phụng ma ma ra hiệu hai bên trái phải.

Hai bà tử hiểu ý tiến lên đề Liễu Nhi xuống.

“Các người muốn làm gì? Buông ta ra, mau buông ta ra.” Liễu Nhi đá hai chân la lên.

“Hừ!” Phụng ma ma hừ lạnh một tiếng, “Phu nhân có lòng tốt, cố ý phân phó trừ phòng sắc thuốc bổ, Liễu Nhi cô nương lại không chịu uống thuốc cho tốt, như thế mỗi ngày một chén thuốc bổ cũng tốn hao không ít đấy.”

Phụng ma ma bung chén thuốc đen thui lù từ trên đầu giường qua, nắm cầm Liễu Nhi không chút do dự đổ xuống.

“Liễu Nhi cô nương nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta lui xuống trước!” Phụng ma ma bùm miệng Liễu Nhi, sau chừng một chung trà mới buông ra.

Hai bà tử đi theo Phụng ma ma ra khỏi phòng, “Cạch” một tiếng, khóa cửa bên ngoài lại.

Liễu Nhi móc cổ họng, nôn khan hồi lâu, chỉ phun ra vài hóp nước bọt, ngay sau đó bụng dưới liên truyền đến đau đớn âm ỉ.

“Mở cửa, mở cửa nhanh, thả ta ra ngoài.” Liễu Nhi kinh hoàng vỗ cửa kêu lên.

Hai bà tử trông chừng ở bên ngoài liếc nhau một cái, bước nhanh đi ra ngoài.

Liễu Nhi vọt tới phía trước cửa sổ, dùng sức lắc lư mấy cái, cửa sổ cũng bị khóa chặt, Liễu Nhi ôm bụng ngã ngồi trên đất, trên đất là từng vũng máu, ngẩng đầu tuyệt vọng nhìn về phía xà ngang nóc nhà.

Tào Ngọc Di tan học, đến chỗ Chu thị chơi cùng Tào Vũ Đình một lát, dẫn theo Thắng Nhi chậm rãi đi về.

Mới vừa vào chánh viện, Tào Ngọc Di liền cảm thấy không khí trong viện có cái gì đó không đúng, dừng ở cửa viện một chút, rồi bước nhanh đi vào phía trong.

Thắng Nhi tiến lên nửa bước muốn nói cái gì đó, Tào Ngọc Di giơ lên tay, ngăn Thắng Nhi lại.

Trong viện có tiếng huyền não, hình như là tiếng một nữ nhân đang đau thối tâm can kêu la cái gì đó.

Tào Ngọc Di men theo tiếng phát ra đi tới, thấy được tình cảnh tàn khốc mà cả đời này đều không thể quên được.

Cả người nha đầu kia toàn là máu, Tào Ngọc Di biết, là người trong phòng Đại phu nhân, mấy tháng trước cả viện đều biết Liễu Nhi gặp đại vận, mang thai còn nổi dòng của Đại lão gia, e rằng lại là một nha đầu muốn trở mình, năng ta là một nha đầu thanh tú, vóc người đầy đặn hơn nha đầu bình thường, hai năm trước thường thấy nàng ta cùng một đám tiểu nha đầu tránh ở trong viện, cầm hoa cài lên đầu bôi hương trát phấn, sau khi cùng nhau âm ỉ một trận, đợi trước khi Đại phu nhân trở lại thì rửa đi.

“. Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người, ha ha, người đang làm ông trời cũng đang nhìn, người cho rằng người làm những thứ chuyện dơ bẩn kia, còn có thể có hồi báo tốt gì! Ha ha, ta và hai từ đáng thương của ta sẽ ở Địa ngục chờ người, xem người lên núi đao xuống chảo dầu, hàng đêm quần lấy người.” Liễu Nhi lung la lung lay đứng ở trên nóc nhà, máu thấm ướt cả váy, theo mái hiên nhỏ từng giọt xuống.

Tào Ngọc Di cũng hoài nghi trong cơ thể người làm sao có thể có nhiều máu như vậy.

Quát tháo một hồi, đột nhiên huyết nhân (người máu) trên nóc nhà thê lương hét to một tiếng, Tào Ngọc Di trở mắt nhìn thấy một đứa trẻ sơ sinh đã thành hình từ trên nóc nhà lăn xuống, khắp nơi đều là máu đỏ

Đại phu nhân dẫn theo người từ bên ngoài vội vã chạy trở về.

Liễu Nhi vẫn còn ở trên nóc nhà kêu gào.

Tào Ngọc Di chỉ cảm thấy trong dạ dày từng trận sôi trào, bên tai vang ong ong, tiếng động quanh mình đều giống như cách rất xa.

Thắng Nhi nhìn Tào Ngọc Di có chút không thích hợp, dùng sức dịu Tào Ngọc Di thừa dịp không người chú ý rồi đi.

“Chuyện gì xảy ra?” Vương ma ma ra đón sợ hết hồn, cuống quýt hỏi.

“Tứ tiểu thư mới vừa ở bên kia bị kinh sợ.” Thắng Nhi nhẹ giọng nói.

“Tại sao lại để cho Tứ tiểu thư nhìn thấy chuyện dơ bẩn kia.” Vương ma ma nhận lấy Tào Ngọc Di, nửa ôm nửa đỡ vào phòng, vắt một cái khăn ẩm lau mặt cho Tào Ngọc Di.

Lúc này Tào Ngọc Di mới có phản ứng, “Oẹ” một tiếng nôn ra.

“Tứ tiểu thư, nếu không mời đại phu tới xem một chút?” Vương ma ma vừa vỗ nhẹ sau gáy Tào Ngọc Di, vừa thấp giọng hỏi.

Thắng Nhi lạnh lợi đưa một chén trà mát qua.

“Không cần, ta không sao mà, hiện tại hơi rối loạn một chút!” Tào Ngọc Di nhổ nước súc miệng ra, hữu khí vô lực (yếu ớt) nói.

Vương ma ma cũng biết lợi hại, nên không cần phải nhiều lời nữa.

Bên ngoài tới lúc nào thì yên tĩnh lại, Tào Ngọc Di cũng không biết, Vương ma ma sợ Tào Ngọc Di tinh thần không yên, tối nay cố ý trực đêm thay cho Tiểu Đào, hầu hạ Tào Ngọc Di rửa mặt lên giường nghỉ ngơi thật sớm.

Một đêm này, Tào Ngọc Di đều lăn qua lộn lại, tựa như mộng cũng không phải mộng giăng co một đêm, trước mắt đều toàn là máu đỏ, đứa trẻ sơ sinh còn chưa thành hình, về mặt dữ tợn của Liễu Nhi. Thịnh thoảng thoáng qua trong đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau rời giường liền cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, Vương ma ma dùng tay thử một chút, kinh hô một tiếng, lại ấn Tào Ngọc Di trở về giường, “Thật là nóng, Tứ tiểu thư, người phát sốt!”

“Uhm.” Tào Ngọc Di lắc lắc đầu, mê mang đáp một tiếng.

Vương ma ma gọi Tiểu Đào và Hồng Nhi đi vào trông chừng Tào Ngọc Di, tự mình đi đến chỗ của Đại phu nhân.

Trên mặt Đại phu nhân thoa một lớp phấn thật dày cũng không giấu được sắc mặt có chút tối tăm và vết thâm đen dưới mắt, đang vừa bóp trán, vừa uống trà để nâng cao tinh thần.

“Phu nhân, Vương ma ma – bà vú của Tứ tiểu thư cầu kiến!” Tiểu nha đầu ở bên ngoài thông truyền nói.

Đại phu nhân nhíu mày, nhưng vẫn quay sang Như Sương đang đứng ở bên cạnh gạt đầu một cái.

Như Sương hiểu ý cắt giọng hô lên: “Mời Vương ma ma vào đi!”

“Thỉnh an phu nhân!” Vương ma ma quỳ xuống trước mặt Đại phu nhân nói.

“Đứng lên đi, Tứ tỷ nhi đâu?” Đại phu nhân thẳng người lên hỏi.

“Bẩm phu nhân, sáng hôm nay nô tỳ phát hiện Tứ tiểu thư phát sốt, người nóng mê man, ngay cả giường cũng không dậy nổi, sợ là tối hôm qua mắc bệnh, kính xin phu nhân cho phép đại phu đến xem cho Tứ tiểu thư một chút.” Vương ma ma khom người nói.

Trần Đại phu nhân phát đau, phân phó nói: “Lý ma ma, cảm thiệp mời Tào phủ đi mời đại phu đến xem cho Tứ tiểu thư!”

Lý ma ma đáp một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài.

“Tạ ơn phu nhân, Tạ ơn phu nhân!” Vương ma ma lại quỳ xuống, dập đầu mấy cái.

“Đã như vậy, mấy ngày nay Tứ tỷ nhi ở trong phòng tịnh dưỡng cho tốt, chút nữa ta sẽ đi qua xem Tứ tỷ nhi, thiếu cái gì thì cứ đi khổ phòng lấy.” Đại phu nhân căn dặn mấy câu, đuổi Vương ma ma đi về.

Vương ma ma đi trù phòng bưng một chén cháo trở lại, mới dứt cho Tào Ngọc Di vài hóp, thì tiểu nha đầu bên ngoài báo đại phu tới.

Tiểu Đào lớn tuổi một chút nên vội vàng tránh đi ra ngoài.

Hồng Nhi và Thăng Nhi tiến lên, buông màn xuống.

Lúc này Vương ma ma mới đi ra ngoài đón đại phu đi vào.

“Tôi hôm qua Tứ tiểu thư chúng ta bị chút kinh sợ, sợ là ban đêm đã phát sốt, làm phiền Lư đại phu rồi!” Vương ma ma vài ba lời khai báo nguyên nhân phát bệnh của Tào Ngọc Di.

Lư đại phu gật đầu một cái, xoay người nhận lấy cái hòm thuốc từ trong tay tiểu dược đồng, lấy gói bắt mạch ra ngoài.

Hồng Nhi cẩn thận từ trong màn lấy cổ tay Tào Ngọc Di ra, Thăng Nhi lập tức dùng một cái khăn đắp lên.

Lư đại phu cẩn thận chẩn mạch.

“Đại phu nhân tới!”

Lúc này theo tiếng tiểu nha đầu thông báo, Đại phu nhân dẫn theo mấy bà tử đi vào.

“Thỉnh an Đại phu nhân!” Vương ma ma và Hồng Nhi, Thăng Nhi hành lễ một cái, cùng kêu lên.

“Thỉnh an phu nhân!” Lư đại phu cũng không ngẩng đầu lên chấp tay vái chào.

“Mau đứng lên, đại phu, Tứ tỷ nhi chúng ta như thế nào?” Đại phu nhân ôn hòa hỏi, “Ừm, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài nói, tránh quấy rầy Tứ tỷ nhi!”

“Phu nhân nói phải!” Lư đại phu cười theo lên tiếng.

Mọi người cùng đi ra phòng ngoài, chỉ chừa lại Hồng Nhi chăm sóc Tào Ngọc Di.

“Đây là Tứ tiểu thư quý phủ bị kinh sợ, buổi tối lại gặp lạnh, nơi này của lão phu có một phương thuốc, trước để cho Tứ tiểu thư dùng, chờ hạ nhiệt liền không còn hung hiểm.” Lư đại phu kê đơn thuốc, trầm giọng dặn dò nói.

Vương ma ma nhận đơn thuốc, thấp giọng nói cảm tạ.

“Làm phiền Lư đại phu, Lý ma ma tiễn Lư đại phu!” Đại phu nhân phân phó nói.

Lý ma ma đáp một tiếng, cùng Lư đại phu hành lễ một cái lui ra ngoài.

Đại phu nhân lại đi vào xem Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Di sốt mê man, ngo ngoáy mở mí mắt lên, rồi lại lâm vào mê man.

Vương ma ma tiến lên dịch chân giúp Tào Ngọc Di.

Đại phu nhân lại dặn dò qua loa mấy câu, liền vội vã rời đi.

Trong viện Lão phu nhân, Lão thái gia dùng điểm tâm xong, thuận miệng nói: “Tuổi của Tôn thị bọn họ cũng đã lớn, có một số việc, bà cũng không cần quá so đo, cũng từng tuổi này, an nhàn sống qua ngày thế này không tốt à.”

Lão phu nhân giận đến nghẹn ở cổ họng một hồi, nuốt nửa ngất đi, nghiêm mặt đáp lại, buổi trưa ngực đau không thể dùng cơm trưa, buổi tối gắng gượng phụng bồi Lão thái gia dùng cơm, lại biết được Lão thái gia muốn đi đến chỗ tỷ muội Ngô thị nghỉ ngơi, chờ đám người vừa đi, Lão phu nhân liền quăng bẻ chén trà.

Chờ Đại phu nhân xử lý xong thi thể của Liễu Nhi, sáng ngày kể báo lại chuyện của Liễu Nhi thì quái trọng trong tay Lão phu nhân nuốt nửa đập lên trên người Đại phu nhân, tiếng đập “Cộp cộp” ở trên sàn nhà vang lên, miệng mắng to một trận.

“Mẫu thân dạy dỗ phải, là con dâu sơ sót!” Đại phu nhân nén lửa giận cúi đầu kính cẩn nghe theo đáp.

“Những năm gần đây, nếu không phải thấy người sinh đích tử cho lão Đại, cũng sẽ không bao dung cho người làm cán ở hậu viện như vậy.” Lão phu nhân không lựa lời nói tiếp tục mắng.

Đại phu nhân càng ngày càng niết chặt khăn trong tay, ngay cả các đốt ngón tay cũng có chút trắng bệch rồi.

Lão phu nhân mắng một hồi thả chậm giọng điệu lại, uống nửa chén trà, “Chuyện đã xảy ra coi như xong, chỗ này của ta có hai nha đầu rất là không tệ, người gặp trước một chút, Tây Liễu, Đông Vân, ra ngoài đập đầu cho phu nhân các người!”

Đại phu nhân nuốt nửa không giữ vững được, gần như xé rách khăn trong tay.

“Nô tỳ Tây Liễu ra mắt Đại phu nhân!”

“Nô tỳ Đông Vân ra mắt Đại phu nhân!”

“Lão Đại chỉ mới trung niên, trên phương diện con nôi dòng cũng không thiếu cơ hội, hai người này đều là nha đầu ta cố ý chọn ra sinh dưỡng (sinh đẻ) rất tốt, nếu con nôi dòng của lão Đại còn không ra, đến lúc đó đừng trách ta trở mặt vô tình.” Lão phu nhân hạ thấp giọng uy hiếp nói.

“Tạ ơn mẫu thân, hai nha đầu này do mẫu thân lựa chọn khẳng định đều rất tốt, chẳng qua là, trước đó vài ngày Đại lão gia nhìn trúng một người tên Như Lộ là nha đầu bên cạnh con dâu, con dâu vốn định mấy ngày nay liền an bài cho nàng hầu hạ Đại lão gia, không ngờ Liễu Nhi lại xảy ra chuyện như vậy. . . .” Đại phu nhân khom người nói.

Lão phu nhân “Hừ” một tiếng, “Cho dù lão Đại tự mình nhìn trúng, chẳng qua chỉ là một nha đầu thôi, nhiều hay ít đi một người thì có quan hệ gì?”

“Vốn là con dâu đa tâm, lão gia đã không còn trẻ nữa, con dâu sợ lão gia bị vết sạch thân thể.” Đại phu nhân nhỏ giọng giải thích.

Ánh mắt Lão phu nhân lóe lên, “Nha đầu Đông Vân này hầu hạ ta đây rất là thoải mái, lão bà từ ta đây cũng không bỏ được, nếu như vậy, trước giữ lại Đông Vân đi!”

“Dạ!” Đông Vân dập đầu cho Lão phu nhân đáp lại.

Trên mặt Tây Liễu lộ ra nhàn nhạt vui mừng.

Lão phu nhân phát hỏa một trận, cũng có chút mệt mỏi, dặn dò Tây Liễu mấy câu: “Hầu hạ Đại lão gia, Đại phu nhân cho tốt”, liền đuổi Đại phu nhân về.

Bên này Như Lộ đã sớm nhận được tin tức, đang thu dọn quần áo, Đại phu nhân lên tiếng thu dọn một tiểu viện tạm thời an trí cho Tây Liễu và Như Lộ ở đó, chờ chọn một ngày tốt để cho Đại lão gia cùng hai người viên phòng, lại nói, nếu hai người có con nôi dòng thì trực tiếp nâng lên làm di nương. . . .

“Tình hình trong phủ mấy năm nay, muội còn chưa có thấy rõ sao?” Vành mắt Như Surong đỏ lên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thấp giọng hỏi.

“Như Surong tỷ tỷ, ta biết.” Như Lộ lấy một đôi trăm ngàn tinh xảo từ trong hộp ra, “Như Surong tỷ tỷ, cái này tỷ giữ lại làm kỷ niệm đi!”

“Tóm lại, tóm lại, tự muội thu xếp cho ổn thỏa đi!” Như Surong giậm chân một cái nhận lấy cây trâm, nhét một cái hà bao nhỏ vào trong tay Như Lộ, dùng khăn che khóe mắt chạy ra ngoài.

Như Lộ nắm chặt hà bao trong tay, âm thầm thề trong lòng, nhất định phải phong phong quang quang trở thành chủ tử.

Tào Ngọc Di nửa nằm ở trên giường, nghe Thăng Nhi kể lại chuyện trong phủ, thỉnh thoảng chen miệng hỏi một câu, sáng hôm nay con sốt đã giảm bớt, ở chỗ này chỉ dựa vào mấy thang thuốc bắc có tác dụng chậm như thế, một ngày một đêm có thể hạ sốt đã coi như là tình hình rất tốt rồi.

“Tiểu thư tốt của nô tỳ, tại sao lại ngồi dậy rồi, đại phu căn dặn người phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.” Vương ma ma bùng một chén canh ngân nhĩ nóng hổi đi vào, thấy Tào Ngọc Di ngồi dậy, đề canh xuống liền tiến lên giúp Tào Ngọc Di kéo chăn lên.

Thăng Nhi đang ngồi ở đầu giường vội vàng đứng lên.

“Ma ma, không có gì đáng ngại mà, năm hai ngày nay, cũng có chút chán, nghe Thăng Nghi trò chuyện, ngược lại còn dễ chịu hơn một chút!” Tào Ngọc Di hắng cô họng nói, sốt một ngày một đêm, ngay cả cô họng cũng khàn luôn rồi.

Vương ma ma thấy thế, đành phải thôi, lại bùng canh ngân nhĩ lên nói: “Tứ tiểu thư, trước uống cái này đi, có lợi cho cổ họng.”

Tào Ngọc Di thuận theo uống gần nửa chén, nghiêng đầu tránh cái muỗng trong tay Vương ma ma, “Đủ rồi, ma ma, cả ngày nằm ở trên giường, bụng cũng không đói!”

Vương ma ma cũng không miễn cưỡng, thu dọn chén bát lui xuống.

Tào Ngọc Di gật đầu với Thăng Nhi một cái, ý bảo nàng tiếp tục.

Thăng Nhi hé miệng cười một tiếng, chọn những thứ có ích, tiếp tục chuyện trò cùng Tào Ngọc Di.

Tối hôm qua Chu thị lập quy củ ở chỗ của Đại phu nhân xong, vội vã sang xem Tào Ngọc Di một lần, khi đó Tào Ngọc Di vẫn còn đang sốt, Chu thị trông coi một lát liền rời đi, sáng hôm nay cũng tới một lần, chỉ có điều Tào Ngọc Di còn chưa có tỉnh, Chu thị yên lặng xem một chút, lại đi đến chỗ của Đại phu nhân, hai người một câu cũng chưa nói với nhau.

“Người đi nghỉ một lát đi, lấy quyển sách tới đây cho ta!” Ước chừng sau gần nửa canh giờ, Tào Ngọc Di cười phàn pho nói.

Thăng Nhi đáp một tiếng, đứng lên hành lễ một cái, bước nhanh lui ra ngoài.

Chương 66: Vu ma ma

Chuyện của Liễu Nhi có lẽ là quá mức kinh người, trong phủ hoàn toàn yên tĩnh khác với lúc bình thường, thỉnh thoảng có tiểu nha đầu không hiểu chuyện nhắc lên, cũng bị vài người có chút ánh mắt đánh một cái tát trở về.

Tào Ngọc Di nằm trên giường ba ngày, Lưu đại phu lại vào phủ chẩn mạch lần nữa, theo lệ thường kê một thang thuốc bồi bổ thân thể, Vương ma ma mới đồng ý cho Tào Ngọc Di xuống giường, chẳng qua là vẫn không yên lòng mỗi ngày tự mình theo đơn thuốc sắc thuốc bổ, nhìn Tào Ngọc Di uống vào, thuốc của Tào Ngọc Di, Vương ma ma đều trông chừng bếp lò nhỏ, trong phòng sắc thuốc, cũng không cho người động tay vào.

“Tứ tiểu thư, trong viện gió lớn, vẫn nên di chuyển ở trong phòng thôi!” Vương ma ma vừa phủ thêm một cái áo khoác dày cho Tào Ngọc Di, vừa khuyên nhủ.

Tào Ngọc Di nghĩ tới vẫn chưa đi thỉnh an Đại phu nhân, nghênh ngang đi dạo trong viện như thế cũng không xong, liền vuốt cằm lên tiếng: “Ta biết, ma ma yên tâm!”

Như thế giằng co một phen, đi thỉnh an cho Đại phu nhân thì Đại phu nhân lại lên tiếng để cho Tào Ngọc Di nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Tất nhiên Tào Ngọc Di không dám không kiêng nể cái lời, đành phải ở trong phòng mình năm sáu ngày nữa, mới được đi học lần nữa.

Thời gian vẫn cứ không nhanh không chậm như vậy trôi qua, Tam lão gia lại nâng một phòng thiếp thất nữa, một nhóm nha đầu đến tuổi được thả ra ngoài kết duyên với người, có vài hộ muốn thoát khỏi kiếp sống hạ nhân mượn cơ hội trong phủ một năm thả người một lần ra khỏi phủ. Những thứ này Tào Ngọc Di đều chỉ nghe Thăng Nhi nói sơ qua một chút.

“Vu ma ma mời đi bên này, người xem còn thiếu cái gì hoặc là không tốt, thì cứ nói ra!” Đại phu nhân tự mình dẫn theo một lão ma ma tóc hoa râm vào một cái viện không lớn không nhỏ, mỉm cười nói.

“Lão thân ở chỗ này ta on Đại phu nhân rồi!” Lão ma ma đứng ở cửa liếc mắt nhìn khắp nơi, bài trí gần như là hoàn toàn dựa theo chỗ ở trong Vương phủ, hải lòng khê gặt đầu một cái.

“Vu ma ma ngàn vạn lần không nên khách khí, Nhị tỷ nhi chúng ta sẽ phải làm phiền ma ma rồi!” Đại phu nhân hòa khí nói.

“Lão thân sẽ làm hết sức!” Vu ma ma khom người, hành nửa lễ.

Đại phu nhân nở nụ cười đầy mặt khách sáo mấy câu với Vu ma ma, trừ hai tiểu nha đầu tự Vu ma ma mang đến, lại bổ trí thêm mấy nha đầu bà tử ở lại trong viện này hầu hạ xong, mới rời đi.

Buổi tối, Tào Ngọc Di đi thỉnh an Đại phu nhân.

“Đứng lên đi, Tứ tỷ nhi, sáng mai không cần đi học, giờ Mẹo tới đây, dẫn các người đi bái kiến Vu ma ma chuyên dạy quy củ, Vu ma ma này là người trong Vương phủ ra ngoài, ta tốn rất nhiều sức lực mới mời được, các người đều phải cẩn thận một chút.” Đại phu nhân nghiêm nghị căn dặn nói.

Câu nói kế tiếp cũng không phải chỉ nói với một mình Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Hà cũng đã sớm ở nơi này của Đại phu nhân đều đứng lên, cùng với Tào Ngọc Di hành lễ một cái, đáp lại.

Đại phu nhân lại nói mấy câu như cũ, liền đuổi Tào Ngọc Di rời đi.

Kể từ sau khi Tào Ngọc Dao bị cấm túc, Đại phu nhân cũng rất ít giữ Tào Ngọc Di ở lại dùng cơm.

Tào Ngọc Di cũng được tự tại.

Vu ma ma kia là từ trong cung ra ngoài, nghe nói là đã từng hầu hạ Thái hậu lão phật gia, sau này đến tuổi xuất cung, được mời đến Vương Phủ dạy quy củ cho tiểu Quận chúa, một năm trước, sau khi tiểu Quận chúa lớn lên xuất giá, Vu ma ma nhân trí không dùng tới, Đại phu nhân nhận được tin tức, tự mình đến Vương Phủ bái phỏng, mời người trở về, trước khi Tào Ngọc Linh xuất giá, dạy bảo quy củ cho nàng ta, làm tốt Tào Ngọc Linh được phu gia tương lai để cao thân phận, về phần Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà thì chỉ là mượn cơ hội này đi xem một chút thôi.

Như thế, chuyện đi học liền tạm thời ngừng lại.

Biết trước một chút cũng tốt, Tào Ngọc Di tự mình trấn an mình một câu, trong lòng càng muốn đi học hơn, ít nhất trừ quy củ biến thái, còn có thể học chút vật hữu dụng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần thị nhìn sắc mặt Đại phu nhân, cẩn thận nhắc tới Tào Ngọc Dao, “: Tam tiểu thư mỗi ngày sớm muộn gì cũng thành tâm quý tính tâm, học quy củ cũng tương đối tận tâm, tỷ thiếp nhìn xem tính tình cũng chuyển khá hơn nhiều.”

“Phải không? Ta thấy nàng mỗi ngày đưa sách chép qua, thế nào cũng đều lộ vẻ xốc nổi vậy?” Đại phu nhân nhàn nhạt nói một câu, cũng không đợi Trần thị nói câu nào, liền phẩy tay áo đứng lên.

Trần thị cắn môi, ở phía sau nói: “Phu nhân nói phải, là tỷ thiếp kiến thức hạn hẹp, lại xem không hiểu những chữ kia.”

Đại phu nhân cũng không đáp lại lời nói, dẫn Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Hà ra khỏi phòng.

Tào Ngọc Linh tiến lên nghiêm chỉnh dập đầu lạy ba cái với Vu ma ma, rồi dâng trà, Đại phu nhân cũng chuẩn bị lễ bái sư phong phú.

Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà tiến lên làm một lễ coi như xong.

Tóc hoa râm của Vu ma ma dùng một cây trâm Đào Mộc vấn lên thật chỉnh tề, trên mặt thoa son phấn vừa phải, gương mặt tròn trịa mập mạp, chỉ lúc bà ấy cười mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy mấy nếp nhăn nhỏ, đáng đáp nhả nhặn ôn tồn, khí chất quanh thân lại không thể khinh thường.

“Tiểu thư vừa lạy ta, ta tự sẽ dạy bảo tiểu thư thật tốt, chỉ có một điều, ở chỗ ta đây sẽ phải tuân theo quy củ của ta.” Vu ma ma ngồi đoan chính nhận lễ của ba người, nói với Tào Ngọc Linh mấy câu.

Đại phu nhân lại cùng Vu ma ma khách khí mấy câu, liền rời đi.

Trước tiên Vu ma ma nói về mấy điều quy củ và cách thức sắp xếp, mỗi ngày chỉ dạy nửa ngày buổi sáng, cho phép Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà ở bên cạnh nghe, nhưng không cho đặt câu hỏi, không cho phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Hà cùng nhau đáp lại.

Sau đó liền chính thức bắt đầu học quy củ, đương nhiên cùng với những lời nói suông trong lúc đi học không giống nhau, trong phòng chỉ chứa lại hai tiểu nha đầu Vu ma ma tự mình mang đến canh giữ ở cửa, những người còn lại đều lui ra ngoài, cứ như vậy, căn phòng bài biện cực kỳ đơn giản liền trống không, trước tiên Vu ma ma chỉ dẫn cho Tào Ngọc Linh đi vài bước trước, tỉ mỉ sửa chữa mấy chỗ chi tiết nhỏ cho nàng ta, kế tiếp một buổi sáng đều là các loại chỗ đi lại phải chú ý, Tào Ngọc Linh không biết đi tới đi lui bao nhiêu lần.

Khác với sự ngỡ ngàng của Tào Ngọc Di, khẳng định trước đó Tào Ngọc Linh đã được Đại phu nhân nhắc nhở, mặc dù liên tục cau mày, nhưng cũng nhẫn nại, chương trình học khô khan như thế, thế mà Tào Ngọc Hà còn nhỏ tuổi cũng bảo trì được bình thản, đứng ở bên cạnh nửa ngày!

“Con của ta, con hãy nhẫn nại một chút, hiện tại đi theo Vu ma ma ăn chút khô, về sau cả đời con cũng có thể thoải mái một chút.” Đại phu nhân nhìn hai nha đầu xoa hai chân cho Tào Ngọc Linh, đau lòng khuyên nhủ.

“May mà chỉ cần học nửa ngày.” Tào Ngọc Linh nhỏ giọng nói thầm.

“Con đó, tâm tư ít như vậy! Về sau, làm tân tức phụ (con dâu mới) lập quy củ, thời điểm đứng cả ngày cũng đều có, hiện tại một chút xú này cũng không coi vào đâu.” Đại phu nhân ôm Tào Ngọc Linh nói tỉ mỉ.

Bởi vì học quy củ với Vu ma ma, tất cả thiếp mời báỉ phòng làm khách của ba người đều khước từ, Tào Ngọc Di đặc biệt gửi thư cho mấy người giao hảo Từ Tam tiểu thư, một mặt là nói rõ tình huống, một mặt là tạ lỗi.

Xế chiều mỗi ngày Tào Ngọc Di tốn chút thời gian góp nhặt sửa sang lại những thứ trọng điểm buổi sáng nghe được, sau khi nhớ kỹ trong đầu, bình thường ngồi nằm liền cẩn thận chú ý, so với đi học lúc trước ngược lại nhàn rồi hơn không ít.

“Tứ tiểu thư, Đại cô nãi nãi trở lại, Đại phu nhân phái nô tỳ tới đây mời Tứ tiểu thư sang cùng dùng cơm trưa!” Một tiểu nha đầu chạy tới, hành lễ một cái nói.

Tào Ngọc Di đã nghe Thăng Nhi nói qua chuyện này, thường cho tiểu nha đầu kia mấy miếng điểm tâm còn dư lại, đuổi người đi ra ngoài.

Vương ma ma và Tiểu Đào tiến lên giúp Tào Ngọc Di sửa sang lại trang dung một chút, để cho Hồng Nhi và một tiểu nha đầu phụng bồi Tào Ngọc Di đi đến chỗ Đại phu nhân.

Tào Ngọc Di hành lễ với Đại phu nhân xong, lại cùng Tào Ngọc Nga hành lễ qua lại, lén nhìn Tào Ngọc Nga một cái, so với lần trước, bi thương trên mặt Tào Ngọc Nga cho dù che giấu cũng không che giấu được, người cũng gầy rất nhiều, dễ nhận thấy cuộc sống rất không thông thuận.

Đại phu nhân lại làm như không chú ý tới, chỉ dùng mấy lời nói suông: “Ồ phu gia quan hệ tốt với tiểu cô hầu hạ công bà cho thật tốt” ... dặn dò Tào Ngọc Nga, dùng xong cơm trưa liền đuổi Tào Ngọc Nga và Lý thị tự đi nói chuyện với nhau.

Tại sao Tào Ngọc Nga không như ý, Tào Ngọc Di đại khái cũng có thể đoán được, chỉ có điều với thân phận bây giờ của mình cũng khó mà nói cái gì.

Hôm nay thân thể Chu thị có chút không tốt, đã báo với Đại phu nhân, miễn quy củ hôm nay, sáng sớm sau khi thỉnh an xong liền trở về viện.

Vừa rồi Tào Ngọc Di từ ở chỗ của Vu ma ma trở lại, đã đi vòng qua thăm Chu thị một lần, chờ lúc trở về phòng, nhớ tới chuyện của Tào Ngọc Nga,

dưới chân dừng lại, lại rẽ đến viện của Chu thị.

“Di nương, đã đỡ hơn chút nào chưa ạ?” Tào Ngọc Di nhẹ giọng hỏi.

“Tỷ nhi ngoan của ta, lúc này mới hơn nửa canh giờ thôi, không phải vừa rồi con đã hỏi sao” Chu thị cười lên nói.

Tào Ngọc Di cũng nở nụ cười, giặt mình thì ra trong lòng mình lo lắng cho Chu thị đến như thế sao.

Thân thể Chu thị luôn khỏe mạnh, mấy năm nay gần như ngay cái bệnh nhỏ cũng không có, lần này tuy nói là nhiễm chút lạnh, nhưng lại làm cho lòng người lo lắng.

Tào Ngọc Di cùng Chu thị nói đùa mấy câu, dẫn đầu đề câu chuyện tới trên người Tào Ngọc Nga.

“Nhìn sắc mặt Đại tỷ tỷ rất là không tốt, chẳng lẽ là thân thể khó chịu?” Tào Ngọc Di thấp giọng hỏi.

“Sợ là cuộc sống trôi qua khổ sở thôi.” Chu thị khẽ cười một cái lên tiếng.

“Đại tỷ tỷ thật đúng là nghĩ không thoát, cho dù cay đắng đi nữa cũng vẫn phải tiếp tục, chẳng lẽ nghĩ tới nó thì nó sẽ không trôi qua sao!” Tào Ngọc Di cố ý cảm khái một câu.

Chu thị nhìn dáng vẻ chững chạc của Tào Ngọc Di, không nhịn được ôm Tào Ngọc Di vào trong ngực, “Tỷ nhi ngoan, con còn nhỏ, những chuyện này con ít suy nghĩ tới đi!”

“Tam tỷ tỷ sợ là đã hoàn toàn thù hận con rồi, cũng có thể sẽ không giống như với Đại tỷ tỷ vậy.” Tào Ngọc Di thăm thẳm ở bên tai Chu thị.

Chu thị như có điều suy nghĩ đáp lại, cùng Tào Ngọc Di câu có câu không tiếp nối.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Tang sự

Tào Ngọc Di chỉ điểm Chu thị một câu, chờ Tào Ngọc Di chân trước vừa ra khỏi viện, chân sau Chu thị liền đi thăm hỏi Lý thị và Tào Ngọc Nga.

Lúc Tào Ngọc Nga đi, Tào Ngọc Di theo thường lệ cùng Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Hà đưa người đến nhị môn, đối với Tào Ngọc Dao quả nhiên Đại phu nhân ngoan độc, lần này Tào Ngọc Nga trở lại, cũng không để cho Tào Ngọc Dao ra ngoài.

“Các muội muội đừng bước đi!” Tào Ngọc Nga xoay người hành nửa lễ, cười nói, trạng thái nhìn so với lúc mới trở về khá hơn nhiều, xem ra Chu thị và Lý thị đã bắt được điểm quan trọng.

Tào Ngọc Di đi theo phía sau Tào Ngọc Linh trả lại nửa lễ, có Tào Ngọc Linh ở đây, cũng không cần mở miệng.

“Tứ muội muội, trước đó vài ngày thân thể muội muội khó chịu, đúng lúc Đại tỷ tỷ không thể phân thân, không thể trở về thăm muội muội một chút, chỗ Đại tỷ tỷ có mấy bài được thiện tốt, đối với thể yếu rất là hữu hiệu, chờ mấy ngày nữa, Đại tỷ tỷ sai người đưa tới đây!” Trước khi đi, đột nhiên Tào Ngọc Nga nói.

Tào Ngọc Di dừng lại một chút, Chu thị lời kéo nhanh như vậy đã tạo nên tác dụng.

“Tạ Đại tỷ tỷ quan tâm!”

Tào Ngọc Nga khẽ cười một cái, dưới sự điều khiển của hai bà tử lên nhuyển kiệu.

Lúc Tào Ngọc Di trở về phòng, thì thấy mấy bà tử chạm mặt vội vã đi qua, chỉ vội vã hành lễ một cái, ngay cả chào hỏi cũng không, liền đi về phía phòng của Đại phu nhân.

“Tứ tiểu thư.” Hồng Nhi tiến lên nửa bước nhẹ giọng kêu lên.

Tào Ngọc Di khoát tay, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

“Phu nhân, Tôn ma ma, Vân ma ma tiền viện tới!” Phương ma ma rón rén đi tới báo lại nói.

Đại phu nhân đang nhắm mắt chợp mắt nhủu mày một cái, chống trán ngồi dậy.

Phương ma ma lập tức tiến lên giúp Đại phu nhân sửa sang lại trang dung, có tiểu nha đầu cơ trí bưng một chậu nước nóng đi vào.

Một đoạn thời gian trước, bởi vì chuyện Liễu Nhi, Đại phu nhân có một dạo xa lánh Phương ma ma, trọng dụng mấy bà tử khác, cuối cùng cũng không có từ bỏ bà vú thân thiết theo mình từ nhỏ đến lớn.

Chỉ chốc lát sau, Đại phu nhân liền khôi phục hình tượng đoan trang quý phái thường ngày.

“Đề cho hai vị ma ma vào đi!” Sau khi Phương ma ma được Đại phu nhân ra hiệu, liền quay ra bên ngoài cất giọng kêu lên.

“Phu nhân, Nhị quân gia Khai Quốc Quận Công Lý phủ mang theo dù đen tới, sợ là Lý phủ có tang.” Tôn ma ma có chút vội vàng nói.

“Hiện tại Nhị quân gia Lý gia ở đâu?” Đại phu nhân thẳng người lên hỏi.

“Bẩm phu nhân, đã được nghênh đón đến tiền đình chiều đãi.” Vân ma ma trả lời.

“Đi, chúng ta đi qua!” Đại phu nhân đứng lên phân phó nói.

Phương ma ma tiến lên nhẹ nhàng dìu đỡ Đại phu nhân.

Đến buổi tối, Tào Ngọc Di cũng từ chỗ Thằng Nhi biết được tin tức, chính là đích tử Lý gia mất.

“Lần này sợ là phủ Khai Quốc Quận Công lại không được yên ổn.” Vương ma ma cảm khái một câu.

Tào Ngọc Di hé miệng cười một cái, trong đầu hiện lên tiểu nam hài trốn ở bên bờ hồ lau nước mắt lúc lần đầu tiên đi ra ngoài tham gia yến hội kia.

Bất kể như thế nào, Lý gia cũng chỉ là mất đi một tiểu bối, Tào gia để cho Tam lão gia dẫn theo một phần tang nghi (nghi thức đám tang) qua thấp nén nhang, cho dù sau này Lý gia sẽ phát sinh tranh chấp như thế nào, với Tào gia chuyện này như vậy coi như qua.

Buổi sáng đi nghe Vu ma ma dạy quy củ cho Tào Ngọc Linh, buổi chiều trở lại luyện tập sơ qua một phen, thời gian còn dư lại viết chữ, xem sách một chút, nửa năm rất nhanh liền trôi qua.

Trước khi Vu ma ma đi, Tào Ngọc Linh dựa theo toàn bộ quy củ hầu hạ Đại phu nhân dùng cơm một lần, cho dù là đi đứng ngồi hay là bố trí chén đĩa, bưng canh gắp thức ăn đều có một chút thành thạo, Tào Ngọc Di ngầm nghĩ nếu không có trải qua huấn luyện, đến lúc đó nhất định là xảy ra ngoài ý muốn.

“Ha ha, ma ma quả nhiên là danh bất hư truyền!” Đại phu nhân để miệng nhỏ xuống, mỉm cười nói, hiển nhiên là hết sức hài lòng.

“Phu nhân quá khen, vốn là Nhị tiểu thư quý phủ tư chất hơn người.” Vu ma ma cười khách sáo với Đại phu nhân.

Cuối cùng, Vu ma ma lại một mình nói với Tào Ngọc Linh mấy câu, liền có bà tử đi vào nói, xe ngựa Vương Phủ đã tới.

Đại phu nhân dẫn theo Tào Ngọc Linh tự mình đi tiễn Vu ma ma lên xe ngựa.

Chỉ còn lại hai người Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà cùng nhau đi về phòng của mình.

“Tứ tỷ tỷ, qua năm, muội muội sẽ phải đi học rồi, đến lúc đó kính xin tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn!” Ở giao lộ đột nhiên Tào Ngọc Hà mở miệng nói.

“Cái này thì đương nhiên, muội muội đi thông thả!” Tào Ngọc Di trả lại nửa lễ, mỉm cười nói.

Tào Ngọc Hà khẽ cười rẽ vào một con đường khác.

Dựa theo quy củ Tào phủ, cuối năm nay Tào Ngọc Linh có thể ngừng học rồi, Tào Ngọc Hà lại vừa đúng đến tuổi đi học.

Sau khi Vu ma ma đi, Đại phu nhân lại chuẩn bị lễ vật mời các sư phó dạy học trở lại, Tào Ngọc Di đã đi Thánh Tuyết Hiên chờ đợi thật sớm.

“Tứ muội muội tới thật là sớm nhỉ!” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

“A, Tam tỷ tỷ tốt lành!” Tào Ngọc Di có chút kinh ngạc đứng lên hoàn lễ.

Sáng hôm nay lúc đi thỉnh an Đại phu nhân, vẫn không có thấy Tào Ngọc Dao, chỉ có điều lúc này chẳng biết tại sao Đại phu nhân lại để cho Tào Ngọc Dao ra ngoài.

Cảm xúc hơn nửa năm, Tào Ngọc Dao gầy đi không ít, gương mặt vốn có chút mượt mà đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa bởi vì thời gian dài không thấy ánh mặt trời, màu da trở nên tái nhợt, y phục mặc trên người cũng mộc mạc không ít, cũng có vài phần khí chất mỹ nhân mắc bệnh.

Hơn nửa năm này, Tào Ngọc Dao trừ không ra khỏi phòng, ngay cả mua sắm thêm y phục bốn mùa theo tiền lệ cũng bị Đại phu nhân hủy bỏ, càng không nói tới cái khác.

Tầm mắt của Tào Ngọc Dao nhìn sang trên người Tào Ngọc Di, dừng lại trên đầu một chút, rồi cười lạnh ngồi xuống.

Trong lòng Tào Ngọc Di trầm xuống, xem ra dần vật hơn nửa năm nay chỉ làm cho Tào Ngọc Dao trở nên âm trầm

Chuyện phân viện của Tào Ngọc Dao, cuối cùng Đại phu nhân cũng đưa ra lời chắc chắn, để cho Tào Ngọc Dao ở trước năm mới dọn đến viện bên cạnh Tào Ngọc Linh.

“Mẫu thân, nữ nhi thấy không biết đến khi nào thì viện mới dọn dẹp xong, không bằng nữ nhi dọn đến cái viện khác ở bên cạnh, hoặc là cái viện lúc trước của Đại tỷ tỷ” Cách mấy ngày, Tào Ngọc Dao đang thảnh thơi Đại phu nhân thì đột nhiên nói đến chuyện này.

“Phu nhân, Tam tiểu thư đây là vui mừng nên hồ đồ, dọn dẹp viện có phiền toái hơn nữa, cũng không cần Tam tiểu thư động một đầu ngón tay, phu nhân tha lỗi.” Trần thị không cần nhìn sắc mặt của Đại phu nhân liền quỳ xuống, liên tục giải thích thay Tào Ngọc Dao.

“Tất cả đứng lên đi, sáng tinh mơ!” Đại phu nhân giống như không nghe thấy, nắm khăn nói.

Trần thị cuống quýt lôi kéo Tào Ngọc Dao đứng lên, cũng không quản Tào Ngọc Dao có nguyện ý hay không.

“Di nương, người buông ra, nữ nhi còn có lời muốn nói!” Tào Ngọc Dao giùng giàng nói, dùng sức xô đẩy Trần thị vốn về mặt cũng không quá tốt ra.

“Tứ tiểu thư, người.” Trần thị cắn răng kêu một tiếng, che trán mềm nhũn ngã xuống.

“Trần di nãi nãi!” Bà từ bên cạnh kinh hô một tiếng, tiến lên đỡ Trần thị.

Nhất thời, Tào Ngọc Dao cũng bị hù dọa dừng lại, tạm thời quên luôn chuyện muốn làm âm ỉ, thất kinh ôm lấy Trần thị.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân cất cao giọng hỏi.

“Bẩm phu nhân, Trần di nãi nãi đã ngất xỉu!” Bà từ đỡ lấy Trần thị kia đáp.

“Còn ngốc lảng cái gì, đỡ người đi nằm xuống, trước gọi Ngô ma ma tới xem một chút!” Đại phu nhân mặt lạnh lùng phân phó nói.

“Dạ!” Mấy bà từ đáp một tiếng, vội vàng làm việc của mình.

Về mặt Tào Ngọc Dao lo lắng nhìn Trần thị được diu đỡ đi, không có lên tiếng đáp lại Đại phu nhân, động cũng không dám động.

“Bây com!” Đại phu nhân nhìn cũng không nhìn Tào Ngọc Dao, trực tiếp lại phân phó đi xuống.

Lập tức lại có nha hoàn bà từ đáp lại, chốc lát sau liền bùng điểm tâm sáng lên đầy bàn.

Chờ dùng xong điểm tâm, Đại phu nhân vẫn không có ý để cho Tào Ngọc Dao đi xem Trần thị.

Tào Ngọc Dao không cách nào, đứng ngồi không yên đi đến chỗ học.

“Tứ tiểu thư, Trần di nãi nãi lại có thai.” Thằng Nhi thấp giọng nói.

Buổi trưa Tào Ngọc Di đi về phòng, thì nhận được tin tức.

Bốn phòng thiếp thất của Đại lão gia, nếu như nói thứ Lý thị dựa vào chính là tình cảm hầu hạ Đại lão gia từ nhỏ, Chu thị dựa vào chính là từ trong phòng Lão phu nhân ra ngoài, Vương thị dựa vào chính là trẻ tuổi tương mạo đẹp, như vậy Trần thị không chỗ nương tựa, còn lúc nào cũng bị Đại phu nhân chèn ép, thứ dựa vào chân chính chính là thủ đoạn làm cho Đại lão gia vui vẻ rồi, lúc trước thời điểm ở trong viện của Đại phu nhân, Trần thị sợ nên không dám hoàn toàn thi triển, vậy mà cũng sinh được một thứ tử, sau khi bị chết yêu, lại được Tào Ngọc Dao, ngay cả Tào Ngọc Dao không làm cho người thích, Đại lão gia cũng thường xuyên đến phòng Trần thị, làm cho cả Lý thị cũng đành được không ít chỗ tốt, cho nên lúc Tào Ngọc Dao vừa vào viện liền cùng Lý thị sinh vết nứt, Lý thị và Trần thị cũng vẫn có thể chung sống hòa bình.

Dựa theo số tuổi bình quân của nữ nhân nơi này, Trần thị hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mang thai lần nữa, cũng coi là trai già ngâm hạt châu.

Trần thị có thai, với Tào Ngọc Di mà nói, bất quá chỉ là chuyện râu ria, nhưng có người lại ngồi không yên.

Lúc xế chiều, Tây Liễu liền đi bái phỏng Chu thị.

Tây Liễu và Như Lộ đã cùng Đại lão gia viên phòng cũng có hơn ba tháng rồi, thân phận lúng túng vẫn là nha đầu không ra nha đầu, chủ tử không ra chủ tử.

“Tây Liễu cô nương đúng là khách hiếm thấy nha!” Chu thị cười khanh khách nói.

Tây Liễu thấy Chu thị không đứng lên đón khách, trong lòng đã thầm không thích, ánh mắt không khách khí dừng lại ở trên đầu trên mặt Chu thị, rồi sau đó đắc ý cười khê, “Nghe nói tháng này, lão gia đến nơi này của tỷ tỷ ngồi hai hôm rồi trở về, không có ngủ lại nhì!”

“Tây Liễu cô nương nói đùa, lão gia muốn nghỉ ngơi nơi nào, chúng ta không thể quản được !” Nụ cười trên mặt của Chu thị cũng không thay đổi.

“Ha ha, nói đến vẫn là muội muội ta đây không hiểu chuyện rồi, vốn nên sớm đi tới đây bái phỏng tỷ tỷ, chẳng qua là mấy ngày nay muội muội bề bộn không phân thân ra được, tỷ tỷ thứ lỗi nhé!” Tây Liễu cứ thế ngồi xuống.

“Người đâu, dâng trà cho Tây Liễu cô nương!” Chu thị quay đầu phân phó nói.

Tây Liễu nghe được tiếng “Cô nương” này của Chu thị, trong lòng lại bốc lên một cơn lửa giận, trên mặt gắng gượng duy trì nụ cười, chơi đùa cái vòng ngọc trên cổ tay, sau đó người bưng trà tới đây, nâng chung trà lên, ngậm có ngậm không uống trà, cuối cùng vẫn không kềm chế được, mở miệng trước, “Không biết tỷ tỷ chuẩn bị lúc nào thì đi thỉnh an Lão phu nhân vậy? Đến lúc đó gọi muội muội một tiếng cùng nhau đi nhé!”

“Đĩ nhiên là đi cùng phu nhân rồi, thường ngày Lão phu nhân cũng không nhất định có thời gian rảnh, nếu quấy rầy Lão phu nhân nghỉ ngơi ngược lại không tốt!” Chu thị nhàn nhạt lên tiếng.

Lông mày Tây Liễu dựng lên, mắt thấy như muốn nổi giận.

“Nếu Tây Liễu cô nương không có chuyện gì thì vẫn nên sớm trở về đi thôi, tránh không khéo lão gia tới, nếu không có người hầu hạ cũng không hay!” Chu thị nâng chung trà lên, hơi hột nhấp một miếng.

Tây Liễu hừ một tiếng, phất tay nâng cao thất lưng rồi đi.

“Xem ra Lão phu nhân già nên hồ đồ rồi, kiến thức hạn hẹp như vậy cũng đưa đến phòng của lão gia.” Chu thị thấp giọng thì thầm mấy câu, nhẹ nhàng để chén trà xuống.

Hôm nay, Tào Ngọc Di tan học về phòng, Thăng Nhi liền ra đón, “Tứ tiểu thư.”

“Đi vào hãy nói!” Tào Ngọc Di thấp giọng phân phó nói.

“Dạ!” Thăng Nhi đáp một tiếng, nhận lấy cái tráp đựng sách trong tay tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu kia rất có ánh mắt, hành lễ một cái, ở lại bên ngoài.

“Nói đi, chuyện gì?” Tào Ngọc Di nhận lấy cái khăn ẩm Vương ma ma đã vắt nước xong, lau mặt hỏi.

“Bẩm Tứ tiểu thư, hôn sự của Nhị tiểu thư đã định ra rồi!” Thăng Nhi mỉm cười nói.

“Hả? Là nhà nào?” Tào Ngọc Di cảm thấy hứng thú hỏi.

Gần đây một trong những đề tài hấp dẫn trong phủ chính là hôn sự của Tào Ngọc Linh, sau khi Vu ma ma đi, lần lượt có ba bốn nhà tới cửa đề thân, Đại phu nhân đều ép bái thiếp xuống.

“Là Đại thiếu gia Khai Quốc Huyện Bá Triệu gia!” Thăng Nhi trả lời.

Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, xem ra Đại phu nhân đúng là hao tâm tổn trí, mặc dù Khai Quốc Huyện Bá Triệu gia chỉ mang tước vị Chính Tứ Phẩm, Triệu Lão thái gia cũng đã qua đời, hiện tại đương gia Triệu gia là Triệu Đại lão gia, mấy huynh đệ của Triệu Đại lão gia cũng đã phân ra ở riêng rồi, mà Triệu Đại thiếu gia là đích tử duy nhất của Triệu Đại lão gia, hai thứ tử còn lại đều còn nhỏ, không đáng để lo, Tào Ngọc Linh gả đi, vẫn còn hai tiểu cô thứ xuất, cũng không cần tốn tâm tư phục vụ lấy lòng, cũng không cần vì tước vị tranh đấu, chỉ an tâm phục vụ Triệu Đại phu nhân và Triệu Đại thiếu gia cho tốt là được rồi.

“Lão thái gia, Lão phu nhân, có, có thánh chỉ tới!” Một bà tử lão đạo nghiêng ngả chạy vào viện Lão phu nhân hô to.

“Cái gì?” Lão phu nhân đột nhiên đứng lên, cất cao giọng quát lên.

“Vội cái gì! Chuyện gì xảy ra?” Lão thái gia “Cạch” một tiếng đặt chén trà xuống, trầm giọng hỏi.

Lúc này Lão phu nhân mới giật mình phát hiện mình thất lễ, lui về phía sau một bước, đến đứng sau lưng Lão thái gia.

“Có một vị lão công công trong cung tới, đã được nghênh đón đến tiền đình dùng trà.” Bà tử kia nuốt một ngụm nước miếng báo cáo.

“Người đâu, sửa sang lại trang dung cho Phu nhân các người!” Lão thái gia phân phó nói.

Hai lão ma ma lập tức đáp một tiếng, dìu Lão phu nhân ngồi vào trước bàn trang điểm, nhanh tay nhanh chân làm việc, không thấy chút động tác chậm chạp của người lớn tuổi nào.

Chờ Lão thái gia và Lão phu nhân đến, Đại lão gia đã ở trung đường (gian nhà chính) bày xong hương án, đang phụng bồi người trong cung nói đùa.

“Là Lâm công công sao, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng ah!” Lão thái gia cười ha ha sải bước đi qua.

“Cảm tạ Tước gia nhớ đến, gần đây thân thể của Tước gia tốt không?” Giọng nói the the đặc trưng của Thái giám vang lên, công công kia đứng lên phát phát trần chào một cái, “Hôm nay không phải lúc, nô gia còn có chánh sự trong người, để có lúc rảnh rồi sẽ lại tìm Tước gia tụ họp một chút!”

“Công công nói có lý, vậy mời tuyên chỉ đi!” Lão thái gia làm động tác xin mời, dẫn Đại lão gia, Tam lão gia chờ quỳ xuống.

Phát trần của Lâm công công lại run lên, thân thể đứng thẳng, cẩn thận mở tấm lụa màu vàng ra, hắng giọng đọc lên: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết”

Trong đó không ít câu văn, Tào Ngọc Di cũng không có nghe rõ, nhưng chuyện trọng yếu nhất vẫn nắm được, Lão thái gia lại được trọng dụng lần nữa, Đại lão gia và Nhị lão gia cũng được thăng quan.

Đại lão gia đã ngồi ở vị trí Lại bộ lang trung Chính ngũ phẩm cũng đã bốn năm năm, đến ngày hôm nay mới xem như có bước chuyển mới

“Tạ chủ long ân, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Sau khi mọi người đi theo Lão thái gia dập đầu ba cái, cùng tề thanh hô lên.

“Tào Lão Tước gia, tiếp chỉ đi!” Giọng nói của Lâm công công lại cất lên.

Lão thái gia lại dập đầu một cái, hai tay đưa lên trên đỉnh đầu, cung kính tiếp nhận thánh chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hôn sự

Chờ tiền bước Lâm công công đi rồi, Đại phu nhân chỉ huy người dọn dẹp hương án. . . , Lão thái gia và Đại lão gia đi thư phòng.

“Về thánh chỉ lần này, Lão Đại, trước đó con có từng nghe thấy phong thanh gì hay không?” Lão thái gia ngồi ở trên ghế thái sư, trầm giọng hỏi.

“Nhị tử hồ thẹn!” Đại lão gia khom người lên tiếng.

“Thôi, tóm lại bây giờ còn không phải là chuyện xấu, con lập tức đi ra ngoài hỏi thăm một chút, gần đây có người nào được trọng dụng.” Lão thái gia một việc tiếp một việc an bài đi xuống.

Đại lão gia nhất nhất đáp lại, đứng dậy ra cửa an bài

“Phu nhân, chúc mừng, chúc mừng!”

Đại phu nhân mới vừa trở về phòng ngồi vào chỗ của mình, nha đầu bà tử trong trong ngoài ngoài liền cùng nhau tràn vào, cùng chúc mừng.

“Ha ha, tất cả đứng lên đi, tất cả hạ nhân, tiền tháng tháng này đều lãnh gấp đôi !” Đại phu nhân cười nói.

“Tạ phu nhân ban thưởng!” Các nha hoàn bà tử cùng đáp lại, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười lui ra ngoài.

“Phu nhân, Nhị tiểu thư tới!”

“Các người đều đi xuống đi!” Đại phu nhân giơ tay lên phân phó nói.

“Mẫu thân!” Tào Ngọc Linh vẻ mặt thẹn thùng đi tới ngồi vào bên cạnh Đại phu nhân trên giường thấp.

“Tỷ nhi ngoan, cho dù là thù giá y, cũng nên đi ra ngoài một chút, cả ngày buồn bức trong phòng cũng không hay!” Đại phu nhân vui tươi hơn hờn trên ghẹo nói.

“Mẫu thân, người lại nữa rồi!” Tào Ngọc Linh không thuận theo uốn éo.

“Được rồi, được rồi, không nói cái này, thời gian còn dài mà, mẫu thân bảo con tới đây, là muốn nói cho con biết một tin tức tốt, trước kia có phân lệ Đại tỷ ty con ở phía trước, mẫu thân cũng không tiện công khai vượt qua, lần này phụ thân các con thăng quan, xem như để làm rồi.” Đại phu nhân mỉm cười nói.

Tào Ngọc Linh nghe, uốn éo thân thể một cái, mặt ửng hồng lên, cũng mỉm môi nở nụ cười.

Hôn sự của Tào Ngọc Linh định ở tháng mười năm sau, chính là tháng Tào Ngọc Linh ra đời, qua lễ cập kê chỉ có mười ngày, chính là ngày xuất giá.

Bởi vì tiếp chỉ, hôm nay cũng ngừng học.

Tào Ngọc Di đi theo sau lưng Đại phu nhân đến chính viện, hành lễ với Đại phu nhân một cái, liền trực tiếp trở về phòng của mình.

Một lát sau, Chu thị thở khẽ tới đây.

“Di nương, tại sao lại vội vã đi như vậy?” Tào Ngọc Di phân phó tiểu nha đầu mang một bình trà nóng tới đây, đều đuổi người đi xuống, tự mình rót một chén trà cho Chu thị.

“Không có chuyện gì, di nương ah trong lòng cao hứng, vào lúc này, không biết Đại phu nhân và Nhị tiểu thư tránh ở trong phòng thương lượng chuyện gì, di nương liền nhân cơ hội tới đây cùng Tử tỷ nhi trò chuyện mà!” Chu thị uống một mạch nửa chén trà xong, chờ hô hấp hòa hoãn xuống, mới cười nói.

“Di nương!” Tào Ngọc Di không tán thành gọi một tiếng.

“Yên tâm đi, di nương hiểu được chừng mực!”

Tào Ngọc Di bất đắc dĩ cười khẽ, chuyển qua bên cạnh Chu thị ngồi xuống.

“Tử nhi ngoan, Lão thái gia và Lão gia thăng quan, bậu cửa của con cũng cao thêm một chút, con vừa được nuôi lớn bên cạnh phu nhân, vừa được Vu ma ma dạy bảo, tương lai cho dù là thứ xuất, cũng không sợ không tìm được một nhà tốt.” Chu thị thao thao nói.

Tào Ngọc Di an tĩnh nghe, chỉ thỉnh thoảng đáp lại một hai tiếng, thế sự khó lường, bây giờ nhìn tình thế thật tốt, nhưng sau này khó có thể nói, trong lòng tuy rằng không cho là đúng, nhưng trên mặt vẫn dần xuống tính tình, bất kể như thế nào, Chu thị đều là có lòng tốt.

Chu thị nói một mạch như thế, tự mình hài lòng đứng lên.

Tào Ngọc Di đứng lên đưa Chu thị đến cửa, đưa mắt nhìn Chu thị vội vã đến bên ngoài phòng Đại phu nhân đứng chờ.

“Tử tiểu thư, ngoài cửa gió lớn!” Vương ma ma cầm một cái áo choàng lông chuột tới đây, đắp lên trên người Tào Ngọc Di, nhẹ giọng nói.

“Uhm, chúng ta đi vào thôi!” Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, theo ý của Vương ma ma, đi vào phòng, “Ma ma, lưu ý bà tử thô sử trong phủ, lựa vài người có năng lực ra ngoài.”

Wương ma ma vừa gạt đầu đáp lời, vừa thừa lại chuyện trong ngoài phòng cho Tào Ngọc Di nghe.

Mới đây, trong phủ từ trên xuống dưới là một mảnh vui mừng, không ngờ, Lão phu nhân ở nơi này lại đột nhiên ngất xỉu.

“Mau, để cho người đi mời Lão thái gia và Đại lão gia trở về.” Đại phu nhân đứng ở cửa nghiêm nghị phân phó nói, “Tam đệ, người cỡi ngựa đi mời thái y tới đây.”

“Mẫu thân, mẫu thân.” Tam phu nhân nằm ở trước giường Lão phu nhân kêu khóc.

Trên mặt Lão phu nhân một mảnh xanh trắng, trong cổ họng vang lên tiếng “Ồ ồ”, nhìn vào thì biết hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Tào Ngọc Di nhận được tin, cùng với Tào Ngọc Dao từ chỗ học vội vã chạy tới, được bà tử Đại phu nhân an bài dẫn tới nhà kẻ bên cạnh chờ.

“Tam lão gia trở lại.”

“Thái y đâu?” Đại phu nhân cao giọng hỏi.

“Tới rồi, tới rồi.”

“Mau mời đi vào!”

Sau một hồi nhốn nháo hỗn loạn, thái y tới thì châm, Lão phu nhân đã nôn được đàm trong cổ họng ra ngoài, rốt cuộc cũng thở ra được một hơi.

“Ngô thái y, tình hình như thế nào?” Lão thái gia từ trên lưng ngựa lật xuống, tiện tay ném roi ngựa vào trong tay bà tử nghênh đón, mở miệng hỏi.

“A, thỉnh an Lão Tước gia, Lão phu nhân.” Thái y kia chân chò một chút.

“Chúng ta đổi chỗ khác nói!” Lão thái gia hiểu ý nói.

“Lão thái gia, Ngô thái y, bên này mời!” Đại phu nhân ra đón nói.

Lão thái gia gạt đầu rồi vuốt cằm, dùng tay ra dấu mời, để cho thái y đi trước.

Ngô thái y ôm quyền, bước nhanh tới.

“Lão phu nhân lúc còn trẻ tổn hại trụ cột bên trong.”

Chờ tiễn thái y đi rồi, Lão thái gia và Đại lão gia ở trong thư phòng dùng trà.

“Gửi cho Nhị đệ con một phong thơ, chuẩn bị có đại tang!” Lão thái gia cau mày phân phó nói.

“Dạ, nhi tử biết !” Đại lão gia buông mí mắt xuống đáp.

“Con thích văn ghét võ không quan trọng, Tào gia cũng là dựa vào quân công khởi xướng, Tiểu Lục lão gia từ ta mang đi, thân tỷ tỷ và ca ca kia của nó, con chiếu cố một chút, tránh quay đầu lại lại dây dưa không rõ.” Lão thái gia gõ gõ lên mặt bàn giống như thuận miệng nói.

Đại lão gia thu lại vẻ mặt, xóc tay áo đứng lên, “Phụ thân yên tâm, nhi tử sẽ ghi nhớ ở trong lòng !”

“Ừ, con đi an bài đi, chờ mẫu thân con tỉnh, để cho bà ấy nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ta qua dùng cơm!” Lão thái gia chấp tay sau lưng đứng lên.

“Dạ” Đại lão gia tiến lên mấy bước, giúp Lão thái gia đẩy cửa ra.

Hai lão tướng canh giữ ở cách đó không xa vừa thấy Lão thái gia ra cửa, lập tức tiến lên đón, ba người vừa nói chuyện, vừa bước nhanh đi ra ngoài.

Đại lão gia lau mồ hôi rịn trên trán, vung tay áo rộng thùng thình, đi về phía viện của Lão phu nhân.

“Lão gia!” Một bà tử dìu Đại phu nhân ra đón.

“Mẫu thân như thế nào?” Đại lão gia giang hai cánh tay, Tây Liễu không biết từ đâu nhí chui ra, tranh việc giúp Đại lão gia cởi áo ngoài.

“Mẫu thân mới vừa tỉnh một lần, sau khi dùng thuốc, đã nghỉ ngơi!” Đại phu nhân hành lễ một cái đáp.

“Ừm!” Đại lão gia được Tây Liễu phục vụ thoải mái đáp một tiếng.

“Lão gia, Nhị tỷ nhi và mấy tỷ muội chúng nó đều ở bên đây, gần đây người bận rộn, năm sau Nhị tỷ nhi sẽ phải ra cửa, nếu không bảo mấy tỷ nhi tới đây ngồi một chút?” Đại phu nhân nắm chặt khăn đề nghị.

“Ừ.” Đại lão gia nhận lấy chén trà Tây Liễu đưa tới, gật đầu một cái.

Lập tức có hai bà tử cơ trí đi ra ngoài.

“Thỉnh an phụ thân, thỉnh an mẫu thân!”

“Tất cả đứng lên đi, tới đây ngồi!” Đại lão gia tránh Tây Liễu mè nheo, bày ra dáng vẻ nghiêm túc.

Đại phu nhân dùng ánh mắt ra hiệu, hai bà tử tiến lên trước không để lại dấu vết chen đẩy Tây Liễu đi ra ngoài.

Trong phòng bếp dâng điểm tâm tới đây, Đại phu nhân tự mình nhận lấy, một đĩa nối tiếp một đĩa bày ra xong, lại vì Đại lão gia gấp mấy miếng điểm tâm mới, “Lão gia, người nếm thử cái này một chút đi, nghe nói là trù phòng có một sư phó phía nam mới tới.”

“Nàng cũng ngồi đi, những thứ này để cho bọn nha đầu tới làm là được!” Đại lão gia thản nhiên nói.

“Dạ!” Đại phu nhân gật đầu một cái, ngồi xuống dưới tay của Đại lão gia.

Thường ngày Đại lão gia rất ít quan tâm tới các nữ nhi, đối với mấy nữ tử hỏi được nhiều nhất chính là việc học, còn mấy nữ nhi mỗi lần gặp mặt cũng chỉ hỏi mấy câu bình thường rồi thôi, ngay cả Tào Ngọc Nga bởi vì là đứa con đầu tiên, Đại lão gia cũng chỉ ôm qua mấy lần.

Hiện tại, tất cả mọi người ngồi xuống ăn điểm tâm, cũng theo thường lệ hỏi mấy câu, chỉ chốc lát sau không khí liền nhạt nhẽo.

May mắn lúc này có nha đầu báo lại, Tam lão gia và Tam phu nhân cũng đã tới.

Đại lão gia liền cùng Tam lão gia thấp giọng thương lượng chuyện.

Không biết Tào Ngọc Linh từ đâu lấy ra một cái hà bao nhỏ, ti mi ngồi thêu.

“Tam tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ, nói cho muội nghe một chút chuyện đi học đi!” Tào Ngọc Hà khẽ nói.

Tào Ngọc Dao hớn hỏ đáp lại, nhanh nhẹn nói lên, phần lớn là chuyện lý thú của nàng ta và Tào Ngọc Linh cùng nhau chơi đùa lúc nhỏ.

Tào Ngọc Di chỉ thỉnh thoảng phụ họa mấy câu, đại đa số thời gian đều bảo trì tình trạng lắng nghe.

Một đại gia đình một mực ở trong nhà kề bên viện của Lão phu nhân canh giữ hơn một canh giờ, cho đến khi Lão phu nhân tỉnh, mới đi đến chính phòng.

“Mẫu thân, người cảm thấy như thế nào?” Đại lão gia quỳ gối bên giường hỏi.

“Uhm, Lão thái gia đầu?” Con mắt của Lão phu nhân dạo qua một vòng, khàn giọng hỏi.

“Vừa rồi Phụ thân có chạy về một chuyến, chờ người ngủ lại mới đi, trước khi đi nói buổi tối sẽ qua dùng cơm!” Đại lão gia vội vàng lên tiếng.

“Ừ!” Lão phu nhân hài lòng nhắm mắt lại.

“Mẫu thân người nghỉ ngơi cho khỏe, thái y nói người đây là tối hôm qua bị lạnh, ráng tỉnh dưỡng mấy ngày sẽ không có chuyện gì!” Đại lão gia nhẹ giọng nói.

“Ừ, các người đều lui xuống đi, Lão Tam lưu lại theo ta một lát!” Lão phu nhân thở nhẹ nói.

“Dạ!” Đại lão gia vịn mép giường đứng lên, kêu tất cả mọi người khề lui ra ngoài.

Buổi tối, Lão thái gia dùng cơm ở viện Lão phu nhân, ngủ lại một đêm, cũng không biết nói với Lão phu nhân cái gì, ngày hôm sau mặc dù Lão phu nhân vẫn còn bộ dạng bệnh thoi thóp, nhưng tinh thần lại tốt lên, còn Lão thái gia thì lại thu dọn đồ đạc từ trong viện Lão phu nhân mang đi ra ngoài.

Chờ Lão phu nhân tịnh dưỡng đến khi có thể xuống giường đi vài bước, thì đã cuối năm.

Tôn gia – nhà mẹ của Đại phu nhân gửi thư tới, năm nay Tôn Đại lão gia phải về kinh tự chúc (bình xếp thứ bậc), chuẩn bị ở kinh thành mừng năm mới, thuận tiện vì Tôn Trạch Văn đang ở kinh thành cầu học xem xét nhà thích hợp.

Đương nhiên Đại phu nhân vui không tả xiết, đã sớm sai người đi qua nhà cũ của Tôn gia dọn dẹp, cũng ngầm bắt đầu thu gom tin tức của những cô nương thích hợp, Đại thiếu gia Tào Vũ Tĩnh nhỏ hơn Tào Ngọc Dao một tuổi, cũng là thời điểm bắt đầu chuẩn bị.

“Ô, năm nay thế nào không thấy muội làm đồ chơi nhỏ? Chẳng lẽ đã thật sự trưởng thành!” Tôn Trạch Văn lười nhát tựa vào trên giường, nhếch khóe miệng nói.

Tào Ngọc Di là chủ nhà ngược lại lại bị đẩy đến trên ghế bên cạnh, ngồi ở một bên, “Biểu ca nói đùa, một năm không gặp, dĩ nhiên là biểu muội đã trưởng thành!”

“Phụt ——” Tôn Trạch Văn giống như là nghe được chuyện cười gì đó, bật cười, tiện tay cầm một cái gối đệm chơi đùa ở trên tay.

Tầm mắt của Tào Ngọc Di dừng lại ở trên khuôn mặt tươi cười trên cái gối đệm đơn giản kia, đó là đoạn thời gian trước cùng Vu ma ma học quy củ, tâm huyết dâng trào dựa theo kiểu dáng còn nhớ trong đầu đã từng thấy trong tủ kính bày hàng ở thế giới kia, một chấm một tuyến tự mình may ra, vài nét bút đơn giản, liền vẽ ra một cái mặt trẻ con đang cười, bên trong nhét vài mềm dày hơn so với gối đệm bình thường, trong ngày thường, không có việc gì ôm ở trên tay, ảm áp thoải mái không nói, nhìn khuôn mặt tươi cười kia, tâm tình cũng bất giác vui hơn.

Tôn Trạch Văn chú ý tới tầm mắt của Tào Ngọc Di, cũng cúi đầu nhìn kỹ cái gối đệm trong tay kia, khóe miệng lại nhếch lên, cố ý kéo cái gối đệm ở trong tay thành những hình dạng khác nhau.

“Biểu thiếu gia, Từ tiểu thư, Đại phu nhân phái nô tỳ tới đây mời hai vị sang dùng cơm!”

“Biểu muội, mời!” Tôn Trạch Văn giống như một con cá nhảy lên, giả vờ giả vịt ôm quyền, trong tay còn cầm cái gối đệm kia.

Tào Ngọc Di mặc niệm mấy lần ở trong lòng, không cần so đo với thiếu niên thời kỳ phản nghịch, không cần so đo với thiếu niên thời kỳ phản nghịch.

Tôn Trạch Văn đưa cái gối đệm vào trong tay gã sai vặt bên cạnh, bước nhanh ra ngoài.

Gã sai vặt kia vội vàng ôm lấy cái gối đi theo.

“Biểu ca, huynh mới vừa đi đâu vậy? Hại muội tìm cả buổi!” Ở bên ngoài phòng Đại phu nhân, Tào Ngọc Dao chào đón cười tươi như hoa sáng giọng.

Tào Ngọc Di không để lại dấu vết thả chậm bước chân, kéo ra khoảng cách với hai người đó.

Tôn Trạch Văn khề cười đáp câu gì đó.

Tào Ngọc Dao che miệng, khoa trương “Khanh khách” cười lên.

Tào Ngọc Dao cũng đã đến tuổi làm mai, chỉ có điều ở trước nàng ta có Tào Ngọc Linh, sau lại có Đại thiếu gia Tào Vũ Tĩnh, Đại phu nhân không tìm lấy có cũng có thể trực tiếp xem nhẹ hôn sự của Tào Ngọc Dao, khó trách Trần thị và Tào Ngọc Dao gấp gấp muốn bốc lửa. Tào Ngọc Di suy nghĩ lung tung, đi theo Tôn Trạch Văn và Tào Ngọc Dao vào phòng Đại phu nhân.

Buổi tối, viện của Tào Ngọc Dao.

Một nha đầu đỡ Trần thị đi vào.

“Di nương, tại sao người lại tới đây? Có chuyện gì sai người tới đây nói một tiếng là được!” Tào Ngọc Dao mặt ủ mày chau dùng kim may đâm lung tung trên tấm vải gấm, Trần thị đi vào cũng không thấy xê dịch một cái.

“Tỷ nhi của ta, con như vậy bảo di nương làm sao yên tâm được đây!” Trần thị bước nhanh đi tới, đứng ở sau lưng Tào Ngọc Dao nói.

“Thì thế nào?” Tào Ngọc Dao bắt mẫn hỏi.

“Tỷ nhi ngoan, con không nên đi trêu chọc Biểu thiếu gia.” Trần thị tận tình khuyên bảo.

“Bịch!” Tào Ngọc Dao vỗ mạnh lên chiếc kỷ trà một cái, trầm mặt nói, “Người có biện pháp gì? Chẳng lẽ để cho ta giống như Đại tỷ tỷ vậy, đến lúc đó vội vàng vàng gả cho một thứ tử không có tiền đồ à? Trên dưới môi người nói thật là dễ nghe, cả ngày cũng chỉ biết dụ dỗ phụ thân và mẫu thân vui vẻ, cũng không thấy chuyện có tiền triển gì! Chẳng lẽ người cho rằng lại có con, nữ nhi ta đây gả đi ra ngoài cũng không cần phải chú ý đến! Hừ, còn không biết cái thứ trong bụng người kia là loại gì đấy.”

“Con, con.” Trần thị tức giận đến đôi môi phát run, nửa ngày cũng nói không ra một câu đầy đủ.

“Di nương sợ mẫu thân như vậy, sau này vẫn nên ít đến chỗ ta đây, tránh để mẫu thân chộp được nhược điểm, người bây giờ cứ ở nằm trên giường dưỡng thai đi!” Tào Ngọc Dao mặt vô biểu tình nói.

Trần thị run rẩy ra cửa, dùng khăn che miệng, “Ô ô” khóc lên.

“Di nãi nãi? Ngải làm sao vậy? Cần thận thân thể!” Nhị đẳng nha đầu Vũ Nhi của Trần thị tới nghênh đón lo lắng hỏi.

Trần thị lắc đầu một cái, khẽ đặt tay ở trên bụng đã rất rõ ràng của mình, từ từ thu nước mắt, “Chúng ta trở về đi thôi, chỉ khi.”

Câu nói kế tiếp Vũ Nhi cũng không còn nghe rõ, nhưng thông minh không hỏi đến, đỡ Trần thị ra khỏi viện của Tào Ngọc Dao.

Từ sau khi Trần thị được chẩn ra có thai, không cần Đại lão gia lên tiếng, Đại phu nhân liền tìm cái tiểu viện cho Trần thị, để cho Trần thị từ trong viện Lý thị phân ra ngoài, bởi vì đại phu nói thai này có chút nguy hiểm, Đại phu nhân đã sớm miễn quy củ cho Trần thị.

Bởi vì Lão phu nhân bệnh, cuối cùng hôn sự của Tào Ngọc Dao cũng nhanh định xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Có đại tang

Cuối năm nay, bởi vì Tôn gia trở về kinh thành, Đại phu nhân dồn phần lớn tinh lực vào chuyện đó, Tào Ngọc Di qua tuổi mới vô cùng thư thái, mỗi ngày luyện chữ một chút, xem sách một chút, đi chỗ Chu thị trò chuyện cùng Tào Vũ Đình một chút, đi dạo lung tung ở trong viện một chút, gần như đều quên thời gian trôi qua.

Trần gia định thân với Tào Ngọc Dao cũng là một Huyện thừa thế tập tước vị, hơn nữa định thân là trưởng tử Trần gia, như thế đương nhiên là Tào Ngọc Dao ngàn ung vạn ung, qua năm liền cả ngày tránh ở trong phòng thêu giá trang (đờ cưới).

“Sau khi Tam tiểu thư gả đi, sợ là qua mấy năm chính là Hầu tước phu nhân!”

Sau khi Tào Ngọc Di nghe Vương ma ma nói như vậy, ở trong lòng giễu cợt một chút, từ trước đến nay Đại phu nhân chưa bao giờ có lòng tốt đối với mấy thứ tử thứ nữ như vậy.

Hiện tại đi học chỉ còn lại Tào Ngọc Di cùng với người mới vừa vào học là Tào Ngọc Hà, mấy năm nay mấy sư phó cũng vẫn không thay đổi, thứ trưởng nữ gần như chưa từng lộ diện của Tam phòng kia cũng đã bốn năm tuổi, xem chừng sang năm cũng đến học.

Thân thể Lão phu nhân ngày càng sa sút, hiện tại đã rất ít ra khỏi phòng, ngay cả Tam phu nhân trước kia cả ngày ở trước gót chân pha trò cũng ít gặp, với quy củ càng ngày càng hà khắc, Đại lão gia, Tam lão gia nếu không có chuyện quan trọng, sớm chiều phụng dưỡng mỗi ngày cũng giám đi, lại càng không nói tới các tiểu bối và Đại phu nhân, Tam phu nhân rồi, bất quá những thứ này đối với Tào Ngọc Di cũng không ảnh hưởng nhiều lắm.

Tào Ngọc Linh tháng mười xuất giá, tháng mười một chính là Tào Ngọc Dao rồi, lúc đó Tào Ngọc Dao cũng không có làm lễ cập kê, nhưng khi đó mất thấy Lão phu nhân đã không kéo được bao lâu, nên chỉ có thể vội vã làm xong hôn sự.

Quả nhiên, Lão phu nhân vào tháng chạp qua đời, một nhà Nhị lão gia nhận được tin, đã sớm bắt đầu trở về, coi như là thấy mặt Lão phu nhân lần cuối cùng.

“Những đồ trang sức, đồ chơi nhỏ kia, ta phân cho các người, ta đã để cho người sắp xếp từng hộp.” Lão phu nhân ngồi đoan chính, sửa sang thật chỉnh tề, toàn thân mặc chính trang hoa lệ, từng việc từng việc giao phó, “Còn dư lại những thứ kia đều là dạng cũ, các người cũng không dùng được, sẽ để lại cho lão bà từ ta đây mang tới phía dưới dùng đi!”

Lập tức có mấy lão ma ma và mấy đại nha đầu vể mặt bi thương bung mấy cái hộp ra ngoài, khom người đi tới trước mặt các chủ tử, ngay cả thứ nữ mới sinh chưa được một tuổi của Tam phòng cũng có một phần.

Tào Ngọc Di học bộ dạng của Đại phu nhân sau khi nhận cái hộp liền đưa cho Vương ma ma sau lưng, đi theo mọi người cùng nhau dập đầu cho Lão phu nhân.

“Đại tỷ nhi, Nhị tỷ nhi, Tam tỷ nhi xuất giá ta cho thêm hai ngàn lượng bạc giá trang, các tỷ nhi còn lại cũng đều một dạng.” Lão phu nhân thờ dốc một hơi tiếp tục nói, “Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam tất cả cầm năm ngàn lượng đi chi tiêu, còn có người trong phòng này của ta, dầu gì cũng đi theo ta đã lâu, nếu muốn lưu lại, mỗi người cầm hai mươi lượng, nhà Lão Đại, người sắp xếp cho bọn họ thật tốt, nếu muốn đi, mỗi người năm mươi lượng, sau khi rời khỏi đây cũng đủ làm chút sinh ý nhỏ hoặc là mua vài mẫu đất cần.”

“Dạ, mẫu thân yên tâm!” Đại phu nhân vội vàng đáp ứng.

Trong phòng vang lên tiếng nức nở nghẹn ngào, chính là mấy nha đầu không lớn không nhỏ khóc.

Xem ra Lão phu nhân đã sớm sắp xếp xong xuôi, trước tiên mấy lão ma ma bung mấy cái túi đựng bạc nhỏ ra ngoài đặt ở trên án kỷ, để Đại lão gia ở tại chỗ phân bạc vào trong tay từng chủ tử, Tào Ngọc Dao dập đầu một cái, nhận lấy một hộp nước son nhỏ, bên trong chắc là ngân phiếu rồi, mấy thứ nữ còn nhỏ tuổi của Nhị phòng và Tam phòng thì đều giao cho di nương của các nàng.

Kế tiếp, Lão phu nhân lại phân vải vóc, đồ vật tạp nham bài biện trong phòng. . . , nhìn thấy thì tinh thần không khá hơn gì.

“Về phần mấy gian cửa hàng và thôn trang hồi môn của ta, không phải là lão bà ta thiên vị, Lão Đại, Lão Nhị đều có tiền đồ, duy chỉ có con khi Lão Tam, lão bà ta rất là không yên lòng, những thứ sinh nhai này liền cho Lão Tam, lão bà từ ta đi cũng yên ổn một chút.”

“Mẫu thân, là nhi tử bất hiếu!” Tam lão gia khóc ngất trên mặt đất.

“Lão thái gia trở lại, Lão thái gia trở lại!”

Mọi người nhanh chóng nhường ra một con đường, Lão thái gia sai bước đi tới.

“Lão gia, người đã về rồi!” Khóe miệng Lão phu nhân lộ ra một nụ cười, sắc đỏ thắm không bình thường trên mặt từ từ tiêu tán.

“Cái này là ta tự mình chọn ở trong cửa hàng nữ trang, bà có thích không? Không phải bà vẫn luôn tức giận ta chưa từng mua đồ cho bà sao?” Lão thái gia móc một cái vòng tay gỗ đàn hương từ trong lòng ngực ra, đưa tới.

“Thích, thích.” Khóe mắt Lão phu nhân dâng lên nước mắt.

Một lão ma ma bên cạnh nâng hai tay cầm lấy vòng tay đeo lên giúp Lão phu nhân.

“Bà còn có tâm nguyện gì không?” Lão thái gia trầm giọng hỏi.

“Không có nữa, không có nữa.” Lão phu nhân nhắm mắt lại, đầu từ từ buông xuống.

“Lão phu nhân!”

Không biết ai gọi một tiếng, trong phòng lập tức vang lên tiếng kêu khóc.

Mặc kệ người chung quanh là thật tâm hay là giả ý, dưới bầu không khí này, ngay cả Tào Ngọc Di không có bi thương như vậy, nhưng nước mắt cũng vẫn không ngừng lại được.

Lão thái gia chỉ chạy về ở ba ngày, chờ chôn cất Lão phu nhân xong, liền lại vội vã rời đi.

Đương Kim Thánh Thượng bắt đầu trọng dụng một nhóm lão tướng, trừ tính hơn nửa năm, bắt đầu chinh chiến đối với tộc người du mục thịnh thoàng quấy rầy biên cảnh, Lão thái gia là một trong những người dẫn đầu, dĩ nhiên là không thể rời khỏi chiến trường.

Ở chỗ này, sau khi phụ mẫu qua đời, người làm con có đảm nhiệm chức quan phải tạm rời cương vị công tác trở về nhà, theo như lễ chế để tang hai mươi bảy tháng, tục xưng ba năm, trong thời gian đó không được làm chuyện cưới gả, không được tham dự cát khánh chi diễm. Nếu giấu mà không báo, sau khi bị phát hiện, trừng phạt rất là nghiêm khắc, cả đời cũng không thể có ngày cất đầu dậy được.

Mặc dù một nhà Nhị phòng trở lại, nhưng bởi vì đang trong tang kỳ của Lão phu nhân, trong phủ tạm thời đều bình an vô sự.

Tây Liễu, Như Lộ, Vương thị cùng hai thiếp thất Nhị phòng, một thiếp thất Tam phòng đều có thai, Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia giống như là nghĩ trước khi tức trực bên linh cữu của Lão phu nhân, nên phải tận hứng trước cho đã.

Bát thiếu gia nhĩ tử của Vương thị từ sau khi bị trúng độc về sau, cũng rất ít xuất hiện ở trước mặt mọi người, được Vương thị cẩn thận nuôi trong phòng, nghe nói có nhiều lần cũng suýt nữa không còn, vì thế Đại lão gia còn cố ý len lén cho Vương thị một cửa hàng nhỏ bỏ khuyết.

Đại phu nhân cảm danh thiếp của các cô nương đã thu gom trước đó, cùng Phương ma ma ở trong phòng thương lượng.

“Phu nhân chọn ra đương nhiên đều là tốt, nô tỳ thấy vẫn nên tìm Đại lão gia thương lượng một chút, nhà mẹ Đại thiếu phu nhân tương lai này cũng không thể liên lụy đến tiền trình của Đại thiếu gia!” Phương ma ma mỉm cười đề nghị.

“Ma ma nói thật là có lý!” Đại phu nhân gật đầu cười.

Sau khi Lão phu nhân mất, thì hậu viện này Đại phu nhân lớn nhất, khó trách tâm tình của Đại phu nhân rất tốt.

“Phu nhân, phu nhân, không xong, không xong.”

“Cái gì không xong? Ta đang tốt lành ngồi ở đây đây!” Đại phu nhân không vui quát lên.

“Phu nhân, van cầu ngài cứu cứu cô nương chúng nô tỳ đi!” Tiểu nha đầu kia tức khắc quỳ xuống trước cửa phòng Đại phu nhân.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân nghiêm nghị hỏi.

“Phu nhân, sáng hôm nay cô nương chúng nô tỳ đứng lên liền. Hiện giờ đã thấy đỏ.” Tiểu nha đầu kia kinh hoàng nói.

Sau khi Tây Liễu và Như Lộ cùng Đại lão gia viên phòng, mỗi người được phân cho hai tiểu nha đầu, trong viện kia cũng phải cho hai bà tử thô sử.

“Vậy người còn không trở về hầu hạ cô nương các người cho thật tốt!” Đại phu nhân cao giọng mắng.

Tiểu nha đầu kia dường như cũng không hiểu chuyện cho lắm, bị Đại phu nhân quát một tiếng, ngơ ngác rồi hành lễ cáo lui.

Đợi buổi tối, trong phủ liền truyền ra, Tây Liễu sảy thai, sau này cũng không thể mang thai nữa, người coi như là bị phế, cũng may còn lượm một cái mạng trở lại.

Đại lão gia và Nhị lão gia, Tam lão gia cùng đi giữ đạo hiếu cho Lão phu nhân rồi, Tây Liễu có thể nói là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng thừa.

Ở bên ngoài Đại phu nhân nói là Tây Liễu bởi vì Lão phu nhân qua đời, bi thương quá độ dẫn đến sảy thai, bảo là Tây Liễu muốn hiếu tâm trọn vẹn, nên để cho Tây Liễu đi vào am niệm Phật cho Lão phu nhân.

Lúc Tào Ngọc Di nghe được tin tức, Tây Liễu đã bị đưa đi, cho nên ngay cả để cho nàng ta điều dưỡng thân thể cũng chưa từng.

Ngược lại Như Lộ thuận lợi sinh được một nữ nhi, bất quá, Đại phu nhân mượn tang kỳ Lão phu nhân, hoàn toàn không có ý sĩ phòng (nâng lên làm thiếp) cho Như Lộ, đáng thương cho tiểu nữ hài Như Lộ sinh ra, không nói người hầu hạ, ngay cả bà vú cũng không có mời, Như Lộ chỉ có thể tự mình nuôi nấng con, mỗi ngày còn phải đi đến chỗ Đại phu nhân lập quy củ.

“Di nãi nãi!” Vân ma ma bà tử bồi giá của Vương thị nhẹ nhàng đi tới kêu lên.

Thai này của Vương thị cũng là một nữ nhi, chỉ cùng nữ nhi kia của Như Lộ xê xích nhau hai ba ngày.

“Đồ đã đưa qua!” Vương thị vừa cầm tay dạy Bát thiếu gia viết chữ, vừa nói.

“Bẩm di nãi nãi, đưa qua, đáng thương, nhìn vào trong phòng ngay cả một người cũng không có, chỉ có một mình tiểu nha đầu an nhàn chơi đùa ở bên ngoài, aiz!” Vân ma ma nói lên miên.

“Cho dù như thế, ma ma cũng phải cẩn thận chút, hiện tại người ở trên kia làm việc là càng ngày càng ác độc.” Vương thị nhẹ giọng dặn dò, cũng không tránh né Bát thiếu gia mới ba tuổi.

“Di nãi nãi dạy phải, nô tỳ hiểu rồi!” Vân ma ma khom người đáp.

“Di nương, chữ này đọc thế nào ạ?” Bát thiếu gia nhỏ giọng hỏi.

Vương thị cúi đầu ôn nhu đáp.

“Di nãi nãi, nửa canh giờ rồi!” Một tiểu nha đầu ở bên ngoài giong thanh nhắc nhở.

“Biết rồi!” Vương thị cất giọng đáp lại.

Bát thiếu gia thuần thực đặt bút lông nhỏ xuống, tự mình nhảy xuống ghế.

“Ồi chao, tiểu tử tông của ta, ngài đi chậm một chút, nếu không sẽ bị ngã.” Vân ma ma cuống quýt tiến lên bảo vệ Bát thiếu gia.

So với Vương thị các nàng nom nóp lo sợ, thì Đại phu nhân lại xuân phong đắc ý, một mực dựa theo tâm ý của mình vì Đại thiếu gia tìm kiếm nhà thích hợp.

“Mẫu thân, con còn nhỏ, huống chi ‘ đại trưởng phu có gì lo lắng không có thể từ ’, đương nhiên là con muốn lấy được công danh trước rồi sau đó mới suy tính chuyện thành gia!” Đại thiếu gia ngẩng đầu ưỡn ngực nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân lòng tràn đầy vui sướng nói, “Con của ta, con nói rất có lý, chẳng qua là những chuyện này, các con không hiểu, cô nương gia cũng không phải chỉ ở mãi trong nhà, lớn lên, đương nhiên phải bắt đầu xem tướng sớm một chút”

“Mẫu thân.” Tào Vũ Tĩnh do dự kêu lên.

“Con của ta, có lời gì mà hai mẫu tử chúng ta vẫn không thể nói?” Đại phu nhân mỉm cười hỏi.

“Mẫu thân, con, con muốn biết.” Tào Vũ Tĩnh thấp giọng nói.

Đại phu nhân cũng không nhịn được nữa bật cười, ngoắc tay để cho Phương ma ma kề sát tới, nhẹ giọng phân phó mấy câu.

Phương ma ma vội vã đi xuống cầm một chồng danh thiếp tới đây, đưa cho Tào Vũ Tĩnh.

Trên mặt Tào Vũ Tĩnh ửng đỏ lên, nhanh chóng lật xem một lần.

“Được rồi, được rồi, con mau trở về đi thôi, tránh để phụ thân con chờ nóng lòng!” Đại phu nhân thấy thế, càng cười nhiều hơn.

Tào Vũ Tĩnh hành lễ một cái, bước nhanh ra khỏi phòng, ở chỗ Đại phu nhân không nhìn thấy, trên mặt lộ ra thất vọng dày đặc.

Hai người Đại phu nhân và Phương ma ma ở trong phòng không biết lại nói cái gì, phát ra tiếng cười sang sảng.

“Đại ca, ca phải đi ạ?” Tào Ngọc Hà dẫn theo hai tiểu nha đầu, đúng lúc gặp phải Tào Vũ Tĩnh ở cửa chính viện.

“A, Thất muội muội, muội muốn thứ gì, lần sau đại ca trở lại mang về cho muội!” Tào Vũ Tĩnh ngồi xổm xuống, ôn hòa nói.

“Cám ơn đại ca, mứt quả lần trước ăn rất ngon, muội còn muốn ăn!” Tào Ngọc Hà cười híp mắt đáp, cũng không cùng người đại ca này khách khí.

Tào Vũ Tĩnh gật đầu một cái, cười sờ sờ tóc của Tào Ngọc Hà, bước nhanh đi ra ngoài.

“Đại phu nhân, Thất tiểu thư tới!” Tiểu nha đầu cất giọng thông báo.

“Còn không mau mời người vào!” Đại phu nhân đưa danh thiếp cho Phương ma ma, ý bảo bà ta cất vào.

“Mẫu thân!” Tào Ngọc Hà gọi một tiếng, bước nhanh tới.

“Tỷ nhi ngoan của ta, đi vội như vậy làm cái gì?”

“Mẫu thân, nữ nhi mới vừa gặp Đại ca ca, sao bộ dạng Đại ca ca giống như mất hứng vậy đó?” Tào Ngọc Hà tò mò hỏi.

“Ha ha, ôi chao, đại ca con làm sao mà mất hứng cơ chứ.” Đại phu nhân cười phá lên.

Tào Ngọc Hà khẽ nhún mày, hiển nhiên có chút không vừa ý đối với câu trả lời này của Đại phu nhân.

“Thất tỷ nhi của chúng ta còn nhỏ, chuyện này nhá, con trưởng thành sẽ hiểu!” Đại phu nhân ôm Tào Ngọc Hà thương yêu nói.

“Uhm” Tào Ngọc Hà nhún cái mũi nhỏ, “Đúng rồi, mẫu thân, hôm nay con thấy tiểu muội muội rồi, tại sao người không có an bài người phục vụ tiểu muội muội? Như vậy phụ thân sẽ mất hứng!”

“Con ở chỗ nào nghe được lời này, chuyện như vậy mẫu thân tự có chừng mực.” Đại phu nhân thu lại nụ cười nói.

Tào Ngọc Hà có mấy phần kiến thức, rốt cuộc là còn nhỏ, thấy bộ dạng Đại phu nhân có dự tính trước, liền không tiếp tục đề tài này nữa, chuyển sang nói đến chuyện đi học.

Đại phu nhân kiên nhẫn nói chuyện cùng Tào Ngọc Hà, đến lúc có bà tử quản sự đi vào thưa chuyện mới dừng lại.

Đại lão gia, Nhị lão gia, Tam lão gia canh giữ ở bên mộ phần của Lão phu nhân một trăm ngày mới trở về phủ, bắt đầu để tang ở trong phủ.

“Chuyện gì xảy ra? Mẫu thân mới vừa đi, người liền khuấy đến trong phủ không yên có phải không.” Đại lão gia vỗ bàn nổi giận mưng.

“Lão gia, người đây là nói cái gì, thiếp thân đã làm sai điều gì?” Đại phu nhân nắm khăn hỏi.

“Hừ, Tây Liễu là chuyện gì xảy ra? Còn có Liễu Nhi trước kia nữa, đừng tưởng rằng ngươi làm những chuyện xấu xa kia tất cả mọi người đều không biết, chẳng qua là vì thanh danh của Tào gia nên không muốn gây âm ỉ ra thôi” Đại lão gia lạnh lùng tra hỏi.

Trên mặt Đại phu nhân tái đi, “Bịch” một cái quỳ xuống.

“Tự giải quyết cho tốt, đừng tưởng rằng mẫu thân đi, trong phủ này ngươi liền vô pháp vô thiên. . . .” Đại lão gia nói lời ngoan độc xong, vung tay áo, đi đến viện của Vương thị.

Lúc Tây Liễu được đón trở về, đã chỉ còn lại một hơi thở, cuối cùng không qua mùa đông liền lạng yên không tiếng động chết đi.

Trong phủ không thể bày tiệc, Đại phu nhân để cho từ trên xuống dưới trong phủ sửa lại miệng. Như Lộ cứ như vậy ngộ không ra ngộ, khoai không ra khoai được sĩ phòng, rốt cuộc nữ nhi của Như Lộ cũng được danh chính ngôn thuận.

Sau khi Đại lão gia trở lại, Đại phu nhân thu liễm không ít, trong phủ lại trở về yên tĩnh thường ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tranh chấp

Theo tang kỳ Lão phu nhân kết thúc, Đại lão gia, Nhị lão gia bắt đầu tích cực hoạt động ở kinh thành, đảm nhiệm chức vụ một lần nữa, hôn sự của Đại thiếu gia cũng được nhắc lên, bởi vì hiếu tang Lão phu nhân, Đại thiếu gia bị trì hoãn ba năm, hiện tại đã mười tám tuổi rồi, ở chỗ này cũng coi là thanh niên quá lứa chưa thành hôn.

Đại thiếu gia kiên trì muốn lấy công danh trước rồi mới nói tới hôn sự, cuối cùng vì tránh né chuyện này, cho nên tự mình dọn đến thư viện ở.

Đại phu nhân không còn cách nào, muốn Đại lão gia nói vài câu, nhưng không được như ý muốn, vì Đại lão gia trái lại tán thành hành động của Đại thiếu gia, làm Đại phu nhân tức giận muốn ngã ngửa.

“Đi đi gọi gã sai vặt đi theo Đại thiếu gia đến cho ta, ta muốn hỏi xem một chút đây là chuyện gì xảy ra?” Đại phu nhân nảy sinh ác độc phân phó nói.

Đại thiếu gia hành sự như thế, dĩ nhiên là sớm làm cho Đại phu nhân sinh nghi.

“Dạ“. Hai bà tử đáp một tiếng, bước nhanh đi xuống sắp xếp.

Chỉ chớp lát sau rất nhanh một gã sai vặt mười ba mười bốn tuổi, và một người mười lăm mười sáu tuổi khác được dẫn tới đây.

Bên này, Đại lão gia ngoài mặt cự tuyệt Đại phu nhân, sau lưng lại tìm đến thư viện.

“Nói một chút coi là chuyện gì xảy ra?” Đại lão gia thấp giọng hỏi.

“Nhi tử bất hiếu!” Tào Vũ Tĩnh quỳ xuống đáp.

“Ta với mẫu thân con thành thân gần hai mươi năm rồi, với mẫu thân con còn có cái gì mà không hiểu rõ, con cứ nói là được!” Đại lão gia không vui thúc giục.

“Xin phụ thân thứ tội, thứ nhất, nhi tử phát hiện bên cạnh có người mẫu thân cài vào, đây, cái này, nhi tử.”

“Con muốn mượn cơ hội lần này dọn dẹp người bên cạnh?” Đại lão gia cau mày hỏi.

“Dạ!” Tào Vũ Tĩnh thành thật đáp.

“Còn gì nữa không?” Đại lão gia tiếp tục hỏi.

“Dạ, thứ hai nhi tử, nhi tử.” Tào Vũ Tĩnh cúi đầu.

“Con xem trọng tiểu thư nhà nào?” Đại lão gia hiểu rõ hỏi.

“Nhị tiểu thư Hồ gia.”

Hồ gia là tân quý nổi lên sau khi Thánh thượng lên ngôi, Hồ Đại lão gia cũng xuất thân từ khoa khảo, nhưng khác với văn nhân từng bước từng bước gian khổ đi lên hoặc là ăn cả ngã về không, Hồ Đại lão gia dựa vào miệng lưỡi biết ăn nói, rất nhanh ngồi vào chức Đông Các Đại học sĩ Chính Ngũ Phẩm, nhất là biết dỗ Đường Kim Thánh thượng vui vẻ, Thánh thượng thường hay triệu ông ta đi nói chuyện, những năm gần đây, luôn được thánh sủng kéo dài

không suy. Hồ Nhị lão gia cũng là người có khiếu buôn bán, nhờ Hồ Đại lão gia đặc thế, vì Hồ gia kiếm số lượng gia tài đáng kể.Kinh doanh của hai huynh đệ Hồ gia, đã nhảy vọt xâm nhập vào phú quý ở kinh thành.

Đại lão gia trầm tư chốc lát, chấp tay sau lưng đứng lên, “Con đứng lên đi, chuyện như vậy để ta cẩn thận suy nghĩ một chút, con cũng không cần quá mức, tránh hỏng thanh danh.”

“Dạ, nhi tử cần tuân dạy bảo của phụ thân!” Trên mặt Tào Vũ Tĩnh buồn lòng, đứng lên.

Đại lão gia bước nhanh ra khỏi phòng.

Tào Vũ Tĩnh đuổi theo sát, tiễn Đại lão gia ra khỏi thư viện.

Cùng lúc đó Đại phu nhân cũng từ trong miệng hai gã sai vặt kia biết được chuyện Đại thiếu gia nhìn trúng Nhị tiểu thư Hồ gia, giận đến quăng bể một bộ chén trà ngay tại chỗ.

“Các người đi xuống đi, hầu hạ Đại thiếu gia cho tốt!” Phương ma ma tiến lên nửa bước phân phó nói.

“Dạ!” Hai người bị nước trà bắn tung tóe dính cả người, lau cũng không dám lau, cuống quýt dập đầu một cái lui ra ngoài.

“Xin Phu nhân bớt giận!” Phương ma ma lại pha một chén trà tới lần nữa, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Khó trách nói đến hôn sự, lại một mực từ chối, ‘Lệnh của phụ mẫu lời của mai mối’, ở bên ngoài tự đính ước cùng một cô nương gia như vậy thì ra cái gì.” Đại phu nhân vỗ bàn mắng to.

Phương ma ma thấy thế không dám tiến lên khuyên nữa, ngậm miệng đứng ở một bên, từ sau khi chuyện Liễu Nhi thất bại, Phương ma ma ở trước mặt Đại phu nhân không còn tùy ý như trước kia.

Trong lúc Đại phu nhân tức giận không thể phân giải, cuối cùng Tào Vũ Tĩnh cũng thu dọn đồ trở về.

“Hôn sự của Tĩnh nhi chờ sau kết quả lần này của nó hãy nói, chớ quấy rầy đến tâm trạng của nó!” Đại lão gia bỏ lại một câu nói, liến xoay người đến chỗ Trần thị.

Đại phu nhân chỉ giận đến ngực đau nửa ngày, ngay cả cơm tối cũng không dùng.

Lúc Lão phu nhân còn, luôn không thích Đại phu nhân, lại bởi vì coi trọng quy củ, Đại lão gia cũng không dám quá mức can rờ, mỗi tháng luôn có vài ngày nghỉ ở chánh viện, hiện tại thì ngược lại ngay cả vào chánh viện cũng hiếm, điểm này có lẽ Đại phu nhân đã lường trước rồi.

Vốn là Tào Vũ Tĩnh sớm có kết quả từ mấy năm trước, bởi vì tang sự Lão phu nhân tri hoãn ba năm, nhưng cũng không phải là nhân rồi, lần đầu tiên liền một đường vượt qua cửa ải Cử nhân, chỉ chờ năm sau tham gia Thi Viện.

Lúc đi thư viện bế môn (đóng cửa) đọc sách, Tào Vũ Tĩnh tự mình chọn hai gã sai vặt dẫn theo, nói với Đại phu nhân, các sai vặt lớn, có ngoại tâm, hầu hạ để tâm không đủ.

Đại phu nhân chỉ có một nhi tử ruột là Tào Vũ Tĩnh, hạ nhân hầu hạ không chu đáo, thì ai cũng không được, rất nhanh liền đuổi mấy gã sai vặt kia đi ngoại viện.

Như thế, hôn sự của Đại thiếu gia lại chính thức nhắc lên lần nữa.

Đại phu nhân liên tục mời phu nhân tiểu thư mấy nhà tới đây làm khách, ý kia đã rõ ràng.

Không biết Đại lão gia đã tự mình đặt thành hiệp nghị gì với Hồ Đại lão gia, cho nên đồng ý của hôn sự Hồ Nhị tiểu thư này.

Lúc Đại phu nhân nhận được tin, Đại lão gia đã uống đến say khướt mang theo một phần ngày sinh tháng đẻ của Hồ tiểu thư cùng một tín vật trở lại, tiện tay ném ở trước mặt Đại phu nhân, rồi gục đầu ngủ.

“Xin mẫu thân bớt giận, là nhi tử bất hiếu!” Tào Vũ Tĩnh quỳ ngoài cửa phòng Đại phu nhân từ sáng sớm cho đến trưa.

“Đại thiếu gia vẫn còn ở bên ngoài à?” Đại phu nhân nằm nghiêng ở trên giường hỏi.

“Dạ!” Phương ma ma khom người đáp.

Đại phu nhân nghẹn một hơi ở ngực cả buổi không có đi xuống, lại kêu lên “Ôi ôi” ôm ngực nằm xuống.

“Phu nhân, nô tỳ có câu không biết có nên nói hay không?” Lý ma ma tiến lên nửa bước nhẹ giọng nói.

“Nói!” Đại phu nhân hữu khí vô lực ra lệnh.

“Phu nhân người thử nghĩ xem, tiểu thư Hồ gia kia vào cửa, còn không phải là ở dưới tay người lập quy củ, đến lúc đó, người xem trong người nào đó,

để cho Đại thiếu gia thu là được.” Lý ma ma vừa nói, vừa đắc ý liếc Phương ma ma một cái.

Phương ma ma chỉ làm như không biết, cúi đầu đứng ở một bên.

Đương nhiên Đại thái thái cũng biết chuyện đã thành kết cục, chẳng qua là nuốt không trôi con tức này thôi.

“Mời Đại thiếu gia các người đứng lên đi, tìm đại phu xem chân cho Đại thiếu gia một chút, đừng để bệnh căn không dứt!”

“Dạ, nô tỳ đi ngay!” Lý ma ma vui sướng đi ra ngoài.

Một lát sau, hai bà tử đỡ Tào Vũ Tĩnh đi vào.

“Mẫu thân, người đỡ hơn chút nào không?” Tào Vũ Tĩnh quỳ gối dưới đầu giường hỏi.

“Con đứng lên đi! Chỉ một điều, Hồ Nhị tiểu thư kia vào cửa nếu có chỗ nào không quy cũ, cũng đừng trách ta không lưu tình.” Đại phu nhân tựa vào trên nệm êm, lạnh giọng nói, bộ dạng có chỗ nào bị bệnh đâu.

“Mẫu thân dạy phải, nhi tử sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng!” Đại thiếu gia đầy miệng đáp ứng.

Không quá nửa năm, ngày trong phủ giăng đèn kết hoa đã đến.

Hiện tại Chu thị bắt đầu cả ngày quan tâm đến hôn sự của Tào Ngọc Di, nửa đêm cũng không có ý định đi góp phần tham gia hôn sự náo nhiệt của Đại thiếu gia.

“Hiện tại Đại tỷ con tốt lắm, năm trước phân gia ra ngoài sống, chỉ là gia sản ít một chút, nàng có nhi có nữ, trong phủ cũng là nàng tự mình đương gia, chỉ có điều Đại cô gia không có tiền đồ một chút, cuộc sống cũng coi như là trôi qua thông thuận, Nhị tỷ con thì không cần phải nói rồi, đương nhiên Đại phu nhân tìm cho nàng nhà trong sạch, chỉ là thai đầu là nữ nhi, thai thứ hai này không chừng chính là nhi tử rồi, huống hồ nàng còn trẻ, có rất nhiều cơ hội, chờ Triệu Lão phu nhân đi rồi, trong phủ kia còn không phải là nàng định đoạt.” Chu thị lại thao thao nói, “Cũng không cầu xin con có thể trôi chảy như Nhị tiểu thư, nhưng đừng giống như Tam tiểu thư là tốt rồi, hừ, làm người còn chưa biết đâu, người trước phong quang có ích lợi gì, Tam cô gia là một người không có tiền đồ không nói, Trần lão phu nhân còn trái một bên phải một bên nhét người vào trong phòng.”

“Di nương, người uống một ngụm trà đi!” Tào Ngọc Di rót một chén trà đẩy qua nói.

Chu thị nghe vậy, nghỉ một hơi, uống nửa chén trà, lại bắt đầu càu nhàu.

Tào Ngọc Di vỗ trán, bất đắc dĩ khẽ cười vài tiếng.

Mấy năm nay vì tức trực bên linh cửu Lão phu nhân, Tào Ngọc Di chỉ có thể thỉnh thoảng gửi thư cho mấy khuê hữu, hôn sự của Từ Tam tiểu thư cũng đã định ra, Từ Tam tiểu thư lớn hơn Tào Ngọc Di một tuổi, nói là mấy năm nay thân thể của Từ Lão phu nhân cũng không còn khỏe mạnh nữa, sợ trì hoãn Từ Tam tiểu thư, nên ngày thành hôn cũng trước thời hạn, Nhị tiểu thư đích nữ Diệp gia dĩ nhiên là không có gì lo lắng, nói ra, Tào Ngọc Linh gả vào Triệu gia, Tào Ngọc Di cùng Nhị tiểu thư thứ xuất của Triệu gia kia rẽ ngoặt cũng coi như là thông gia.

Đại thiếu phu nhân vào cửa ngày thứ hai, Đại phu nhân đã phát uy, để cho Đại thiếu phu nhân quỳ gần một chung trà mới nhận chén trà, đưa lễ ra mắt cũng là một quyển 《 nữ giới 》.

Đại lão gia biết trong lòng Đại phu nhân không thoải mái, nên cũng không nói gì.

“Tứ muội muội!” Đại thiếu phu nhân gọi một tiếng, tặng một đôi trăm vàng khảm ngọc.

“Đại tẩu tốt lành!” Tào Ngọc Di khom gối hành lễ một cái, hoàn lễ là một món đồ thù thù tự mình làm.

Đại thiếu phu nhân tặng lễ ra mắt cho các tiểu cô đều giống nhau.

Tào Ngọc Di cẩn thận tránh Đại thiếu phu nhân, chỉ sợ không cẩn thận bị cuốn vào tranh đấu của hai đại chủ tử, chỉ có điều, có lúc, nên tới tránh cũng tránh không được.

Đại phu nhân vừa mới bắt đầu cả ngày câu thúc Đại thiếu phu nhân ở trước mặt lập quy củ, đáng tiếc, chỉ mới hơn ba tháng Đại thiếu phu nhân liền được chẩn ra có thai, thứ nhất, Đại thiếu phu nhân học quy củ rất tốt, gần như là tìm không ra chỗ sai, thứ hai, Đại phu nhân cũng không dám lấy tôn tử đầu tiên của mình ra giỡn, nên đành phải từ bỏ, lên tiếng miễn quy củ cho Đại thiếu phu nhân.

“Ma ma, người xem nha đầu Tiểu Nha này như thế nào?” Đại phu nhân thờ ơ nhấp một ngụm trà hỏi.

Phương ma ma chần chờ một chút.

“Ma ma, có lời gì thì cứ nói.” Đại phu nhân bắt mắt nói.

“Dạ, phu nhân nhìn trúng đương nhiên là tốt rồi!” Phương ma ma cúi đầu, che giấu tất cả thần sắc trên mặt.

“Tứ tiểu thư, Đại thiếu phu nhân gửi bái thiếp tới đây, mời người và Thất tiểu thư sang dùng điểm tâm.” Vương ma ma rón rén đi tới báo lại nói.

Tang kỳ của Lão phu nhân vừa kết thúc, Đại phu nhân liền lệnh cho Tào Ngọc Di dọn đi đến viện được phân, Vương ma ma không để lại dấu vết chọn mấy nha đầu bà tử lúc trước thấy được vào, vì không để cho Đại phu nhân này lòng sinh nghi, chỗ trống còn dư lại liền thuận thế để cho Đại phu nhân cài mấy người vào.

Cuối năm nay, Tào Ngọc Di qua sinh thần mười ba tuổi sẽ phải dừng học rồi, gần đây, Tào Ngọc Di đang vội vã sửa sang lại những thứ trước kia học được, định bụng gom lại đi xin chỉ bảo, mặc dù đến lúc ngừng học, cũng vẫn có thể đi tìm mấy vị sư phó, nhưng cũng không tiện cho lắm.

“Đại tẩu tốt lành!” Lúc Tào Ngọc Di đến, Tào Ngọc Hà đã ở đó rồi, hai người lại còn nói chuyện khá vui vẻ.

“Tứ muội muội tới đây, mau mời ngồi!” Đại thiếu phu nhân đứng lên chào hỏi, “Vốn đại tẩu ta đây nên đi thăm các muội muội một chút, chẳng qua là. . . .”

“Đại tẩu nói đùa, mọi người thường nói ‘ Trường tẩu như mẹ ’, cũng không có đạo lý tưởng bở đi thăm tiểu bối!” Tào Ngọc Hà cười khanh khách tiếp lời nói.

Tào Ngọc Di cũng phụ họa mấy câu.

Đại thiếu phu nhân nở nụ cười, phân phó các nha đầu bà tử dâng điểm tâm nước trà lên.

Mấy cô tẩu chỉ đơn thuần ăn điểm tâm, uống trà, nói đùa gần nửa canh giờ.

“Thời điểm không còn sớm, bọn muội thật có lỗi với đại tẩu.”

“Chuyện học đương nhiên là không thể trì hoãn!” Đại thiếu phu nhân ôn hòa nói, lại cất giọng phân phó nói: “Người đâu, mang đồ vật tới đây!”

Hai đại nha đầu đáp một tiếng, mỗi người bưng một hộp nước sơn đi vào.

“Hai bộ trang sức này là chút tâm ý của Đại tẩu.”

“Ấy, đại tẩu quá khách khí!” Tào Ngọc Di ngập ngừng nói.

“Tứ tỷ tỷ, nếu là ý tốt của Đại tẩu, làm sao có thể từ chối được!” Tào Ngọc Hà cười nhận lấy.

Tào Ngọc Di cũng chỉ đành nhận lấy theo, hai người lại cảm ơn Đại thiếu phu nhân lần nữa rồi từng người mới rời đi.

Bên này, Đại phu nhân đã quyết định chuyện Tiểu Nha, chỉ chờ buổi tối Đại thiếu phu nhân sang phục vụ ăn cơm tối nói một tiếng.

“Đại thiếu phu nhân!” Một bà tử vội vã đi vào, hành lễ một cái, kể vào bên tai Đại thiếu phu nhân thấp giọng nói mấy câu.

“Hừ, cái này thì không nhận được rồi.” Đại thiếu phu nhân cười lạnh mấy tiếng, ngoắc bà tử kia tới phân phó mấy câu.

Bà tử kia gật đầu liên tục, vội vã đi xuống sắp xếp.

Tào Ngọc Di trở về viện, mở hộp ra nhìn thoáng qua, là một bộ trang sức bảo thạch khảm ngọc màu lam tương đối tinh tế, xem ra tiền tài Hồ gia quả nhiên không phải là đồn thổi.

“Con chính là thiên cận, chỉ cần một bộ đồ trang sức là có thể bảo con dán vào!” Trong chính phòng, Đại phu nhân chỉ trăn Tào Ngọc Hà, oán hận nói.

“Mẫu thân, suy cho cùng nàng là đại tẩu của chúng con, có cái gì mà phải tính toán!” Tào Ngọc Hà nhún chân mày thanh tú phản bác.

“Còn dám mạnh miệng, con còn không biết trong lòng mẫu thân nghĩ như thế nào sao!” Đại phu nhân không vui lên giọng.

“Mẫu thân, nữ nhi tự có chừng mực!” Tào Ngọc Hà đột nhiên đứng lên, quay đầu nói.

“Con có chừng mực! Con có chừng mực gì? Uống công mấy năm nay ta yêu thương mấy người các con.” Đại phu nhân trừng mắt mắng.

Hai mắt Tào Ngọc Hà đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Mẫu thân là trưởng bối, dĩ nhiên là có thể bày sắc mặt với đại tẩu, nữ nhi, nữ nhi tương lai còn phải dựa vào nhà mẹ, mẫu thân có thể che chở nữ nhi nhất thời, cũng không thể che chở nữ nhi cả đời được, tương lai nhà này sớm muộn gì cũng là của đại ca. . . .”

“Con, con.” Đại phu nhân chỉ vào Tào Ngọc Hà, nghiêm nghị quát lên, “Những lời này là có ý gì, con là muốn nguyên rủa ta.”

“Người biết rất rõ ràng nữ nhi không phải là ý kia, mẫu thân, người đây là thế nào.” Tào Ngọc Hà giậm chân một cái, dùng khăn che khóe mắt xông ra ngoài.

Ngực Đại phu nhân phập phồng kịch liệt chốc lát sau mới bình tĩnh lại, nghiêm mặt một mình ngồi ở trong phòng một hồi lâu mới gọi người đi vào.

Sau lần đó, Đại phu nhân không có cùng Tào Ngọc Hà nói đến chuyện này nữa, đối với chuyện Tào Ngọc Hà và Đại thiếu phu nhân giao hảo cũng giữ vững trầm mặc.

“Thỉnh an mẫu thân, mẫu thân, thân thể người mạnh khỏe không ạ?” Tào Vũ Tĩnh nhận được tin của Đại thiếu phu nhân, vội vã từ trong thư viện chạy trở về, lúc cơm tối, cùng Đại thiếu phu nhân đến chỗ của Đại phu nhân.

“Con của ta, mau đứng lên, hôm nay thế nào rảnh rồi trở về vậy?” Đại phu nhân cười hỏi.

“Trong lòng nhi tử nhớ thương mẫu thân, trở lại một chuyến chỉ gần nửa ngày, hưởng chi đọc sách mấy ngày nay, nhi tử cũng muốn nghỉ ngơi một chút!” Đại thiếu gia ôn hòa đáp.

Đại phu nhân nghe lời này, đương nhiên trong lòng dễ chịu không ít, lời kéo Tào Vũ Tĩnh nói chuyện một hồi lâu.

“Hôm nay con trở về thật đúng lúc, nơi này của mẫu thân có đứa nha đầu, con cũng đã gặp qua, rất là không tệ, con đọc sách cũng phải chú ý thân thể, bên cạnh không có người hầu hạ thiếp tâm cũng không thể được, nha đầu này mẫu thân cho con, Tiểu Nha, tới đây đập đầu cho Đại thiếu gia các người!”

Đại thiếu phu nhân chỉ an tĩnh đứng ở sau lưng Đại phu nhân, trên mặt vẫn mang theo nụ cười không thay đổi.

“Nô tỳ thỉnh an Đại thiếu gia!” Tiểu Nha văn văn nhược nhược dập đầu một cái.

“Mẫu thân.” Tào Vũ Tĩnh khó xử gọi một tiếng.

“Con của ta, làm sao vậy?” Đại phu nhân ân cần hỏi.

“Bẩm mẫu thân, vốn là tấm lòng tốt của mẫu thân, nhi tử không nên từ chối, chẳng qua là, chẳng qua là nhi tử đang trong lúc cầu tiền trình, lúc này làm như thế, sợ là trên thanh danh có trở ngại, không tốt.” Tào Vũ Tĩnh đứng lên do dự nói.

“Chẳng qua là một đứa nha đầu thôi, có thể có ảnh hưởng gì.” Đại phu nhân bất mãn nói.

Tào Vũ Tĩnh cúi đầu đứng ở một bên, cũng không phản bác.

“Tĩnh nhi nói rất đúng, nữ nhân các người biết cái gì!” Đại lão gia cất bước đi tới, trầm giọng nói.

“Lão gia!” Đại phu nhân vội vàng nghênh đón.

“Đến lúc nào rồi? Thế nào còn chưa có bày cơm?” Đại lão gia giang hai cánh tay, để cho hạ nhân cởi áo ngoài giúp ông ta.

“Dạ, thiếp thân phân phó ngay!” Đại phu nhân nghe Đại lão gia muốn lưu lại dùng cơm, không kìm được vui mừng tự mình đi xuống an bài, cũng không chú ý đến chuyện nha đầu kia nữa.

Chuyện như vậy vốn chẳng qua là chuyện hai mẫu tử Đại phu nhân, không ngờ Tào Vũ Tĩnh ở chỗ Đại phu nhân dùng cơm tối xong, có lòng đi vòng qua viện của Chu thị, tự mình hỏi chuyện học tập của Tào Vũ Đình, sáng sớm ngày hôm sau trước khi đi, liền nói với Đại phu nhân, tuổi của Ngũ đệ cũng không nhỏ, lại ở chung một chỗ với di nương cũng không tiện, để cho Đại phu nhân an bài một cái viện khác cho Tào Vũ Đình.

Đại phu nhân ở trước mặt Tào Vũ Tĩnh đương nhiên là sẽ không trở mặt, dùng lời nói tốt đẹp đưa Tào Vũ Tĩnh ra cửa, xoay người liền đỡ con tức lên trên người Chu thị.

“Thật sự là tiến bộ rồi, dám đánh chủ ý lên trên người Đại thiếu gia, quả nhiên là thật bản lĩnh.” Đại phu nhân chỉ vào lỗ mũi Chu thị mắng một trận.

Chu thị vẫn quỳ từ buổi sáng đến tối, Đại lão gia trở lại mới được đứng lên.

“Lão gia, tỳ thiếp thật đúng là sống không nổi nữa, hôm nay chuyện này. Ô ô.” Chu thị nằm ở trong ngực Đại lão gia, lau nước mắt.

Hai bà tử đang cẩn thận dùng khăn nóng giúp Chu thị xoa đầu gối sưng đỏ tím bầm kia.

Đại lão gia ôm Chu thị, vừa gỡ trò, vừa ôn nhu đáp lời của Chu thị.

“Tứ tiểu thư cũng sắp mười bốn mười lăm rồi, nhà nào có cô nương lớn như vậy mà hôn sự còn chưa có một chút tin tức, ô ô. Sinh sinh đều là mấy cục nợ.”

“Nàng yên tâm, chuyện của Tứ tỷ nhi ta để ở trong lòng, ngày khác sẽ có người tới cửa đề thân.” Đại lão gia ườn ngực bảo đảm nói.

“Thật? Đã biết lão gia tốt nhất.” Chu thị nín khóc mỉm cười, tựa vào trong ngực Đại lão gia nũng nịu uốn éo nói một câu.

Hiển nhiên Đại lão gia đối với bộ dạng này rất là hưởng thụ, tay vuốt chòm râu nở nụ cười.

Bất kể như thế nào, hôn sự của Tào Ngọc Di Đại phu nhân vẫn bắt đầu từ tính rồi.

“Lão gia, Đại công tử đích tử Khai Quốc Huyện Hầu Vương gia, Quy Đức Tướng quân Ngô tướng quân, Thứ Tam công tử Khai Quốc Huyện Hầu Nhậm gia, người xem như thế nào?” Đại phu nhân chủ động lấy ra những nhà tìm được cho Tào Ngọc thương lượng với Đại lão gia.

“Những thứ này người quyết định là tốt rồi!” Đại lão gia thấy gia thế ba nhà cũng không có trở ngại, thuận miệng ứng phó một câu, ra khỏi chính viện đi đến chỗ của Lưu di nương.

Vị Lưu di nương này chính là Như Lộ mới được nâng lên.

“Vương gia này mặc dù có tước vị, nhưng lại là hoàn khổ tử, tính tình cũng tàn bạo, nếu Tứ muội muội thật sự đáp ứng cửa hôn sự này, có thể bị. . . .”

Buổi tối, Đại thiếu phu nhân liền xách theo một hộp điểm tâm tới, điểm qua mấy nhà Đại phu nhân vì Tào Ngọc Di chọn lựa một phen.

“Nguyên phối của Ngô tướng quân mới đi một năm, hơn nữa Ngô tướng quân đã có ba nhi tử, lớn nhất kia sợ là cũng không nhỏ hơn Tứ muội muội mấy tuổi.”

“Tam công tử Nhậm gia kia ngược lại là người không chịu thua kém, cũng đạt được công danh với Đại ca muội, bắt quá những chuyện ở Nhậm gia đó, chuyện kia không cần huyền nào khắp kinh thành cũng đều biết.”

Tào Ngọc Di trầm mặc bụng chén trà lên.

“Đại tẩu không đành lòng Tứ muội muội tốt như vậy mà nhảy vào hố lửa, nếu Tứ muội muội không chê, đệ đệ nhà mẹ ta kia cũng là người không chịu thua kém, nếu muội muội gả đến đó, sau này phân ra ở riêng, nhất định là các người không thua thiệt được.”

“Ta đại tẩu quan tâm, tình huống của muội muội ra sao, còn không phải là một câu nói của mẫu thân ư, muội muội cũng không thể tự mình làm chủ được!” Tào Ngọc Di buông mí mắt xuống, nhỏ giọng đáp một câu.

“Muội muội yên tâm, chuyện như vậy, Đại tẩu lại đi giúp muội chu toàn một chút.” Đại thiếu phu nhân vẽ mặt từ ái lôi kéo cánh tay Tào Ngọc Di nói.

“Làm phiền đại tẩu rồi!” Tào Ngọc Di đứng lên hành lễ một cái.

Đại thiếu phu nhân khách khí với Tào Ngọc Di mấy câu, hài lòng rồi đi.

“Hừ, nàng ta thật là bản lĩnh, đích mẫu nghiêm chính ta đây còn ở đây, mà nàng ta muốn nhúng tay vào chuyện hôn sự của tiểu cô. Hồ gia nàng ta là thứ tốt gì.” Sau khi Đại phu nhân nghe một bà tử báo lại, cười lạnh nói.

Bà tử liên tục đáp lại, được mấy đồng tiền lớn, vui không tả siết rồi đi.

“Thình an cô mẫu, chúc cô mẫu càng ngày càng trẻ ra!” Cho dù Tôn Trạch Văn thành hôn, đã có một nữ nhi, bộ dạng cũng vẫn còn không đứng đắn, vừa mở miệng liền chọc cho Đại phu nhân “Ha ha” cười to.

“Đồ không thành thật con đó, thế nào lại không dẫn chất tôn nữ của ta tới?” Đại phu nhân chỉ trún Tôn Trạch Văn một cái hỏi.

“Nàng là đứa không ngồi yên, sợ nháo đến cô mẫu!” Tôn Trạch Văn nhếch khóe miệng đáp.

“Tiểu hài tử nhà nào cũng nháo nhiều một chút mới tốt.” Đại phu nhân cười nói.

“Vẫn là cô mẫu có kinh nghiệm!” Tôn Trạch Văn lập tức khen một câu.

Sau khi Tôn Trạch Văn thành thân liền ở lại kinh thành mưu cầu phát triển, hiện nay ở tại nhà cũ Tôn gia trong kinh thành, mấy năm nay thân thể của Tôn Lão phu nhân cũng không khỏe lắm, lần này cũng ở lại kinh thành, đương nhiên Tôn Đại phu nhân phải ở lại hầu hạ bà rồi, chỉ một mình Tôn Đại lão gia mang theo hai phòng thiếp thất đi đến nơi nhậm chức.

Đại phu nhân và Tôn Trạch Văn lại nói với nhau vài câu như cũ, rồi mới dẫn lời vào chánh đề.

“Cô mẫu, chất nhi nơi này có một thỉnh cầu hơi quá!” Tôn Trạch Văn quỳ gối trước Đại phu nhân nói.

“Ồi chao, con của ta, có cái gì đứng lên hãy nói, trên đất lạnh!” Đại phu nhân cuống quýt đưa tay đỡ Tôn Trạch Văn lên.

Tôn Trạch Văn thuận theo lực đạo của Đại phu nhân đứng lên, “. Từ nhỏ chất nhi đều vô cùng thích trêu chọc Tứ biểu muội chơi, muốn cùng cô mẫu cầu xin Tứ biểu muội, chất nhi sẽ tìm người làm mai tới cửa, chính thức đề thân.”

Tôn Trạch Văn đã có một chánh thê gia thế tương xứng, ở chỗ này trừ phi tình huống đặc biệt, bình thường rất ít có bình thê, nếu tới cửa đề thân, tối đa cũng chỉ là quý thiếp.

Chân mày Đại phu nhân liền nhú lại.

“Cầu xin cô mẫu thành toàn!” Tôn Trạch Văn thấy thế lại quỳ xuống.

“Con của ta, con đứng lên, chuyện như vậy để cô mẫu suy nghĩ thật kỹ đã!” Trong lòng Đại phu nhân không biết xoay chuyển bao nhiêu ý niệm, cho Tôn Trạch Văn một câu trả lời lập lòe nước đôi.

“Chất nhĩ nơi này liền trồng cây vào cô mẫu” Tôn Trạch Văn làm ra vẻ vô cùng cảm kích, khom người chấp tay váy Đại phu nhân.

Đại phu nhân có chút bất đắc dĩ lại chỉ trán Tôn Trạch Văn một cái, kéo Tôn Trạch Văn ngồi xuống, tiếp tục nói cười.

Chờ đến ngày hôm sau, Tào Ngọc Di cũng biết tin tức này, không chỉ có ở trong lòng nguyên rủa Tôn Trạch Văn, “Thà làm thê nhà nghèo, không làm thiếp quý nhân”, lời này cũng không nói ngoài miệng, thiếp thất ở thời này ngay cả chủ tử cũng không được tính, chỉ có thể nói là nửa chủ tử, nếu là quý thiếp thì thế nào, giống như Vương thị, còn không phải ngay cả nhị tử của chính mình cũng không giữ được.

“Tứ tiểu thư, muộn rồi, người nên nghỉ ngơi thôi!” Vương ma ma cẩn thận tiến lên nhắc nhở.

Tào Ngọc Di hồi thần lại, tạm buông tâm sự xuống trước, đáp một tiếng, dưới sự phục vụ của Thắng Nhi nghỉ ngơi.

Dựa theo quy củ Tào phủ, các cô nương mười hai tuổi có thể phân viện ở riêng, khi đó, sẽ phân phối hạ nhân, hai nhất đẳng, hai nhị đẳng, bốn tam đẳng, sáu tiểu nha đầu, bốn bà tử thô sử, còn có bốn bà tử thiếp thân khác, bà vú không tính ở trong đó, sau khi Tào Ngọc Di phân viện, nâng Hồng Nhi lên làm đại nha đầu nhất đẳng, Thắng Nhi làm đại nha đầu nhị đẳng, còn hai tiểu nha đầu khác thì làm tam đẳng, Chu thị đưa một người của mình cho Tào Ngọc Di làm nhị đẳng nha đầu, bốn bà tử thiếp thân lúc trước Vương ma ma dò thăm thu mua hai người chuẩn bị thu xếp đi vào, còn lại chính là Đại phu nhân bổ trí, tiểu Đào thì mấy năm trước đã đến tuổi, trở về bên Đại phu nhân, trực tiếp phối với gã sai vặt, không biết được an bài đi nơi nào.

Từ nhỏ Chu thị ở trong phủ này lớn lên, đương nhiên cũng có mấy phần giao thiệp, chỉ có điều gần nửa ngày mới nhận được tin tức, nhận được nguyên chuỗi tin tức liền quỳnh lên.

“Tỷ nhi ngoan của ta, con ngàn vạn đừng đáp ứng Biểu thiếu gia, di nương khổ cả đời này.” Chu thị nước trà cũng không uống một ngụm, vào cửa liền lái nhai liên miên, “Đại công tử đích tử của Vương gia kia cũng không được, không phải giống như Tam tiểu thư sao! Làm điền phòng (vợ kế) cho người, một cho Đại phu nhân nghĩ ra được, Tứ tỷ nhi chúng ta đường đường là tiểu thư nhà Hầu tước, làm sao đến nông nổi này.”

“Di nương, người nghỉ một chút đi! Uống chén trà mật ong, giảm nhiệt, cho dù chúng ta nói thế nào, chẳng qua chỉ một câu nói của Đại phu nhân.” Tào Ngọc Di cau mày nói.

Với tình thế trước mắt, đương nhiên Tào Ngọc Di thấy rõ ràng, những năm gần đây mình vẫn an phận, đoán là Đại phu nhân không đến nỗi có ý chọn nhà xấu nhất, chỉ là chuyện Tôn Trạch Văn có chút khó nắm bắt.

Ở trong bước ngoặt này, Lão thái gia đi ra ngoài chinh chiến hơn ba năm đột nhiên trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Sính lễ

“Tiểu Lục, đi dập đầu cho mẫu thân con, rồi cùng di nương và Ngũ ca ca con trò chuyện, đừng làm trễ nãi công khóa buổi tối.” Lão thái gia từ ái dặn dò mấy câu.

“Dạ, Nội tổ phụ người đi thông thả!” Tào Vũ Huân đáp vang dội, giống như bay chạy đến chính viện.

Bên này, đêm hôm trước Đại phu nhân thức giấc một lần, có lẽ là bị chút lạnh, bệnh cũ nhức đầu lại tái phát, đang tựa vào trên giường để cho hai bà tử nhẹ nhàng xoa bóp.

“Đại phu nhân, Lục thiếu gia tới!” Phụng ma ma rón rén đi vào thông báo.

“Đề cho hắn đi vào!” Đại phu nhân cau mày dưới sự diu đỡ của hai bà tử ngồi dậy.

Có một đại nha đầu khác cầm một cái áo khoác ngoài tới, cẩn thận choàng lên cho Đại phu nhân.

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Vũ Huân quỳ xuống hoàn thành dập đầu một cái, hắng giọng nói.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy đầu óc muốn nổ tung, cổ nén khó chịu xuống, hòa nhã nói: “Mau dậy đi, Tiểu Lục đúng là đã trưởng thành!”

“Đạ, nhi tử trong quân mỗi ngày đi theo các thúc thúc tập võ, ăn cũng nhiều như các thúc thúc, đương nhiên lớn lên nhanh, mẩu thân yên tâm, nhi tử rất nhanh là có thể đầu quân, tương lai nhất định kiến công lập nghiệp, để cho mẩu thân hưởng thụ vinh hoa phú quý!” Tào Vũ Huân thở cũng không gấp cao giọng nói một loạt.

Đại phu nhân bị Tào Vũ Huân nói to làm cho não cũng muốn đau cả lên, cho dù Tào Vũ Huân nói có dễ nghe hơn nữa, cũng không muốn giữ lại lâu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, đối phó Tào Vũ Huân mấy câu, liền vội vàng đuổi Tào Vũ Huân đi đến chỗ Chu thị.

Tào Vũ Huân ra khỏi chính viện, đắc ý nhếch miệng cười một tiếng, hào hứng đi đến viện của Chu thị.

“Tứ tỷ tỷ!” Tào Vũ Huân giống như khi còn bé chạy ù nhào tới trong ngực Tào Ngọc Di.

Tào Ngọc Di liên tục lui về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Lúc Tào Vũ Huân hai tuổi bị Lão thái gia ôm đi, hiện tại đã chín năm trôi qua, trừ hai ba năm nay đi theo Lão thái gia đi biên cương, ngày trước, ngày lễ ngày tết, Lão thái gia đều cho Tào Vũ Huân trở về chỗ Chu thị nửa ngày.

Chỉ có điều mấy năm nay không gặp, Tào Vũ Huân gần như thay đổi thành người khác, vết ngấn mọt mà trên mặt trước kia, hiện tại đã hoàn toàn biến mất, màu da trắng nõn cũng trở thành lúa mạch, trên ót lại càng phiếm đen, tất cả trên người đều rắn chắc, ngón tay, bàn tay, móng tay khắp nơi tràn đầy chai sạn, đã hoàn toàn không nhìn ra đây là một đôi tay của tiểu hài tử, Tào Ngọc Di nắm đôi tay này của Tào Vũ Huân, cảm thấy lỗ mũi đau xót.

“Tổ tông của ta ơi, người kiểm chế một chút!” Triệu ma ma đuổi theo tới đây kêu lên.

Triệu ma ma là bà vú của Tào Vũ Huân, sau khi Lão thái gia dẫn Tào Vũ Huân đi theo vào trong quân, Triệu ma ma đã bị phát đến nơi này của Chu thị, lần này Tào Vũ Huân trở lại, đương nhiên là vẫn hầu hạ Tào Vũ Huân.

“Ma ma, bà đi xuống trước đi, ta nói chuyện với Tứ tỷ tỷ một chút!” Tào Vũ Huân chẳng hề để ý khoát tay phân phó nói.

“Đạ!” Triệu ma ma đáp một tiếng, lui ra.

“Đi ra ngoài một chuyến, những thứ khác không nói, nhưng đáng về thật là kiêu ngạo!” Tào Ngọc Di cố đè xuống sầu não trong lòng, khẽ cười nói.

“Tứ tỷ tỷ, đệ đã nói với tỷ, lần trước, đệ nói chuyện xưa tỷ nói với đệ cho Nội tổ phụ nghe, Nội tổ phụ khen đệ lập công lớn đấy.” Tào Vũ Huân không thể chờ đợi nói, “Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ, tỷ còn có chuyện xưa gì hay không.”

Chu thị không thể gặp Tào Vũ Huân, Tào Ngọc Di cũng không ngại, chỉ là không để cho Đại phu nhân sinh nghi là tốt rồi. Tào Ngọc Di thường cẩn thận sửa sang lại các loại chiến tranh quân đoàn ở kiếp trước, chiến tranh hào môn vân vân, chọn hữu dụng trong đó, thay đổi thành chuyện xưa nói cho Tào Vũ Huân nghe, ít nhiều gì cũng làm cho Tào Vũ Huân tăng thêm chút kiến thức!

“Được rồi, được rồi, chúng ta đi vào rồi hãy nói, di nương và Ngũ đệ đệ vẫn chờ đệ đấy!” Tào Ngọc Di cười nói.

Tào Vũ Huân vừa nghe xong, lập tức nhảy dựng lên phóng vào trong, vừa lớn tiếng gọi “Di nương”, “Ngũ ca ca”

Chu thị còn không đợi Tào Vũ Huân bái xong, vành mắt liền đỏ lên, chặn ngang kéo người lên, ôm vào trong ngực gọi tâm can suốt, nói Tào Vũ Huân đen gầy đi.

“Di nương, có gì muốn nói với Lục đệ đệ thì nói nhanh lên một chút, buổi tối, Lục đệ đệ còn phải trở về làm công khóa với Lão thái gia đấy.” Tào Ngọc Di khuyên nhủ.

Lúc này Chu thị mới lau nước mắt, kéo tay Tào Vũ Huân, để cho hắn ngồi lên trên giường, bắt đầu tỉ mỉ hỏi Tào Vũ Huân ở bên ngoài có khổ hay không, mỗi ngày ăn có ngon hay không.

Tào Vũ Huân nhất nhất đáp lại, chỉ thỉnh thoảng len lén ở chỗ Chu thị không nhìn thấy, làm mặt quỷ với Tào Ngọc Di và Tào Vũ Đình.

“Tiểu tử thói con đó!” Chu thị vừa vặn bắt được, chỉ trán Tào Vũ Huân một cái, “Đừng xem Tứ tỷ tỷ con, chuyện của chính nàng còn lo lắng không yên đấy!”

“Ồ, Tứ tỷ tỷ làm sao vậy? Bị ức hiếp ạ?” Tào Vũ Huân hỏi như bắn liên hồi.

“Di nương!” Tào Ngọc Di không tán đồng gọi một tiếng, rồi quay sang Tào Vũ Huân nói, “Đệ cứ như vậy không tin vào Tứ tỷ tỷ của đệ à?”

“Hắc hắc!” Tào Vũ Huân vuốt cây cung nhỏ bên hông cười mấy tiếng.

“Tỷ nhi ngoan, con cũng không cần cậy mạnh, thật không dễ Lão thái gia và Lục thiếu gia trở lại, nên để cho Lục thiếu gia ở trước mặt Lão thái gia nói lại cũng tốt, có lẽ Lão thái gia nói ra một câu, Đại phu nhân cũng không đến nỗi.” Chu thị dùng khăn lau lau khóe mắt, vẫn cứ nói.

“Tứ tỷ tỷ, tỷ.” Tào Vũ Huân có chút không tin nhìn về phía Tào Ngọc Di.

“Được rồi, đây không có chuyện của đệ, đệ ngàn vạn lần không nên đi nói chuyện này cho Nội tổ phụ, chọc người chê cười, cho dù là Nội tổ phụ, cũng không tiện vượt qua mẫu thân tới những tay vào hôn sự của tỷ tỷ.” Tào Ngọc Di cười cười, dặn dò nói, “Đệ và Ngũ ca ca đệ đi ra ngoài chơi một lát đi, các đệ cũng đã nhiều năm không có ở cùng nhau, trước kia đệ thật đúng là tiểu tử hư, chỉ biết bắt nạt Ngũ ca ca đệ.”

“Tỷ tỷ!” Tào Vũ Đình nghe Tào Ngọc Di nói ra chuyện khi còn bé, bất mãn gọi một tiếng.

Tào Vũ Huân lại cười đắc ý.

Ở dưới sự thúc giục của Tào Ngọc Di, Tào Vũ Huân như có điều suy nghĩ theo Tào Vũ Đình đi ra ngoài, không biết hai huynh đệ ở bên ngoài nói cái gì, chọc cho Tào Vũ Đình luôn luôn vẫn tính “Oa oa” kêu to lên.

“Tỷ nhi ngoan, con đây là tội gì chứ!” Chu thị kéo Tào Ngọc Di đến bên cạnh nói.

“Di nương, người cũng không phải không biết quan hệ thiệt hơn trong đó.” Tào Ngọc Di thấp giọng khuyên nhủ.

Cho dù Chu thị và Tào Ngọc Di nóng lòng thế nào, nhất thời cũng không cách nào tìm được biện pháp tốt hơn để giải quyết vấn đề.

Mặc dù ngoài mặt Tào Ngọc Di tự an ủi mình là thuận theo tự nhiên sẽ tốt, nhưng trong lòng lại không thể không vì cuộc sống sau này của mình mà lo lắng.

“Tỷ tiểu thư, chúc mừng đại hỷ sự.” Vương ma ma và Thắng Nhi vẻ mặt tươi cười đi tới nói.

Tào Ngọc Di đặt bút xuống, nghi hoặc nhìn về phía hai người.

“Tỷ tiểu thư, mới vừa rồi Khai Quốc Quận Công Lý gia tới đây đề thân (xin cưới), Đại phu nhân đã nhận danh thiếp, có lẽ buổi tối sẽ thương lượng với Đại lão gia quyết định.” Vương ma ma không kìm được vui mừng báo cáo, “Nô tỳ đã nghe ngóng, phủ Khai Quốc Quận Công chỉ có hai vị thiếu gia, Đại thiếu gia đã thành thân, hiện tại vừa độ tuổi chính là Nhị thiếu gia, vị Nhị thiếu gia kia thật là có khả năng, còn nhỏ tuổi đã tự mình tìm nơi nương tựa trong quân, hiện nay đã.”

Thắng Nhi ở một bên thỉnh thoảng bổ sung một đôi lời.

Tào Ngọc Di lắng lắng nghe, suy nghĩ bắt đầu bay nhanh về trước kia, dừng lại trên người tiểu nam hài len lén lau nước mắt, nói đến hán cũng chỉ lớn hơn mình hai tuổi thì phải, xem ra hạt giống chôn xuống lúc trước đã nảy mầm ah.

Chuyện ban ngày Lý gia tới cửa đề thân, Đại phu nhân muốn giấu diếm cũng không giấu được, Đại lão gia hạ triều trở lại, Đại phu nhân sai người canh giữ ở nhị môn, đón Đại lão gia đi.

Đại lão gia dùng ngón tay gõ nhẹ tay vịn ghế thái sư, suy nghĩ nhanh chóng linh động, không nói Lý lão thái gia càng già càng dẻo dai, hiện nay con đường làm quan còn đang thịnh, môn sinh xuất thân từ Lý gia trải rộng thiên hạ, Lý Nhị thiếu gia này lại có công danh Tuyền Uy tướng quân Tứ phẩm, chỉ riêng Lý gia đã mang tước vị Khai Quốc Quận Công Chính Nhị Phẩm, gia thế như vậy, đến cầu một nữ nhi thứ xuất của Tào gia cũng đã đủ rồi.

“Lão gia, thiếp thân nghĩ, Lý gia đương nhiên là tốt, chỉ sợ Tứ nha đầu chúng ta như vậy làm cho người ta lời ong tiếng ve.” Đại phu nhân thấy Đại lão gia một hồi lâu không nói gì, cẩn thận tiến lên nói.

“Tỷ tỷ nhi có cái gì không xứng, Tào gia chúng ta cũng không phải gia nghiệp lớn gì, Lý Nhị thiếu gia cũng chỉ là một thứ tử thôi, hưởng hồ tráng đình Lý gia không vướng, đến nay đồng lứa chỉ còn lại hai thứ tử, còn là người không ra hồn.” Đại lão gia nghe lời nói của Đại phu nhân, không thoải mái khiến trách một trận.

“Lão gia nói phải, vậy thiếp thân mời bà mai đồng ý cửa hôn sự này!” Đại phu nhân thấy Đại lão gia không vui, cuống quýt thuận theo lời của Đại lão gia đồng ý.

Phần lớn người ở đây đều coi trọng con cháu thịnh vượng, một gia tộc Phú Quý như Lý gia, con cháu vô cùng đơn bạc, nhìn vào cũng giống như có mấy phần suy bại.

“Thời điểm cũng không sớm, bày cơm đi!” Bất kể như thế nào, một nữ nhi thứ xuất có thể leo lên kết thân với Lý gia, trong lòng Đại lão gia vẫn là có mấy phần đắc ý, nghe thấy bộ dạng phục tùng thuận theo đáp lại của Đại phu nhân, vui vẻ vuốt chòm râu, phản phô một tiếng.

“Đạ, thiếp thân đi làm ngay!” Trong lòng Đại phu nhân còn có trăm điều suy nghĩ, vào lúc này cũng đều để một bên trước, vui vẻ đi an bài hậu hạ Đại lão gia dùng bữa tối.

Kế tiếp, cũng không cần Tào Ngọc Di đồn sức đi dò la, Đại phu nhân đã phái bà mai đi Lý gia bàn bạc ngày Nạp Thái, chờ Tào Ngọc Di qua thỉnh an thì liền trực tiếp nói cho Tào Ngọc Di biết.

“Định thân thì không còn là tiểu hài tử nữa, về sau phải thận ngôn cẩn hành (cẩn thận lời nói và việc làm), biết không?” Đại phu nhân nhàn nhạt gõ mấy câu, liền đuổi Tào Ngọc Di đi về.

Buổi tối, Chu thị không kìm được vui mừng tới viện của Tào Ngọc Di, lấy tin tức về Lý gia bà tự mình hỏi thăm được lặp đi lặp lại nói thật nhiều lần với Tào Ngọc Di, cuối cùng giống như là còn chưa tận hứng dặn dò nói: “Tỷ nhi ngoan, con vào cửa nhất định phải hiếu kính Lý lão thái gia và Lý lão phu

nhân cho thật tốt, di nương nghe nói nhá, Lý Đại thiếu gia kia không có tiền đồ gì, tước vị kia của Lý gia rơi vào trên người ai còn không biết đâu.”

“Di nương, ngay cả không có tước vị, nữ nhi cũng không thể không hiếu thuận hai trưởng bối này được !” Tào Ngọc Di bắt đầu nói.

“Tỷ nhi ngoan của ta, Lý Đại thiếu phu nhân kia là chất nữ nhà mẹ Lý phu nhân, sợ là không có chuyện gì, Lý phu nhân sẽ vẫn thiên vị mấy phần, con phải vạn lần cẩn thận.” Chu thị lơ đãng tiếp tục dặn dò nói.

“Di nương, hôm nay người không đi xem Ngũ đệ đệ ư, sợ là trễ một chút nữa, Ngũ đệ đệ sẽ buồn ngủ!” Tào Ngọc Di chỉ đành phải lấy Tào Vũ Đình dòi đi lực chú ý của Chu thị.

Lần trước Đại thiếu gia đề cập với Đại phu nhân chuyện cho Tào Vũ Đình phân viện, trong lòng Đại phu nhân bất mãn, lấy Chu thị phát tiết một trận, khiến cho Chu thị mang chuyện này truyền đến tai Đại lão gia, cuối cùng vẫn phân Tào Vũ Đình ra ngoài, Chu thị lại không yên lòng, cách mấy ngày sẽ phải đi qua thăm một lần.

Chu thị uống ngụm nước trà, lại lặp lại dặn dò Tào Ngọc Di mấy câu, mới vội vã rời đi.

“Ma ma, chuẩn bị nước tắm!” Tào Ngọc Di thờ phào một cái, cất giọng phân phó nói.

Vương ma ma ở bên ngoài đáp một tiếng, đi xuống sắp xếp.

Tào Ngọc Di định thân không có mấy ngày, Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao cùng nhau trở về nhà mẹ, Tào Ngọc Nga cũng đã sớm gửi thư về, thái thứ tư này của nàng sợ là sẽ sinh trong mấy ngày nay, cho nên không trở về được.

“Con của ta, đây làm sao lại trở về rồi? Có chuyện gì thì phải mấy hạ nhân trở lại nói một tiếng là được.” Đại phu nhân còn không đợi Tào Ngọc Linh bái xuống liền cuống quýt đỡ người lên, luôn miệng hỏi, “Ngoại tôn nữ của ta đâu? Hôm nay thế nào lại không có cùng tới đây.”

“Bầm mẩu thân, Lão phu nhân không bỏ được tiểu tôn nữ, hôm nay, sáng sớm đặc biệt sai người tới ôm qua rồi!” Tào Ngọc Linh cười đáp.

Đại phu nhân thấy Tào Ngọc Linh sắc mặt đỏ thắm, trên mặt cũng không vẻ phiền muộn gì, hài lòng gật đầu một cái.

Ngược lại Tào Ngọc Dao ôm đại nhi từ một tuổi của mình trở về, Đại phu nhân cũng chỉ hỏi qua loa mấy câu, liền sai người bưng mấy cái đĩa điểm tâm để tiêu hóa lên, đuổi tiểu hài tử đi sang phòng bên cạnh.

“Mẫu thân, chúng con đi thăm Tứ muội muội một chút!” Tào Ngọc Linh và Đại phu nhân tán gẫu mấy câu, rồi nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ừm, hai tỷ muội các con đi đi, Tam tỷ nhi thuận đường đi gặp di nương và Thập Tam đệ muội một chút!” Đại phu nhân dặn dò nói.

Mấy năm trước và sau tang kỳ của Lão phu nhân, Nhị phòng, Tam phòng không tính đến hải tử chết yểu, tất cả được hai đứa nhi tử, dựa theo thứ bậc, nhi tử kia của Trần thị, được coi như là Thập Tam thiếu gia, năm nay đã ba tuổi rồi, là nhi tử nhỏ nhất của Đại lão gia.

“Dạ!” Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao cùng đáp lại, hành lễ một cái lui ra ngoài.

“Tỷ tỷ ở chỗ này chúc mừng muội muội!” Tào Ngọc Linh nâng cao cái bụng đã lộ rõ, gắng gượng hành nửa lễ.

Tào Ngọc Di cuống quýt đi lên đỡ Tào Ngọc Linh, còn phải cúi thấp đầu làm bộ thẹn thùng, “Tỷ tỷ mau mời ngồi, có cái gì tốt mừng với không mừng”

“Cũng không phải là chuyện đại hi sự, Tứ muội muội có thể phải thêm chút sức, đừng để tước vị của Lý gia kia tiện nghi người khác!” Tào Ngọc Dao nửa cười nửa không nói.

Cô nương đã xuất giá về nhà mẹ đẻ là khách, Tào Ngọc Di cố ý xem nhẹ vị chua trong lời nói của Tào Ngọc Dao, mỉm cười khách khí với hai người, lại lấy phần chỗ ngoặc quan hệ với Triệu Nhị tiểu thư nói cho Tào Ngọc Linh nghe một phen.

“Tại sao Tứ muội muội không nói sớm, lần sau tỷ tỷ trở lại dẫn theo Nhị muội muội là được!” Tào Ngọc Linh sáng khoái nói.

Tào Ngọc Di lại đứng dậy cảm ơn lần nữa.

Chỉ gần nửa canh giờ, Đại phu nhân và Trần thị trước sau phái người tới đây thúc giục.

Tào Ngọc Linh và Tào Ngọc Dao liền đứng dậy cáo từ.

Tào Ngọc Di tiễn người đến cửa, gạt gạt gương mặt có chút mỏi nhừ, vào trong phòng tiếp tục thuê giá y đồ tắm, hà bao, khăn... trước kia cũng đã tích góp từng tí một không ít, cũng không cần phí tâm nhiều, chủ yếu chính là chiếc giá y này, ngay cả Đại phu nhân cũng đã căn dặn, nói Lý gia là đại hộ quyền quý, Tào Ngọc Di phải thuê tinh tế một chút, đừng để người ta coi thường.

Phủ Khai Quốc Quận Công - Lý gia.

“Lão phu nhân, phu nhân, Nhị thiếu gia phái người tặng đồ trở về!” Một bà tử nhẹ giọng báo cáo.

“Tại sao lại đột nhiên tặng đồ trở về?” Lão phu nhân mở mắt hỏi.

“Bẩm Lão phu nhân, Nhị thiếu gia gửi thư nói là dùng làm sinh lễ với Tào gia” Bà tử kia trả lời.

“Đề cho người đưa đồ tới đây, chúng ta tạm xem trước một chút!” Lão phu nhân phân phó nói.

“Dạ!” Bà tử kia đáp một tiếng, hành lễ một cái, bước nhanh lui xuống.

Các kiểu trang sức mới đánh, đồ trang trí quý giá, vật liệu may mặc . . . ước chừng năm trăm lượng hoàng kim, ba ngàn lượng bạc trắng.

Ngay cả Lý phu nhân thường nhìn thấy các vật danh quý xa hoa cũng có chút không mở mắt nổi.

“Lão phu nhân, người xem đây có phải hơi quá hay không, thế nhưng lại vượt qua lão Đại rồi!” Ánh mắt Lý phu nhân lóe lên nói.

Lý Lão phu nhân không muốn thấy bộ dạng hẹp hòi này của Lý phu nhân nhất, ngay lập tức liền trực tiếp khiển trách, “Chúng ta là dạng nhà gì, đồ thật nhiều thì thế nào, tiền trong công quỹ của lão Đại lão Nhị không phải là cùng một dạng sao! Vượt qua lão Đại hả? Năm đó thế nào không thấy lão Đại tự mình lấy một món đồ vật ra ngoài.”

Lý phu nhân không dám phản bác Lý Lão phu nhân, khúm núm vâng vâng dạ dạ, chỉ ở trong lòng âm thầm ghi sổ lên trên người Lý Nhị thiếu gia và vị thế từ chưa qua cửa - Tào Ngọc Di.

Nạp Thái, Văn Danh, Nạp Cát đều tiến hành thuận lợi, chờ lúc Lý gia đưa một khoản sinh lễ lớn tới, Tào phủ lại nổi lên phong ba.

Đồ đều được mang tới viện của Đại phu nhân, mở rương ngay tại chỗ.

Tào Ngọc Di bị gọi vào viện Đại phu nhân, khẽ nhủ mày, nơi này, đồ cưới của nhà gái phải tương xứng với sinh lễ của nhà trai, cho dù có xê xích, ở mặt ngoài cũng không thể kém quá nhiều, nếu không nhất định sẽ bị người ta chê cười.

Đương nhiên Đại phu nhân cũng nghĩ đến điểm này, không tiện ở trước mặt người Lý gia phát tác, sau khi treo lên khuôn mặt tươi cười tiễn người đi xong, mới thay đổi sắc mặt.

Tào Ngọc Di khẽ cúi thấp đầu, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

“Ma ma, gọi bà tử quản sự kiểm kê xong nhập kho!” Đại phu nhân lạnh mặt phân phó nói.

Phương ma ma đáp một tiếng, đi xuống an bài.

“Còn tụ tập ở chỗ này làm cái gì, đều không cần làm việc nữa sao!” Lý ma ma cao giọng quát lên.

Các nha hoàn bà tử vây xem rồi rút đáp một tiếng, nhanh chóng lui ra.

“Tứ tỷ nhi đi về trước đi!” Đại phu nhân nhìn Tào Ngọc Di một cái, cau mày nói.

Tào Ngọc Di cầu cũng không được, hành lễ một cái, lui ra ngoài.

“Phụ thân!” Đại lão gia tự mình bung một chén trà đến cho Lão thái gia, khom người gọi một tiếng.

“Tiểu tử Lý gia kia lão gia từ ta cũng đã gặp mấy lần trong quân, rất là không tệ, hôm nay chuyện sinh lễ kia ta cũng nghe nói, mấy năm nay lão gia từ ta cũng có chút tích góp, hoàng kim, bạc trắng Lý gia đưa tới dùng động vào, về phần những thứ khác, từ nơi này cầm năm trăm lượng hoàng kim đi mua thêm đi!” Lão thái gia nhắm mắt lại phân phó nói.

“Làm sao dám để cho Phụ thân xuất bạc, đồ cưới của nữ nhi từ vẫn lấy ra được.” Đại lão gia cuống quýt khuyên nhủ.

“Ta, lão gia từ sống hơn mấy thập niên rồi, cái gì không nhìn thấu, bảo con cầm thì cầm đi, lấy ở đâu những thứ nói nhảm này!” Lão thái gia cắt ngang lời nói của Đại lão gia, trầm giọng quát trở về.

Lão thái gia cho Tào Ngọc Di thêm bạc giá trang, chuyện như vậy trong phủ dĩ nhiên là huyền náo ngất trời, phần lớn còn nói là Tào Ngọc Di dính phong quang của Lục thiếu gia.

Tào Ngọc Di chỉ phân phó Vương ma ma ước thúc người trong viện, đóng chặt cửa ngõ, mượn có thù giá trang cả ngày không ra khỏi phòng.

Lão thái gia không đợi được Tào Ngọc Di xuất giá, liền lại bị triệu vào trong quân, đương nhiên Tào Vũ Huân cũng phải đi theo.

Một ngày trước thành thân, mấy người Tào Ngọc Nga, Tào Ngọc Linh, Tào Ngọc Dao đều trở về, cùng Tào Ngọc Hà phụ tụng bởi Tào Ngọc Di.

Vì thế, Tào Ngọc Di không thể không làm bộ thẹn thùng, cố ý tránh tránh núp núp, ngược lại một mối hơn dự đoán mấy phần.

Cổ nhân thành thân lễ số nhiều, Tào Ngọc Di chỉ chóng mặt làm theo động tác hai hỉ bà được mời tới, bên ngoài nổi lên tiếng nhạc, tiếng pháo, mọi người cười nói Hết thấy đều phảng phất hoang hoang hốt hốt, cho đến khi Tào Ngọc Di ngồi lên kiệu hoa lắc lư, cũng còn chưa có hồi thần lại, vậy là phải cùng một nam nhân xa lạ chỉ gặp mặt qua một lần trôi qua cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đêm động phòng

“Tân nương tử đến ——” bà mai háng cổ họng hô.

Mọi người cười ầm lên một trận, có lẽ là một nhóm người đang trêu ghẹo tân lang.

Cửa kiệu bị đá “Bịch” một cái, chung quanh lại vang lên một trận cười, Tào Ngọc Di ở dưới sự điều khiển của hỉ bà từ từ xuống kiệu hoa.

Tào Ngọc Di buông mí mắt xuống, từ phía dưới khăn voan đỏ thấy một đôi tay khớp xương rõ ràng, đưa một đoạn dây lụa đỏ tới, còn lại cái gì cũng không biết.

“Nhất bách thiên địa ——”

“Nhị bách cao đường ——”

“Phu thê giao bách ——”

“Đưa vào động phòng ——”

Kế tiếp, hai bà tử tiến lên đỡ Tào Ngọc Di đi theo phía sau tân lang vào tân phòng, vén khăn voan, uống rượu hợp cẩn, ném cái ly, nghe hỉ nương nói vô số lời may mắn, bên ngoài có người tới thúc giục tân lang đi ra ngoài mời rượu.

“Nàng nghỉ một chút đi, một lát sẽ có người đi vào cùng nàng, đừng sợ!” Lý Nhị thiếu gia nhẹ giọng nói.

Trong lòng Tào Ngọc Di ảm áp, bất kể như thế nào, lúc này có thể nói ra lời tri kỷ như vậy, cũng coi như là nam nhân chu đáo, khí dương cương trên người người nọ đập vào mặt, không biết là đã lâu không có tiếp xúc với nam nhân hay là như thế nào, thế là mặt Tào Ngọc Di nóng lên, bất giác nghiêng đầu gật một cái.

Hỉ bà kia vùng khăn khoa trương cười lên, nói liên tục vài câu chúc mừng.

Lý Nhị thiếu gia cầm hai hồng bao (tiền lì xì) ra, mới xem như ngăn được miệng của bà ấy.

“Thiếu phu nhân, dùng một chút điểm tâm đi ạ!” Hồng Nhi nhân cơ hội tiến lên móc ra cái khăn sạch sẽ dùng để gói hai miếng điểm tâm nhỏ đưa tới.

Tào Ngọc Di sợ dùng xong trong miệng có mùi, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Nha đầu bồi giá tới đây gần như đều chọn ở trong viện của Tào Ngọc Di, Đại phu nhân lại chỉ cho nha đầu nhị đẳng, còn lại đều là người Tào Ngọc Di quen dùng, tổng cộng hai đại nha đầu nhất đẳng, bốn nha đầu nhị đẳng, bốn nha đầu tam đẳng tiểu, thêm Vương ma ma ở bên trong là bốn bà tử cũng được hai phòng, trừ cả nhà Vương ma ma, một phòng còn lại cũng là Đại phu nhân an bài.

Cứ như vậy chỉ chốc lát sau, bên ngoài liền truyền đến một tràng tiếng cười nói, một đám phu nhân giao hảo cùng Lý gia dưới sự dẫn đầu của Đại thiếu phu nhân đi tới.

Tào Ngọc Di định thần lại, ngồi ngay ngắn ở đầu giường.

“Ô, tân nương tử thật xinh đẹp, khó trách Nhị thiếu gia bám dính cầu xin!” Lý Đại thiếu phu nhân cười lớn trêu ghẹo nói.

Tào Ngọc Di lại nhạy cảm từ trong lời nói này nghe được từng tia địch ý không biết tên, hể miệng cười một cái, nhẹ giọng nói: “Đại tẩu tốt lành!”

Mấy năm nay Tào Ngọc Di vẫn chú ý điều dưỡng tu bổ thân thể, đến bây giờ mười lăm mười sáu tuổi, tròn trĩnh khi còn bé cũng còn chưa có hoàn toàn thối lui, chỉ được xem là khá ái, thật sự không thể gọi là xinh đẹp.

Những người khác có thể không biết, Lý Đại thiếu phu nhân lại rõ ràng, lúc trước Lý Lão phu nhân trúng ý chính là chất tôn nữ nhà mẹ mình, cũng sắp thương nghị ở trên mặt rồi, e ngại Nhị thiếu gia ở trong quân xa xăm, nhất thời còn chưa có định ra thôi, nào ngờ Nhị thiếu gia khó lắm mới vội vã chạy về một chuyến, cùng Lão thái gia ở trong thư phòng thương lượng một buổi chiều, không có mấy ngày Lão thái gia liền lên tiếng đề cho Đại phu nhân đi Tào gia đề thân, người sáng suốt vừa nhìn liền biết nhất định là Lý Nhị thiếu gia tự mình cầu xin Lão thái gia

“Chắc chắc, khá lắm người thật lạnh lợi, cái này liền biết vị nào làm chủ rồi!” Một vị phu nhân trẻ tuổi cười nói.

Nghe lời này, Tào Ngọc Di không thể không nhận ra khế cau mày một cái, xem ra vị phu nhân này hẳn là cùng Đại thiếu phu nhân giao hảo, xem lời nói này, hiện tại Lý phủ cũng không phải là Đại thiếu phu nhân làm chủ.

“Vốn là trước kia đã gặp qua đại tẩu rồi!” Tào Ngọc Di nhỏ giọng đáp lại, rồi quay sang Đại thiếu phu nhân hỏi, “Đại tẩu, vị này là?”

“Ồ, vị này à, là Vương Tam phu nhân!” Lúc này Đại thiếu phu nhân mới giới thiệu.

Tào Ngọc Di lại nhẹ giọng cảm ơn một lần nữa.

Bởi vì kế tiếp có vài vị phu nhân nối tiếp nhau trên ghẹo, lái Đại thiếu phu nhân và Vương Tam phu nhân sang hướng khác, lần đầu giao phong giữa hai người coi như không bệnh mà chết (ý nói trôi qua nhanh chóng).

“Tân lang trở lại!”

Bên ngoài có bà tử cao giọng thông truyền nói.

Các vị phu nhân lại cùng nhau cười ầm lên một trận, mới đứng dậy rời đi.

Hì bà đi vào lại làm ầm ĩ một hồi, vất vả lắm mới coi như là làm xong toàn bộ lễ số.

Lúc này Tào Ngọc Di đột nhiên lại hi vọng hi bà có thể om sòm lâu hơn một chút, có chút co quắp đứng lên, dựa theo quy củ cầm đĩa gấp một đĩa thức ăn cho Nhị thiếu gia, lại rót một ly rượu.

“Không cần bận rộn, nàng cũng ngồi xuống dùng cơm đi!” Nhị thiếu gia Lý Húc Diệp chậm rãi nói.

“Dạ” Tào Ngọc Di hành lễ một cái, cẩn thận ngồi ở trên nữa cái tú đôn. . . .

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, nước nóng đã chuẩn bị tốt!” Một đại nha đầu xa lạ rón rén đi lên thông báo.

“Ừ.” Lý Húc Diệp đáp một tiếng, đứng dậy đi vào gian trong, cất bước to đi hai bước, lại dừng lại một chút, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Tào Ngọc Di.

Trên mặt Tào Ngọc Di nóng lên, đứng dậy đi theo.

Phòng tắm ở Lý phủ đương nhiên tốt hơn tiểu viện ở Tào phủ của Tào Ngọc Di lúc trước rất nhiều, chủ yếu là đá cẩm thạch màu xám tro xây thành bể tắm lớn, được đổ đầy nước tắm nóng hổi, làm cho sương mù lượn lờ cả phòng.

Lý Húc Diệp đứng ở bên cạnh bể, cứ thế cởi quần áo ra.

“Nhị thiếu gia, để cho nô tỳ đến ă!” Đại nha đầu kia uốn éo eo vọt tới, tay liền chìa tới đai lưng của Lý Húc Diệp.

Lý Húc Diệp phản xạ vội vàng tránh ra, thấy rõ là một nha đầu tay phải mới dùng xuất quyền lại, cau mày quát lên: “Người đi xuống đi, nơi này có Nhị thiếu phu nhân của các người là đủ rồi!”

“Dạ!” Nha đầu kia không cam lòng đáp một tiếng, lác eo lui ra ngoài.

Lý Húc Diệp nhìn về phía Tào Ngọc Di còn đứng ở cửa.

Tào Ngọc Di kiến lập ở trong lòng một lần nữa, hít thở sâu một lần, tiến lên giúp Lý Húc Diệp cởi áo ngoài.

Nói đến, tuy rằng ở kiếp trước cũng không phải là chưa từng thấy qua thân thể của nam nhân, nhưng cùng tắm với nam nhân xa lạ như vậy, suy cho cùng vẫn không thể nào buông thả được!

“Nàng không nhớ ra ta?” Đột nhiên Lý Húc Diệp hỏi.

Tay Tào Ngọc Di đang giúp Lý Húc Diệp lau tóc dừng lại, ở trong lòng vòng vo mấy lần, mới nhẹ giọng đáp: “Nhớ một tiểu quỷ thích khóc, là chàng sao?”

Lý Húc Diệp rõ ràng không ngờ tới Tào Ngọc Di sẽ quật ngược lại, nhất thời ngây ngẩn cả người, “Ha ha, ta nói.”

Câu nói kế tiếp Tào Ngọc Di không có nghe rõ, cũng không còn lòng dạ nào mà suy nghĩ, bởi vì Lý Húc Diệp đột nhiên ôm Tào Ngọc Di lên trên giường.

“Á, tóc còn chưa có.” Tào Ngọc Di kinh hô.

“Không có thời gian trông nom cái này!” Lý Húc Diệp giơ tay buông màn đỏ thắm xuống.

Nhất thời, trong phòng vang lên tiếng ngâm khê cùng tiếng than nhẹ không kim nén được.

“Nhị thiếu gia và Nhị thiếu phu nhân thức dậy chưa?” Bên ngoài truyền đến tiếng huyền não, một bà tử xa lạ nghe giọng hỏi.

“Vẫn chưa, xin hai vị ma ma chờ một lát!” Vương ma ma nhỏ giọng đáp.

Tào Ngọc Di còn tưởng rằng lần đầu ở hoàn cảnh xa lạ này sẽ không có cách nào ngủ được, không nghĩ tới cuối cùng lại ngủ thẳng giấc tới khi tự nhiên tỉnh lại, thân thể vừa động, phía dưới truyền đến một luồng cảm giác khác thường, có thứ gì đó chậm rãi chảy ra, cảm giác không không chế được làm cho Tào Ngọc Di đỏ từ mặt đến cổ.

“Tỉnh? Có mệt hay không, ngủ tiếp một lát nhé!” Lý Húc Diệp thấp giọng hỏi.

“Không, không được!” Tào Ngọc Di len lén lui thân thể đang dính vào trên người Lý Húc Diệp về phía sau.

Lý Húc Diệp khẽ cười mấy tiếng, đưa tay kéo lại, cố ý ôm Tào Ngọc Di vào lại trong ngực.

Tào Ngọc Di thuận theo lẳng lặng ở trong ngực Lý Húc Diệp một lát, mới cất giọng gọi: “Ma ma, vào đi, Nhị thiếu gia đã dậy rồi!”

“Dạ!” Vương ma ma đáp một tiếng, rón rén đi vào.

Tào Ngọc Di khoác qua loa một bộ quần áo lên, chịu đựng phía dưới không thoải mái, tiến lên hầu hạ Lý Húc Diệp mặc quần áo.

“Để ta tự mình làm, các người hầu hạ Thiếu phu nhân các người là được!” Lý Húc Diệp trầm giọng phân phó nói.

Trên mặt Vương ma ma lộ ra thần sắc không hiểu, nhưng vẫn nhanh chóng đáp lại, vòng qua Lý Húc Diệp đi phục vụ Tào Ngọc Di.

“Ma ma, chuẩn bị nước tắm chưa?” Tào Ngọc Di thấp giọng hỏi.

“Bẩm Thiếu phu nhân, đã chuẩn bị xong!” Vương ma ma lên tiếng.

“Mời hai vị ma ma vào đi!” Sau khi Tào Ngọc Di chờ Lý Húc Diệp ăn mặc chỉnh tề mới phân phó nói.

“Dạ!” Hồng Nhi hành lễ một cái bước nhanh lui ra ngoài.

Sau khi hai vị ma ma được Lão phu nhân phái tới thu khăn trắng thấm máu trên giường xong, cẩn thận bỏ vào một hộp nước son mạ vàng, mới hành lễ với Lý Húc Diệp và Tào Ngọc Di, “Chúc mừng Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, chúng nô tỳ đi đáp lời cho Lão phu nhân và Phu nhân!”

“Khổ cực cho hai vị ma ma rồi!” Tào Ngọc Di mỉm cười nói.

Hai tay Thằng Nhi lập tức tặng hai hà bao qua.

Hai vị ma ma nhận lấy, nói tạ ơn rồi đi ra ngoài.

Bởi vì sáng sớm, nên không có dùng bể tắm lớn kia, chỉ dùng thùng nước tắm đồ hơn nửa thùng nước, hai người nhanh chóng tắm một lần, liền chuẩn bị đi kính trà.

Lý Húc Diệp năm nay mười tám tuổi, Lý Đại thiếu gia chỉ lớn hơn Lý Húc Diệp ba tháng, thành thân sớm hơn Lý Húc Diệp một năm, đã có một đích nữ bốn tháng và một thứ tử hơn hai tháng.

“Mời Lão thái gia dùng trà!” Tào Ngọc Di nâng chén trà lên trên đỉnh đầu, cùng Lý Húc Diệp quỳ xuống.

“Ừm, đã vào cửa Lý gia ta sau này sẽ là người của Lý gia, đứng lên đi!” Lão thái gia cầm một chiếc nhẫn bằng ngọc tinh xảo đặt ở trên khay.

“Dạ, tạ Nội tổ phụ dạy bảo!”

“Mời Nội tổ mẫu dùng trà!”

“Ha ha, mau đứng dậy đi, con cháu Lý gia chúng ta đơn bạc, chỉ mong đợi con có thể sớm ngày khai chi tán diệp cho Lý gia chúng ta!” Lão phu nhân cười híp mắt nói, cầm một đôi trâm cài phi thủy khảm hồng bảo thạch ra, đỉnh trâm cài đính một đóa hoa thạch lựu tượng trưng nhiều con nhiều phúc.

“Dạ, cháu cháu tuân lời dạy bảo của Nội tổ mẫu!”

“Mời mẫu thân dùng trà!”

Lý phu nhân dùng một chút, mới nhận chén trà, chỉ chạm môi một cái rồi đặt sang một bên, “Nhà chúng ta không thể so với tiểu môn tiểu hộ kia, đối với quý cù rất là coi trọng, người phải biết rồi!”

“Dạ, con dâu tạ mẫu thân chỉ điểm!”

Lý phu nhân chậm rãi cầm một đôi vòng ngọc đặt ở trên khay.

Tào Ngọc Di theo sau Lý Húc Diệp đập đầu một cái mới đứng lên.

Kế tiếp, thì chỉ cần cùng Lý Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân chào hỏi lẫn nhau, Đại thiếu gia chuẩn bị một bộ tranh chữ làm quà gặp mặt, Đại thiếu phu nhân thì là một đôi khuyên tai toàn thạch (kim cương).

Một nhi một nữ và hai phòng thiếp thất Đại phòng tiến lên phía trước hành lễ, Tào Ngọc Di lấy đồ đã chuẩn bị xong ra, cửa ải kính trà này coi như là qua, chỉ chờ ngày tốt sau năm ngày sau mở Từ Đường tế tổ, Tào Ngọc Di coi như là cháu dâu được ghi vào tộc phổ Lý gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Lại mặt

“Nô tỳ Nhạn Ngọc, thỉnh an Nhị thiếu phu nhân!”

“Nô tỳ Thủy Đào, thỉnh an Nhị thiếu phu nhân!”

“Nô tỳ.”

“Phu gia nô tỳ họ Lưu.”

Lý Húc Diệp mười hai mười ba tuổi liền cầu xin Lão thái gia, nhờ tương giao (có quan hệ bạn bè) rất tốt cùng Lý phủ là Chu tướng quân mang vào trong quân, mỗi lần có dịp rảnh trở về Lý phủ cũng chỉ ở lại năm sáu ngày, cho nên hoàn toàn không có nha đầu bà tử cố định phục vụ, lần này thành thân mới được phân cho, Lão phu nhân cho đại nha đầu nhất đẳng Nhạn Ngọc và nha đầu nhị đẳng Nhạc Đan, Lý phu nhân cho hai nha đầu nhị đẳng Thúy Huyền, Phấn Nhi, Thủy Đào vốn là nha đầu nhị đẳng đi theo Lý Húc Diệp từ thuở nhỏ, lần này được nâng lên nhất đẳng, còn có một nha đầu nhị đẳng gọi là Xuân Nhi, bốn tiểu nha đầu tam đẳng, sáu bà tử thô sử đều là bà tử quản sự trong phủ sắp xếp sang, trước khi Tào Ngọc Di chưa có gả sang, chuyện trong viện này tạm thời do hai đại nha hoàn nhất đẳng quản.

Tào Ngọc Di làm tân nương tử, ngày đầu tiên sau khi kính trà xong đương nhiên là ở chỗ của Lão phu nhân và Lý phu nhân lập quy củ, Lão phu nhân thông cảm cho Tào Ngọc Di tối hôm qua mới vừa viên phòng, nên dùng xong buổi cơm trưa liền lên tiếng đề cho Tào Ngọc Di trở về phòng.

“Mọi người đều tự làm việc của mình, về sau đương nhiên không thể thiếu chỗ tốt, chỉ có một điều Thiếu phu nhân ghét nhất là lăm mồm, nên tất cả mọi người trông nom miệng của mình cho thật tốt!” Vương ma ma đứng ở bên cạnh Tào Ngọc Di, nghiêm nghị quát lên.

“Dạ!” Mọi người cùng đáp lại.

“Mọi người đứng lên đi, mấy ngày nay đều cực khổ!” Tào Ngọc Di ôn hòa nói, Vương ma ma đóng vai mặt trắng, dĩ nhiên Tào Ngọc Di đóng vai mặt đỏ.

Hồng Nhi dùng khay bưng một xấp hà bao nhỏ ra, thưởng cho từng nha hoàn bà tử trong phòng.

Mọi người đều vui mừng hơn hờ tạ ơn một lần, mới theo thứ tự lui ra ngoài, hai đại nha đầu nhất đẳng ở lại một chút, mỗi người cầm một cái chìa khóa đến trước mặt Tào Ngọc Di.

“Nô tỳ vượt quá bốn phận rồi, đây là chìa khóa rương bạc trong phòng Nhị thiếu gia!” Nhạn Ngọc quỳ xuống nói.

Tào Ngọc Di khẽ gạt đầu, ra hiệu Vương ma ma thu nhận.

Số tiền trong rương này chính là tiền tháng mỗi tháng của Lý Húc Diệp và vài món phục sức đáng giá.

“Nhị thiếu phu nhân, lúc trước nô tỳ quản phục sức của Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân vừa tới, không bằng nô tỳ trước thay Thiếu phu nhân quản, tránh làm trễ nãi chánh sự của Nhị thiếu gia, chờ Thiếu phu nhân và các vị tỷ tỷ muội muội quen thuộc, Thiếu phu nhân lại thu hồi chìa khóa này.” Thủy Đào cười nói.

Từ kiếp trước đến bây giờ, Tào Ngọc Di vẫn có một tật xấu không nhớ được mặt người, rõ ràng gặp qua nhiều lần, trao đổi danh tính với nhau, cũng coi như là người quen biết rồi, đi trên đường thỉnh thoảng gặp mặt, chào hỏi lại hoàn toàn không nhớ ra người nọ là ai, vào cửa từ ngày hôm qua đến bây giờ, chỉ mới có một ngày, nhìn Thủy Đào này cũng rất là quen mặt, cẩn thận hồi tưởng chốc lát, thì ra là đại nha đầu trong phòng tẩm tối hôm qua kia, bởi vì từ ngày hôm qua tới hôm nay, nha đầu này thỉnh thoảng ở trước mặt Lý Húc Diệp lác lư qua lại, nên Tào Ngọc Di đã nhớ ra được.

Vương ma ma đứng ở bên cạnh mặt liền biến sắc muốn lên tiếng.

“Phòng của chính ta mà còn chưa quen chỗ? Thật là làm phiền người? Không bằng về sau chuyện trong phòng này cũng để cho người tới làm chủ được không?” Tào Ngọc Di khiêu mày chậm rãi hỏi.

“Bẩm Nhị thiếu phu nhân, nô tỳ không dám!” Thủy Đào nâng cái chìa khóa lên trên đỉnh đầu, cẩn thận nói.

Thủy Đào ý vào phân tình mình hầu hạ Lý Húc Diệp từ thuở nhỏ, nên lên mặt tự cao, lại dám dùng lời nói đó thử thăm dò Tào Ngọc Di

Vương ma ma hầu hạ Tào Ngọc Di mười mấy năm nay, đương nhiên biết tính tình của Tào Ngọc Di, yên lòng khép miệng đang mở ra lại, tiến lên một bước trực tiếp cầm lấy cái chìa khóa từ trong tay Thủy Đào.

“Các người đều lui xuống trước đi, để ta xem lại một chút, rồi phân việc cho các người!” Tào Ngọc Di phân phó nói.

“Dạ!”

Thủy Đào và Nhạn Ngọc đều là đại nha hoàn, đều có cạnh tranh, dĩ nhiên hai người có lúc sẽ va chạm, đột này Thủy Đào bị lép vế, Nhạn Ngọc e ngại Thiếu phu nhân mới vừa vào cửa, không tiện nổi lên xung đột với Thủy Đào, cười khi một tiếng, xoay người trở về phòng của mình.

Thủy Đào giận đến ngực đập bùm bùm như gõ trống, sau một hồi lâu, quyết định chờ Nhị thiếu gia trở lại, sẽ ở trước mặt Nhị thiếu gia thổi gió một chút.

“Thiếu phu nhân.” Vương ma ma nhẹ giọng kêu lên.

Tào Ngọc Di giơ tay lên, ý bảo Vương ma ma không cần nói nữa, buông lỏng bả vai dựa vào trên ghế dựa, thờ dãi một hồi.

Vương ma ma thấy thế, tiến lên giúp Tào Ngọc Di xoa bóp bả vai.

“Thắng Nhi, gọi Vương gia và Ngô gia đến đây!” Tào Ngọc Di nghỉ ngơi một lát rồi phân phó nói.

“Dạ!” Thắng Nhi đáp một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài.

Vương gia và Ngô gia chính là hai phòng người bồi giá của Tào Ngọc Di, từ khi vào Lý gia, Tào Ngọc Di vẫn còn chưa gặp qua hai phòng người này.

Lúc trước ở Tào gia sau khi Tào Ngọc Di phân viện, chỉ nâng Hồng Nhi lên làm đại nha đầu nhất đẳng, còn có một đại nha đầu gọi là Liên Hương là người Đại phu nhân an bài tới, chỉ có điều đương nhiên là Tào Ngọc Di coi trọng Hồng Nhi và Thắng nhi hơn, đại nha đầu Liên Hương kia ít tin dùng hơn Thắng Nhi, khó được mấy năm nay Liên Hương vẫn bảo trì bình thân, chưa từng nháo qua chuyện gì, lúc Tào Ngọc Di chọn nha đầu bồi giá vì đề phòng Đại phu nhân lại nhét thứ không biết gốc rễ tới đây, liền dẫn đến Lý phủ. Liên Hương là một cái hủ nút, Tào Ngọc Di không hỏi tới thì không chủ động mở miệng, lại bởi vì đã dùng quen Hồng Nhi, Thắng Nhi, một ngày qua đi Liên Hương cũng khó được vào phòng một lần.

Tào Ngọc Di chỉ hỏi chỗ ở của người hai phòng, lại dặn dò nghe theo an bài của quản sự Lý phủ, liền đuổi bọn họ đi xuống.

Vương ma ma rõ ràng có chút thất vọng, động tác trên tay cũng có chút không chú tâm.

Vương gia chính là một nhà của Vương ma ma, trừ trượng phu của Vương ma ma, còn có nãi huynh bằng tuổi với Tào Ngọc Di cùng một nam hài choai choai mười hai tuổi và một tiểu cô nương tám tuổi.

Tào Ngọc Di chỉ làm như không biết, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, có tiểu nha đầu đi vào báo, quản sự các nơi và bà tử quản sự Lý phủ cầu kiến.

Tào Ngọc Di lên tinh thần, đỡ châu sai trên đầu, phân phó nói: “Mời bọn họ vào đi!”

Cũng may hôm nay các quản sự chỉ tới đây thỉnh an, nhận thức một chút thôi.

Vương ma ma lấy hà bao trước đó chuẩn bị xong thưởng đi xuống, mọi người tạ ơn liền giải tán.

Như thế giăng co mấy lượt, sắc trời đã không còn sớm.

“Nhị thiếu gia trở về!”

Tào Ngọc Di đặt chén trà xuống, vuốt nếp nhăn trên y phục đi ra ngoài đón, “Lão gia!”

“Các người đi xuống đi!” Lý Húc Diệp vừa thuận theo lực đạo của Tào Ngọc Di cời áo khoác xuống, vừa phân phó nói.

Nha hoàn bà tử trong phòng nhất tề đáp lại.

Thủy Đào vừa mới chen vào phòng trên mặt thất vọng đi ở sau cùng, thỉnh thoảng đã mắt sang Lý Húc Diệp, như mong đợi Lý Húc Diệp sẽ gọi nàng ta

lưu lại phục vụ.

“Lão gia, mời dùng trà!” Tào Ngọc Di rót một chén trà nóng đưa tới.

“Nàng cũng ngồi xuống, chúng ta trò chuyện một chút!” Lý Húc Diệp nhận chén trà, hòa nhã nói, “Hôm nay phu nhân có gặp khó dễ cho nàng hay không?”

“Lão gia yên tâm, thiếp thân có thể ứng phó!” Tào Ngọc Di lựa lời lên tiếng.

Kế tiếp, Lý Húc Diệp lại nói đến tình hình Lý phủ cho Tào Ngọc Di nghe, “. Nếu nàng gặp phải vấn đề khó khăn, có thể để cho Lý thúc ngoài trừ phòng, Lưu ma ma ở nhị môn, người gác cổng. Đi tìm ta. Biết không?”

“Ta nhớ rồi!” Tào Ngọc Di nghiệm qua trong đầu một lần, biết đây có thể chính là một phần thể lực của Lý Húc Diệp ở Lý phủ.

“Ha ha, hiện tại tại sao lại không khách khí nữa?” Lý Húc Diệp cười hỏi.

Lúc này Tào Ngọc Di mới giật mình nhận ra vừa rồi mình quên xưng là “Thiếp thân”, mặc dù là sinh sống, cố gắng học quy củ của nơi này, rốt cuộc trong xương lại vẫn chán ghét điều này.

“Ta vốn cũng không để ý cái này, chỉ lo lắng phạm sai ở trước mặt Lão phu nhân và phu nhân!” Lý Húc Diệp tiếp tục cười khể nói, lại lấy ra một xấp ngân phiếu từ trong tay áo, “Bạc này, nàng cầm lấy tiêu dùng trước, chờ dùng hết rồi, ta lại sai người đưa sang, chút nữa ta để cho chương quỹ hai cửa hàng trên đường Thạch Tinh đi vào thỉnh an nàng, cũng tiện để cho nàng có thêm thu nhập.”

“Dạ, thật cảm tạ lão gia!” Tào Ngọc Di nhẹ giọng đáp lại, hai tay nhận lấy, đặt ở phía trên cùng chính là hai tờ khế ước cửa hàng, còn dư lại vẫn chưa kịp nhìn kỹ, thì bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Vương ma ma.

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu phu nhân, Lão phu nhân phái người tới đây mời thiếu gia cùng thiếu phu nhân sang dùng cơm!”

“Ma ma, đi vào phục vụ đi!” Tào Ngọc Di đặt ngân phiếu và khế ước vào trong một cái rương nhỏ, lại mở cái rương tiền của mình ra thả vào khóa lại, cất giọng gọi.

Cái rương tiền của Tào Ngọc Di có hai cái chìa khóa, Tào Ngọc Di tự giữ một cái, để ở chỗ Hồng Nhi một cái.

Vương ma ma và Hồng Nhi cùng tiến lên sửa sang lại trang dung cho Tào Ngọc Di, Nhận Ngọc và Thủy Đào qua phục vụ Lý Húc Diệp.

Năm đó lúc học quy củ với Vu ma ma thì việc hầu hạ trưởng bối dùng cơm này tốn rất nhiều thời gian, thế nào từ mắt của trưởng bối nhìn ra bà ấy muốn ăn cái gì, lúc gặp những thức ăn hình viên tròn phải như thế nào bảo đảm sẽ không rơi xuống, có tình huống đột phát phải xử lý như thế nào. Một việc, một việc Tào Ngọc Di đều ghi nhớ rõ trong đầu, Đại thiếu phu nhân cướp việc tiến lên cầm đũa cho Lão phu nhân, Tào Ngọc Di thu tinh thần lại, cẩn thận mức canh gấp thức ăn cho Lý phu nhân.

Sau khi dùng cơm xong, mọi người phụng bồi Lão phu nhân nói đùa một hồi, chờ Lão phu nhân buồn ngủ mọi người mới giải tán.

“Tôn ma ma, người thấy nhà Lão Nhị như thế nào?” Sau khi Lão phu nhân rửa mặt, nửa tựa vào trên giường, một vị lão ma ma đang nhẹ nhàng lau tóc cho Lão phu nhân.

“Bẩm Lão phu nhân, theo lão nô thấy, Nhị thiếu phu nhân này sợ là ôn trọng hơn Đại thiếu phu nhân không ít, còn lại cũng khó mà nói!” Tôn ma ma nhẹ giọng lên tiếng.

“Là người có thể nhẫn nhịn.” Lão phu nhân thấp giọng nói mấy câu, Tôn ma ma đã lớn tuổi cũng không biết là thật sự không có nghe hay là thế nào, chỉ an tĩnh tiếp tục lau tóc cho Lão phu nhân.

Trong sương phòng bên này, Tào Ngọc Di và Lý Húc Diệp cũng đang rửa mặt sau đó đi ngủ.

“Mau ngủ đi!” Lý Húc Diệp dịch chăn cho Tào Ngọc Di nói, bản thân mình thì cầm một quyển sách, ngồi ở đầu giường, dưới ánh nến nhìn xem.

Tào Ngọc Di cắn răng, chủ động bám vào Lý Húc Diệp.

Lý Húc Diệp có chút nghi hoặc nhìn về phía Tào Ngọc Di.

“Chàng cũng ngủ đi!” Tào Ngọc Di “Hừ hừ” nói.

Dựa theo tính toán kỳ kinh nguyệt lần trước, mấy ngày nay là thời điểm dễ thụ thai nhất, Tào Ngọc Di biết mười sáu tuổi thân thể còn chưa thành thực một chút, nhưng nghĩ muốn đứng vững ở Lý phủ, nên tạm thời cũng đành phải vậy.

Lý Húc Diệp hiểu rõ khế nở nụ cười, khép sách lại đặt ở trên kệ đầu giường, thổi nến.

Vương ma ma ở bên ngoài lại nghiêng lỗ tai nghe, chỉ chốc lát sau, bên trong truyền đến một tràng tiếng vang dài dài ngắn ngắn, trên mặt Vương ma ma lộ ra nụ cười thư thái, lúc này mới lui ra.

“Con dâu thỉnh an mẫu thân!” Lúc Tào Ngọc Di đến, hai vị di nãi nãi của cô Lý lão gia đã đến.

Lý lão gia đã qua đời có ba phòng thiếp thất, Trần thị là đại nha hoàn thiếp thân của Lý lão gia được nâng lên, sinh cho Lý lão gia thứ trưởng tử —— Lý Húc Dương, thứ chất nữ nhà mẹ của Lý phu nhân - Tiền Uyển Nhi, Vương thị là nha hoàn bồi giá của Lý phu nhân, không có con cái, Lưu thị là một nha hoàn nhị đẳng bị Lý lão gia cưỡng hiếp khi say rượu, bởi vì sau đó chán ra có thai, được nâng lên làm di nương, chính là thân mẫu của Lý Húc Diệp, đã mất lúc Lý Húc Diệp bốn tuổi.

Lý phu nhân vốn có một trai một gái, đáng tiếc đều không có nuôi được, đại nữ nhi chưa đủ tháng liền chết yểu, đích tử vốn là sinh thiếu tháng, thiên tân vạn khổ nuôi đến mười mấy tuổi, lại mất rồi, nhánh khác của Lý gia đều đã phân ra ở riêng, một Lý phủ to như thế, lại chưa đầy mười chủ tử.

Những thứ này đương nhiên đều là Thằng Nhi đi hỏi thăm ra được, Lý Húc Diệp cũng đã nói chút chuyện Lý phủ cho Tào Ngọc Di biết, bất quá đều là chuyện cần phải chú ý ở trước mặt Lão phu nhân và Lý phu nhân, huống hồ trong mắt nam nhân nhìn thấy đương nhiên có khác biệt rất lớn so với nữ nhân.

“Đứng lên đi!” Lý phu nhân thân nhiên nói.

Tào Ngọc Di đáp một tiếng, an tĩnh đứng ở sau lưng Lý phu nhân.

“Ồi chào, mẫu thân, xem ra con dâu đến chậm, mẫu thân thứ tội, con dâu thỉnh an mẫu thân!” Đại thiếu phu nhân vẻ mặt tươi cười vừa nói vừa bước nhanh tới.

“Được rồi, được rồi, thường ngày cũng là canh giờ này! Chính đồn một chút, đi thỉnh an Lão phu nhân!” Trên mặt Lý phu nhân lộ ra một nụ cười, giọng nói lên xuống rõ ràng.

Sáng sớm Lý Húc Diệp liền bị Lão thái gia sai người gọi qua, cho nên cũng không đến thỉnh an Lý phu nhân, Đại thiếu gia Lý Húc Dương không biết vì sao cũng không có tới, nhìn bộ dạng Lý phu nhân cũng không giống như đề ý.

Cùng thỉnh an Lão phu nhân, cùng nhau dùng điểm tâm, Lý phu nhân đi xử lý tất cả sự vụ trong phủ, Tào Ngọc Di thì cùng Đại thiếu phu nhân phụng bồi Lão phu nhân nói đùa, Lão phu nhân trước sau như một dùng xong cơm trưa, liền bảo hai người giải tán.

Tào Ngọc Di có ý thả chậm mấy bước, tách xa Đại thiếu phu nhân ra, theo lộ tuyến quen thuộc từ từ đi dạo trở về.

“Có câu nói không có quy củ, sao thành được vương trôn, viện này của chúng ta từ trên xuống dưới cũng có hơn hai mươi người, mọi người dựa theo Thiếu phu nhân bố trí, tự đảm nhiệm việc của mình.” Đầu tiên Vương ma ma dạy dỗ qua một lần, mới tránh sang một bên.

Cộng thêm nha hoàn bồi giá của Tào Ngọc Di tới đây, thì đại nha hoàn nhất đẳng có bốn người, nhị đẳng có tám người, tiểu nha hoàn tam đẳng cũng là tám người, ngoài ra còn có bốn bà tử thô sử, Tào Ngọc Di còn có bốn bà tử thiếp thân.

“Nhạn Ngọc ở trong phòng Lão phu nhân đúng là trông nom đồ trang sức, chỉ có điều ta đây dùng quen Hồng Nhi, y vật (quần áo và đồ dùng hàng ngày) cũng là Vương ma ma kiêm quản, về sau, cái rương y vật này sẽ để cho người quản!” Tào Ngọc Di chậm rãi nói.

“Dạ, nô tỳ nhất định không phụ Thiếu phu nhân ủy thác!” Nhạn Ngọc dập đầu cung kính đáp.

Thủy Đào ở bên cạnh còn thiếu chút nữa là trùng con người ra ngoài.

“Thủy Đào thuờ nhỏ chính là hầu hạ Nhị thiếu gia, sau này thì vẫn thiếp thân hầu hạ đi!”

“Dạ, Tậ thiếu phu nhân!” Lúc này Thủy Đào mới vui mừng, đặc ý nhìn Nhạn Ngọc một cái.

Vương ma ma và Hồng Nhi cùng nhau quản tiểu khố phòng của Tào Ngọc Di, Liên Hương hầu hạ bên người Tào Ngọc Di, Thằng Nhi quản nhân tình lui tới các viện, Tào Ngọc Di lại phân Xuân Nhi, Nhạc Đan cùng một chỗ, Phán Nhi, Thủy Huyền Lý phu nhân cho quản trà nước, tám tiểu nha đầu tam đẳng của mình phân ra vẩy nước quét nhà, làm nhiệm vụ chân chạy, mấy bà tử thô sử thì phân đến phòng bếp nhỏ và thay phiên trông coi trước sau cửa viện.

Lý phủ chủ tử không nhiều lắm, trong các viện cũng có phân phòng bếp nhỏ, đại trù phòng (đầu bếp) chủ yếu là các hạ nhân nấu cơm, đương nhiên là nếu có yến hội, đại trù phòng cũng bận rộn một chút, cũng may bà tử bồi giá theo Tào Ngọc Di tới có hai người am hiểu nấu nướng.

Tào Ngọc Di mới vừa vào cửa hai ngày nay, phòng bếp nhỏ còn chưa có dọn dẹp ra ngoài, điểm tâm và cơm trưa đều dùng ở viện Lão phu nhân, còn cơm tối thì đại trù phòng phái người đi tới hỏi, dựa theo thực đơn làm xong đưa tới.

“Thiếu phu nhân, nếu không thì bẩm với phu nhân, phân cho phòng bếp hai trù nương ạ?” Vương ma ma nhẹ giọng hỏi.

“Thôi, mới vừa vào cửa liền muốn thêm người sợ là chọc người nói ra nói vào.” Tào Ngọc Di đùa nghịch bòn hoa cúc, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Vương ma ma vốn cũng biết chuyện này, chỉ hỏi một chút thôi.

Lý Húc Diệp đang trong thời gian thành thân, được nghỉ phép, mỗi ngày cũng vẫn đi sớm về trễ, tới giờ cơm mới trở về viện.

“Lẽ vật ngày mai lại mặt đã chuẩn bị xong chưa?” Lý Húc Diệp bùng chén trà, thuận miệng hỏi.

Cái này đương nhiên Lão phu nhân đã sớm lên tiếng để cho Lý phu nhân chuẩn bị tốt.

Tào Ngọc Di trực tiếp lấy danh mục quà tặng sang cùng Lý Húc Diệp xem qua.

“Vượng Thăng, đi thư phòng lấy bộ tranh chữ và hai bộ bút nghiên mực thượng hạng tới đây!” Lý Húc Diệp nhìn lướt qua, cất giọng kêu lên.

“Dạ!” Vượng Thăng ở ngoài cửa đáp lại, vui vẻ chạy đi.

Mấy gã sai vặt bên cạnh Lý Húc Diệp đều là mấy năm nay hẩn ở bên ngoài tìm đến, cũng không phải là người trong phủ, thường ngày trừ Lý Húc Diệp phân phó, ai cũng đều không mua được, vì thế Lý phu nhân bên không biết trọng quý củ ở trước mặt Lão phu nhân quanh co lòng vòng nói ra bao nhiêu lần, đương nhiên chỉ khi nào Lão thái gia lên tiếng, Lão phu nhân mới không chỗ nào không từ.

“Thiếu gia, hôm nay Thiếu phu nhân tự mình xuống bếp làm vài món thức ăn, muốn bày com chưa ạ?” Thủy Đào ở ngoài cửa cười duyên hỏi.

“Thật sao?” Trong lòng Lý Húc Diệp có chút bất mãn đối với Thủy Đào không có quý củ bị chút vui mừng này đẩy ra rồi, cười nhìn về phía Tào Ngọc Di.

“Bày com đi!” Tào Ngọc Di mỉm cười gật đầu một cái, cất giọng phân phó nói.

Ở Tào phủ học quy củ, sau khi ngừng học, thì có thể vào phòng bếp học chút trù nghệ, bất quá chỉ cần hiểu rõ điểm quan trọng là đủ rồi, Tào Ngọc Di có kinh nghiệm đời trước, đối với làm com lại có chút hứng thú, nên đi nhiều một chút, học làm được rất nhiều thứ, sau này Chu thị sợ ở phòng bếp pha trộn lâu, tổn hại đến dung nhan của Tào Ngọc Di, hồng thanh danh, nên hết sức ngăn cản Tào Ngọc Di mấy lần, vì vậy, Tào Ngọc Di mới thôi.

Vào cửa ngày đầu tiên kính trà, dĩ nhiên là cũng đi qua phòng bếp, chỉ có điều khi đó chẳng qua là làm dáng một chút, ở bên cạnh chỉ huy, tự có trù nương xử lý hết tất cả mọi thứ, thời điểm cuối cùng nhắc nổi lên, Tào Ngọc Di đón lấy là được, quy củ vạn lần không để cho Tào Ngọc Di tự mình động thủ, hôm nay đi phòng bếp nhỏ xem một chuyến, thấy gia vị đều chỉnh tề, nhân rồi cũng không có chuyện gì làm, nhất thời ngửa tay, liền động thủ làm vài ba món thức ăn.

Tào Ngọc Di chú ý, chiếc đĩa của Lý Húc Diệp đưa về phía món cải trắng chua cay nhiều nhất, thích ăn cá lại không kiên nhẫn gờ xương, với những món thịt khác hẳn cũng không hứng thú lắm.

Bởi vì ngày mai là ngày thứ ba lại mặt, Lý Húc Diệp và Tào Ngọc Di cũng tất ý định vận động trên giường.

“Đại lão gia, Đại phu nhân. Tứ cô gia và Tứ cô nãi nãi đến!” Một bà tử ở nhị môn xa xa nhìn thấy cỗ kiệu của Tào Ngọc Di, chạy như bay đi vào báo với Đại phu nhân.

“Phụ thân, mẫu thân, con dâu đi ra ngoài nghênh tiếp!” Đại thiếu phu nhân cười nói.

“Ừm, đi đi!” Đại lão gia nghĩ đến gia thế Lý gia, gật đầu đồng ý.

Trên mặt Đại phu nhân cũng có chút không tốt, chẳng qua là một cô gia thứ nữ, đáng giá để cho đích trưởng tẩu đường đường chính chính đi ra ngoài nghênh đón không, quả nhiên là kiến thức hạn hẹp.

“Đại tẩu, tẩu thế nào lại ra đây? Ngọc Di đảm đương không nổi.” Tào Ngọc Di bước nhanh đi tới hành lễ một cái.

“Xem Tứ muội muội nói kìa, Tứ cô gia cao cường như vậy lần đầu tiên tới cửa, nghênh tiếp một chút có cái gì đảm đương không nổi!” Đại thiếu phu nhân ôn hòa cười nói.

Dựa theo quy củ, Tào Ngọc Di nghe có người khen phụ quân mình anh tuấn, nên ngượng ngùng, vì vậy liền thừa dịp không khách sáo với Đại thiếu phu nhân nữa.

Lý Húc Diệp tiến lên một bước, chào Đại thiếu phu nhân một cái, gọi: “Đại tẩu!”

“Ồ, mau dậy đi, phụ thân và mẫu thân vẫn còn chờ ở trong phòng đấy!” Đại thiếu phu nhân cười nói.

Vào phòng thính an Đại lão gia và Đại phu nhân, Đại lão gia cho người đi gọi Ngũ thiếu gia Tào Vũ Đình tới đây, dẫn theo Đại thiếu gia Tào Vũ Tĩnh, bởi Lý Húc Diệp đi thư phòng nói chuyện.

Đại phu nhân bởi vì chuyện vừa rồi, trong lòng khó chịu, thuận miệng hỏi Tào Ngọc Di mấy câu, đuổi nàng đi viện của Chu thị, Đại thiếu phu nhân thì ngược lại muốn cùng Tào Ngọc Di nói thêm mấy câu, cũng đành phải thôi.

“Tỷ nhi ngoan của ta, cô gia đối với con có tốt không?” Chu thị kéo tay Tào Ngọc Di, không thể chờ đợi hỏi.

“Di nương yên tâm, chàng đối với con rất tốt!” Tào Ngọc Di nhẹ giọng đáp.

“Tốt là tốt rồi, tỷ nhi ngoan, hiện tại ngày tháng còn dài, về sau nếu có chuyện gì không hài lòng, con cũng đừng giấu di nương.” Chu thị thao thao nói.

Tào Ngọc Di chỉ ở một bên an tĩnh nghe.

Nói đến Chu thị chẳng qua ba mươi mấy tuổi, tuổi này ở hiện đại có thể gọi là trung niên, nhưng ở nơi hậu viện này lại bị mài giống như lão phu nhân tám mươi tuổi, hai năm qua phàm là chút chuyện nhỏ gì cũng đều cầu nhàu một hồi lâu, sau khi Ngũ thiếu gia Tào Vũ Đình chuyển ra ngoài, số lần Đại lão gia tới viện của Chu thị cũng ít đi, một tháng chỉ có hai ba lần, thậm chí ít hơn, Chu thị không giống Lý thị, có phân tình thuở nhỏ với Đại lão gia, cũng không có thù đoạn như Trần thị, dù dễ làm cho Đại lão gia không quên được, cũng không như Vương thị, Lưu thị (Như Lộ) trẻ tuổi mỹ mạo, đương nhiên cũng sẽ không giữ được Đại lão gia, cũng may kể từ đó, Đại phu nhân dần dần không có xem Chu thị là cái đinh trong mắt nữa.

“Đi nương, người không có chuyện gì làm thì ở trong viện đi dạo nhiều hơn một chút, đừng cả ngày buồn bực ở phòng nghỉ này nghỉ ọ.” Tào Ngọc Di chờ Chu thị cầu nhàu xong, mới mở miệng khuyên nhủ.

Chu thị gật đầu đáp ứng liên tục, quay đầu lại làm như thế nào cũng không biết.

Dùng cơm trưa xong, buổi chiều nói chuyện cùng Tào Ngọc Hà và hai thứ nữ Tam phòng một lát, lại tìm Tào Vũ Đình dặn dò mấy câu, thời gian cũng kém không nhiều.

Suy cho cùng nữ nhi đã gả ra ngoài trở lại là khách, lúc này không ai tới tìm ngọt ngào, lúc đi, Đại phu nhân còn dặn dò mấy câu “Hầu hạ phu quân cho tốt”, “Hiếu kính Lão phu nhân, bà bà”, “Sớm ngày vì Lý gia khai chi tán diệp”

Người luôn luôn chán ghét võ - Đại lão gia thế mà lại rất thích Lý Húc Diệp, trước khi đi còn đặc biệt tiễn mấy bước.

“Có mệt hay không?” Lý Húc Diệp nhìn bộ dạng có chút buồn ngủ của Tào Ngọc Di, mở miệng hỏi.

Sau khi trở về, còn phải đi thỉnh an phu nhân và Lão phu nhân đấy!

“Không sao!” Tào Ngọc Di lên tinh thần lên tiếng.

“Chúng ta trò chuyện chút đi, rất nhanh sẽ đến!” Lý Húc Diệp xê dịch một chút, ngồi vào bên cạnh Tào Ngọc Di.

Hai đại nha hoàn trong xe ngựa cũng dời tầm mắt đi.

Ở Lý phủ nửa tháng đầu, Tào Ngọc Di đều đi thỉnh an Lý phu nhân trước, rồi ở chỗ Lão phu nhân lập quy củ nửa ngày, buổi chiều liền trở về viện của mình nghỉ ngơi .

“Chỉ duy nhất bà bà ta đây là có tình cảnh đi lập quy củ thôi.”

Ngày hôm đó Tào Ngọc Di đi thỉnh an Lý phu nhân, Lý phu nhân nửa thật nửa giả cùng Đại thiếu phu nhân oán trách mấy câu.

“Mẫu thân thứ tội, là con dẫu sơ sót!” Tào Ngọc Di đứng ra cúi thấp đầu nói.

Phu nhân chẳng nói đúng sai gật đầu một cái.

Từ đó, mỗi ngày Tào Ngọc Di từ chỗ Lão phu nhân trở lại, bất luận lúc nào cũng phải đi đến chỗ Lý phu nhân lập quy củ, vừa tân hôn, buổi tối có lúc Lý Húc Diệp muốn nhiều một chút, nên có phần có chút ăn không tiêu.

“Thiếu phu nhân, không bằng hôm nay cáo ốm xin nghỉ đi ạ?” Vương ma ma rón rén bùng nước nóng đi vào.

“Quên đi, còn không biết rước lấy bao nhiêu lời ong tiếng ve đấy, nhịn một chút đi!” Tào Ngọc Di kiên cường chống đứng dậy, thản nhiên nói.

Wương ma ma cũng không có cách nào, dưới gầm trời này, bà bà để cho con dẫu lập quy củ, cho dù ai cũng tìm không ra được cái lỗi.

“Nhà Lão Nhị, làm sao nhìn sắc mặt không được tốt?” Lão phu nhân hí mắt hỏi.

Sáng hôm nay Tào Ngọc Di đã đậm thêm son phấn, không biết Lão phu nhân làm thế nào nhìn ra được.

“Bẩm Nội tổ mẫu, chắc là tối hôm qua ngủ không ngon!” Tào Ngọc Di cung kính đáp.

Lão ma ma bên cạnh Lão phu nhân sắc mặt cổ quái kè bên tai Lão phu nhân thấp giọng nói mấy câu, Lão phu nhân “Ha ha” nở nụ cười, “Các người trẻ tuổi có sức sống là chuyện tốt, nhưng cũng phải chú ý thể cốt.”

Tào Ngọc Di sững sốt một chút, mới nghĩ đến e là mọi người trong phòng này đều hiểu lắm rồi, cái này cũng không tiện phản bác, chỉ đành phải giả vờ xấu hổ khiếp nhược thấp giọng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nhét người (thượng)

“Nhà Lão Nhị, hôm nay nghe nói người phục vụ Lão Nhị rất là vất vả?” Buổi trưa đi chỗ Lý phu nhân lập quy củ, Lý phu nhân mượn chuyện buổi sáng hỏi.

Trong lòng Tào Ngọc Di căng thẳng, dĩ nhiên Lý phu nhân sẽ không bắn tên mà không có mục đích, vội vàng đứng dậy, cung kính đáp: “Con dâu bất hiếu, để cho mẫu thân lo lắng, nguyên là đêm ngày hôm qua bị một chút gió lạnh, chẳng qua là một chút bệnh vặt, nên không có xin nghỉ, không ngờ Nội tổ mẫu lại nhìn ra.”

“Như người vậy làm sao có thể phục vụ Lão Nhị cho tốt được, chỗ này của ta có một nha đầu gọi là Mộng Tú, rất là không tệ, hôm nay liền cho người, cũng giúp người san sẻ một chút.” Lý phu nhân về mặt từ ái, lời nói ra lại làm cho người ta phát run từng đợt.

Lý gia luôn luôn tự cho mình là thư hương môn đệ, coi trọng nhất là quy củ, Tào Ngọc Di vừa mới vào cửa không tới một tháng, Lý phu nhân liền vội nhét người vào trong phòng thứ tư, không nói không hợp đạo lý, cũng là đánh lên thể diện thân gia.

Cái gọi là “Trường bối ban thương, không dám khước từ”, lúc Tào Ngọc Di trở về, sau lưng liền có thêm một nha hoàn lắng lo về mặt vui mừng hơn hờ.

“Nhị thiếu phu nhân, vị này là.” Vương ma ma tới đây nghênh đón, về mặt kinh ngạc hỏi.

“Ma ma, đây là nha hoàn mẫu thân cho, bà dẫn nàng đi xuống rửa mặt một phen, chúng ta đi thỉnh an Lão phu nhân!” Tào Ngọc Di bình tĩnh phân phó nói.

Wương ma ma nghe là Lý phu nhân vô duyên vô cớ cho nha đầu xinh đẹp, ánh mắt lóe lên, cổ đề xuống muôn vàn suy nghĩ trong lòng, đáp một tiếng, sau khi hành lễ dẫn nha đầu kia đi xuống.

Hôm nay Lý phu nhân vội và nhét người vào trong phòng Nhị thiếu gia, cũng không câu thúc Tào Ngọc Di ở lại lập quy củ, đuổi Tào Ngọc Di trở về thật sớm.

“Lão phu nhân thức dậy chưa?” Một đại nha đầu bước nhanh đi tới hỏi.

“Đã dậy rồi, Tôn ma ma mới vừa bung nước trà đi vào hầu hạ!” Tiểu nha đầu canh giữ ở ngoài cửa lên tiếng.

“Ai ở bên ngoài?” Tôn ma ma cất giọng hỏi.

“Nô tỳ là Lạc Văn, Lão phu nhân, Nhị thiếu phu nhân tới!” Đại nha đầu nhất đẳng bên cạnh Lão phu nhân – Lạc Văn rón rén đi tới hành lễ một cái thông truyền nói.

“Mời người vào đây!” Lão phu nhân thả chén trà phân phó nói.

“Thỉnh an Nội tổ mẫu!” Tào Ngọc Di mỉm cười hành lễ một cái, “Hôm nay Nội tổ mẫu ngủ trưa ngon giấc không ạ?”

“Ha ha, người đã già, ban đêm ngủ không ngon, ban ngày ngược lại ngủ sâu hơn chút.” Lão phu nhân còn chưa có trả lời đã cười một trận trước.

Tào Ngọc Di cũng hé miệng cười theo, “Nội tổ mẫu có thể ngủ ngon, thì thể cốt sẽ khỏe mạnh lắm!”

“Ngược lại không nhìn ra Nhà Lão Nhị cũng là người miệng mồm lạnh lợi!” Lão phu nhân tiếp tục cười nói, “Nhà Lão Nhị ngồi đi, theo lão bà từ ta đây trò chuyện một chút!”

Tào Ngọc Di đáp lại, quy củ ngồi vào tú don bên cạnh sạp.

“Nô tỳ Mộng Tú thỉnh an Lão phu nhân, Lão phu nhân vạn phúc!” Mộng Tú thấy không ai để ý tới mình, vội vàng thừa dịp cơ hội này quỳ xuống.

“Đây là ai đây?” Trong lòng Lão phu nhân đối với nha hoàn không hiểu quy củ này rất là không thích, trên mặt cũng không lộ ra, nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm Lão phu nhân, nô tỳ Mộng Tú, là. . . .” Mộng Tú vội vã đáp.

“Cần rõ, nơi này làm sao có chỗ cho nha đầu người nói chuyện!” Tôn ma ma tiến lên nửa bước quát lên.

Mặt Mộng Tú tái đi, không dám lên tiếng nữa.

“Nội tổ mẫu, là cháu dâu sơ sót, đây là nha hoàn hôm nay mẫu thân cho, cháu dâu nghĩ tới thể nào cũng nên dẫn tới thỉnh an Nội tổ mẫu trước!” Tào Ngọc Di thu lại nụ cười trên mặt, thấp giọng nói.

Lão phu nhân ở hậu viện này đầu cả đời, lúc trước có thể để cho Lão thái gia yên ổn phân mấy thứ từ đi ra ngoài, tự mình giữ lại tước vị cho đích từ bệnh tật trong bụng mình, còn có chuyện gì mà không nhìn thấu! Nếu con dâu đơn thuần là cho Nhị phòng thêm một đứa nha đầu, Tào Ngọc Di cần gì phải đặc biệt dẫn người tới.

“Nhà Lão Nhị, ta thấy nha đầu này rất là cơ trí, trong lòng rất thích, không biết con có bỏ được tặng nha đầu này cho lão bà tử ta đây sai sử hay không?” Trên mặt Lão phu nhân lại đeo lên nụ cười, giống như thuận miệng hỏi.

“Nội tổ mẫu nói gì thế ạ? Làm sao mà bỏ được hay không bỏ được, ngay cả Nội tổ mẫu muốn cháu dâu hầu hạ, cháu dâu cũng không chối từ!” Tào Ngọc Di đứng dậy đáp.

Lão phu nhân lại “Ha ha” cười to, “Lão bà tử ta đây cũng không dám, nếu không Lão Nhị còn không chuyển phòng đến nơi này của lão bà tử ta đây à!”

Mấy nha hoàn bà tử trong phòng cũng đều phối hợp cười theo.

Mộng Tú vừa nghe lời này, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, “Lão phu nhân, phu nhân vốn là phân phó nô tỳ đi giúp Nhị thiếu phu nhân phục vụ Nhị thiếu gia.”

“Nói gì vậy, có thể ở lại nơi này của Lão phu nhân phục vụ chính là phúc phận lớn của ngươi, chỗ Nhị thiếu gia còn thiếu nha đầu nào mà phục vụ không được!” Tào Ngọc Di thấp giọng quát một câu.

“Nô tỳ vốn là người của phu nhân, phu nhân phân phó không dám không nghe theo!” Mộng Tú nói không lựa lời từ chối nói.

“Cạch!” Trên mặt Lão phu nhân trầm xuống, để mạnh chén trà xuống, “Ta cũng không biết lúc nào thì hạ nhân trong phủ này đều chỉ nghe theo một mình phu nhân phân phó, trong khi năng ta cũng chưa được làm chủ cái gì.”

“Nô tỳ oan uổng, nô tỳ không phải là ý này.” Mộng Tú cuống quýt kêu lên.

Tào Ngọc Di ngâm miệng lại, an tĩnh đứng ở một bên, kế tiếp không có chuyện của mình nữa rồi.

Cuối cùng, đương nhiên là Mộng Tú bị Lão phu nhân giữ lại.

“Tôn ma ma, dẫn nàng ta đi xuống sắp xếp đi!” Lão phu nhân phân phó nói.

Sau khi đám người đi ra ngoài, Tào Ngọc Di đi đến trước mặt Lão phu nhân hành lễ một cái, “Cháu dâu tạ ơn Nội tổ mẫu!”

“Tạ ơn cái gì?” Lão phu nhân chẳng nói đúng sai hỏi.

Tào Ngọc Di làm ra vẻ ngượng ngùng cúi đầu.

“Lý gia chúng ta vốn cũng không có quy củ như vậy, ở đâu ra tân tức phụ mới vừa vào cửa liền nhét người vào trong phòng nhi tử, phu nhân như thế nào cũng là mẫu thân các con, con hãy khoan dung nhiều thêm một chút!” Lão phu nhân mặt không chút thay đổi dặn dò.

Tào Ngọc Di kính cẩn nghe theo đáp lại, lại phụng bồi Lão phu nhân nói chuyện một chút, mới đứng dậy trở về phòng của mình.

Vương ma ma về mặt lo lắng canh giữ ở cửa phòng, thấy nha đầu kiều mỵ kia không có đi theo Tào Ngọc Di trở lại, về ngò vực trên mặt còn nặng hơn, “Nhị thiếu phu nhân!”

“Đi phòng bếp bưng vài món điểm tâm nhỏ tới đây cho ta!” Tào Ngọc Di ngăn lời Vương ma ma muốn nói lại, nhẹ giọng phân phó nói.

“Dạ!” Vương ma ma đáp một tiếng, bước nhanh đi phòng bếp nhỏ.

Ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, dùng vài cái điểm tâm, Tào Ngọc Di lại dẫn Thắng Nhi và hai tiểu nha đầu đi tới viện của Lý phu nhân.

“. Con dâu nghĩ nên bẩm qua với Nội tổ mẫu trước một chút, chỉ là không ngờ Mộng Tú lại lọt vào mắt của Nội tổ mẫu, được Nội tổ mẫu giữ lại.” Tào Ngọc Di nhặt chuyện râu ria nói lại với Lý phu nhân một lần, chỉ tóm tắt nha đầu kia nói sai chộc giận Lão phu nhân và lời khuyên cuối cùng của Lão phu nhân.

Ngay lập tức trên mặt Lý phu nhân liền trở nên khó coi, mặt lạnh đuổi Tào Ngọc Di đi về.

“Lão phu nhân, xin người bớt giận, Đại thiếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân đều tốt, người cũng nên yên tâm mới phải!”

“Chẳng qua là một nha đầu không biết xấu hổ mà thôi, mấy năm nay phu nhân đều đã xử lý chuyện trong phủ gọn gàng ngăn nắp.”

“Lão phu nhân, trong phủ có người ở nơi này trấn giữ, tất sẽ không xảy ra tình trạng hỗn loạn gì!”

.

Trong Thượng phòng (nhà chính), Tôn ma ma và mấy lão ma ma xoa bả vai hoặc bóp chân cho Lão phu nhân, rồi rít khuyên giải nói.

Trong miệng Lão phu nhân đáp lại, chỉ là trong lòng nghĩ cái gì lại không có ai biết.

Tào Ngọc Di bên này coi như là giải quyết xong, về phần sau đó Lão phu nhân gỡ Lý phu nhân như thế nào thì sau này hãy nói, những thứ kia cũng không có liên quan nhiều với Tào Ngọc Di.

Chính là Tào Ngọc Di không nói, buổi tối Lý Húc Diệp trở về dĩ nhiên là từ cách khác biết được, “Về sau nếu lại có chuyện như vậy nữa, thì cứ đẩy lên trên người ta là được!”

Tào Ngọc Di đồng ý, hầu hạ Lý Húc Diệp nghỉ ngơi.

Hai người nằm ở trên giường nhỏ giọng nói chút chuyện ban ngày, dần dần thanh âm liền thay đổi, chỉ còn lại tiếng rên rỉ cao thấp làm người ta mặt đỏ tim đập.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nhét người (trung)

Lý phu nhân cho nha đầu bị Lão phu nhân cắt đi không nói, còn ăn gỗ một trận, đương nhiên trong lòng không thoải mái, nên càng nhìn Tào Ngọc Di càng không vừa mắt, chỉ là Tào Ngọc Di đã học quy củ với Vu ma ma rất nghiêm cẩn, hơn một tháng kể tiếp không có sai lầm gì để cho Lý phu nhân bắt được.

“Mẫu thân, con dâu biết trong lòng người rất tức giận, chỉ là đối phó nàng ta cần gì người phải tự mình động thủ, trong phủ này không thiếu được người nâng cao đạp thấp.” Đại thiếu phu nhân cười hành lễ với Lý phu nhân một cái, nói khẽ mấy câu.

“Hừ, ta thấy là ngươi không ngồi yên nhì! Ta còn sống rành rành đây này, ngươi đừng mơ tưởng.” Lý phu nhân vẻ mặt tức giận quát lên.

“Mẫu thân bớt giận, đương nhiên con dâu không phải là đạo lý kia, trong phủ này vô luận cái gì còn không phải đều là người định đoạt, chờ người cảm thấy hết giận.” Đại thiếu phu nhân cuống quýt giải thích.

Lý phu nhân bưng chén trà trầm tư chốc lát, “Nói như vậy, ngươi nói cũng là một biện pháp!”

“Con dâu đương nhiên suy nghĩ không chu đáo bằng mẫu thân!” Đại thiếu phu nhân cúi đầu cung kính nói.

Lý phu nhân hài lòng khẽ cười hai tiếng, lại bình tĩnh hoà nhã nói chuyện cùng Đại thiếu phu nhân, giống như con giận vừa rồi chưa từng phát sinh qua.

Ngày hôm đó, sau khi Tào Ngọc Di đi theo Lý phu nhân và Đại thiếu phu nhân thỉnh an Lão phu nhân xong, Lão phu nhân lên tiếng giữ ba người ở lại dùng điểm tâm.

“Mẫu thân, con dâu có một việc muốn bẩm báo!” Dùng cơm xong, Lý phu nhân đứng lên nói.

“Có chuyện gì thì cứ nói đi!” Lão phu nhân hòa nhã nói.

“Mấy ngày nay dường như tinh lực của con dâu có chút không đủ, sợ làm trễ nãi chuyện trong phủ, muốn bẩm với mẫu thân, để cho Nhà Lão Đại giúp con san sẻ một chút.” Lý phu nhân giữ tư thế nửa ngồi hành lễ nói.

“Tức là tinh lực không đủ, không bằng ngươi cũng nghỉ ngơi đi, để cho hai nàng dâu ngươi đương gia cũng không phải là không tốt!” Lão phu nhân giận tái mặt nói.

Mặt Lý phu nhân tái đi, “Mẫu thân suy nghĩ nhiều, chẳng qua là buổi tối mấy ngày nay con dâu ngủ không yên giấc mà thôi, cũng không phải là bệnh nặng gì, chắc hôm nay ngủ một giấc thật ngon là khôi phục được!”

“Nếu quả thật có vấn đề, ngươi cũng không cần miễn cưỡng, ta thấy hai Thiếu phu nhân đều rất tốt !” Lúc này giọng nói của Lão phu nhân mới hòa hoãn lại giao phó nói.

Dĩ nhiên Lý phu nhân không dám không đồng ý.

Trong lòng Tào Ngọc Di bốc lên một cảm giác không nhẫn nại được, mặc dù không biết tại sao Lão phu nhân lại coi trọng chuyện chủ trì việc bếp núc như vậy, chỉ là ai mà ham việc bếp núc trong phủ này, lao tâm lao lực không nói, nếu xảy ra chuyện chính là phiền toái lớn rồi, cuối cùng có thể chiếm được chỗ tốt gì.

Buổi tối, khi Tào Ngọc Di tắm, Vương ma ma tự mình đi vào hầu hạ.

Tào Ngọc Di tắm không thích người hầu hạ, sau đó ở cùng với mấy người Vương ma ma, Hồng Nhi, Thắng Nhi mới xem như quen được một chút.

“Thiếu phu nhân, hình như nguyệt sự tháng này của người chưa có tới?” Vương ma ma nhẹ giọng hỏi.

“Tháng trước cũng không có!” Tào Ngọc Di cười đáp lại một câu.

“Thiếu phu nhân, tại sao người không nói sớm, đây chính là đại hỷ sự nhà, nên mời đại phu đến phủ xác nhận một phen mới đúng!” Vương ma ma mừng đến ngay cả khăn cũng vút luôn, chuyển tới trước người Tào Ngọc Di nói.

“Tháng trước còn chưa xác định, vạn nhất không có, nói ra còn không bị người ta cười chết! Ma ma yên tâm, ta tự có chừng mực!” Tào Ngọc Di nhẹ lời an ủi.

Vương ma ma vui rạo rức đáp lại, cẩn thận đỡ Tào Ngọc Di ra khỏi thùng nước tắm.

“Ma ma, bà cũng không cần phải như thế!” Tào Ngọc Di nhũn mày phân phó nói.

Vương ma ma đáp lại, nhưng làm việc vẫn vô cùng cẩn thận.

Cũng may mấy ngày nay Lý Húc Diệp đều đi sớm về trễ, mỗi ngày buổi tối trở lại bộ dạng rất là mệt mỏi, Tào Ngọc Di chỉ thu xếp cho hắn nghỉ ngơi là được.

Lần trước Lý phu nhân lại ăn khổ ở chỗ của Lão phu nhân, sau khi trở lại bày ra mặt lạnh hơn nửa tháng, càng câu thúc hai con dâu lập quy củ, ngay cả việc bưng trà rót nước linh tinh cũng bảo hai con dâu đi làm.

“Đệ muội, mấy ngày nay mẫu thân nhìn càng ngày càng không được bình thường, nhà như chúng ta nơi nào có đạo lý để cho Thiếu phu nhân tự mình nấu nước pha trà, nói ra còn không để cho người ta cười đến rụng răng, chuyện như vậy nhà sợ là Nội tổ mẫu còn chưa có biết, nếu không sao có thể để cho mẫu thân làm chuyện chà đạp người bậc này.” Đại thiếu phu nhân thừa dịp chung quanh không có ai, lôi kéo tay Tào Ngọc Di thấp giọng oán trách, kích động Tào Ngọc Di đi tố cáo với Lão phu nhân.

“Tẩu tẩu nói đùa, trên đời này bất kể là nhà nào, con dâu hầu hạ bà bà ai cũng đều nói là hợp lẽ!” Tào Ngọc Di mỉm cười lui về sau gần nửa bước, nhẹ giọng nói.

Đại thiếu phu nhân tắc nghẹn, “Không biết lòng tốt của người khác, chẳng lẽ người cũng không mệt mỏi.”

Tào Ngọc Di chỉ mỉm cười, cũng không nói tiếp.

Đại thiếu phu nhân giậm chân một cái, bước nhanh đi tới viện của Lý phu nhân.

Lập quy củ cả ngày, ăn cơm còn phải xem thời cơ, tinh thần thời khắc đều phải cao độ, chú ý động tĩnh của Lý phu nhân, mỗi khi Tào Ngọc Di thoáng buông lỏng một chút là rất buồn ngủ.

“Thế nào? Chỉ lấy bình nước nóng thôi mà lại lâu như vậy sao? Chỉ chút chuyện nhỏ này cũng không kiên nhẫn.” Hai người vừa vào phòng, Lý phu nhân đập cái tách măng lên.

Tào Ngọc Di đi theo sau lưng Đại thiếu phu nhân quỳ xuống, đột nhiên lại thấy khó thở.

“. Được rồi, các người đứng lên đi!” Lý phu nhân mắng lung tung một trận, trong lòng thư thái không ít, lúc này mới bỏ qua cho hai người.

Lý phu nhân tuổi còn trẻ liền mất trọng phu, đầu tiên là mất nữ nhi, lúc trung niên lại mất nhi tử, tính tình càng ngày càng trở nên cổ quái, chỉ lúc làm chuyện đại sự mới coi như sáng suốt, ngoài ra, trong lòng Lão phu nhân tội nghiệp Lý phu nhân, nên cũng không nhiều lời.

Đại thiếu phu nhân đứng lên, trong ngày thường nàng ta nhất định sẽ đích thân rót một chén trà đi lên dùng lời ngon ngọt dụ dỗ Lý phu nhân mấy câu, nhưng hôm nay bị chọc tức, chỉ như cọc gỗ đứng ở một bên.

Có lẽ là Tào Ngọc Di vội đứng lên, nên trước mắt tối sầm mềm nhũn ngã về phía trước.

“Á, đệ muội người làm sao vậy?” Đại thiếu phu nhân ôm lấy Tào Ngọc Di, cố ý la to lên.

Bên ngoài nhà hoàn bà tử trông cửa dĩ nhiên là nghe được tiếng động, phát ra một tràng tiếng nghị luận.

“Chuyện gì xảy ra? Người đâu, người đâu, còn không mau đỡ Nhị thiếu phu nhân các người đi nằm xuống.” Lý phu nhân cao giọng phân phó nói.

Lúc này Vương ma ma cũng không kịp để ý chuyện gì nữa rồi, chen lấn đi vào trước tiên, tiến lên đỡ lấy Tào Ngọc Di, “Nhị thiếu phu nhân, Nhị thiếu phu nhân.”

Sớm có bà tử chạy tới nhị môn truyền tin, tự có người đi mời đại phu, có bà tử khác len lén đi đến viện của Lão phu nhân.

“Luu đại phu, Nhị thiếu phu nhân chúng ta như thế nào?” Lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở trên ghế dựa, nhẹ giọng hỏi.

“Chúc mừng Lão phu nhân, đây là Nhị thiếu phu nhân quý phủ có thai, đã hai tháng, chẳng qua là mấy ngày nay có chút lao lực quá độ, trên ăn uống cũng nên chú ý một chút mới được” Lão Đại phu ôm quyền khom người lên tiếng.

“Thật sao!” Nụ cười trên mặt Lão phu nhân lập tức lan đến khóe mắt, chống quai trượng đứng lên.

“Thiên chân vạn xác là hỉ mạch!” Lão Đại phu lập tức trả lời một câu.

“Là lão thân luống cuống, Luu đại phu chớ trách!” Lão phu nhân cười nói, “Tôn ma ma, thay ta đưa Luu đại phu xuống dưới!”

“Dạ!” Tôn ma ma hành lễ một cái cười đáp.

Không lâu sau, Tôn ma ma liền cầm theo phương thuốc Lão Đại phu kê cùng lời dặn dò trở lại.

Lão phu nhân giao phó một chồng đi xuống để cho Tôn ma ma tiễn Luu đại phu xuất phủ.

“Nhà Lão Nhị có thân thể, quy củ này trước hết để xuống đi!” Lão phu nhân nghiêm mặt căn dặn Lý phu nhân.

Mấy ngày nay, Lý phu nhân huyền não vô lý, dĩ nhiên là Lão phu nhân biết rõ, chỉ là không tiện nhúng tay vào!

“Dạ, con dâu hiểu rồi!” Lý phu nhân cung kính đáp.

Đại thiếu phu nhân sắc mặt âm tình bất định đứng ở sau lưng Lý phu nhân, trong lòng nổi lên sóng lớn, từ sau khi sinh đại tỷ nhi, Đại thiếu gia một tháng chỉ qua phòng mình ba bốn lần, cho tới bây giờ cũng không có thai, mặc dù Đại phòng đã có một nhi tử, nhưng dù sao cũng là thứ tử, nếu thai này của Tào Ngọc Di sinh hạ nhi tử, chính là đích trưởng tử đường đường chính chính của Lý gia rồi

Buổi tối, Đại thiếu gia bị Đại thiếu phu nhân gọi đi từ trong phòng của Triệu thị, hai người đóng cửa ở trong phòng không biết nói cái gì, thế là Đại thiếu gia liên tiếp nửa tháng đều ở trong phòng của Đại thiếu phu nhân, thường thì đều là Đại Thiếu phu nhân phái người đi mời mới trở về chính viện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Nhét người (hạ)

Buổi tối Lý Húc Diệp trở lại mới biết được chuyện này, hưng phấn ôm lấy Tào Ngọc Di quay một vòng trong phòng.

Tào Ngọc Di dưới sự thất kinh ôm thật chặt cổ của Lý Húc Diệp, “Chàng làm gì thế? Mau buông ta xuống!”

Lúc hai người Lý Húc Diệp và Tào Ngọc Di nói chuyện luôn đuối nha hoàn bà tử đi ra ngoài, cho nên nhất thời cũng không có ai tiến lên ngăn cản.

“Ngọc Di, ta, ta thật cao hứng? Nàng có cảm thấy như thế nào hay không? Tại sao không sớm nói ra. . . .” Lý Húc Diệp hỏi dồn dập.

“Ta cũng mới xác định hôm nay!” Tào Ngọc Di nhẹ giọng lên tiếng.

Lý Húc Diệp ôm Tào Ngọc Di cũng không cời giày, trèo lên trên giường, hai người xúm lại thấp giọng nói chuyện.

“Nàng yên tâm, qua ít ngày ta cầu xin Thánh thượng ra ngoài làm việc, đến lúc đó nàng theo ta cùng đi nhậm chức, phu nhân sẽ không thể làm khó dễ nàng nữa.” Lý Húc Diệp chậm rãi nói.

“Ừm.” Tào Ngọc Di đáp lại, trong lòng buông lỏng, mặc dù không phải là không thể ứng phó Lý phu nhân, nhưng dù sao trôi qua cuộc sống như thế cũng không thư thái.

“Lần này chúng ta thành thân, hoàng thượng ân chuẩn cho nghỉ ba tháng, cũng nhanh thôi!” Lý Húc Diệp đặt tay ở trên bụng hoàn toàn chưa có thay đổi gì của Tào Ngọc Di.

“Nếu Thánh thượng không chuẩn, chàng cũng không cần miễn cưỡng!” Tào Ngọc Di dặn dò.

“Cái này không cần nàng quan tâm, chỉ cần chiếu cố mình thật tốt, muốn ăn muốn dùng cái gì, sai các bà tử đi tìm tới là được, nếu bạc không đủ, thì sai người nói với ta một tiếng.”

Tào Ngọc Di đồng ý từng việc, trong lòng từ từ nổi lên rung động.

Bởi vì lần ngắt xiu kia, nên Lý phu nhân miễn quy củ cho Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Di nghỉ ngơi hai ngày, rồi vẫn đi đến chỗ của Lão phu nhân và Lý phu nhân thỉnh an.

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di hành lễ một cái, thả chậm ngữ điệu nói.

“Đứng lên đi, trước mặt thân thể không tốt, thì ở trong phòng tịnh dưỡng cho tốt đi!” Lý phu nhân không mặn không nhạt nói.

“Con dâu tạ ơn mẫu thân quan tâm, hôm nay cảm thấy đã dễ chịu hơn một chút, nên tới đây thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di cung kính đáp.

“Khó cho người có phần tâm này, ngồi xuống nói chuyện đi!” Lý phu nhân nhấp một ngụm trà nóng, giọng nói vẫn nhàn nhạt.

Tào Ngọc Di đáp một tiếng, hành lễ một cái, ngồi xuống nửa bên cái ghế đôn ở bên cạnh giường.

Lý phu nhân nhặt chuyện râu ria tán gẫu cùng Tào Ngọc Di mấy câu, lại kéo đề tài câu chuyện đến trong phòng Lý Húc Diệp.

“Hai ngày trước con dâu đã hỏi qua ý của Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia nói không vội, nên chuyện như vậy trước hết dần xuống!” Tào Ngọc Di đứng lên đáp.

“Chẳng lẽ là nhìn không thuận mắt mấy nha đầu trong phòng người, chỗ này của ta có hai nha đầu rất là tốt, không bằng người chọn một người trở về!” Lý phu nhân cười nói.

“Tạ mẫu thân có hảo ý, con dâu chỉ sợ Nhị thiếu gia có ý gì khác, chắc phải hỏi qua ý của Nhị thiếu gia trước.” Tào Ngọc Di cúi thấp đầu đáp.

“Hừ, buổi tối gọi Nhị thiếu gia các người tới đây, ta sẽ đích thân nói cùng hắn!” Trên mặt Lý phu nhân lập tức lạnh xuống, “Người trở về nghỉ cho khỏe đi, tránh trời nóng lại choáng váng đầu, kinh động Lão phu nhân.”

Tào Ngọc Di thấp giọng đáp lại, hành lễ một cái lui ra ngoài, trong lòng một đợt buồn nôn, không muốn nán lại nhiều ở trong chính viện này.

Buổi tối, Lý Húc Diệp vào cửa sắc mặt có cái gì đó không đúng lắm.

“Lão gia, người làm sao vậy?” Tào Ngọc Di nghênh đón hỏi.

“Các người đều lui xuống đi!” Lý Húc Diệp nhìn thoáng qua cất cao giọng phân phó nói.

Tào Ngọc Di đề nỗi lo lắng xuống, ôn nhu nói: “Ngồi xuống uống chén trà trước đi!”

Lý Húc Diệp theo lời ngồi xuống, bưng chén trà lên nhưng cũng không uống, chần chờ nói: “Hôm nay Thánh thượng triệu ta vào cung.”

Tào Ngọc Di an tĩnh ngồi ở một bên, chờ Lý Húc Diệp tự mình nói ra.

“Nam Cương nổi lên chiến sự, Tào Lão thái gia bị thụ thương, Thánh thượng muốn phái ta qua đó, sợ là không thể nhìn thấy nhi tử nữ nhi chúng ta ra đời rồi.” Lý Húc Diệp khom người qua cầm lấy tay Tào Ngọc Di, “Nàng chớ hoảng sợ, tình huống cụ thể Thánh thượng còn đang đề xuống, tình hình của Tào Lão thái gia cũng không rõ lắm, về phần ta, mấy ngày nay xem chừng sẽ có thánh chỉ tới.”

Tào Ngọc Di hít sâu một hơi, nói không sợ là gạt người, chiến trường không phải là nơi chơi đùa, huống hồ hiện tại ngay loại thời điểm này, thời đại này cuộc sống của quả phụ nơi đại hộ trôi qua không dễ dàng. Tào Ngọc Di từng sờ một lúc mới định thần nói: “Buổi trưa mẫu thân lại nói tới chuyện nha đầu, bảo chàng buổi tối sang đó một chuyến!”

Lý Húc Diệp nhíu mày, “Chuyện như vậy nàng cứ yên tâm, nhất định sẽ như mong muốn của nàng. Nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta sang đó!”

Tào Ngọc Di gạt đầu đáp lại, lặng lẽ cùng Lý Húc Diệp dùng một chén trà xanh.

“Thỉnh an mẫu thân!” Lý Húc Diệp vái một cái, “Không biết mẫu thân tìm nhi tử tới đây có chuyện gì?”

Lý phu nhân chờ Lý Húc Diệp dập đầu xong mới mở miệng nói: “Đứng lên đi, Ngọc Di có thân thể, bên cạnh người cũng không có người phục vụ, ta nghe nói mấy nha đầu trong phòng người người đều nhìn không thuận mắt?”

“Làm phiền mẫu thân phí tâm, chẳng qua là mấy hạ nhân phục vụ, nơi đó có cái gì mà nhìn thuận hay không thuận!” Lý Húc Diệp nhướng mày lên tiếng.

“Cũng liền thôi đi, bên cạnh suy cho cùng không thể không có người biết lạnh biết nóng.” Lý phu nhân lại nói lại chuyện hai nha đầu lúc sáng một lần nữa.

“Vốn là một mảnh hảo tâm của mẫu thân, chỉ là nơi này của nhi tử quả thật không tiện cho lắm, Thánh thượng đã có ý chỉ, hai ngày này nhi tử sẽ phải theo đại quân đi Nam Cương bình loạn, sợ nhờ hai nha đầu của mẫu thân!” Lý Húc Diệp khom người nói.

“Chuyện này có cái gì mà gấp, chẳng lẽ ngày mai người phải lên đường sao?” Mặt Lý phu nhân không đổi sắc trả lời một câu.

“Mẫu thân!” Lý Húc Diệp cất cao giọng kêu lên, “Nhi tử nghĩ tới trên chiến trường vốn là nơi vạn phần kinh hiểm, mấy ngày nay cũng nên nghỉ ngơi thật tốt mới phải, nếu không sẽ tổn hại thân thể, chiến trường kia còn lên được hay không!”

Trên mặt Lý phu nhân cứng đờ, đây rõ ràng là chỉ trích mình cố ý lúc này tặng nha đầu qua, muốn thử tử mất mạng.

“Nhi thức, mẫu thân cũng là một mảnh hảo tâm, chẳng qua là mấy ngày nay vì chuyện trong phủ, bận rộn quá có chút mơ hồ nên lo lắng không chu toàn!” Đại thiếu phu nhân tiến lên nửa bước cười khanh khách nói.

“Đại tẩu nói phải, mẫu thân mỗi ngày phải trông coi tất cả các sự vụ lớn nhỏ trong phủ, nhất thời nghĩ sai cũng là thường tình!” Tào Ngọc Di mỉm cười tiếp nhận đầu đề câu chuyện.

“Nói ra ta cũng có chút mệt mỏi, hôm nay các người hãy trở về trước đi!” Lý phu nhân nhân cơ hội bóp trán nói.

Tào Ngọc Di đi theo sau lưng Lý Húc Diệp uốn gối hành lễ lui ra ngoài.

“Nàng trở về nghỉ ngơi trước đi, tối nay không cần chờ ta, ta đi tìm Lão thái gia thương lượng chuyện!” Lý Húc Diệp nhẹ giọng nói, giống như vừa rời trong phòng chưa từng phát sinh chuyện gì.

“Ừm, ta để cho phòng bếp nhỏ hâm nóng vài món ăn khuya, nếu chàng trở về thì dùng một chút!” Tào Ngọc Di thấp giọng nói.

Lý Húc Diệp mỉm cười đáp lại, dẫn theo hai gã sai vặt sải bước đi tới viện của Lão thái gia.

“Thiếu phu nhân!” Vương ma ma cười gọi một tiếng.

Trượng phu của Vương ma ma cũng là một người thành thật, sau khi Tào Ngọc Di đã hỏi qua ý của khẩu tử (trượng phu, bạn đời) đã an bài làm tiểu quân sự cho cửa hàng hồi môn của mình, nãi huynh cùng tuổi kia cũng được quân sự trong phủ chọn đi làm người gác cổng, Vương ma ma mới xem như định tâm lại.

“Chúng ta trở về thôi!” Tào Ngọc Di nhàn nhạt phân phó nói.

Wương ma ma đáp một tiếng, tiến lên nửa bước đỡ Tào Ngọc Di.

Trong lòng Tào Ngọc Di rất là không nhịn được chuyện Vương ma ma cẩn thận như vậy, chỉ có điều cũng không có đẩy ra, dù sao cũng là ở bên ngoài viện, cẩn thận một chút bao giờ cũng tốt hơn.

“Hừ, các người xem một chút, trong mắt của hần còn có đích mẫu ta đây sao.” Lý phu nhân thuận tay tóm lấy một chén trà ném ra ngoài.

“Mẫu thân, người hãy bớt giận, theo con dâu thấy, Nhi thức cũng chẳng qua là bởi vì được Thánh thượng coi trọng.” Đại thiếu phu nhân càng nói thanh âm càng thấp, cuối cùng khẽ gần đến bên tai Lý phu nhân, dùng giọng nói chỉ có hai người có thể nghe thì thầm nói.

Lý phu nhân chần chờ một chút, phát tay phân phó nói: “Các người đều lui xuống đi!”

Trong phòng bà tử nha hoàn lớn nhỏ đều đồng thanh đáp lại, theo thứ tự lui xuống.

“Đây chính là ý chỉ của Thánh thượng, như thế có thể làm sao?” Lý phu nhân nhíu mày hỏi.

“Ha ha, mẫu thân yên tâm, Đương Kim Thánh Thượng coi trọng nhất chính là hiếu đạo, hưởng hồ không phải thánh chi kia còn chưa có hạ xuống sao!” Đại thiếu phu nhân khẽ cười nói.

Lý phu nhân kéo tay Đại thiếu phu nhân gạt đầu liên tục, “Vẫn là người biết lòng ta, người yên tâm, chỉ cần có ta ở một ngày, chắc chắn sẽ không thua thiệt đại phòng các người!”

Ánh mắt Đại thiếu phu nhân lóe lên một cái, tiếp tục nhỏ giọng thương lượng với Lý phu nhân.

Không biết Lý Húc Diệp thương lượng chuyện gì với Lão thái gia, lại cả đêm không về.

Tào Ngọc Di dằn dò bà tử trực đêm tỉnh ngủ một chút, thu xếp trước.

Ngày hôm sau, lúc thính an Lão phu nhân thì Lý phu nhân liền sai người tới nói là ban đêm bị lạnh, sáng hôm nay liền không dậy nổi.

“Đã mời đại phu qua phủ xem rồi chưa?” Lão phu nhân ngồi thẳng hỏi.

“Bẩm Lão phu nhân, đã phái bà tử đi nhị môn rồi!”

“Truyền cơm đi!” Lão phu nhân gạt đầu một cái, cất giọng phân phó nói.

Nhất thời, trong phòng nha đầu bà tử đều hành động, chốc lát sau món phụ, món chính, điểm tâm liền bày đầy bàn bát tiên.

“Nhà Lão Nhị có thân thể, hôm nay mầu thân các người cũng không có ở đây, đều ngồi đi!” Lão phu nhân dưới sự hầu hạ của hai đại nha hoàn ngồi xuống, mở miệng nói.

Tào Ngọc Di đi theo phía sau Đại thiếu phu nhân tạ ơn, theo thứ tự ngồi dưới tay phải Lão phu nhân.

Tự có nha hoàn bà tử thay vị trí hai người phục vụ Lão phu nhân dùng cơm.

Ăn cơm xong, Lão phu nhân súc miệng, dùng nửa chén trà lại nhỏ, đứng dậy đi đến viện của Lý phu nhân.

“Phu nhân, Lão phu nhân tới!” Hứa ma ma bên cạnh Lý phu nhân chạy vào phòng, ngay cả hành lễ cũng không kịp làm, thấp giọng nói.

Lý phu nhân đang dùng điểm tâm nhất thời bị ghen, dùng một cái đứng lên.

“Phu nhân, mau nằm lên trên giường!” Hứa ma ma nhanh tay nhanh chân cởi áo ngoài cho Lý phu nhân, đỡ Lý phu nhân đi vào phòng trong.

“Phu nhân các người như thế nào? Nghe từ phòng nói ngay cả điểm tâm cũng không dùng?” Lão phu nhân vừa sải bước đi vào trong, vừa nói.

“A, Bẩm Lão phu nhân.”

Không đợi bà tử kia nói chuyện, Lão phu nhân cũng đã vào trong phòng.

Tầm mắt của Tào Ngọc Di dừng lại trên một cái đĩa bánh mơ thiếu hai ba cái một chút, lại bắt động thanh sắc dời đi.

Trên mặt Lý phu nhân không có thoa son phấn, nhìn thì đúng là kém hơn thường ngày một chút.

“Mẫu thân!” Lý phu nhân dưới sự điều khiển của hai bà tử ngồi dậy.

“Mau nằm xuống! Đại phu nói thế nào?” Lão phu nhân nhàn nhạt hỏi.

“Con dâu bất hiếu, để cho mẫu thân bận tâm, đại phu chỉ nói là bị phong hàn.” Lý phu nhân hữu khí vô lực đáp.

Lão phu nhân gật đầu một cái, chỉ bảo Lý phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, chuyên tâm dưỡng bệnh, không cần quan tâm sự vụ trong phủ.

Lý phu nhân chần chờ một chút, cúi đầu lên tiếng: “Vậy hết thấy do mẫu thân làm chủ!”

Lúc này Lão phu nhân mới đứng dậy chuẩn bị đi về.

“Nội tổ mẫu, mẫu thân thân thể không khỏe, chúng con làm con dâu vốn nên lưu lại hầu hạ mẫu thân mới phải!” Đại thiếu phu nhân đột nhiên tiến lên một bước nói.

Lão phu nhân nhìn Đại thiếu phu nhân một cái, cái này cũng là thường tình thôi, “Chỉ một điều, Nhà Lão Nhị đang có thai, ngàn vạn lần chớ có cậy mạnh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Mưu tính

“Tạ Nội tổ mẫu quan tâm!” Tào Ngọc Di hành lễ một cái, cùng với Đại thiếu phu nhân đưa Lão phu nhân ra ngoài cửa.

“Mẫu thân thân thể không khỏe, các người nhanh đi mời Đại thiếu gia tới đây.” Đại thiếu phu nhân nâng cao giọng lên phân phó nói.

“Lão phu nhân?” Tôn ma ma tiến lên nửa bước nhẹ giọng kêu lên.

“Trở về rồi hãy nói!” Lão phu nhân dùng một chút, mặt âm trầm nói.

Tào Ngọc Di nghe Đại thiếu phu nhân phân phó, cũng khẽ nhíu mày một cái, xoay người vào trong phòng.

“Mẫu thân, người ngồi dậy làm gì?” Tào Ngọc Di bước nhanh về phía trước, cố ý kinh ngạc kêu lên, “Các người còn không mau phục vụ mẫu thân nằm xuống, chần chừ cũng ôm thêm một cái thật dày tới đây!”

“Không cần phiền phức như thế, chỉ bị phong hàn sơ sơ thôi mà!” Lý phu nhân vội vàng nói.

“Mẫu thân, cái này không thể được, con dâu khi còn bé thường nghe mấy lão nhân (người già) nói, bệnh phong hàn này phải đắp chăn thật dày ngủ một giấc, ra một thân mồ hôi sẽ dễ chịu hơn một chút!” Tào Ngọc Di tự mình kéo chăn cho Lý phu nhân, ân cần nói.

Chờ Đại thiếu phu nhân đi vào, hai người lại cùng nhau sắp xếp một lần trà cho Lý phu nhân, vốn Lý phu nhân muốn tự mình ngồi dậy dùng, lại bị Tào Ngọc Di dùng lời khuyên ngăn.

“Nhà Lão Nhị, người là người có thai, chỗ này của ta có Uyển Nhi và các nha hoàn bà tử hầu hạ là được, người trở về nghỉ ngơi trước đi!” Trên mặt Lý phu nhân bị chăn bông thật dày bưng bít đỏ bừng, lúc này đúng thật là hữu khí vô lực nói.

“Mẫu thân, con dâu không có gì đáng ngại, người nghỉ ngơi thật tốt trước đi ạ!” Tào Ngọc Di nhếch miệng một cái, thấp giọng khuyên nhủ, “Có chuyện gì thì cứ gọi một tiếng là được.”

“Người có phần hiếu tâm này là được, thân mình vẫn quan trọng hơn!” Lý phu nhân kiên trì nói.

“Đừng đó, đệ muội, muội vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi, coi như là tận hiếu cũng phải chú ý đưa nhỏ trong bụng mới phải!” Đại thiếu phu nhân cũng ở một bên khuyên nhủ.

Lúc này Tào Ngọc Di mới làm ra vẻ vô cùng khó xử đứng dậy cáo từ.

Đợi đến tối, trong viện Lý phu nhân liền truyền ra lời nói, nói là bệnh tình tăng thêm, đã không xuống giường được.

Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân đã sớm canh giữ ở trước giường Lý phu nhân, mỹ danh thị tật được viết xuống.

Lý Húc Diệp vẫn chưa về, Tào Ngọc Di suy nghĩ một chút, chậm rãi dùng xong cơm tối lại đi đến viện của Lý phu nhân một chuyến.

Bởi vì ngoại trừ mấy ngày mới vừa thành thân, gần như mỗi ngày Lý Húc Diệp đều là đi sớm về trễ, trong viện ngoại trừ hai ba người thích ra phía trước tụ tập ra, thì coi như bình an vô sự.

“Phu nhân, Nhị thiếu phu nhân tới!” Một đại nha đầu đẩy màn cửa ra đi vào báo cáo.

“Đề cho nàng đi vào đi!” Đại thiếu phu nhân nhẹ nhàng ra hiệu cho Lý phu nhân chuẩn bị, hạ thấp giọng quát lên.

“Thình an mẫu thân, đại bá, đại tẩu tốt lành!” Tào Ngọc Di hành lễ một cái, nhát nhát thăm hỏi nói, “Mẫu thân, người thế nào rồi? Sáng hôm nay không phải đại phu nói chẳng qua là nhiễm phong hàn thôi sao? Chẳng lẽ là chẩn sai rồi? Vẫn nên mời đại phu vào phủ xem lại một chút mới được.”

“Uhm!” Lý phu nhân không nhúc nhích nằm ở trên giường, Tào Ngọc Di nói nửa ngày mới đáp lại một tiếng.

“Đệ muội, mẫu thân muốn ngủ lại rồi, muội là thai phụ, không thể chịu đựng cả đêm được, hay là trở về ngủ trước đi, nơi này có chúng ta là đủ rồi, hẳn là mẫu thân sẽ không trách tội đâu!” Đại thiếu phu nhân đứng lên đỡ Tào Ngọc Di nói.

“Như vậy sao được? Gia chúng ta vẫn chưa về, ta đây làm con dâu cũng không thể.” Tào Ngọc Di vội vàng từ chối nói.

“Người nghe đại tẩu người một câu đi, chỗ này của ta có hai người Lão Đại là đủ rồi!” Lý phu nhân ngọt ngào áp ứng nói.

Lý phu nhân cũng đã lên tiếng, Tào Ngọc Di kính cẩn nghe theo đồng ý, hành lễ một cái lui ra ngoài, chờ trong phòng tổng cộng không đến nửa khắc đồng hồ.

“Thiếu phu nhân, phu nhân bên kia là chuyện gì xảy ra?” Vương ma ma bưng mấy cái đĩa bánh vị chua tới, nghe giọng hỏi.

Sau khi Tào Ngọc Di có thai, Vương ma ma không yên lòng, tự mình quan tâm đến chuyện trong phòng bếp nhỏ, rất sợ có món kỵ gì đó vào miệng Tào Ngọc Di.

“Còn có thể có cái gì, sợ là ghi hận chuyện Nhị thiếu gia đẩy hai nha đầu lúc trước, nghĩ biện pháp phá hư chuyện của Nhị thiếu gia!” Tào Ngọc Di thản nhiên nói.

“Phi, cồi đời này có đương gia chủ mẫu nào như vậy không!” Vương ma ma giận dữ nói.

“Ma ma thận ngôn (cẩn thận lời nói)! ” Tào Ngọc Di cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng.

“Đại!” Vương ma ma nghĩ đến mấy tiểu đề tử không an phận kia, thu lại thần sắc, chỉ chuyên tâm hầu hạ Tào Ngọc Di.

Lý Húc Diệp đến giờ Hợi (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm) mới trở về, đuổi nha hoàn bà tử phục vụ trà nước đi xuống, để cho Tào Ngọc Di ngồi xuống, mới mở miệng nói: “Lúc lâm triều hôm nay Thánh thượng đã hạ chỉ.”

Tào Ngọc Di nghĩ đến chiến trường kinh hiểm vạn phần, căng thẳng trong lòng, huyết sắc trên mặt chậm chậm lui xuống.

“Nàng yên tâm, ta tập võ từ thuở nhỏ, nếu có cái gì vạn nhất, tự vệ luôn không thành vấn đề !” Trên tay Lý Húc Diệp dùng sức kéo Tào Ngọc Di vào trong lòng ngực mình, âm giọng nói.

“Người ta nói song quyền nan địch tứ thủ (*), chàng, chàng tóm lại trong lòng chàng hãy nhớ chàng còn có đứa con chưa ra đời là được.” Tào Ngọc Di hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

(*) Hai quả đấm không địch lại bốn tay, ý nói một người không đánh lại nhiều người.

Lý Húc Diệp nhất nhất đáp ứng, “Hôm nay phu nhân thế nào? Đường như mấy tiểu nha đầu trong viện nói phu nhân không được.”

“Vừa rồi ta dùng xong com tối có đi qua một chuyến, nói là muốn ngủ lại.” Tào Ngọc Di nghĩ ngợi một chút, nói suy đoán của mình cho Lý Húc Diệp nghe một lần nữa.

“Hừ, quả nhiên là chưa từ bỏ ý định.” Lý Húc Diệp cười lạnh mấy tiếng, dặn dò Tào Ngọc Di không cần lộ ra phong thanh gì, đến lúc đó tự có biện pháp đối phó bà ta.

“A, đúng rồi, chàng dùng com tối chưa?” Lúc này Tào Ngọc Di mới phát giác mình đang ngồi ở trên đùi Lý Húc Diệp, có chút ngượng ngùng đứng lên hỏi.

“Đã dùng rồi, nương tử có mệt hay không? Chúng ta tắm một cái rồi đi ngủ đi!” Lý Húc Diệp thấy độ ấm trong ngực không còn, trong lòng cũng mát mát theo, nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Tào Ngọc Di, không nhịn được nói.

Tào Ngọc Di gạt đầu một cái, cất giọng gọi người đi chuẩn bị nước nóng. . . .

“Nội tổ mẫu, mẫu thân nhìn rất là không tốt, con nghĩ con cùng với Nhị đệ, nên để xuống chuyện bên ngoài, trước tiên ở trước giường mẫu thân hầu hạ thuốc thang.”

Ngày thứ hai, Tào Ngọc Di đi thỉnh an Lão phu nhân, vừa vào cửa liền nghe thấy Đại thiếu gia “Chân tình ý thiết” nói.

“Ô hay, ta thấy nàng ta còn dùng tốt hai chén cháo ngọc bích, còn ăn nhiều hơn Lão đầu từ ta đây, nơi nào bệnh đến cần người đi phục vụ!” Lão thái gia vung tay áo bước nhanh đi tới, vừa đi vừa quát lên.

Trên mặt Đại thiếu gia tái đi, hồ nghi liếc mắt nhìn Đại thiếu phu nhân.

“Lão gia!” Lão phu nhân cuống quýt đứng dậy nghênh đón.

“Bà quản con dâu thật tốt, hiện tại tình hình Lý gia chúng ta thế nào, nàng ta không biết? Không biết vurun lên coi như xong, còn năm ba bữa nghĩ biện pháp muốn phá hư chuyện, nếu nàng ta không lên được mặt bàn như vậy nữa, nhà này cũng đừng để cho nàng trông nom nữa, đưa nàng ta đi làm bạn cùng Thông Nhi là được.” Lão thái gia cũng không trông nom trong phòng này còn có một phòng tiểu bối cùng hạ nhân, quay về phía Lão phu nhân mắng một trận.

Trên mặt Lão phu nhân một hồi xanh một hồi trắng, ngay cả lời nói cũng nói không ra được.

“Thỉnh an Nội tổ phụ, Nội tổ mẫu, Nội tổ phụ, xin người bớt giận, vào lúc này sợ là ngay cả chuyện Nội tổ mẫu nghe cũng không hiểu đâu ạ.” Tào Ngọc Di chuyển mấy vòng ở trong lòng, tiến lên dập đầu một cái, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Con mau đứng lên đi, Lý gia chúng ta từ trước đến giờ luôn coi trọng con nói dòng, mọi sự con hãy lấy thân thể của mình làm đầu, đại lễ này về sau vẫn nên làm ít đi!” Lúc này Lão thái gia mới thở ra một hơi, trầm giọng dặn dò nói.

“Tạ Nội tổ phụ quan tâm!” Tào Ngọc Di đứng lên nói.

“Lão gia, đây là thế nào? Tại sao lại phát hỏa lớn như vậy?” Lão phu nhân thở nhẹ ra một hơi, tiến lên phục vụ Lão thái gia ngồi xuống, bộ dạng phục tùng thuận theo hỏi.

“Hừ, mấy năm nay thê tử của Thông Nhi càng ngày càng không chừng mực.” Lão thái gia uống một hớp trà, nói lại chuyện Lý phu nhân giả bộ bệnh một lần nữa.

“Là thiếp thân sơ sót, lão gia yên tâm, chuyện như vậy người không cần quan tâm, thiếp thân sẽ tự mình dạy bảo lại thê tử của Thông Nhi.” Lão phu nhân cung kính nói.

Lão thái gia gạt đầu một cái, “Lúc trước ta cũng là nhất thời tức đến văng đầu, bà cũng một bó tuổi to rồi, cẩn thận chú ý thân thể.”

Nghe lời này, Lão phu nhân kích động liên tục đồng ý.

Lão thái gia lại răn đe Đại thiếu gia mấy câu, dẫn theo Lý Húc Diệp đi đến thư phòng.

Lý Húc Diệp nhận thánh chỉ, sau này sẽ phải dẫn quân đi biên cương, mấy ngày nay dĩ nhiên là không cần vào triều rồi, Lão thái gia tuổi cũng đã lớn, Thánh thượng đặc biệt cho phép không cần mỗi ngày tảo triều, có chuyện đi vào cung cầu kiến là được, trạng thái coi như là nửa về hưu.

Bởi vì chuyện như vậy, Lão phu nhân cũng chịu liên lụy ở chỗ Lão thái gia, dĩ nhiên là rất tức giận, thẳng thừng lấy lại quyền quản gia của Lý phu nhân, để

cho Lý phu nhân đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm.

Lý Húc Diệp lên đường, Tào Ngọc Di chỉ có thể đưa đến nhị môn, ngược lại nghe nói Đại thiếu gia vẫn đưa đến cửa thành.

Chuyện này trôi qua, trong phủ coi như là yên ổn, Tào Ngọc Di mượn việc dưỡng thai mỗi ngày chỉ ở trong viện đi dạo một vòng, thời gian còn lại ít ra khỏi cửa viện, cuộc sống trôi qua cũng tự tại, chỉ có Đại thiếu phu nhân là thường xuyên ở lại trong phòng Lão phu nhân.

“Thiếu phu nhân, hiện tại thân thể người là lớn nhất, chuyện quản gia kia để cho Đại thiếu phu nhân mưu tìm đi, tóm lại bên trên còn có Lão thái gia và Lão phu nhân.” Vương ma ma sợ trong lòng Tào Ngọc Di nghĩ nhiều, nói liên miên khuyên một hồi.

“Ma ma yên tâm, cái này ta tự hiểu được!” Tào Ngọc Di đỡ eo từ từ lắc lư trong phòng, nhẹ nhàng vuốt bụng nói.

“Thiếu phu nhân từ nhỏ đã là người có chủ ý!” Vương ma ma cười nói.

Lý phu nhân bị cảm tức đủ ba tháng, mới ra khỏi phòng, Lão phu nhân còn câu thúc Lý phu nhân ở bên người một năm một mười lập quy củ.

Lý phu nhân đã rất nhiều năm không có lập quy củ như thế, lại thêm có chút lớn tuổi, mỗi ngày đứng đau lưng, khổ không thể tả, nhất thời cũng an phận.

Tào Ngọc Di thưa với Lão phu nhân, chỉ nói mỗi ngày trong phòng ngậm ngộ, rất là phiền não, hơn nữa trong lòng bức rứt, muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Lão phu nhân dặn dò rất nhiều, nói chung cuối cùng cũng đáp ứng.

“Chiếu cố Thiếu phu nhân các người cho thật tốt, nếu có việc bất trắc, các người cũng không cần trở lại.” Lão phu nhân còn cố ý gọi nha hoàn bà tử hầu hạ bên cạnh Tào Ngọc Di tới gõ một phen.

“Dạ!” Mọi người nhất tề đáp lại.

Ngay lập tức xác định ra sẽ tới Tào gia, dĩ nhiên là phải đánh tiếng trước phái người trở về nói một tiếng.

“Người trong ngày thường không muốn thấy Tử tỷ nhi ta mặc kệ, hiện tại Lý Đại thiếu gia không ra hôn, tước vị Lý gia nói không chừng sẽ rơi lên trên đầu Nhị thiếu gia, huống hồ gần đây Nhị thiếu gia được Thánh thượng trọng dụng.” Tào Đại lão gia không yên lòng đi đến chính phòng dặn dò Đại phu nhân một phen, “Ngay cả Đại ca nhi của chúng ta không cần dựa vào hân, cũng không thể đắc tội!”

“Dạ, thiếp thân biết chừng mực!” Đại phu nhân cúi đầu đáp lại, “Lão gia, thời điểm cũng không sớm, muốn truyền bữa tối không?”

Đại lão gia do dự một chút, đồng ý.

Đại phu nhân không kìm được vui mừng cất giọng phân phó xuống phía dưới, Đại lão gia đã gần một tháng chưa đến chính phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Phân tích (thượng)

Sớm có bà tử cơ trí đi đến trừ phòng dặn dò, cố ý làm nhiều món ăn Đại lão gia thích ăn đưa qua.

Trong lòng Đại phu nhân tràn đầy vui mừng hầu hạ Đại lão gia dùng cơm, còn chưa kịp mở miệng giữ Đại lão gia ở lại, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận huyên náo.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại lão gia thả thìa xuống, nhíu mày hỏi.

“Chắc là tiểu nha đầu không hiểu chuyện, Phương ma ma, bà đi ra ngoài xem một chút!” Đại phu nhân vội vàng cười giải thích.

Nửa năm nay, bên cạnh Đại phu nhân trừ Phương ma ma, Lý ma ma cũng rất là thể diện, thậm chí có lúc lời nói còn có trọng lượng hơn Phương ma ma, nhất là tháng trước Đại phu nhân lại đặt tiểu nữ nhi của Lý ma ma vào trong phòng của Đại thiếu gia, chuyện như vậy lúc trước Tào Ngọc Di còn chưa có xuất giá đã đề cập tới một lần rồi, chỉ là bị Đại thiếu gia đẩy ra, hiện tại, Đại thiếu phu nhân đã sinh hạ trưởng tử, vì biểu hiện hiền huệ, đều nâng một nha đầu bồi giá của mình và Tiểu Nha kia vào.

“Gọi người đi vào hỏi một chút đi!” Đại lão gia không nhận được phân phó nói.

“Dạ!” Đại phu nhân lòng đầy không muốn, cũng không dám nghịch ý Đại lão gia, cất giọng hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm phu nhân. . . .” Phương ma ma đi vào, hành lễ một cái, chần chờ một chút, mới tiếp tục nói, “Là nha đầu bên cạnh Mị di nương cùng tiểu nha đầu canh giữ ở bên ngoài nổi lên tranh chấp!”

Mị Nhân là trước đó vài ngày cấp dưới của Đại lão gia hiểu kính, nghe nói là hồng bài Bách Hoa Lâu gì đó, dung mạo đẹp, lại quen làm nũng treu đùa, ở trên giường càng thêm đa dạng chồng chất, làm Đại lão gia mê đến gần như không biết Nam Bắc, liên tiếp hơn nửa tháng đều nghỉ ở trong phòng nàng ta, càng bị dụ dỗ phải phá quy củ, Mị Nhân còn chưa có thân thể (có thai) liền nâng lên làm di nương, trong phủ này, trừ Vương thị xuất thân khá hơn một chút, thì đều giống như Lý thị xuất thân nha đầu có thân thể mới được sĩ phong, chớ nói chi loại người xuất thân thấp như Mị Nhân! Đại lão gia tự mình lên tiếng, chính là có chút không hợp quy củ, Lão thái gia ở biên quan xa xôi, trong phủ này ai cũng không thể làm trái, Đại phu nhân chỉ đành phải cắn răng nhận lễ, uống trà. Bởi vì Mị Nhân từ nhỏ liền bị bán cho thanh lâu, cũng không nhớ họ gì, trên dưới trong phủ liền gọi là Mị di nương.

“Tại sao nha đầu bên cạnh Mị Nhân tới đây?” Còn không đợi Đại phu nhân mở miệng, Đại lão gia đã nói: “Cho người vào đi!”

Trong lòng Đại phu nhân biết không ổn, vừa muốn nói gì, bị Phương ma ma len lén kéo kéo tay áo, mới không có luống cuống.

“Tất cả vào đi! Lão gia có lời muốn hỏi!” Phương ma ma cao giọng hô.

“Thỉnh an lão gia, phu nhân!”

Hai nha đầu cùng nhau bái lạy.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Đại phu nhân nghiêm nghị hỏi.

“Bẩm phu nhân, hôm nay thân thể di nương chúng nô tỳ không khỏe, buổi tối cơm cũng dùng nhiều, cho nên phải nô tỳ tới đây bẩm phu nhân, muốn mời Ngô ma ma đi xem cho di nương chúng nô tỳ một chút. . . .” Nha đầu Mị di nương cướp lời nói, ánh mắt thỉnh thoảng liếc sang trên người Đại lão gia.

Đại phu nhân nhìn dáng vẻ nha đầu kia, trong lòng phát hỏa, cao giọng quát lên: “Cho dù như thế, ở ngoài chính phòng lẫn tăn cái gì?”

“Di nương các người thế nào? Bây giờ không phải là lúc hỏi loại chuyện nhỏ nhặt này, còn không mau mời ma ma đi qua xem một chút!” Đại lão gia vừa nói, vừa đi ra ngoài.

Đại phu nhân giận đến choáng váng đầu một hồi, lại thấy nha đầu của Mị di nương kia vội vàng niềm nở đón Đại lão gia đi, ngực càng thêm đau xót, đứng cũng đứng không vững.

“Phu nhân!” Phương ma ma tiến lên một bước đỡ lấy Đại phu nhân.

“Người còn đứng ở nơi này làm cái gì? Thành sự không có bại sự có thừa, chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, ta lưu người lại có ích lợi gì. . . .” Đại phu nhân trực tiếp quăng cho nha đầu kia một cái tát, oán hận mắng.

Nha đầu kia chịu mọi ủy khuất cũng không dám nhiều lời, sợ khơi ra nhiều càng bị đánh chửi nhiều hơn, hành lễ một cái cuống quít lui ra ngoài.

“Phu nhân, xin người bớt giận, vì thứ đề từ không lên được mặt bàn kia mà tức giận thì không đáng giá, thân thể của người quan trọng hơn. . . .” Phương ma ma chỉ một mực khuyên Đại phu nhân bảo trọng thân thể, còn lại không nhiều lời.

Thật ra thì, Phương ma ma nhìn thông suốt, Đại phu nhân ngay cả tôn tử ruột thịt đều có rồi, trong phủ này phu nhân là người ai cũng không động được, cần gì cứ trông cậy vào Đại lão gia.

Đại lão gia đi chuyến này dĩ nhiên là không có trở về, chỉ làm cho Đại phu nhân hận đến quăng bể một bộ trà cụ. . . .

Tào Ngọc Di muốn về Tào gia, trừ Lão phu nhân phân phó quản gia chuẩn bị một phần lễ vật, Tào Ngọc Di lại tự mình tỉ mỉ chuẩn bị không ít lễ phẩm, ngày hôm đó, sáng sớm liền lên xe đi đến Tào phủ.

Trên xe ngựa cũng gắn biển hiệu Lý phủ, Tào Ngọc Di dẫn theo hai đại nha đầu và Vương ma ma ngồi ở chiếc xe đầu, chiếc xe phía sau là lễ vật Lão phu nhân chuẩn bị, hai bà tử quản sự và tiểu nha đầu cùng đi theo các nàng, phía sau cùng chính là mấy nhị đẳng nha hoàn và các tiểu nha đầu, bên ngoài còn có bà tử thô sử và gia đình hộ tổng ở bốn phía.

“Thiếu phu nhân, người muốn dùng chút trà nóng không?” Vương ma ma ân cần hỏi han.

“Không cần, ma ma, để cho ta nằm nghỉ một lát!” Tào Ngọc Di cười khổ một cái, vuốt ngực phân phó nói.

Lúc trước ở Tào phủ cũng không thường xuất môn, ngay cả xuất môn, ở trên xe ngựa không thoải mái cũng đều gắt gao nhịn xuống, vạn lần không dám để cho Đại phu nhân nhìn ra đầu mối gì, cảm thấy dần theo cái gánh nặng, hiện tại xem chừng là cuộc sống tốt hơn chút ít, lại có thai, thật xấu say xe này rốt cuộc không có cách nào nhịn được.

“Đạ!” Vương ma ma đáp một tiếng, lấy ra một tấm đệm dựa trong ngăn kéo từ chỗ ngồi phía sau xe, đỡ Tào Ngọc Di nửa nằm xuống.

Cũng may Lý phủ cách Tào phủ cũng không xa, chỉ chừng một khắc đồng hồ là đến.

Ở Tào phủ sớm có bà tử quản sự có thể diện nghênh đón ở đại môn, xa xa nhìn thấy xe ngựa tới đây, liền sai tiểu nha đầu đi vào báo tin, lại chỉ huy gia

đỉnh mở cánh cửa thật cao ra.

“Tứ cô nãi nãi, người có thể trở lại, phu nhân đã trông mong thật lâu.” Hai bà tử quân sự treo lên khuôn mặt tươi cười nghênh đón.

“Hai vị ma ma khách khí, các đại ca trong phủ liền làm phiền hai vị ma ma!” Bà tử quân sự của Lý phủ xuống xe, đi lên thay mặt chào hỏi.

Có quân sự khác của Tào phủ đã đi qua dẫn các gia đình của Lý phủ đi chiêu đãi, đôi bà tử đánh xe, từ từ vào Tào phủ, đi về phía nhị môn.

Sau khi Lão phu nhân qua đời, đã phân mấy thân cận của mình đi, Lão thái gia lại hàng năm bên ngoài, chờ qua hiếu kỳ của Lão phu nhân, định lên tiếng để cho người mấy phòng phân nhà.

Tam lão gia dùng tạm một tiểu viện của Lão phu nhân, cũng ở tại kinh thành, cùng đại phòng đi lại cũng thuận tiện. Nhị lão gia thì như cũ dẫn theo gia quyến đến nơi đảm nhiệm chức vụ rồi, chỉ là lần này cũng dẫn theo thân mẫu của ông ta là Dương lão nãi nãi cùng đi. Hiện tại Tào phủ cũng chỉ còn lại toàn gia của Đại lão gia, hai tháng trước, Đại thiếu gia lại được ý chỉ ra ngoài, mang theo Đại thiếu phu nhân và hai thông phòng cùng đi, Tôn thiếu gia lại bị Đại phu nhân lấy tuổi còn nhỏ, ở trên đường lắc lư không tốt giữ lại bên cạnh mình.

Những thứ này đều là do Liên Hương ngày lễ ngày tết trở về đoàn viên cùng phụ mẫu nhà mình nhận được tin tức, lúc Tào Ngọc Di rảnh rỗi liền hỏi một câu, biết được đại khái tình hình ở Tào phủ như thế, ngoài ra tuyệt đối không trộn lẫn vào.

“Thỉnh an mẫu thân!” Tào Ngọc Di bái lạy.

Đại phu nhân đoan chánh nhận, ra hiệu hai bà tử tiến lên đỡ Tào Ngọc Di: “Mau dậy đi, phụ thân ngài hôm nay phải thượng triều, chờ ăn cơm trưa sẽ gặp.”

“Đều nghe mẫu thân dạy bảo!” Tào Ngọc Di cười lên tiếng.

“Ngồi xuống nói chuyện đi!” Đại phu nhân gật đầu một cái, mỉm cười nói, đối với thái độ kính cẩn nghe theo này của Tào Ngọc Di rất là hài lòng.

Mang thai sáu tháng, bụng đã lộ rất rõ rồi, ánh mắt của Đại phu nhân dừng lại trên bụng của Tào Ngọc Di một chút, chuyển đề tài lên trên đó.

“Mẫu thân, con nghe nói Đại chất tử của con nuôi ở bên cạnh mẫu thân, thế nào không thấy hắn tới đây?” Tào Ngọc Di nhìn chung quanh một chút hỏi.

“Hắn à, là một đứa trời sập xuống cũng không quản, lúc này sợ là còn chưa có tình ngũ đâu!” Lập tức Đại phu nhân liền nở nụ cười, phân phó người đi ôm Tôn thiếu gia tới.

Chỉ chốc lát sau, một phụ nhân trẻ tuổi mặt trắng ngần ôm một đứa trẻ con được bao bọc nghiêm cẩn tới đây, phụ nhân kia chắc là bà vú của Tôn thiếu gia.

“Hừ, cẩn thận một chút, chớ có đánh thức tôn tôn ngoan của ta!” Đại phu nhân thấp giọng phân phó nói.

Phụ nhân kia nghe vậy, rón rén hành lễ với Đại phu nhân và Tào Ngọc Di một cái, cũng không mở miệng.

“Tứ tỷ nhi đừng trách.” Đại phu nhân nhẹ giọng nói với Tào Ngọc Di.

“Sao mẫu thân lại nói thế, tiểu hài tử chính là phải ngủ ngon mới có thể lớn lên tốt!” Tào Ngọc Di cũng hạ thấp giọng lên tiếng.

Tào Ngọc Di ghé đầu nhìn một chút, đứa trẻ này nuôi vô cùng tốt, đáng đáp trắng trắng mập mập, mi mục (mặt mày) thanh tú, có ba bốn phần giống Đại thiếu gia, liền tán dương mấy câu, rồi lấy một chiếc nhẫn bạch ngọc mang tới làm quà tặng cho Tôn thiếu gia.

“Tứ tỷ nhi hãy đi nói chuyện với mấy muội muội người đi!” Giữa này Đại phu nhân đều là nụ cười, ôn hòa nói.

Tào Ngọc Di đáp lại, đứng lên hành lễ một cái, đi ra ngoài, ở cửa viện lại đụng phải một bà tử hốt ha hốt hoảng chạy đến, ngay cả hành lễ với Tào Ngọc Di cũng chỉ làm qua loa, không đợi Tào Ngọc Di lên tiếng liền giống như bay vào viện.

“Thiếu phu nhân!” Vương ma ma bất mãn tiến lên gọi một tiếng.

“Ma ma, quên đi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện!” Tào Ngọc Di gật đầu nói.

Tào Ngọc Di và Tào Ngọc Hà cùng tiểu nữ nhi của Vương thị suy cho cùng không phải là cùng nhau lớn lên, nói chuyện một chút, ba người liền giải tán.

Tào Ngọc Di bắt được cơ hội đi đến viện của Chu thị.

Tào Vũ Huân đi theo Lão thái gia, tang kỳ của Lão phu nhân qua đi, Đại lão gia phục chức, sau khi có thời gian rảnh, rốt cục cũng chú ý tới đứa nhi tử Tào Vũ Đình này, có tin mừng công khóa của Tào Vũ Đình rất tốt, tự mình dẫn theo Tào Vũ Đình đi bái viện trưởng học viện Thăng Sơn, hiện nay cũng đang ở trong học viện, ngày lễ ngày tết mới trở về một chuyến, Đại lão gia có người mới, một tháng khó được đi viện Chu thị một chuyến, Chu thị hoàn toàn nhàn rồi, hiện tại mỗi ngày thế mà lại cùng Lý thị niệm kinh.

Lúc trước bởi vì Lý thị biết chữ nên mới được chọn đi hầu hạ Đại lão gia, sau đó lại cùng Đại lão gia học không ít chữ, chữ thường dùng nhận biết toàn

bộ rồi, Chu thị thì chỉ nhận biết mấy con số, ghi chép thì thôi đi, cảm kinh thư vẫn là Lý thị dạy từng chữ từng chữ một, mấy chữ hai người không nhận ra, tìm cơ hội hỏi Đại lão gia, Đại lão gia nhất thời cao hứng, ngược lại đến phòng hai người nhiều hơn mấy lần, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Tào Ngọc Di vui không phải vì Chu thị niệm kinh báí Phật, chẳng qua cũng không có cách nào, Chu thị mỗi ngày gần như không có chuyện gì có thể làm, không như thế, ngược lại không có suy nghĩ tiếp tục tồn tại.

“Di nãi nãi, Tứ cô nãi nãi tới!” Tiểu nha đầu vén rèm cửa lên kêu lên.

“Mau mời đi vào!” Chu thị vui mừng đứng lên kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Phân tích (hạ)

“Di nương!” Tào Ngọc Di cất bước đi tới, lớn tiếng gọi một tiếng.

“Tỷ nhi ngoan!” Chu thị đứng lên, chỉ gọi một tiếng, vành mắt cũng đã đỏ lên.

Trừ ba ngày lại mặt, Tào Ngọc Di gả đi ra ngoài hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên trở lại, như Đại lão gia và Đại phu nhân còn có thể viết thư cho Lý phủ hoặc là cứ phải một bà tử sang thăm hỏi một chút, nhưng Chu thị thì cũng chỉ có thể mong chờ chút tin tức rò ra ở chỗ Đại phu nhân mà thôi.

“Di nãi nãi, người cả ngày ngóng trông Tứ cô nãi nãi, hiện tại thế nào thấy người, thì ngược lại rơi lệ trước rồi.” Đại nha hoàn bên cạnh Chu thị cười khuyên nhủ.

Nha hoàn thiếp thân tiểu Mạn lúc trước của Chu thị, bởi vì đến tuổi, bầm với Đại phu nhân, đã gả cho một gã sai vặt thành thật trong phủ, hiện tại được điều đến Đại trù phòng làm một quản sự nương tử nho nhỏ, cuộc sống trôi qua coi như không tệ. Hiện tại Đại nha hoàn này là lúc Tào Ngọc Di gả đi mới thăng lên, vì vậy cũng không tiếp xúc nhiều, nhìn giống như là người cơ trí.

“Người nói đúng, tỷ nhi ngoan, là di nương không tốt!” Chu thị dùng khăn lau lau khóe mắt, lôi kéo tay Tào Ngọc Di ngồi xuống, “Người đi ra ngoài trông chừng, ta và Tứ cô nãi nãi trò chuyện một lát!”

Nha hoàn kia đáp lại, chia ra hành lễ với Tào Ngọc Di và Chu thị một cái lui ra ngoài.

“Di nương, thời gian gần đây trôi qua có tốt hay không?” Tào Ngọc Di nhẹ giọng hỏi.

“Di nương còn có cái gì có tốt hay không, tóm lại lão gia hiện tại không thường tới, người phía trên kia cũng liên lười phải phí tâm tìm ta gây phiền toái, hiện tại à, di nương chỉ mong đợi con trôi qua tốt, hai đệ đệ con sớm ngày thành gia lập nghiệp.” Chu thị thao thao nói.

“Di nương!” Tào Ngọc Di giận trách gọi một tiếng, “Người vẫn chưa tới bốn mươi đấy, cuộc sống này còn dài mà!”

“Di nương có các con, không phải đời này cũng đủ rồi ư!” Chu thị mỉm cười nói.

“Di nương, nhanh đừng xem kinh Phật đồ bỏ kia đi, nhìn bộ dạng người như vậy, nói lời nói gì thế kia.” Tào Ngọc Di nghe lời này của Chu thị, mũi chưa xót, vành mắt đỏ lên, nói lên lời nói đầu tiên sau khi từ biệt.

“Tỷ nhi ngoan, đừng khóc, cẩn thận thân thể! Di nương không nói, di nương không nói!” Chu thị cuống quýt cầm khăn lau vành mắt cho Tào Ngọc Di, “Đây đã sáu tháng rồi nhì!”

“Sắp bảy tháng rồi!” Tào Ngọc Di sờ sờ bụng, ôn hòa nói.

“Tỷ nhi ngoan, mỗi ngày di nương niệm mấy trang kinh thư cho con, đến lúc đó cảm đến trong chùa, đốt ở trước mặt Bồ Tát, sẽ phù hộ cho con bình an chỉ một lần sinh nhi tử!” Chu thị ôm Tào Ngọc Di nói.

Mà thôi, ít nhiều cũng có chuyện có thể làm, trên mặt Tào Ngọc Di mang theo nụ cười nghe Chu thị nói chuyện, ở trong lòng thầm thở dài một hơi.

Hai người sát lại gần nhau thân mật nói chút chuyện phiếm, Tào Ngọc Di mới mở miệng hỏi: “Ngũ đệ đệ như thế nào? Lục đệ đệ có gởi thư không ạ?”

“Ngũ đệ đệ con là một đứa chịu vuron lên, sau này lão gia chắc hẳn sẽ không bỏ mặc, cái này con yên tâm, di nương chỉ lo lắng cho Lục đệ đệ con, từ nhỏ đã cùng Lão thái gia trộn lẫn trong quân, cùng trong nhà cũng không thân cận, hiện tại cũng không biết ra sao, nghe nói trên chiến trường nhưng là.” Nói đến hai đứa nhi tử, Chu thị lại cầu nhàu, lúc thì vui mừng lúc thì lo âu.

“Di nương, trong phủ này đại ca là một người biết lý lẽ, người cứ dặn dò Ngũ đệ đừng có cứng rắn cùng đại ca, tương lai cho dù phụ thân không làm

được gì, cũng còn có đại ca, có người ở trong triều nâng đỡ lẫn nhau mới là chuyện tốt, đừng để ý tới Đại phu nhân.” Tào Ngọc Di tỉ mỉ nhấn nhá nói, “Lục đệ đệ đã đi theo Lão thái gia, người cũng đừng quan tâm đến tiền đồ của đệ ấy, Lão thái gia hẳn là đã sắp xếp xong xuôi.”

Chu thị gật đầu liên tục, cũng đồng ý, “Tỷ nhi ngoan, con cũng tốn chút tâm lực, trước trôi qua cuộc sống của mình cho thật tốt, thừa dịp cô gia bây giờ còn chưa có bị phân tâm, sinh nhiều mấy đứa, có nhi tử, đến lúc đó cái gì cũng không cần sợ.”

“Di nương!” Tào Ngọc Di dở khóc dở cười gọi một tiếng

“Tỷ nhi ngoan, con đừng có thẹn thùng, sau này con sẽ hiểu, đúng là bản thân cô gia không chịu, nhưng phía trên còn có Lý lão phu nhân và Lý phu nhân đấy.” Chu thị thấy bộ dạng kia của Tào Ngọc Di, vội vàng vỗ tay Tào Ngọc Di khuyên nhủ, “Đến lúc đó, con chọn một người ở bên cạnh mình có thể yên tâm, dầu gì cũng có thêm trợ lực.”

“Di nương, chuyện này con tự có chừng mực.” Tào Ngọc Di bất đắc dĩ đáp một câu, đề cập đến một đề tài khác, “Mị di nương ở trong phủ kia là chuyện gì xảy ra?”

“Nhanh đừng nói nữa, từ khi nàng ta tới, trong phủ này liền không có một ngày yên ổn, cả ngày xúi bẩy lão gia muốn này mua kia, một lúc thì chạy đến viện của Vương muội muội, một lúc thì lại đi viện của Trần muội muội. Cũng là Lão phu nhân không có ở đây, nếu không nhá, nơi nào sẽ để cho loại người có xuất thân bực này vào phủ.” Chu thị giận dữ nói.

“Ha ha, theo con thấy á, đối với di nương mà nói thì ngược lại là chuyện tốt mà.” Tào Ngọc Di cười khuyên nhủ.

Hai người lại nói đùa một hồi, nha hoàn canh giữ ở bên ngoài đột nhiên báo nương của Chu thị tới.

Chu thị mừng đến luôn miệng gọi mau mời vào, “Hôm nay thật đúng là đúng lúc, để cho các con gặp mặt, mấy đứa nhỏ nhà cữu cữu con con còn chưa có gặp qua đấy!”

Chu thị nói như vậy có chút không hợp quy củ, cũng may nơi này không có người ngoài, Tào Ngọc Di mỉm cười đáp lại.

Nương của Chu thị dẫn theo hai tiểu nam hài tiến vào, đẩy hai tiểu nam hài quỳ xuống, “Mau dập đầu cho Tứ cô nãi nãi!”

“Mau đứng lên, đều là người trong nhà, hành lễ lớn như vậy làm cái gì!” Tào Ngọc Di cuống quýt tiến lên đỡ lấy nương của Chu thị, bởi vì bụng đã lớn không đỡ kịp, rốt cuộc nương của Chu thị và hai tiểu nam hài cũng quỳ xuống, “Hôm nay không ngờ ma ma tới chơi, chỗ này của con cũng không có chuẩn bị đồ tốt, hai món đồ chơi nhỏ này cho hai tiểu chất tử cầm đi chơi đi!”

Đoán chừng cuộc sống của một nhà lão nương Chu thị trôi qua cũng không tệ lắm, phụ nhân kia không hề giống như lão phụ nhân nông thôn Tào Ngọc Di đã từng thấy ở đời trước, trên mặt loáng thoáng còn có mấy phần tư sắc lúc còn trẻ, tay cũng trắng tinh, không thấy bao nhiêu nếp nhăn.

“Tạ ơn Tứ cô nãi nãi, xem người nói kia, người tùy ý cho hai tiểu bát hầu (khi con) này đồ gì cũng đều là đồ tốt!” Trên mặt nương của Chu thị nở đầy nụ cười nói.

Tào Ngọc Di cho là hai đôi trụ tử ngọc nhỏ, cũng không phải là đồ quý giá gì, cho tiểu hài tử treo ở trên thắt lưng quần áo, đẹp ở chỗ tinh xảo.

“Nương, Đại chất tử kia của con sao hôm nay không có tới?” Chu thị cao hứng hỏi.

Trong miệng của Chu thị chính là Đại nhi tử của đại ca bà, khi còn bé Tào Ngọc Di cũng đã gặp, nghe nói là đi học cũng không tệ, chỉ là lần trước kết quả không có đầu.

“Hắn lớn rồi, không tiện dẫn tới hậu viện này!” Nương của Chu thị vui vẻ lên tiếng.

Tào Ngọc Di khách khí hỏi mấy câu: “Trong nhà có tốt hay không?” “Có thiếu cái gì không?” ..., liền nói một tiếng với Chu thị, đi ra ngoài trước, để Chu thị và nương của bà đơn độc trò chuyện.

Hai tiểu nam hài cũng được dẫn đến phòng bên cạnh ăn điểm tâm, Chu thị và nương của mình nói đến chút chuyện tư mật.

“Ôi chao, Tứ cô nãi, không ngờ gặp được người!”

Tào Ngọc Di vừa mới chuẩn bị đi dạo chung quanh viện một chút, liền nghe thấy tiếng cười khoa trương của Trần thị.

“. Mới vừa rồi ở chỗ của phu nhân cũng không gặp, đi chỗ của Ngũ tiểu thư, lại nói đã đi rồi.” Trần thị đi tới, háng giọng nói, “Đây là Thập Tam đệ đệ của người, dẫn tới để chào hỏi người, cũng là người một nhà, tránh để ngay cả mặt mũi cũng không gặp qua mấy lần, tương lai xa lạ.”

Sau khi Đại phòng, Nhị phòng, Tam phòng phân ra, thứ bậc của các thiếu gia, các tiểu thư trong phủ liền tách ra, Tào Ngọc Di vốn là đứng thứ bảy, nhưng bây giờ thành Ngũ tiểu thư, đứa nhi tử này của Trần thị là nhi tử nhỏ nhất của Đại lão gia, trong phủ trên dưới đều gọi là Ngũ thiếu gia, giữa các huynh đệ tỷ muội gọi nhau thì vẫn dựa theo quy cũ lúc ba nhà chưa chia ra, chính là Thập Tam đệ.

“Trần di nương khách khí, vốn chính là người một nhà, làm sao xa lạ được!” Tào Ngọc Di cười nói.

“Tứ cô nãi nãi nói phải, đúng là người một nhà cùng quan hệ huyết thống. Không biết cô gia lúc nào thì trở lại? Tháng này người cũng không còn

“nhiều ngày nữa thì phải.”

“Sợ là không về kịp, chuyện chiến trường kia hậu trách nơi này của chúng ta sao có thể nói rõ ràng được!” Khóe miệng Tào Ngọc Di mang theo nụ cười, cùng Trần thị người một câu ta một câu khách sáo qua lại.

Tiểu nhi tử của Trần thị hành lễ với Tào Ngọc Di, Tào Ngọc Di nghiêng thân, chỉ nhận một nửa, hoàn lại nửa lễ, tặng một cái ngọc bội nạm vàng không lớn không nhỏ.

Sau khi nữ nhi Tào Ngọc Dao của Trần thị xuất giá, hai năm đầu khá tốt, sau đó cuộc sống trôi qua càng ngày càng không như ý, Tam Cô gia là một người tai mềm, bà bà của Tào Ngọc Dao lại là người lợi hại, trái một bên phải một nhét người vào phòng nhi tử mình, lại không chịu buông tay quyền hành trong phủ, mỗi lần Tào Ngọc Dao trở lại trước mặt người thì cười vui, sau lưng người thì không có sắc mặt tốt, những ngày gần đây, nghe nói huyền náo càng ngày càng không ra bộ dạng gì, trở lại hai lần, bắt đầu dùng lời lăng mạ Đại phu nhân, làm Đại phu nhân giận đến ngực đau mấy ngày, đối với Trần thị dĩ nhiên là tìm mọi cách gây khó khăn.

Tào Ngọc Di hòa khí cùng Trần thị khách sáo mấy câu, Trần thị cũng không vào viện của Chu thị liên cáo từ.

Trước lúc ăn cơm trưa thảnh an Đại lão gia, Đại lão gia nói mấy câu hình thức, sau khi ăn xong, liền muốn trở về.

Ngoài dự liệu của Tào Ngọc Di chính là, Đại phu nhân thế mà lại gói mấy thứ dược liệu quý tặng cho, bên trong còn có hai loại rất hiếm.

“Người bây giờ chính là thời kỳ mấu chốt bỏ thân thể, những dược liệu này đặt ở trong kho phòng cũng để không, người lấy về dùng đi!” Đại phu nhân cười nói.

Tào Ngọc Di đáp lại, biết đây là có người đã bảo Đại phu nhân làm thế, ở đâu ra dược liệu cứu mạng mà để không, lại cảm ơn một lần, tự có bà tử quản sự Lý phu nhân lấy.

Trên mặt Đại phu nhân cũng không có thần sắc khác thường gì, có lẽ chuyện buổi sáng bà tử hốt hoa hốt hoảng kia bẩm báo đã giải quyết xong, Tào Ngọc Di cũng không hỏi nhiều, chỉ làm như không nhìn thấy bà tử kia, dưới sự điều độ của Vương ma ma và Liên Hương lên xe.

Bên này Tào Ngọc Di bắt đầu đi về Lý phủ, trong Lý phủ, buổi trưa Lý phu nhân phục vụ Lão phu nhân dùng xong cơm, thân thể Lão phu nhân có chút không thoải mái, miễn quy củ xuống dưới, đang ở trong phòng để cho mấy nha hoàn bà tử bóp vai, đắp chân.

“Phu nhân, Đại thiếu phu nhân tới!” Một nhị đẳng nha đầu mở rèm cửa kêu lên.

“Để cho nàng vào đi!” Lý phu nhân lười biếng phân phó nói.

Bên ngoài đáp một tiếng, Đại thiếu phu nhân rón rén đi vào.

“Mẫu thân, người cảm thấy thế nào? Tại sao không gọi đại phu?” Đại thiếu phu nhân cười hỏi, “Nội tổ mẫu ngủ trưa rồi, con dâu nhân cơ hội tới thăm mẫu thân một chút!”

“Còn có thể như thế nào! Đều là chủ ý hay của người, hại bộ xương già này của ta bị hành hạ theo.” Lý phu nhân mở trừng hai mắt, quát mắng.

Đại thiếu phu nhân cũng không phản bác, chỉ ở một bên cười theo, trong lòng lại mắng Lý phu nhân máu chó xối đầu, nếu không phải bà ăn không được đau khổ, giả bộ bệnh cũng không xong, như thế nào lại để cho Lão thái gia bắt tại trận, qua chuyện lại tỏ ra oai phong. Rồi rất tức giận Lý phu nhân ở trước hạ nhân không lưu lại mặt mũi cho mình, nhưng trên mặt cái gì cũng không dám biểu hiện ra, chỉ âm thầm cắn răng, chờ tương lai Lý phủ này vào trong tay mình, sẽ làm cho bà ta đẹp mặt.

Lý phu nhân mắng một trận trong lòng thư thân mới im miệng, cũng không để ý Đại thiếu phu nhân, gạt người ở một bên.

Mấy nha đầu bà tử phục vụ mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng cẩn thận hầu hạ, cũng không dám thở mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Lời đồn đãi

Đại thiếu phu nhân ghen một bụng tức, nhưng trên mặt không thể không duy trì nụ cười, tự mình tiến lên vuốt ngực cho Lý phu nhân: “Mẫu thân, xin người bớt giận, con dâu có mấy câu muốn nói cùng người.”

Dứt lời, chần chờ quét mắt sang mấy nha hoàn bà tử chung quanh một cái.

Lý phu nhân cố ý khép hờ mắt, một lát sau mới từ trong lỗ mũi “Hừ” một tiếng, phân phó nói: “Các người đều đi xuống đi!”

Nha hoàn bà tử trong phòng cầu cũng không được, chỉ sợ chờ một chút Lý phu nhân có cái gì không thuận nữa, sẽ phát hỏa sang mình, liên tục không ngừng đáp vâng, rồi cùng nhau hành lễ một cái theo thứ tự an tĩnh lui ra ngoài.

Đại thiếu phu nhân hạ thấp giọng nói: “Mẫu thân, người mau đừng nóng giận, tức giận làm hỏng thân thể cũng không đáng, kể sách lần này là con dâu tính sai, không ngờ tới Nhị thúc lại. , trong ngày thường mẫu thân khoan hồng độ lượng coi như xong, thời điểm ngã bệnh, chính là lúc người làm nhi tử con dâu chúng con tận hiếu, Nhị thúc Nhị đệ muội không hầu hạ mẫu thân cho tốt không nói, còn khắp nơi sinh lòng ngờ vực mẫu thân, bằng không thì cũng sẽ không mời Lão thái gia tới, trong ngày thường, có khi nào Lão thái gia đến viện mẫu thân, hết lần này tới lần khác hôm đó lại.”

Lý phu nhân nghe lời này, trong mắt lóe lên mấy cái, trên mặt thoáng hòa hoãn xuống, “Ta vốn biết người hiếu thuận, lần này cũng là ta theo hướng khác, tới đây ngồi hai cô cháu chúng ta trò chuyện một lát!”

Đại thiếu phu nhân là chất nữ ruột thịt nhà mẹ của Lý phu nhân, Lý phu nhân cũng rất ít nhắc tới chuyện này, trong ngày thường cũng nghiêm khắc dựa theo quan hệ bà tức mà chung đụng.

Đại thiếu phu nhân ôn thuận đáp lại, cảm khẩn chậm khoeo mắt, nước nờ tiếp tục nói: “Đương nhiên cô mẫu vô cùng thương yêu chất nữ, bằng không cũng sẽ không vì chất nữ mà mưu cầu một hôn sự tốt như vậy, chất nữ cả đời này đều nhớ ân tình của cô mẫu. Hiện tại Nội tổ phụ, Nội tổ mẫu còn ở đây, Nhị thúc, Nhị đệ muội cứ không để mẫu thân vào mắt như vậy, chất nữ chỉ sợ cô mẫu cực khổ cả đời, quay đầu lại, trong phủ này. Ngược lại người bị đám tiểu nhân kia lấn áp.”

Lý phu nhân nghe lời này, thần sắc đại biến, thật lâu mới bình phục lại, ngồi thẳng người, nghiêm chỉnh thương lượng tỉ mỉ cùng Đại thiếu phu nhân.

Tào Ngọc Di trở về phủ đi chỗ Lão phu nhân đáp lời trước, trình lên gói được liệu Tào phủ tặng cho Lão phu nhân xem.

“Đều là đồ tốt, con lấy về dùng đi, chỉ là dùng bồi bổ quá mức, ngược lại không tốt, mỗi ngày lấy số lượng vừa phải dùng là được rồi!” Lão phu nhân xem xong, cười dặn dò một câu.

Tào Ngọc Di vội vàng đáp lại, rồi tạ ơn Lão phu nhân một hồi.

“Hôm nay con cũng mệt mỏi, đi thưa lại với mẫu thân con rồi mau trở về nghỉ ngơi đi!” Lão phu nhân cười nói.

“Dạ!” Tào Ngọc Di có chút khó khăn hành lễ một cái lui ra ngoài.

Lúc Tào Ngọc Di đi đến chỗ của Lý phu nhân, đương nhiên Đại thiếu phu nhân đã không còn ở đó.

Lý phu nhân thấy cái bụng nhon của Tào Ngọc Di, trong lòng lại hiện lên lời vừa rồi của Đại thiếu phu nhân.

“Chỉ trách bụng của chất nữ không có tiền đồ, Đích trưởng tôn sợ là sẽ rơi xuống Nhị phòng rồi, đến lúc đó thật đúng là.”

“Được rồi, chẳng qua là chút chuyện nhỏ, đáng giá cho người nói từng chuyện như vậy sao, ta mệt mỏi, người trở về đi thôi!” Lý phu nhân không nhịn được nói.

Tào Ngọc Di khẽ cau mày, đề xuống lửa giận trong lòng, kính cẩn nghe theo đáp lại, mặc dù Lý phu nhân nói như vậy, cũng vẫn phải tiếp tục thăm hỏi Lý phu nhân mấy câu, mới cáo từ.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia có thư gửi về!”

Tào Ngọc Di vừa vào phòng, Hồng Nhi đã cầm một phong thư cười nghênh đón.

Lý Húc Diệp đi hơn ba tháng, đây là lần đầu tiên viết thư trở về.

“Nơi khác có không?” Trong lòng Tào Ngọc Di bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm, vội vàng hỏi.

“Thiếu phu nhân yên tâm, chỗ Lão thái gia, Lão phu nhân, phu nhân đều có!” Hồng Nhi đưa thư tới, lên tiếng.

“Ừm!” Tào Ngọc Di gật đầu một cái, dưới sự hầu hạ của Vương ma ma nửa nằm xuống trên giường thấp, nhận lấy thư.

Wương ma ma mở tấm chăn mỏng đắp lên trên chân, trên bụng Tào Ngọc Di.

Hồng Nhi đưa tới cây kéo nhỏ đã sớm chuẩn bị xong.

Tào Ngọc Di cẩn thận mở thư ra, mở ra đọc, cũng chỉ là báo bình an và dặn dò Tào Ngọc Di phải bảo trọng thân thể, lại đề cập đến chuyện Tào Lão thái gia đã ở trên đường trở về rồi, Tào Vũ Huân ở lại biên cương vân vân.

“Đi chỗ của Lão phu nhân hỏi một chút, thư lần này chuẩn bị lúc nào thì đưa ra ngoài!” Tào Ngọc Di nhìn trên mặt đệm êm một mớ phân phó nói.

“Dạ!” Thằng Nhi để chén trà nóng xuống đáp một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

Tào Ngọc Di nhắm mắt lại dưỡng thần một lát, mở miệng nói: “Liên Hương, Tào phủ gần đây như thế nào?”

Liên Hương tiến lên hành lễ một cái.

“Ngồi xuống nói chuyện đi!” Tào Ngọc Di nhẹ giọng phân phó nói.

“Tạ thiếu phu nhân!” Liên Hương ngồi xuống cái ghế đôn kê bên giường thấp, tỉ mỉ kể lại tình hình trong phủ đã nghe được.

“ Liên Hương, nếu con đi theo Tứ cô nãi nãi, thì toàn tâm toàn ý đối với Tứ cô nãi nãi, con cũng không còn nhỏ, Tứ cô nãi nãi không phải là loại người bạc nghĩa, chỉ cần không xảy ra sai lầm lớn gì, tương lai nhất định có thể có chỗ quy túc tốt.”

Liên Hương nghĩ đến lời của lão nương nhà mình, lại nhớ lại cách cư xử của Tào Ngọc Di đối với hạ nhân mấy năm qua, ở trong lòng hạ quyết định, đáp lời càng kính cẩn tỉ mỉ.

“ Lúc trước Tam cô nãi nãi trở về Tào phủ tìm lão gia khóc lóc kể về một phen, hình như là đồ cưới xảy ra vấn đề gì đó, Đại lão gia khiển trách Đại phu nhân một trận, trực tiếp lấy từ tiền công bổ sung năm trăm lượng bạc cho Tam cô nãi nãi. Nhị cô nãi nãi gả đi vẫn không có thai, Đại phu nhân gấp đến nỗi bốc hỏa, gọi Nhị cô nãi nãi về thương lượng một phen.”

Tào Ngọc Di gật đầu một cái, thoáng xuất thần một chút, tay vô thức nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình, Tào Ngọc Linh gả đi ra ngoài những năm này cũng không phải chưa từng có thai, lúc có thai đầu bởi vì hai phu thê bọn họ đều trẻ tuổi, hoàn toàn không có chú ý tới, lúc hơn một tháng liền xảy mất, sau lần đó trước sau lại có thai hai lần nữa, kết quả cũng không tới ba tháng lại mất, ngay cả có phải là lỗi của Tào Ngọc Linh hay không, Triệu Lão phu nhân vẫn chưa ôm được tôn tử cũng có lời oán giận. Mấy năm sau này Tào Ngọc Dao chọc cho Đại phu nhân chán ghét, trên phương diện đồ cưới đương nhiên sẽ mỏng đi vài phần, Tào Ngọc Dao cũng không phải là người biết tiết kiệm.

Ngày hôm đó là ngày mười, Tào Ngọc Di đã thức dậy thật sớm, sau khi súc miệng rửa mặt xong, đi thỉnh an Lý phu nhân trước.

“Ngươi hôm nay thân thể nặng, thế nào không có ở trong phòng nghỉ ngơi cho thật tốt, nhà chúng ta cũng không phải là loại khát khe.” Trên mặt Lý phu nhân mang theo nụ cười nói.

“Vốn cũng là ân đức của Nội tổ mẫu và mẫu thân, đây là Nội tổ mẫu và mẫu thân thương yêu con dâu, con dâu cũng không thể cần rồi!” Tào Ngọc Di mỉm cười tiếp nhận.

Lý phu nhân gật đầu một cái, rồi không nói chuyện nữa.

Thời gian không lâu lắm, Đại thiếu phu nhân mang theo nụ cười đi vào, thỉnh an Lý phu nhân xong, thân thiết cười nói đến chuyện y phục đồ trang sức phối hợp. . . , thái độ của Lý phu nhân so với Tào Ngọc Di lúc vừa tới, lập tức thấy rõ chênh lệch hai đầu thân sơ.

Trên mặt Tào Ngọc Di mang theo nụ cười không thay đổi, chỉ ở lúc Đại thiếu phu nhân có ý nhìn về phía mình, phụ họa đôi câu.

“Tốt lắm, thời điểm cũng không sớm, chúng ta cùng đi thỉnh an Lão phu nhân!” Lý phu nhân trang điểm ăn mặc đầu ra đầy được Đại thiếu phu nhân tặng bốc tâm tình tương đối thoải mái, thế cho nên phải đi đến chỗ Lão phu nhân lập quy củ cũng không có nhân mặt.

Lão phu nhân cũng sửa sang ăn mặc xong, Tào Ngọc Di đi theo sau lưng Đại thiếu phu nhân bái lạy.

“Thỉnh an Nội tổ mẫu!”

“Tất cả đứng lên đi, Nhà Lão Nhị sắp tới tháng, ngồi xuống nói chuyện đi!” Lão phu nhân quay sang ra hiệu cho bà tử sau lưng.

Bà tử kia lập tức mang một cái tú đôn tới, đặt ở đầu dưới Lão phu nhân.

“Tạ Nội tổ mẫu, cháu dâu không có gì đáng ngại, mẫu thân và đại tẩu đều đứng, cháu dâu sao lại ngồi được!” Tào Ngọc Di vội vàng từ chối nói.

“Đệ muội muội cứ ngồi đi, thân thể này cũng không thể chuyện đùa, mẫu thân và ta làm sao sẽ so đo vào lúc này!” Còn không đợi Lão phu nhân nói chuyện, Đại thiếu phu nhân liền tiến lên lên dần xếp.

“Nhà Lão Đại nói đúng, con cứ ngồi xuống đi, mẫu thân các con cũng không phải là người không phân rõ phải trái kia!” Lão phu nhân hài lòng gật đầu một cái, cười nói.

“Ngươi ngồi xuống đi, ta vừa rồi cũng đã nói qua nhà chúng ta bậc này không thể so với nhà khác, trên phương diện quy củ này mặc dù coi trọng nhưng cũng không phải là không nói tình lý.” Lý phu nhân nhướng mắt nói.

Tào Ngọc Di lại tạ ơn một lần, cũng không đi trông nom trong mắt Lý phu nhân không vui, cẩn thận ngồi xuống.

Lão phu nhân theo thường lệ nói mấy câu nhàn thoải, liền phân phó chuẩn bị truyền thiện (truyền cơm).

“Mẫu thân!” Lý phu nhân mở miệng gọi.

“Còn có chuyện gì?” Lão phu nhân chậm rãi hỏi.

“Ha ha, mẩu thân, con dâu bất hiếu, gả vào Lý gia đã rất nhiều năm còn làm phiền mẩu thân hao tâm. Con dâu thấy Nhà Lão Đại và Nhà Lão Nhị đều tốt, không bằng để cho hai tiểu bối phân ưu.” Lý phu nhân tiến lên một bước nói.

“Ngươi nhọc lòng, như vậy cũng thật không sai, chỉ là thân thể này của Nhà Lão Nhị cũng không thể mệt nhọc.” Mặt Lão phu nhân không đổi sắc nói, trong lòng đã sớm nghĩ ra chút tiểu tâm tư này của Lý phu nhân.

“Nhà Lão Nhị không tiện, nhà Lão Đại thì không thành vấn đề.” Lý phu nhân vội vàng cười nói.

“Cháu dâu nguyên phân ưu vì Nội tổ mẫu!” Đại thiếu phu nhân cũng đứng ra mở miệng.

“Ừm, được, các con đều tốt, như vậy, về sau chuyện đại trù phòng liền giao cho con, có chuyện gì thì đến viện của con, mỗi tháng thì mang sổ sách đưa tới đây là được!” Lão phu nhân không chút do dự phân công nhiệm vụ, lại quay đầu sang Tào Ngọc Di ôn nhu nói: “Nhà Lão Nhị, con hãy dưỡng thai cho thật tốt, sớm ngày vì ta sinh thêm một chất trai mập mạp.”

“Tạ Nội tổ mẫu quan tâm, đó là Nội tổ mẫu muốn tăng thể diện cho cháu dâu, chỉ sợ cũng không được.” Tào Ngọc Di vội vàng đứng lên nói.

“Ta biết con là đứa biết chuyện” Lão phu nhân vỗ nhẹ tay Tào Ngọc Di cười nói.

“Tạ Nội tổ mẫu khích lệ, vậy cháu dâu đành mặt dày tiếp nhận thôi!” Tào Ngọc Di hé miệng cười một tiếng, thoáng cất cao giọng nói.

Lão phu nhân “Ha ha” cười lên, “Con đó, thật đúng là khéo miệng!”

“Nội tổ mẫu yên tâm, cháu dâu nhất định không phụ sự ủy thác của Nội tổ mẫu!” Lúc này Đại thiếu phu nhân mới chen vào tỏ rõ quyết tâm.

“Ừm, con cũng phải điều dưỡng thân thể cho tốt, sớm ngày sinh cho Lão Đại một đích trưởng tử mới được, Hiền tỷ nhi cũng sắp một tuổi rồi.” Lão phu nhân hiền từ dặn dò nói, đây là đang gở Đại thiếu phu nhân rồi.

Trên mặt Đại thiếu phu nhân căng thẳng, liên tục đáp vâng.

Đại thiếu phu nhân vào cửa gần ba năm mới có thai, ngàn trông mong vạn trông mong, nhưng sinh ra lại là nữ nhi, nhũ danh gọi là Hiền tỷ nhi.

Cứ đây đưa một hồi như thế, đồ ăn sáng mới được bụng lên.

Bởi vì Tào Ngọc Di có thai, Lão phu nhân trực tiếp để cho Tào Ngọc Di đi về, chỉ chừa lại Lý phu nhân và Đại thiếu phu nhân phục vụ.

Đại thiếu phu nhân giận đến sau khi trở về phòng vịn khăn mắng một trận, “. Hiền tại bộ dạng ngông cuồng, để thử xem đến lúc đó không sanh được nhi tử, xem ngươi thế nào thu được tàn cục.”

Trong phòng, Tào Ngọc Di vuốt bụng, thấp giọng đọc mẩu câu thơ còn nhớ.

Vương ma ma ở một bên mỉm cười nhìn, tay chân lạnh lẽo đặt điểm tâm, nước trà ở chỗ Tào Ngọc Di duỗi tay ra có thể đụng tới, rồi cẩn thận lui ra ngoài, tự mình canh giữ ở gian ngoài, sợ có người không có mắt quấy rầy thanh tịnh của Tào Ngọc Di.

Chính là trong phủ có thay đổi như vậy, phía dưới có không ít người tự nhiên lại nảy ra nhiều loại ý định, cuộc sống của Tào Ngọc Di lại gần như là đã hình thành thì không thay đổi, cứ như thế lại trôi qua hơn nửa tháng.

“Thiếu phu nhân.” Thằng Nhi vội vã từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt lo lắng gọi một tiếng.

“Chuyện gì?” Tào Ngọc Di dừng lại hỏi.

Mới vừa dùng xong cơm tối, bên ngoài trời giá rét, Vương ma ma không an tâm Tào Ngọc Di đi ra ngoài, Tào Ngọc Di chỉ đành phải đi lòng vòng trong phòng mà thôi.

Thằng Nhi kẻ đến bên tai Tào Ngọc Di thấp giọng nói mấy câu.

“Có chuyện như vậy?” Tào Ngọc Di nhướn cặp lông mày nhỏ nhắn lên hỏi.

“Thiên chân vạn xác, ngay cả bà tử ở Nhị môn đều đang loan truyền ạ!” Thằng Nhi vẻ mặt khẩn trương nói.

Tào Ngọc Di tự cân nhắc ở trong lòng một lát, cười lạnh, làm như người ta không biết các ngươi đang giở trò quỷ gì vậy.

“Ngươi đi nói với Vương ma ma và Hồng Nhi một tiếng.” Tào Ngọc Di suy nghĩ một chút, “Cũng gọi Liên Hương cùng đến đây!”

Về mặt Thằng Nhi giật mình nhìn về phía Tào Ngọc Di, không hiểu tại sao vào lúc này mà Tào Ngọc Di lại hạ mệnh lệnh như vậy.

“Yên tâm đi, Lão thái gia và Lão phu nhân còn ở đây, bọn họ làm người khác không phải đều là người chết hết đâu!” Tào Ngọc Di khẽ mỉm cười, chỉ điểm Thằng Nhi một câu.

“Dạ!” Thăng Nhi hiểu ra gật đầu một cái, đáp một tiếng, “Nô tỳ quá lo rồi!”

“Phàm là suy nghĩ nhiều nên mới lo lắng quá thôi, ngươi đi xuống đi!” Tào Ngọc Di trấn an nói.

Thăng Nhi hành lễ một cái, về mặt kính nề đi xuống.

Tào Ngọc Di hai tay ôm bụng cẩn thận ngồi xuống, ở trong lòng cười khổ vài tiếng, nếu Lý Húc Diệp có ở nhà mà nói, nhất định đã định liệu trước sẽ lôi kéo tay của mình dẫn dò mình không cần quan tâm những chuyện này.

Các viện ở Lý phủ đều có phòng bếp nhỏ, có thể tự mình mở lò, nhưng nguyên liệu nấu ăn đều là đại trù phòng thống nhất mua.

“. Một bầy chó không có mắt nhìn người, nếu không phải Nhị thiếu gia của chúng ta không có ở trong phủ, các người dám chậm trễ Nhị thiếu phu nhân như vậy. Cái gì mà thứ tự trưởng ầu, phi, các người biết cái gì.” Thủy Đào đứng ở cửa đại trù phòng nhảy đồng chửi ầm lên.

Cũng là ngày hôm đó Thủy Đào nghe bà tử nói trong thôn trang đánh được một con hươu nhỏ, chọn thịt hươu non mềm dùng khoái mã đưa tới, Tào Ngọc Di đối với mấy loại thịt hiếm này luôn không cảm thấy hứng thú, nhất là sau khi có thai, lúc trước còn nếm thử một chút, hiện tại một hộp cũng không động đến thường đi xuống, Thủy Đào cũng không phải là người tham ăn, chẳng qua là mượn chuyện như vậy phát con tức giận thôi.

Kể từ sau khi Đại thiếu phu nhân bắt đầu nhúng tay vào việc bếp núc trong phủ, trong phủ liền bắt đầu có lời đồn đãi Lão phu nhân và phu nhân sẽ cho Đại thiếu gia thừa kế Hầu tước phủ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ có điều một tháng kế tiếp, trong phủ từ trên xuống dưới trừ Lão thái gia và Nhị thiếu gia Lý Húc Diệp đang viễn chinh ở bên ngoài, sợ là đều nghe nói một hai, nhất là mấy ngày gần đây, càng thêm có nô tài vội vã biểu lộ lòng trung thành bắt đầu hữu ý vô ý chậm trễ Nhị phòng.

Lý gia chỉ có mấy chủ tử như vậy, thịt hươu lần này đại trù phòng thể mà lại không có đưa phần lễ của Nhị phòng tới đây, hơn nữa trước đó vài ngày, Thủy Đào ở bên ngoài bị chọc nhiều tức giận, lúc trước các tiểu nha hoàn bà tử đều tìm mọi cách ân cần bây giờ thì ngược lại, tất nhiên Thủy Đào bị chọc tức, trở về cũng không bấm với Tào Ngọc Di liền tự mình đến đại trù phòng nào loạn lên.

“Thủy Đào cô nương, ngươi đây là nói cái gì thế, cái này tổng cộng chỉ có một chút thịt hươu, Lão phu nhân muốn một phần thịt hươu áp chảo, phu nhân muốn một chén canh hươu, Đại thiếu phu nhân muốn ăn thịt hươu nướng. Chỉ như vậy cũng đã phân không đủ rồi. Nhị thiếu phu nhân từ trước đến nay không thích những thứ này, lần này cũng không có phái người tới đây gọi thức ăn.” Một bà tử quản sự của đại trù phòng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ nói.

“Phi, ngươi là thứ gì, quy củ trong phủ này cũng không phải ngươi nói là được! Ngay cả Nhị thiếu phu nhân không thích cái này, thì phân lễ nên có cũng không thiếu được, nơi nào đến phiên ngươi nói ba chọn bốn.” Thủy Đào dựng lông mày lên, nhổ nước bọt đầy mặt đầu cổ bà tử kia, chia về phía chóp mũi của bà ta mắng lên.

“Gọi ngươi là Thủy Đào cô nương là khách khí với ngươi, ngươi thật đúng là coi mình là chủ tử há, cũng dám đến chỗ ta đây sủa loạn.” Bà tử kia không cam lòng yếu thế nâng cao cái giọng âm dương quái khí phàn bác.

Lại có chuyện tốt mấy bà tử ở phía sau ngươi một câu ta một câu hát đệm, Thủy Đào giận đến nhảy dựng lên cho bà tử dẫn đầu một bạt tai.

Nhất thời, trong đại trù phòng dĩ nhiên là loạn thành một đoàn, không biết quãng bề bao nhiêu bát đĩa chén đĩa cùng rau cải hoa quả vãn vãn.

Sinh kỳ (thời kỳ sinh sản) của Tào Ngọc Di đã gần đến, Lão phu nhân nhiều lần dẫn dò không cần đi thượng phòng thỉnh an, cho nên, mấy ngày nay Tào Ngọc Di đều thành thật ở trong viện của mình dưỡng thai.

Lúc này, Đại thiếu phu nhân đang hầu hạ Lão phu nhân dùng cơm, Lý phu nhân lại mượn thân thể khó chịu tránh về viện.

“Con cũng ngồi xuống ăn đi! Nếm thử thịt hươu này một chút, rất là ngon!” Lão phu nhân cười nói.

“Tạ Nội tổ mẫu, hôm nay cháu dâu đúng là nhận được phúc của Nội tổ mẫu rồi!” Đại thiếu phu nhân mỉm cười đáp.

“Đi xem một chút xem Nhị thiếu phu nhân các người nếm thử ra sao, cái này vô cùng bổ cho thân thể !” Lão phu nhân nghiêng đầu phân phó nói.

Lập tức có hai bà tử đáp lại, tự mình đi một chuyến.

Còn chưa đi ra khỏi viện, liền vừa vặn gặp phải bà tử đến thưa chuyện qua lại ở đại trù phòng.

Lão phu nhân mặt lạnh không nói một lời, hai bà tử quản sự thưa chuyện nom nớp lo sợ quỳ ở phía dưới, trên đầu bắt đầu từ từ xuất ra mồ hôi hột.

“Lão điều nô này, ngươi dám làm chuyện sai trái như vậy.” Đại thiếu phu nhân trong lòng khấn Trương, đại trù phòng này xảy ra chuyện, mình nhất định là không thoát được quan hệ, trông mặt xoay động, tiến lên một cước đá một bà tử trong đó ngã lăn ra, cao giọng trách mắng.

Bà tử kia bị đá ngã lăn ra mặt đất, lại chỉ dám lăn một vòng rồi quỳ xuống lại, nửa câu cũng không dám đáp trả.

Lão phu nhân cười lạnh ở trong lòng, chỉ có một chút thủ đoạn này mà còn muốn đắc thế, chỉ bằng vào có chuyện gì liền đẩy lên trên người người khác,

sợ sẽ làm cho kẻ dưới lạnh tâm

“Trong phòng bếp có còn thịt hươu kia hay không?” Lão phu nhân mặt lạnh nhìn Đại thiếu phu nhân đang tỏ ra uy phong mở miệng hỏi.

“Bẩm Lão phu nhân, bởi vì thịt hươu là thứ quý hiếm, cất đơn độc ở trong một cái tủ, cũng không có bị hư hại.” Bà tử kia run rẩy đáp.

“Còn không mau đưa sang cho Nhị thiếu phu nhân các người!” Đại thiếu phu nhân cao giọng quát lên.

Lão phu nhân khẽ cau mày, lại rất nhanh buông lỏng ra, hiển nhiên là rất không vui có người ở trước mặt mình can rờ như thế, “Chuyện đại trù phòng này giao cho người làm, chuyện như vậy người liền tự mình đi xử lý đi!”

Đại thiếu phu nhân càng không biết đã làm cho Lão phu nhân chán ghét, chỉ muốn sớm làm qua loa cho xong chuyện này, vội vàng đáp lại, hành lễ với Lão phu nhân một cái, “Còn không mau đi, ở chỗ này thật là mất mặt!”

Hai bà tử kia đáp một tiếng, cuống quýt đập đầu một cái, đi theo Đại thiếu phu nhân đi ra ngoài.

“ Đại thiếu phu nhân đều phạt đánh hèo mấy bà tử quân sự kia, làm qua loa cho xong chuyện.” Thắng Nhi nhẹ giọng báo cáo với Tào Ngọc Di.

“Phu nhân bên đó thì sao?” Tào Ngọc Di lười biếng hỏi.

“Buổi tối tiêu nha hoàn thấy Đại thiếu phu nhân từ trong phòng phu nhân đi ra, sắc mặt rất là không tốt!” Thắng Nhi lên tiếng.

“Ừm!” Tào Ngọc Di gật đầu một cái, cầm lên một quyển sách sử để hiểu tiếp tục xem.

“Thiếu phu nhân, người xem Thủy Đào nơi đó?” Thắng Nhi do dự hỏi.

“Trước để nàng ta xuống đó đi!” Tào Ngọc Di nhìn Thắng Nhi một cái, thần nhiên nói.

Thắng Nhi trong lòng cả kinh, đáp một tiếng, an tĩnh lui ra ngoài.

Ngày thứ hai, sau khi thức dậy, Lão phu nhân tự mình phục vụ Lão thái gia dùng một chén trà.

“Lão gia, tối hôm qua thiếp thân mơ thấy Thông Nhi, Thông Nhi đi theo thiếp thân báo lạnh, giống như lúc nó còn bé như đút, trong lòng thiếp thân” Lão phu nhân dùng khăn lau khóe mắt nói.

Nhi tử ruột của Lão phu nhân khi còn bé bởi vì sức khỏe kém, rất là sợ lạnh.

“Thông Nhi đã đi mấy năm nay rồi, bà buông lỏng chút đi.” Lão thái gia ngắt người, chậm rãi nói.

“Lão gia nói phải, thiếp thân chỉ sợ Thông Nhi ở bên kia trôi qua không tốt mới báo mộng cho thiếp thân, những năm này, thiếp thân để mình thư tâm một chút, giữ lại năng dâu của Thông Nhi ở trước mặt mình tận hiếu, làm cho Thông Nhi cô đơn, ngay cả người thường xuyên thắp hương cũng không có, hiện tại, Lão Đại, Lão Nhị cũng đều thành gia lập nghiệp rồi, Thông Nhi cũng coi như có người kế nghiệp, sợ là muốn năng dâu của nó đi phụng bồi nó đây.” Lão phu nhân nghẹn ngào nói.

“Những chuyện này bà đi an bài là được, lại mời cao tăng Pháp Hoa Tự tới đây làm pháp sự cho Thông Nhi.” Lão thái gia không chút suy nghĩ liền đáp ứng, thứ nhất thể gian này lễ pháp vốn là như thế, thứ hai cũng không tiện vì chuyện này lại gạt đi mặt mũi của Lão phu nhân tuổi đã một bó to.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Biết được

“Cái gì!” Lý phu nhân sẩy tay đánh rơi một chén trà, vẻ mặt sửng sốt kêu lên, “Các người, các người nói gì?”

“Phu nhân, Phật đường đều thu dọn xong, mời ngài theo lão nô!” Phía dưới một lão ma ma buông mí mắt xuống, giọng nói không thay đổi nói, “Lão phu nhân giao phó, ngài không cần phí tâm thu dọn, tất cả các thứ đều đã chuẩn bị ở Phật đường.”

Từ đường của Lý gia cũng không có ở kinh thành, Lão phu nhân đặc biệt tu sửa một Phật đường nhỏ ở trong phủ này để thờ cúng nhi tử của mình, mỗi ngày có người phụ trách quét dọn cùng công việc thờ cúng.

“Không thể nào, tại sao có thể như vậy.” Lý phu nhân lâm bầm hỏi.

“Mấy ngày nay lão gia báo mộng cho Lão phu nhân, trách Lão phu nhân để cho một mình lão gia cô đơn” Một bà tử khác không nhanh không chậm giải thích.

“Tại sao có thể có chuyện như vậy? Ta muốn đi gặp Lão phu nhân!” Lý phu nhân bỗng nhiên đứng lên, không có chút lễ nghi nào xông ra ngoài.

Hai lão ma ma không đề phòng, cho nên để Lý phu nhân xông ra ngoài, hai người nhìn nhau một cái, bước nhanh đuổi theo.

Nha hoàn bà tử đẩy viện còn lại hai mặt nhìn nhau, không lâu sau liền tùm năm tùm ba nhỏ giọng nghị luận với nhau.

“Nội tổ mẫu, người cẩn thận một chút.” Trong thượng phòng, Đại thiếu phu nhân đỡ Lão phu nhân mới vừa ngủ trưa dậy lên giường thấp.

“Đưa bé ngoan, khổ cho người!” Lão phu nhân tươi cười đầy mặt lên tiếng.

Đại thiếu phu nhân vừa kéo tấm chăn lông nhỏ, đang chuẩn bị mở miệng dụ dỗ Lão phu nhân mấy câu lần nữa, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng động lớn.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại thiếu phu nhân quay đầu lại rất là uy phong cao giọng quát hỏi, nhất thời ngay cả chuyện đang làm trong tay cũng quên.

Trong lòng Lão phu nhân một trận chán ghét, trên mặt mơ hồ có vẻ không kiên nhẫn, những năm gần đây, vẫn chưa có người nào dám ở trước mặt mình càn rỡ như thế.

“Mẫu thân, con dâu đã làm sai điều gì, mà người lại muốn phạt con dâu đi Phật đường?” Lý phu nhân liếc mạng xông tới húc đầu hỏi.

“Thế nào? Ngộ ma ma, Lulu ma ma không có nói rõ với người! Ai nói là phạt người.” Lão phu nhân tự mình động thủ đắp kín tấm chăn, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Mấy năm nay tại sao Lão gia lại không có báo mộng cho con dâu?” Lý phu nhân hỏi ngược lại.

“Mời phu nhân các người đi Phật đường đi!” Lão phu nhân nhắm mắt lại phân phó nói.

“Bà đừng mơ tưởng! Năm đó Lý gia các người mua chuộc người làm mai, lừa ta gả vào, không đến nửa năm ta không có mang thai, liền ngừng thuốc cho mấy tiện nhân kia. Mấy năm qua, nếu không phải ta vì quý đoàn mệnh kia dưỡng nhĩ dục nữ, một chi của hán đã sớm tuyệt tự.” Lý phu nhân giống như kẻ điên gào lên.

“Câm miệng! Xem bộ dạng bây giờ của người xem, nơi nào còn nửa phần khí độ phu nhân thế gia! Chẳng lẽ người ở góa cho người không nên vì trượng phu thủ tiết.” Lão phu nhân giờ tay gạt bộ chén trà trên bàn nhỏ bên cạnh giường thấp xuống, nghiêm nghị quát lên, “Ta hỏi người một câu, lời đồn đãi khắp phủ kia là chuyện gì xảy ra? Người đây là cố tình làm cho hai huynh đệ Lão Đại, Lão Nhị tự giết hại lẫn nhau chứ?”

Lý phu nhân thế mới biết Lão phu nhân là vì chuyện tông chi này mà để cho mình đi Phật đường, trong lòng co rút lại, dư quang chú ý tới Đại thiếu phu nhân đang đứng ở trước giường Lão phu nhân, liền mở miệng hét lên: “Không phải là người nói như vậy là có thể làm cho Nhị phòng ngã. Tương lai người nhất định sẽ hiểu thuận ta thật tốt sao? Tại sao hiện tại lại căm tức?”

Hai mắt Đại thiếu phu nhân co rút lại, ở trong lòng đảo qua vô số suy nghĩ, mấy năm nay phu nhân sống an nhàn sung sướng, cả đời này trừ lão gia mất sớm, đều là thuận lợi trôi chảy, mà lão gia mất sớm lại làm cho phu nhân càng thêm giảm đi vô số ý định đi đối phó thiếp thất, dưỡng phu nhân thành bộ dạng không còn chút khôn ngoan nào, lần này càng tăng thêm vừa nghe phải đi tiểu Phật đường liền liếc mạng nào loạn lên, ngay cả tác phong lễ nghi cơ bản cũng không nói, mặt thấy không thành, gần đây Lão phu nhân đối với mình rất là hiền hòa, đã như vậy. Nghĩ tới đây, Đại thiếu phu nhân móc một cái khăn từ trong tay áo ra chậm khước mặt, quỳ úp sấp trên giường thấp, nghẹn ngào nói: “Nội tổ mẫu minh giám, ngay cả cho cháu dâu mượn lá gan, cháu dâu cũng không dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, cho dù cháu dâu không hiểu, cũng còn biết đại sự bậc này, đương nhiên là Nội tổ phụ phải bảm với Thánh thượng, do Thánh thượng định đoạt.”

“Người, người.” Lý phu nhân giận đến run rẩy chỉ vào Đại thiếu phu nhân gần như không nói ra lời.

“Mẫu thân, người không muốn đi thờ phụng phụ thân, cũng không cần ăn không nói có vu khống con dâu chứ.” Đại thiếu phu nhân lại xoay người, quỳ gối cách Lý phu nhân mấy bước, về mặt bi thương tiếp tục nói.

Lúc ấy Lý phu nhân và Đại thiếu phu nhân thương nghị những chuyện này thì đương nhiên là tránh những người ngoài khác, trừ hai người trong cuộc, làm sao có người làm chứng gì!

Hai mắt Lý phu nhân khê đảo, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, mềm nhũn ngã về phía sau.

Hai tiểu nha hoàn bên cạnh lạnh tay lẹ mắt tiến lên một bước đỡ thân thể Lý phu nhân, mới tránh cho Lý phu nhân trực tiếp ngã xuống mặt đất.

“Đỡ phu nhân các người đi Phật đường!” Lão phu nhân lạnh lùng phân phó nói, trong lòng càng thất vọng đối với đứa con dâu cho đến bây giờ còn không có chút hiểu lý lẽ nào này.

“Dạ!” Hai lão ma ma đồng thanh đáp lại, tiến lên nâng Lý phu nhân lên, bước nhanh đi ra ngoài.

“Nội tổ mẫu.” Đại thiếu phu nhân lấp ba lấp bắp kêu lên.

“Ngươi trở về trước đi, hôm nay ta mệt mỏi!” Lão phu nhân nghĩ tới đứa con trai độc nhất mắt sớm của mình, trong lòng đau từng con, không nhịn được nói.

Đại thiếu phu nhân không dám nhiều lời, thấp thỏm bất an hành lễ một cái bước nhanh lui ra ngoài.

Chuyện như vậy lúc Lão phu nhân xử lý cũng không có tránh hạ nhân trong phủ, không lâu sau trong phủ liền loan truyền xôn xao.

Sau khi Tào Ngọc Di nghe Thăng Nhi nói xong, bút trên tay dừng lại một chút, nhàn nhạt phân phó nói: “Dặn dò đi xuống, bảo trong viện đều quản miệng cho tốt, không được thảo luận xằng bậy chuyện này!”

Trên mặt Thăng Nhi đồng cứng lại, nhanh chóng đáp lại.

“Đúng rồi, để cho Thủy Đào sao chép kinh thư ba tháng đưa qua cho phu nhân, nói cho nàng ta biết, nàng ta là người trung thành, chờ Nhị thiếu gia trở lại, sẽ để cho nàng ta tiếp tục thiếp thân hầu hạ Nhị thiếu gia!” Tào Ngọc Di ở phía sau bổ sung thêm.

“Nhị thiếu phu nhân?” Thăng Nhi kinh ngạc hỏi.

“Đi đi!” Tào Ngọc Di gác bút xuống, cẩn thận dùng đồ chặn giấy bạch ngọc đè tờ giấy tràn ngập chữ viết tiểu Khải xuống, hong khô vết mực.

Thăng Nhi cúi đầu đáp lại, hành lễ một cái bước nhanh lui ra ngoài.

Không cho vết nứt, làm sao con ruồi sẽ bu đến trứng gà được chứ! Tào Ngọc Di vuốt bụng thầm nói, chính là vì cốt nhục của mình, có một số việc cho dù là không muốn dính đến cũng không được.

Chuyện này huyền náo lớn, dĩ nhiên là không gạt được Lão thái gia rồi.

Lão thái gia thở dài, rốt cuộc cũng không nói gì, tự mình đi thư phòng tìm mấy tiên sinh thương lượng hơn nửa đêm.

Chuyện xảy ra ở Lý gia giữa quý tộc ở kinh thành cũng chỉ nhắc lên một hồi phong ba nhỏ nhỏ, sau khi ăn xong mọi người trà dư nhàn liêu chỉ thỉnh thoảng nhắc tới mà thôi, nhưng mà, ai cũng không ngờ tới, chuyện tiếp theo sau nó, lại làm cả triều chánh nổi lên sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Sống Khó Khăn Của Thứ Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.